

Svět se proměnil v oheň.

Vereesa zaklela, když se oba s čarodějem náhle ocitli pod ohnivou stěnou, kterou na ně znenadání vychrlil rudý drak řítící se ohromnou rychlostí dolů. Kdyby se kvůli Rhoninovi neopozdili, tohle by se nikdy nestalo. Už by byli v pořádku v Hasicu a ona by se s ním rozloučila. Teď to spíš vypadalo, že se oba budou loučit se životem...

Den draka

Richard A. Knaak

Slovo překladatele

Stál proti nim. Zdálo se, že samotná země propůjčila hlas větru, který nyní nařikal místo ní, tak strašlivě se jeho chodidla vrývala do měkké půdy. Ten vítr k nim zároveň přinášel jeho pach. Směs dračích výkalů, které právě vyvezl z jeskyně, a týdny starého potu. Na čele se mu právě objevila další kapka. Pomalu stekla na ohromné klenuté obočí, na chvíli se zastavila a pokračovala dál po tváři ke strašlivému klu. Na jeho zelené kůži vypadala ve stříbrném svitu měsíce jako kapka rosy na lístku trávy. A v kontrastu s ní na ně hleděly dvě krví podlité oči lesknoucí se touhou po jejich smrti. Zelená, stříbrná a rudá... tak takhle tedy vypadá...ork. Nebo snad skřet?

...ano, alespoň takhle si ho představuji já. Dvě slova pro jednu bytost, která brázdí fantasy romány od dob nedostižitelného J. R. R. Tolkiena jako symbol vojáka temné strany. Osobně mi je vždy bližší výraz český, i proto že v tomto případě při vyslovení nádherně napodobuje skřípání hlasu, jaký bych od podobného stvoření čekal. Problémem však na rozdíl od překladů trilogie Diablo byla skutečnost, že počítačová hra Warcraft (III) u nás vyšla zcela lokalizována. A vzhledem k její úspěšnosti předpokládám, že se bude mnoho čtenářů rekrutovat právě z řad hráčů. Neměl jsem tedy to srdce zbourat jim most a přinutit je překonat propast mezi hrou a knihou. To je důvod, proč překlad většiny klíčových názvů ras, jednotek a jmen je převzat právě z překladu hry. Netvrdím, že všechny považuji za dokonalé, ale myslím, že pro zachování atmosféry je to nezbytné. Proto Duše démona, Horda, Plamenná legie, žump, peón, Řád stříbrné ruky, jezdec na gryfonu a proto i ork.

Ano, setkáte se téměř se vším, co znáte z hry. Popravdě řečeno, následující příběh je částečně naznačen v samotném manuálu, v kapitole Historie lidí - Den draka. Je tam dokonce i zmínka o hlavní postavě - čaroději Rhoninovi. Je to dokonalé doplnění dokonalého příběhu, zplastičtění celého konfliktu, exkurze do dějin Warcraftu. Ale je to i nádherný příběh pro všechny, kdo Warcraft nehráli. A kdo ví, možná si jej potom zahrají...

Jan Netolička

Jedna

Válka.

Některým z Kirin Tor, magického společenství, které vládlo malému národu Dalaranů, se svého času zdálo, že svět Azerothu nikdy nepoznal nic než nekonečné krveprolití. Ještě před vznikem Lordaeronské aliance to byli trolové, a když se konečně lidem podařilo zažehnat i tuto hrozbu, přivalila se do jejich země ze strašlivé trhliny v samotné podstatě vesmíru první vlna orků. Zprvu to vypadalo, že tyhle bizarní vetřelce nic nezastaví, ale to, co zpočátku hrozilo stát se masakrem, se zastavilo na mrtvém bodě. Obě strany si střídavě připisovaly

vítězství ve strašlivých bitvách. Stovky válečníků umíraly, aniž by jejich smrt měla nějaký význam. A Kirin Tor po léta neviděli ani náznak konce toho všeho.

To se však nakonec změnilo. Alianci se konečně podařilo zatlačit Hordu a následně ji téměř rozpráší.

Dokonce i velký orkský náčelník, legendární Ogrim Doomhammer, nebyl schopen zastavit postup aliančních vojsk a nakonec byl donucen kapitulovat. S výjimkou několika odpadlých klanů byly zbytky vetřelců shromážděny do táborů a drženy v zajetí pod přísným dohledem rytířů Řádu stříbrné ruky. Poprvé po mnoha, mnoha letech se mír zdál být něčím víc než pouhým zbožným přáním.

A přesto... členy rady starších Kirin Tor pronásledoval jakýsi stísněný pocit. Tak se stalo, že se nejvyšší z nejvyšších sešli ve Vzdušné síni, nazvané tak, protože se zdála být místností bez stěn a s oblohou místo stropu, na které se bez ustání střídaly mraky, slunce a noční obloha posetá tisíci hvězd, jako by čas nad hlavami nejmoudřejších mágů najednou zrychlil. Jedině šedá kamenná podlaha se zářivým symbolem ve tvaru broušeného diamantu zastupujícím všechny čtyři živly dávala celému výjevu jakýsi dojem stability.

Což se jistě nedalo říct o samotných čarodějích, kteří, skrytí od tváře až po paty pod temnými plášti, splývali s měnícím se nebem, jako by snad ani oni nebyli ničím víc než pouhou iluzí. Přestože mezi nimi byli muži i ženy, nebylo možné rozeznat, kdo je kdo, kromě okamžiků, kdy jeden z nich promluvil. Tvář dotyčného se pak na malý okamžik stala ve stínu kápě zřetelnější, přestože stále nebylo možné rozeznat podrobnější detaily.

Bylo jich tu šest, šest nejstarších, přestože ne zcela nutně těch nejschopnějších. Vůdci Kirin Tor byli vybíráni na základě mnoha vlastností a magické schopnosti byly jen jednou z nich.

„V Khaz Modanu se něco děje,“ prohlásil první zvučným hlasem a na chvíli bylo možno zahlédnout rozmazané obrysy vousy zarostlé tváře. Jeho tělem proudilo nekonečné množství zářících hvězd. „Blízko nebo snad přímo v jeskyních obývaných nyní klanem Dragonmaw.“

„Pověz nám něco, co již dávno všichni nevíme,“ odpověděl sípavě druhý hlas patřící ženě jistě mnohem starší, však bezesporu stejně pevné vůle a zdravé mysli. Na její kápi se na krátkou chvíli objevil měsíc. „Teď, když se Doomhammerovi válečníci vzdali a jejich náčelník je neznámo kde, je tohle místo jedno z posledních útočišť, která jim zbývají.“ První čaroděj to zcela jistě považoval za útok na svou osobu, nehledě na to, však odpověděl klidným hlasem: „Jak myslíš. Snad tě má další slova zaujmou více... mám důvod se domnívat, že Deathwing se znovu objevil.“

To vyvolalo rozruch mezi ostatními, včetně staré ženy. Noc najednou ustoupila novému dni, ale čarodějové zcela ignorovali to, co bylo očividně v této síni samozřejmostí. Nad hlavou třetího mága, který zřejmě nevěřil tvrzení svého kolegy, se přehnal mraky.

„Deathwing je mrtev!“ prohlásil třetí, jediný ze zde přítomných, na kterém byla vidět kila navíc. „Spadl do moře před měsíci, poté co mu sama tato rada spolu s našimi nejsilnějšími zasadila smrtelnou ránu!“

Žádný drak, ani tenhle, by se takové moci nedokázal ubránit!“

Někteří z ostatních přikývli, ale první z nich pokračoval. „A kam se podělo tělo? Deathwing nikdy nebyl jako ostatní draci. Ani před tím, než mu goblini na šupiny připevnili adamantiové brnění. Vždy představoval hrozbu, která dokázala zastínit i celou Hordu...“

„Jaký však máš důkaz, že je stále naživu?“ Tato slova zazněla z úst ženy zcela jistě v rozkvětu svého mládí i kariéry. Ne tak zkušená jako ostatní, ale přesto dostatečně schopná, aby byla členkou rady. „Jaký?“

„Smrt dvou rudých draků z Alexstrasziného rodu. Byli roztrháni takovou silou, že to mohl způsobit jen někdo z jejich druhu, a navíc ohromné velikosti a síly.“

„Jsou i jiní velcí draci.“

Na nebi propukla bouře, blesky a déšť zdánlivě bičovaly čaroděje, nic z toho se však nedotklo ani jich, ani podlahy síně. Celá bouře v několika okamžicích zmizela a nad hlavami se jim znovu rozzářilo slunce. První z Kirin Tor nevěnoval té krátké přehlídce rozběsněných živlů nejmenší pozornost. „Zcela zřejmě jsi nikdy neviděla práci Deathwinga, jinak bys něco podobného nemohla vyslovit.“

„Snad je tomu, jak říkáš," přerušil je pátý a téměř neznatelná stopa elfských rysů zmizela rychleji než předešlá bouře. „A pokud ano, je to důležité. Ale my se tím jen stěží můžeme nyní zabývat. Pokud Deathwing žije a udeří na svého největšího nepřítele, pak to bude jen k našemu prospěchu. Koneckonců Alexstrasza je stále v zajetí klanu Dragonmaw a jsou to její potomci, které orkové využívají, aby dál šířili zmatek a strach v řadách Aliance. Copak jsme už všichni zapomněli na tragédii, jež postihla Třetí flotilu Kul Tirasu? Předpokládám, že Lord admirál Daelin Proudmoore nezapomene nikdy. Přišel o svého prvorozeného syna a všechny, kdo byli na palubách těch šesti skvělých lodí, když se na ně ti příšerní rudí leviatani snesli. Proudmoore by pravděpodobně navrhnul Deathwinga na nejvyšší vyznamenání, kdyby se ukázalo, že to černé monstrum je opravdu zodpovědné za smrt těch dvou rudých."

Proti tomu nikdo nic neřekl, ani první mág. Z nádherných a silných lodí zbyly jen třísky a roztrhaná těla námořníků na hladině, kde ještě několik hodin označovaly místo strašlivého běsnění a zkázy. Je nutno přičíst Lordu admirálu Proudmoorovi ke cti, že nepolevil ve svém odhodlání a ihned nařídil postavit nové válečné lodě, které by nahradily ty zničené, a mohl se s nimi znovu vydat proti nepříteli.

„A jak jsem již poznamenal, nemůžeme si nyní dovolit zabývat se tímto problémem, když na nás čeká spousta daleko závažnějších rozhodnutí."

„Narážíš na krizi v Alteracu, že ano?" zahřměl vousatý mág. „Proč by nás měl malicherný spor Lordaeronu a Stromgardu zajímat víc než možný návrat Deathwinga?"

„Protože se nyní do celé záležitosti vložil i Gilneas."

Mezi ostatními mágy to znovu zašumělo, dokonce i šestý z nich, který zatím nepromluvil, vypadal znepokojeně. Robustní stín se o krok přiblížil k elfí postavě. „Jaký význam může mít pro Genn Greymane hašteření dvou království o ten kousíček bezvýznamné země? Gilneas leží na samém konci jižního poloostrova, stejně daleko od Aliance jako od Alteracu!"

„Opravdu ti na to musím odpovídat? Greymane vždy usiloval o post velitele Aliance, přestože držel svá vojska zpátky až do chvíle, kdy orkové zaútočili i na jeho zem. Jediný důvod, proč kdy podpořil krále Terenase z Lordaeronu, byl, aby oslabil lordaeronskou vojenskou sílu.

Terenas je nyní v čele Aliance jen díky nám a otevřené podpoře admirála Proudmoora."

Alterac a Stromgarde byla sousední království, která byla od prvních dnů války pro Alianci naprosto klíčová. Thoras Trollbane poskytl Lordaeronské alianci plnou sílu Stromgardu.

Vzhledem k tomu, že toto hornaté království přímo sousedí s Khaz Modanem, dávala smysl jedině společná akce. Nikdo navíc nemohl zpochybnit odhodlání Trollbaneových válečníků.

Nebýt jich, převálcovali by orkové většinu území Aliance během několika prvních týdnů války a výsledek celého konfliktu by nyní zdaleka nebyl tak příznivý.

Na druhé straně Alterac s ústy plnými slov o odvaze a spravedlnosti nebyl zdaleka tak vsřícený, co se vojenských jednotek týče. Stejně jako Gilneas poskytoval pouze částečnou materiální podporu; ovšem tam, kde se Genn Greymane držel zpět zejména kvůli svým mocenským ambicím, Lord Perenolde, alespoň podle toho, co se šířilo mezi lidmi, tak činil z obyčejného strachu. Dokonce i mezi Kirin Tor se zpočátku uvažovalo o tom, jestli náhodou Perenolde nepomyslel na spojenectví s Doomhammerem, kdyby náhodou Aliance nevydržela počáteční nápor Hordy.

Ukázalo se, že tyto obavy měly své opodstatnění. Perenolde nakonec skutečně Alianci zradil, ale tento podlý čin naštěstí neměl dlouhého trvání. Když se o tom Terenas doslechl, urychleně přesunul lordaeronské jednotky do Alteracu a vyhlásil tam stanné právo. Uprostřed běsnící války neměl v tu chvíli nikdo odvahu se proti podobnému činu otevřeně postavit, tím spíš ne Stromgarde. Nyní, když konečně nastal mír, začal se Thoras Trollbane dožadovat toho, aby za své oběti Stromgarde dostal jako přiměřenou náhradu celou východní část území svého zrádného souseda.

Terenas měl však na celou věc jiný názor. Stále si pohrával s myšlenkou na trvalé připojení Alteracu ke svému království nebo alespoň na dosazení nového a rozumnějšího panovníka na jeho trůn... samozřejmě takového, který by byl příznivě nakloněn lordaeronským otázkám. Stromgarde však i přesto v celém sporu zůstával loajálním spojencem a všichni věděli o vzájemném obdivu, který k sobě Thoras Trollbane a Terenas chovali. Celá politická situace, do které se tito dva dostali, tak byla o to smutnější.

Gilneas naopak žádné podobné vztahy se zainteresovanými zeměmi neměl; vždy zůstával izolován od ostatních národů západního světa. Kirin Tor i král Terenas věděli, že Genn Greymane má v úmyslu vložit se do celé záležitosti nejen, aby zvýšil svou vlastní prestiž, ale snad i s myšlenkami na další expanzi. Jeden ze synovců Lorda Perenolda po zradě prchl právě do Gilneasu a brzy se začaly šířit zvěsti, že Greymane plně podporuje jeho nárok na trůn. Trvalé spojenectví s Alteracem by otevřelo Gilneasu přístup k přírodním zdrojům, které ostatní jižní země neměly, a navíc poskytlo důvod vypravit na Velké moře silnou flotilu. To by však do celé záležitosti vtáhlo i Kul Tiras, neboť právě tento přímořský národ byl velmi hrdý na svou pozici námořní mocnosti.

„To celou Alianci roztrhá na kusy...” zamručela mladá čarodějka tak, aby ji však bylo slyšet. „Tak daleko se to ještě nedostalo,” namítl elfský čaroděj, „ale mohlo by. A proto nemáme čas zabývat se draky. Pokud Deathwing žije a rozhodl se oživit svou touhu po pomstě vůči Alexstrasze, co se mne

týče, já mu bránit nebudu. Čím méně draků bude létat nad tímto světem, tím lépe.

Koneckonců, jejich čas už dávno skončil.”

„Slyšel jsem,” ozval se hlas beze stopy emocí a neurčitého pohlaví, „že kdysi byli draci a elfové spojenci, ne-li dokonce přátelé.”

Elfí čaroděj se otočil na posledního z mágů, štíhlou postavu jen o něco hmotnější než stín.

„Jen pohádky, to vás mohu ujistit. Nesnížili bychom se k přátelskému kontaktu s tak odpornými nestvůrami.”

Slunce a mraky náhle ustoupily hvězdám a měsíci.

Šestý mág se lehce uklonil, jako by se omlouval. „Tak to jsem se musel přeslechnout.

Omlouvám se.”

„Máte bezesporu pravdu, co se týká nutnosti uklidnit nastalou politickou situaci,”

promluvil vousatý čaroděj k pátému. „A souhlasím, že je to prioritní záležitost. Přesto si myslím, že si nemůžeme dovolit zcela ignorovat, co se děje kolem Khaz Modanu. Ať již se s Deathwingem mýlím, či ne, dokud drží orkové dračí královnu v zajetí, znamenají pro stabilitu země nebezpečí!”

„Pak tedy potřebujeme někoho, kdo na ně bude dohlížet,” přerušila je starší žena. „Někoho, kdo bude bdít a dá nám vědět teprve až v okamžiku, kdy bude situace kritická.”

„Ale kdo? Nemůžeme si nyní dovolit nikoho postrádat!”

„Jednoho ano.” Šestý mág se naprosto plynulým pohybem o krok posunul směrem do středu.

Jeho tvář však i nadále zůstávala zahalená stínem, i když mluvil. „Máme Rhonina...”

„Rhonina?!?” vybuchl vousatý mág. „Rhonina! Po tom jeho posledním debaklu? Nehodí se ani, aby nosil čarodějnické roucho! Ten člověk je daleko víc nebezpečný než užitečný!”

„Je nevyrovnaný,” souhlasila starší čarodějka.

„Nekonformní individualista,” zabručel tlustý mág.

„Nedůvěryhodný...”

„Zločinec!”

Šestý počkal, až všichni domluví, a pak pomalu přikývl. „A jediný schopný čaroděj, kterého si v této situaci můžeme dovolit postrádat. Mimo to, jde jen o pozorování. Nebude v bezprostřední blízkosti možné krize. Jeho úkolem bude monitorovat veškeré dění a hlásit vše výjimečné, to je vše.” Když se neozvaly žádné další protesty, temný mág dodal: „A jsem si jistý, že se již poučil.”

„Doufejme,” zabručela starší z obou čarodějek. „Možná při své poslední misi uspěl, ale většinu z jeho společníků to stálo život!”

„Tentokrát půjde sám, dostane jen průvodce, který ho doprovodí na hranice zemí ovládaných Aliancí. Na území Khaz Modanu vůbec nevstoupí. Díky kouli vidění bude moci vše pozorovat z bezpečné vzdálenosti.”

„Zdá se to být docela snadné,” odpověděla mladá čarodějka. „Dokonce i pro Rhonina.”

Elfský mág krátce a energicky přikývl. „Pak tedy dohodnuto a toto téma je za námi. Snad, když budeme mít štěstí, Deathwing Rhonina spolkně a zadusí se jím k smrti, čímž to za nás vyřeší s oběma najednou.” Přeletěl pohledem ostatní a dodal: „A nyní musím trvat na tom,

abychom se soustředili na vstup Gilneasu do alteračské otázky a na to, jakou roli by v ní mohli hrát..."

Stál přesně tak jako poslední dvě hodiny, hlavu skloněnou, oči zavřené kvůli lepší koncentraci. Síně těsně kolem něj osvětlovalo jen mdlé světlo vycházející jakoby odnikud, ovšem stejně tam nebylo nic k vidění. U stěny stála nepoužitá židle a za ní na silné kamenné stěně visel koberec s vyšitým spletítm vzorem, v jehož středu bylo zlaté vědoucí oko na fialovém pozadí. Pod okem mířily směrem k zemi tři rovněž zlaté dýky. Vlajka a symboly Dalaranu byly během války mezi aliančními vojsky vždy dobře vidět, přestože ne každý z Kirin Tor plnil své úkoly vždy naprosto svědomitě a čestně.

„Rhonine..." ozval se hlas beze stopy emocí jakoby odevšad a odnikud zároveň.

Zpod hustých ohnivých vlasů vzhledly do temnoty dvě zářivě zelené oči. Nos mu kdysi zlomil partner při tréninku, ale nehledě na své schopnosti se Rhonin nikdy nenamáhal si jej dát do pořádku. A ani tak určitě nebyl nehezký, se silnou čelistí a příjemnými rysy. Jedno obočí trvale zvednuté mu dodávalo jakýsi tázavý výraz, jenž ho nejednou dostal do problémů, ve kterých mu jistě nepomohlo ani chování, dokonale korespondující s jeho celkovým vzhledem.

Vysoký, štíhlý, oděný do roucha barvy půlnoční mořské hladiny poutal pozornost dokonce i ostatních čarodějů. Rhonin rozhodně na první pohled nepůsobil nijak vzpurně, přestože jeho poslední mise stála život pět statečných mužů. Nyní stál vzpřímeně, hleděl do temnoty a snažil se odhadnout, ze kterého směru k němu čaroděj promlouvá.

„Zavolal jsi mne. Čekám," zašeptal rudovlasý mág a v jeho hlase bylo možno zaslechnout stopy netrpělivosti.

„Nebyla jiná možnost. Sám jsem musel čekat, jestli to téma nadhodí někdo jiný." Ze stínu se napůl vynořila temná vysoká postava v kápi - šestý člen rady Kirin Tor. „Nakonec k tomu skutečně došlo."

V Rhoninových očích se zabýskla nedočkavost. „A můj trest? Odvolali mé podmíněčné vyloučení? Zrušili mé pokání?"

„Ano. Byla ti dána možnost vrátit se zpět do našich řad... pod podmínkou, že okamžitě přijmeš další úkol."

„To mám stále ještě tolik důvěry?" Do čarodějova hlasu se vrátila hořkost. „Potom co všichni ostatní zemřeli?"

„Jsi jediný, koho mají."

„Tak to už zní trochu realističtěji. Mělo mě to napadnout."

„Vezmi si tohle." Čaroděj stále napůl skrytý ve stínu natáhl hubenou paži a otevřel dlaň v rukavici. Nad ní se zčistajasna objevily dva zářící předměty - malá smaragdová koule a zlatý prsten s černým kamenem.

Rhonin natáhl ruku stejným způsobem jako čaroděj... a oba předměty se přesunuly nad jeho dlaň. Uchopil je a bedlivě si je prohlížel. „Kouli vidění poznávám, ale tohle ne. Zdá se to být velmi mocné, ale hádám, že nikoli negativně."

„Jsi velice bystrý, což je důvod, proč jsem si tě zvolil, Rhonine. Účel koule znáš; prsten tě bude chránit. Půjdeš do říše, kde stále ještě vládou orkové. Tenhle prsten tě skryje před jejich detekčními kouzly. Bohužel zároveň znemožní nám tě sledovat."

„Takže na vlastní pěst." Rhonin se na svého ochránce trpce usmál. „Alespoň už nebudu mít šanci připravit o život další lidi..."

„Co se toho týče, nebudeš úplně sám, alespoň ne cestou do přístavu. Bude tě doprovázet hraničář."

Rhonin přikývl, přestože o nějakou eskortu příliš nestál, tím méně o hraničáře. Rhonin se s elfy příliš v lásce neměl. „Ještě jsi mi neřekl cíl celé mise."

Postava se zaklonila směrem do stínu, jako by seděla na nějaké židli, kterou mladý čaroděj neviděl.

Vypadalo to, že mág zvažuje vhodná slova. „Nebyli k tobě zrovna ohleduplní, Rhonine.

Někteří členové rady dokonce zvažovali, že tě navždy vyloučí z řádu.

Musíš si svůj návrat zasloužit tím, že tuhle misi bezchybně splníš."

„Asi to nebude žádná legrace, že?"

„Jsou v tom draci... a něco, o čem si všichni myslí, že to dokáže jen někdo s tvými schopnostmi.“

„Draci...“ Rhoninovy oči se na okamžik rozšířily a nehledě na své sklony k aroganci věděl, že musel právě znít jako nějaký učeň.

Draci... i jen zmínka o nich vyvolávala v mladších čarodějích posvátnou úctu.

„Ano, draci.“ Temný mág se nepatrně naklonil směrem k Rhoninovi. „Nesmíš zklamat, Rhonine. O tvé misi nesmí vědět nikdo kromě rady a tebe, dokonce ani ten hraničář, co tě bude doprovázet, ani kapitán alianční lodi, která tě doveze ke břehům Khaz Modanu. Pokud by se jediné slovo o tvém poslání dostalo ven, mohlo by to zhatit všechny naše plány.“

„Ale o co jde?“ Rhoninovy zelené oči nyní plály vzrušením. Tohle bude ohromně nebezpečná věc, ale odměna byla jasná. Návrat do řádu a znovuzískání ztracené reputace. V rámci Kirin Tor nic neznamenalo pro čaroděje tolik jako právě reputace, přestože by to nikdo ze starších členů nikdy otevřeně nepřiznal.

„Půjdeš do Khaz Modanu,“ řekl čaroděj váhavě, „a až tam dorazíš, uděláš všechny kroky potřebné k tomu, abys osvobodil ze zajetí orků Dračí královnu, Alexstraszu...“

Dvě

Vereesa čekala nerada. Většina lidí se domnívala, že elfové mají trpělivost ledovců, ale ti mladí, jako byla ona, jen rok po ukončení hraničářského výcviku, byli v tomto ohledu velmi podobní lidem. Čekala už tři dny na čaroděje, kterého měla doprovodit do jednoho z východních přístavů na břehu Velkého moře. Obecně uznávala čaroděje stejně jako všichni elfové ostatní lidí, ale k tomuhle zatím necítila nic jiného než hněv. Vereesa se chtěla přidat ke svým bratrům a sestrám, pomoci jim uštvat každého zbývajícího orka a poslat ty vražedné zrůdy na smrt. Hraničářka nečekala, že její první velký úkol bude dělat chůvu nějakému senilnímu a evidentně sklerotickému mágovi.

„Ještě hodinu,“ mumlala si pod nos. „Hodinu a odcházím.“

Její štíhlá ořechově hnědá klisna slabě zaržála. Generacím elfských šlechtitelů se podařilo vytvořit zvíře vysoko nadřazené svým divokým předkům, nebo se Vereesin lid alespoň domníval, že tomu tak je. Klisna byla dokonale sžitá se svou jezdčyní a to, co by se normálně nezdálo být ničím víc než pouhým odfrknutím, okamžitě postavilo hraničářku na nohy s prsty na napnuté těživě luku.

Lesy kolem však byly i dál tiché. Takhle hluboko na území Aliance se ani nedal čekat nějaký útok trolů či orků. Pohlédla směrem k malému hostinci, u kterého se měli setkat, ale kromě pacholka ve stájích nikoho neviděla. Přesto ještě nesklonila luk. Její klisna neměla ve zvyku ozývat se, když v její blízkosti nikdo nebyl. Snad bandité?

Hraničářka se pomalu otáčela. Vítr jí vehnal dlouhé stříbrné vlasy do tváře, ale ty jí naštěstí nezakryly výhled. Oči tvaru mandlí a barvy té nejjasnější modré oblohy se rychle zaměřovaly i na ten sebenepatrnější pohyb listů a špičaté uši, které jí trčely z hustých vlasů, dokázaly zachytit i zvuk motýlích křídel.

Přesto stále ještě neviděla nic, co by mohlo být důvodem pro varování jejího zvířete.

Snad už případnou hrozbu sama zastrašila. Stejně jako většina elfů si byla dobře vědoma svého velmi působivého vzhledu. Byla vyšší než většina lidí a obutá v kožených botách sahajících až ke kolenům, oblečená v kalhotách a blůze barvy lesní zeleně a hnědém cestovním plášti vypadala impozantně. Ruce jí chránily kožené rukavice, protažené až k lokti, z kůže tak jemné, že zároveň neztrácela cit nutný ke střelbě z luku nebo k boji s mečem, jenž jí visel skryt v pochvě u pasu. Přes blůzu měla brnění z tvrzené kůže tvarem dokonale přizpůsobené její štíhlé, ale na určitých místech pěkně zaoblené postavě. Jeden z místních lidí udělal v hostinci tu chybu, že nahlas obdivoval některé obzvláště ženské aspekty její postavy a zcela pominul ty vojenské. Protože byl opilý a bylo pravděpodobné, že by si za střízlivá něco podobného nedovolil, nechala ho Vereesa jít jen s několika zlomenými prsty.

Klisna znovu zaržála. Hraničářka se na ni otočila a na rtech už měla uklidňující slova.

„Předpokládám, že ty musíš být Vereesa Windrunner," ozval se přímo za ní hluboký a velmi poutavý hlas.

Než onen muž stačil říct víc, mířil mu hrot šípu přímo pod ohryzek. Kdyby Vereesa šíp vypustila, prošel by lehce krkem a vyletěl druhou stranou ven.

Cizinec však kupodivu zůstal stát, jakoby touto skutečností zcela nedotčen. Elfka si ho prohlédla od hlavy k patě - což nebylo zrovna nepříjemné, to si musela přiznat - a uvědomila si, že ten člověk nemůže být nikdo jiný než čaroděj, na kterého už tři dny čeká. To by rovněž vysvětlovalo chování klisny a její neschopnost zaznamenat jeho přítomnost.

„Ty jsi Rhonin?" zeptala se hraničářka nakonec. „Čekala jsi někoho jiného?" opáčil s náznakem hořkého úsměvu.

Sklonila luk a poněkud se uvolnila. „Říkali čaroděj; to je vše, člověče."

„A mně řekli elfský hraničář, nic víc." Pohlédl na ni tak, že Vereesa málem znovu namířila hrot šípu na jeho krk. „Takže to vypadá, že jsme se v pořádku našli."

„Ani ne. Čekala jsem tu tři dny! Tři drahocenné dny přišly vniveč!"

„Nešlo to jinak. Musel jsem udělat spoustu příprav." Tím čaroděj skončil.

Vereesa to vzdala. Stejně jako většinu lidí, ani tohohle nezajímal nikdo kromě něj samotného. Řekla si, že má vlastně štěstí, že nemusela čekat déle. Žasla jen nad tím, jak mohla Aliance dokázat zvítězit nad Hordou s tolika lidmi podobnými tomuhle ve svých řadách.

„No, jestli se opravdu chceš dostat do Khaz Modanu, bylo by nejlepší, kdybychom vyrazili okamžitě." Elfka pohlédla za něj. „Kde máš koně?"

Napůl čekala odpověď, že žádného nemá a že se sem přemístil díky svým zvláštním schopnostem... ale kdyby tomu tak bylo, nepotřeboval by ji, aby ho doprovodila k lodi. Jako čaroděj musel mít nepochybně velkou moc, ta však rozhodně nebyla neomezená. Mimo to, z toho mála, co o této misi věděla, předpokládala, že Rhonin ji bude všechnu potřebovat na to, aby alespoň přežil. Khaz Modan nebyla země, kde by cizinci byli příliš oblíbení. Stany orků zdobila spousta lebek statečných válečníků, alespoň podle toho, co slyšela, a nebe neustále křížovali draci. Ne, ani Vereesa by na takové místo nešla bez doprovodu přinejmenším menší armády. Nebyla zbabělec, ale ani blázen.

„Uvázaný u koryta blízko hostince, aby se mohl napojit. Už jsem dnes ujel pěkný kus cesty, mylady."

Ten titul by Vereese pravděpodobně polichotil, kdyby nebylo té malé známky sarkasmu, o kterém se domnívala, že jej zaslechla v čarodějově hlase. Potlačila zlost, kterou vůči tomu člověku cítila, otočila se ke koni, vrátila luk i šíp na své místo u sedla a jala se připravovat zvíře na cestu.

„Mému koni by celkem prospělo několik minut odpočinku," navrhl čaroděj, „a mně asi taky."

„Hodně rychle se naučíš spát v sedle... a tempo, kterým vyrazíme, umožní tvému koni znovu nabrat síly. Čekali jsme příliš dlouho. Není mnoho lodí, dokonce ani v Kul Tirasu, které by ochotně vypluly do Khaz Modanu jen kvůli nějakému čaroději, co jede pozorovat orky. Jestli nebudeme v přístavu včas, mohlo by je napadnout, že existuje mnoho snadnějších a ne tak sebevražedných způsobů, jak si vydělat peníze."

S úlevou zjistila, že se Rhonin nenamáhá jí oponovat. Místo toho se zamračil a zamířil zpět k hostinci. Vereesa sledovala, jak odchází, a doufala, že nebude muset odolávat pokušení probodnout ho dřív, než se rozdělí.

Přemýšlela o jeho misi. Pravda, Khaz Modan i nadále znamenal hrozbu zejména díky drakům a jejich orkským pánům, ale Aliance už měla na tomto území daleko lépe vycvičené pozorovatele. Vereesa měla podezření, že Rhoninův úkol v sobě zahrnuje ještě něco jiného, velice vážného, jinak by přece Kirin Tor nemohli kvůli jednomu arogantnímu mágovi tolik riskovat. Ale i tak, zvážili celou záležitost dostatečně, když zvolili právě jeho? Přece museli mít k dispozici někoho schopnějšího - a hlavně důvěryhodnějšího. Na tomhle čaroději něco bylo, nejvíc ze všeho to však vzbuzovalo pocity nepředvídatelnosti, která mohla snadno vést ke katastrofě.

Elfka se pokusila setřást ze sebe všechny pochybnosti. Kirin Tor se rozhodli a vedení Aliance s nimi očividně souhlasilo, jinak by ji neposlali, aby ho doprovázela. Nejlépe udělá, když to všechno hodí za hlavu. Po ní se chce jen, aby dopravila svěřenou osobu k lodi, a potom si

může jít svou cestou. Co bude nebo nebude Rhonin dělat poté, až se rozdělí, ji nemusí ani v nejmenším zajímat.

Cestovali čtyři dny a ani jednou je neohrozilo nic nebezpečnějšího než několik dotěrných komárů. Za jiných podmínek by se jejich cesta dala nazvat téměř idylickou, ovšem nebyť skutečností, že Rhonin a jeho průvodce spolu celou tu dobu v podstatě nemluvili. Čaroděje takhle skutečnost z větší části vůbec netrápila, neboť jeho myšlenky byly upřeny směrem k nebezpečnému úkolu. V okamžiku, kdy ho loď Aliance dopraví na pobřeží Khaz Modanu, bude odkázán sám na sebe v říši stále ovládané nejen orky, ale i jimi držnými draky.

Přestože Rhonin nebyl zbabělec, netoužil po dlouhém mučení a pomalé smrti. Alespoň že mu jeho dobrodinec z rady poskytl poslední známé informace o pohybu klanu Dragonmaw. Dragonmaw bude nyní jistě obzvláště ostražitý, zejména jestli, jak se Rhonin dozvěděl, je černý Deathwing skutečně naživu.

Nehledě na to, jak nebezpečný se Rhoninův úkol dál být, nehodlal se v žádném případě vrátit. Dostal příležitost nejen napravit svou reputaci, ale dokonce postoupit na žebříčku Kirin Tor. Za něco takového musí být svému patronovi, kterého znal pouze pod jménem Krasus, do smrti vděčný. To jméno bylo jistě falešné, což nebylo u vládnoucích členů rady nijak nezvyklé. Pánové Dalaranu byli vybíráni tajně a o svém jmenování věděli jen oni sami. Dokonce ani jejich milovaní neměli o jejich skutečném povolání nejmenší tušení. Ani hlas Rhoninova dobrodince zcela jistě nemohl být jeho pravým... tedy pokud ten člověk vůbec byl muž.

Bylo možné uhádnout identitu některých z členů užšího kruhu, ale Krasus zůstával i pro svého bystrého agenta záhadou. Ve skutečnosti však Rhonina Krasova skutečná identita nezajímala ani zdaleka tak jako to, že díky němu by se mladému čaroději mohly splnit jeho sny.

Sny však zůstanou jen sny, pokud se mu nepodaří dostat se na loď. Naklonil se v sedle a zeptal se: „Jak je to ještě daleko do Hasicu?“

Vereesa, aniž by se otočila, chladně odpověděla: „Ještě nejméně tři dny. Neboj; tímhle tempem se tam dostaneme včas.“

Rhonin se vrátil do původní polohy. Takhle konverzace byla u konce. Dnes teprve druhá. Jediná věc horší než společná jízda s elfem by byla mít za společníka jednoho z těch umíněných rytířů Řádu stříbrné ruky. Bez ohledu na svou všudypřítomnou dvornost dávali paladinové jasně najevo, že považují magii za příležitostné nutné zlo, bez kterého by se za jiných podmínek bez problému obešli. Poslední, se kterým se Rhonin setkal, mu zcela otevřeně naznačil, že věří, že se duše mága po smrti setká v té nejzatracenější pekelné propasti se starými démony. A to nehledě na to, jak je Rhoninovo svědomí čisté.

Pozdní odpolední slunce se začalo ztrácet za vrcholky stromů a tvořilo hluboké stíny ostře kontrastující s místy, kde ještě záře pronikala až na zem. Rhonin doufal, že se jim podaří dosáhnout konce lesa před setměním, ale nyní bylo téměř jasné, že tomu tak nebude. Ne poprvé v duchu prolétl všechny mapy uložené ve své hlavě a pokusil se nejen určit jejich polohu, ale také ověřit informaci, že to do přístavu stihnou včas. Zdržení před setkáním s Vereesou bylo nevyhnutelné a bylo výsledkem snahy sehnat všechny nezbytné zásoby a přísady. Jen doufal, že to nakonec nezhatí celou misi.

Osvobodit Dračí královnu...

Pro někoho snad nemožný, neuskutečnitelný úkol a pro většinu lidí jistá smrt. Přesto během války už Rhonin podobné dostal. Bylo zcela jasné, že pokud bude Dračí královna opět volná, přijdou orkové o svou poslední velkou zbraň.

Rhonin věděl, že většina členů rady doufá v jeho neúspěch. Zbavit se ho by znamenalo smazat černou kaňku na historii celého řádu. Celá mise tak měla dvojí ostří. Všichni budou nadšeni, když uspěje, ale hluboce si oddychnou, když zemře.

Alespoň že mohl věřit Krasovi. Byl první, kdo za ním přišel s otázkou, zda si stále ještě myslí, že dokáže

i nemožné. Klan Dragonmaw by pravděpodobně dokázal držet Khaz Modan navždy, kdyby se Dračí královnu nepodařilo osvobodit, a dokud tam existují orkové, kteří pokračují v tom, co Horda začala, zůstávají pro ty uvězněné v táborech určitou nadějí. A nikdo nechtěl, aby se

válka vrátila. I bez ní měla nyní Aliance spoustu práce s uklidňováním rozmíšek ve vlastních řadách.

Krátké zahřmění vytrhlo Rhonina ze zamyšlení. Pohlédl na nebe, ale uviděl jen několik roztrhaných mraků. Zamračil se a otočil se na elfku s úmyslem zeptat se jí, jestli ten hrom rovněž slyšela.

Druhý, daleko hrozivější rachot mu napnul všechny svaly v těle.

Ve stejný okamžik na něj Vereesa skočila. Nějak se jí podařilo bleskurychle se vytočit v sedle a vrhnout se přímo na něj.

Vše kolem překryl ohromný stín.

Hraničářka vrazila do čaroděje a svou váhou znásobenou prudkostí odrazu i brněním, které na sobě měla, strhla Rhonina z koně, takže oba dopadli na zem.

Ta se doslova otrásla, ale nikoli jejich pádem, nýbrž ohlušujícím řevem, jenž se silou tornáda přehnal přes obě ležící postavy. Když čaroděj v šoku dopadl na tvrdou zem, dokázal přes bolest ještě vnímat divoké řehání svého koně - které však jako by někdo najednou utnul.

„Zůstaň ležet!“ snažila se Vereesa překřičet vítr a řev. „Zůstaň ležet!“

Rhonin se přesto přetočil, aby se mohl podívat nad sebe, ale místo nebe uviděl spíše výjev ze samotného pekla.

Téměř celou oblohu nyní zakrývalo tělo ohromného rudě planoucího draka. V předních spárech držel to, co zůstalo z jeho koně, včetně čarodějových cenných a pečlivě vybraných zásob. Rudý drak jediným polknutím pozřel zbytek nebohého zvířete a oči už měl upřeny na dvě postavičky pod sebou.

Na ramenou toho monstra seděla zelená postava s výraznými kly a válečnou sekerou, která vypadala přinejmenším stejně veliká jako čaroděj, a podivným jazykem štěkala rozkazy s prstem namířeným přímo na Rhonina.

S otevřenou tlamou a připravenými drápy se drak řítit dolů.

„Děkuji vám za váš čas, Vaše Veličenstvo,“ řekl vysoký černovlasý šlechtic hlasem plným síly a porozumění. „Snad se nám podaří zabránit této krizi, aby roztrhala naši práci na kusy.“ „Pokud ano,“ odpověděl starší vousatý muž oblečený do elegantního bílo-zlatého královského roucha, „budou vám mít Lordaeron i Aliance za co děkovat, Lorde Prestore. Jedině díky vám mám nyní pocit, že by Gilneas i Stromgarde mohly najít společnou řeč.“ Přestože ani král Terenas nebyl žádný trpaslík, cítil se ve společnosti Lorda Prestora jaksi malý.

Mladší z obou mužů se usmál a odhalil dokonalé zuby. Terenas by se divil, kdyby dokázal najít jiného muže s tak dokonale královskými rysy. S krátkými, perfektně upravenými černými vlasy, dokonale oholenou tváří mu spousta žen u dvora padala k nohám. Navíc měl bystrou mysl a držení těla královštější než někteří skuteční panovníci, takže se nikdo ani nemohl příliš divit, že všichni zainteresovaní v alteracké otázce nakonec skončili u něj, včetně Genna Greymane. Jak Terenase informovali jeho velvyslanci, Prestorovy způsoby dokonce dokázaly vykouzlit na tváři vládce Gilneasu úsměv, což zdaleka nebylo obvyklé.

Na mladého šlechtice, o kterém pět let nikdo neslyšel, si králův host velice rychle získal skvělou reputaci. Prestor pocházel z nejhornatější a nejodlehlejší části Lordaeronu, ale díky svým předkům si mohl dělat nároky na alteracký trůn. Jeho malé královstvíčko bylo zničeno během války jediným útokem dračí letky a on přišel pěšky až do hlavního města bez jediného sloužícího, který by mu mohl pomoci se alespoň převléknout. To, jak se dokázal během svého pobytu zde vzchopit, je příběh spíš do nějaké pohádky. Ale co bylo důležitější, jeho rady králi mnohokrát dobře pomohly, včetně temných dnů, kdy stárnoucí panovník řešil otázku Lorda Perenolda. Prestor byl v tomto případě skutečným jazýčkem na vahách. Dodal Terenasovi odvalu, kterou potřeboval, aby se zmocnil Alteracu a vyhlásil na jeho území stanné právo. Stromgarde i ostatní království souhlasily s nutností takové akce proti zrádnému Perenoldovi, nicméně Lordaeron si tam ponechával vládu i po skončení války. Nyní by však konečně Prestor mohl všem vysvětlit nutnost učinit konečné rozhodnutí.

To nutilo stárnoucího monarchu dlouho přemýšlet o řešení, které by jistě zaskočilo i muže, jenž nyní

stál před ním. Terenas odmítal svěřit vládu nad Alteracem Perenoldovu synovci, kterého se snažil podporovat Gilneas. Nepovažoval za moudré ani rozdělit království mezi Lordaeron a Stromgarde. To by jistě vyvolalo hněv jak Gilneasu, tak i Kul Tirasu.

A připojit Alterac celý k jinému království už byl holý nesmysl.

Ale co kdyby se vlády nad Alteracem chopil někdo schopný, všemi obdivovaný a uznávaný, kdo již dříve dokázal, že nemá na mysli nic než mír a jednotu? A pokud mohl král Terenas soudit, byl ten člověk i dobrým správcem, nehledě na to, že by jistě zůstal oddaný

Lordaeronu...

„Skutečně, Prestore.“ Král položil ruku na rameno vyššího šlechtice. Prestor musel měřit hodně přes dva metry, ale přestože byl štíhlý, nedalo se o něm říct, že by to byl nějaký čahoun. Jeho vypracované tělo velmi dobře vyplňovalo modročernou uniformu, takže vypadal jako skutečný hrdina. „Máš být na co pyšný... a já ti musím za mnohé děkovat! Nezapomenu na tvůj podíl v celé záležitosti, věř mi!“

Prestor zářil a zcela jistě věřil, že už brzy dostane zpět své malé horské královstvíčko. Terenas se rozhodl nechat mu ten sen; až ho vládce Lordaeronu korunuje novým králem Alteracu, výraz Prestorovy tváře bude alespoň zábavnější. Nestávalo se každý den, aby byl někdo dosazen na trůn... pokud na něj tedy titul nepřešel dědičně.

Terenasův host mu zasalutoval a pak s hlubokou úklonou odešel z královské komnaty.

Jakmile zmizel za dveřmi, král se zachmuřil, když ho napadlo, že hedvábné záclony, zlatý lustr ani bělostná mramorová podlaha nejsou schopny ozářit tuto místnost tak jasně jako přítomnost toho mladého šlechtice. Lord Prestor se skutečně vymykal z řad lidí, kteří se normálně po paláci pohybovali. Tohle byl muž, kterému mohl důvěřovat, muž hoden jeho úcty ve všech směrech. Terenas si přál, aby se jeho vlastní syn Prestorovi alespoň trochu podobal.

Král si prohrábl zarostlou bradu. Ano, dokonalý muž pro znovuobnovení zašlé slávy celé země a nastolení rovnováhy mezi členy Aliance. Nová a silná krev.

Když Terenas zašel ve svých myšlenkách ještě dál, připadla mu na mysl jeho dcera, Calia. Byla ještě dítě, ale zanedlouho z ní bezesporu bude krásná žena. Snad by jednoho dne, když všechno půjde dobře, mohli s Prestorem posílit spojení a přátelství královským sňatkem. Ano, půjde si nyní promluvit se svými poradci a sdělí jim svůj královský záměr. Terenas si byl jistý, že s jeho rozhodnutím budou souhlasit. Ještě se nesetkal s nikým, komu by se mladý šlechtic nelíbil.

Král Prestor z Alteracu. Terenas si dokázal představit výraz tváře svého přítele, až se o tomhle dozví...

Máte tvář zastíněnou úsměvem - zemřel někdo strašlivou krvavou smrtí, ó nenávidný?" „Ušetřil mě svých pokusů o vtip, Krylle," odpověděl Lord Prestor, jakmile za sebou zavřel masivní železné dveře. Nad ním, ve starém domě, který mu daroval jeho hostitel, král Terenas, služebnictvo pečlivě vyhrané samotným Prestorem hlídalo, aby se v blízkosti neobjevili nezvaní návštěvníci. Jejich pán měl spoustu práce, a přestože žádný z jeho sloužících ve skutečnosti nevěděl, co se v podzemní síni děje, velmi dobře věděli, že jakékoli vyrušení jejich pána by je stálo život.

Prestor se tudíž žádného vyrašení neobával a věřil, že jeho lokajové uposlechnou rozkazu za každou cenu. Kouzlo, kterým je zaklel, varianta toho, kterým se mu podařilo přimět krále i ostatní, aby ho tolik obdivovali, nedovolovalo nikomu, aby o jeho slovech přemýšlel, či dokonce pochyboval. Účinnost tohoto kouzla byla zatím stoprocentní.

„Co nejpokorněji se omlouvám, ó pane všech pokrytců!" zaskřípala malá vychrtlá postavička před ním. V jejím hlase byly stopy proradnosti, šílenství a čehosi nelidského - nebylo divu vzhledem k tomu, že Prestorův společník byl goblin.

Jeho hlava sotva sahala k šlechticově opasku, takže by snad někdo mohl tohle stvoření považovat za malé a slabé. Napůl šílený úšklebek však odhalil dlouhé, velmi ostré zuby a krvavě rudý, téměř rozeklaný jazyk. Šikmé žluté oči bez panenek jiskřily radostí, ale radostí, jakou způsobovalo trhání křídel mouchám nebo čtvrcení jiných slabších tvorů. Od týlu až po nízké čelo byla tvorova hlava pokrytá tmavě hnědou srstí.

„Ale i tak je důvod k oslavám." Podzemní místnost byla kdysi používána jako spižárna. Ve dnech, kdy chlad země dokázal udržet vhodnou teplotu, zde dokonce byly uskladněny sudy s vínem. Nyní však, i díky některým Kryllovým úpravám, tu bylo horko jako uprostřed běsnící sopky.

Lord Prestor se tu cítil jako doma.

„Oslavy, ó mistře všech podvodů?" zahihňal se Kryli. Tohle dělal často, obzvláště když byla v dohledu nějaká opravdu povedená špatnost. Mezi dvě největší vášně zeleného stvoření patřilo experimentování a vytváření chaosu a, pokud možno, kombinace těchto dvou. Celá temná polovina místnosti byla ve skutečnosti přeplněna lahvičkami, prášky, podivnými mechanismy a ohavnou sbírkou všeho, co sem goblin, přinesl.

„Ano, oslavy, Krylle." Prestorovy jakoby vše prostupující černé oči byly bez jediného mrknutí upřeny na goblina, kterého najednou přešel smích i chuť na vtípky. „A ty bys byl velmi rád někde blízko, až ta oslava začne, nemám pravdu?"

„Ano... pane."

Šlechtic, stále ještě v uniformě, se zhluboka nadechl žhavého vzduchu. Na tváři se mu objevil výraz úlevy. „Áááá, to mi chybělo..." Rysy v obličeji mu najednou ztvrdly. „Ale musím počkat. Jen když to bude nezbytně nutné, co, Krylle?"

„Jak říkáte, pane."

Na Prestorovu tvář se vrátil úsměv, nyní však zlověstný. „Jestli to nevíš, pravděpodobně se díváš na příštího krále Alteracu."

Goblin zkroutil své svalnaté tělo do hluboké úklony. Bud' požehnána tvá královská výsost, králi D..."

Nějaký šramot způsobil, že se oba okamžitě ohlédli doprava. Ze železné trubky vedoucí do staré ventilační šachty se vynořil menší goblin. Postavička se protáhla ven a spěchala ke Kryllovi. Na odporné tváři měla pobavený výraz, který však pod Prestorovým pohledem okamžitě zmizel.

Druhý goblin něco Kryllovi pošeptal do velkého špičatého ucha. Kryll zasyčel a pokynutím ruky menší zrůdu propustil. Goblin zmizel stejně rychle, jako se objevil.

„Co se děje?" Přestože ta slova zněla z úst šlechtice klidně, až příjemně, bylo zároveň zřejmé, že vyžaduje okamžitou odpověď.

„Óóóó, šlechetný," začal Kryli a na zvířecí tvář se mu vrátil šílený úšklebek. „Dnes vám přeje štěstí, jak se zdá! Co takhle uzavřít nějakou sázku? Hvězdy vám musí být jistě nakloněny..."

„Co se děje?"

„Někdo... někdo se pokouší osvobodit Alexstraszu..."

Prestor se zahleděl na svého sluhu. Zíral na něj upřeně tak dlouho a tak intenzivně, že se Kryli začal třást. Goblin si byl jistý, že teď musí přijít smrt. Škoda. Chtěl provést ještě tolik experimentů, vyzkoušet tolik výbušnin...

V tu chvíli vysoká černá postava před ním propukla v hluboký, temný a ne zcela přirozený smích.

„Dokonalé..." podařilo se Lordu Prestorovi vyslovit mezi záchvaty smíchu. Natáhl ruce, jako by chtěl chytit vzduch. Jeho prsty se nyní zdály být neuvěřitelně dlouhé, téměř zakončené drápy. „Naprostě dokonalé!"

Nepřestával se smát a goblin Kryli se poněkud uklidnil, i když se trochu divil a nevěřicně kroutil hlavou.

„A mně budou říkat, že jsem šílený," zabručel si tiše podnosem.

Tři

Svět se proměnil v oheň.

Vereesa zaklela, když se oba s čarodějem náhle ocitli pod ohnivou stěnou, kterou na ně znenadání vychrlil rudý drak řítící se ohromnou rychlostí dolů. Kdyby se kvůli Rhoninovi neopozdili, tohle by se nikdy nestalo. Už by byli v pořádku v Hasicu a ona by se s ním rozloučila. Teď to spíš vypadalo, že se oba budou loučit se životem...

Věděla, že orkové z Khaz Modanu neustále posílají dračí jezdce, aby šířili hrůzu jinak pokojnými zeměmi nepříteli, ale proč musela mít zrovna ona se svým společníkům tu smůlu, že na ně jeden z nich narazil? Draků poslední dobou ubývalo a říše Lordaeronu byla ohromná. Podívala se na Rhonina, který se vnořil hlouběji do lesa. Jistě. Nějak jí to všechno zapadalo do toho, co si myslela o čarodějích. Draci měli daleko citlivější smysly než elfové; a někteří lidé tvrdili, že dokonce do určité míry dokáží vycítit i magii. Tahle katastrofální náhoda musela být vina toho čaroděje. Ten ork se svým drakem si jistě přišli pro něj.

Rhonin si evidentně myslel něco podobného, neboť se snažil dostat se z dohledu draka, jak nerychleji dovedl, a nořil se hlouběji mezi stromy směrem od ní. Hraničářka si odfrkla. Čarodějové se nikdy nehodili do první linie; bylo snadné napadnout někoho ze zálohy nebo z velké dálky, ale když jste se museli svému nepříteli postavit... Jistě, ale tohle byl drak.

Drak sklouzl po křídle směrem k prchajícímu člověku. Bez ohledu na to, co si o něm ona sama myslela, byla by nerada, kdyby viděla čaroděje umřít. Nicméně, když se rozhlédla kolem sebe, neviděla stříbrovlasá dívka žádný způsob, jak by mu mohla pomoci. Její kůň zmizel společně s Rhoninovým a spolu s ním byl pryč i oblíbený luk. Vše, co jí zbylo, byl meč u pasu, což však nebyla příliš vhodná zbraň pro souboj s létajícím obrem. Vereesa se znovu podívala kolem sebe, ale neviděla nic, co by se jí hodilo.

Zbývala jediná možnost. Jako hraničářka nemohla dovolit, aby se čaroději něco stalo, pokud stále ještě byla schopna něco udělat. Aby mu zachránila život, musela Vereesa udělat to jediné, co jí napadlo.

Elfka vyskočila ze svého úkrytu, zamávala rukama nad hlavou a zakřičela: „Tady! Sem, ty přerostlá ještěrko! Tady!“

Dračí samec, Vereese se konečně podařilo určit jeho pohlaví, ji však přes hukot plamenů, které již zachvátily les, neslyšel. Někde v tom pekle se Rhonin pokoušel přežít. Drak se zase snažil ujistit se, že se mu to nepodaří.

Elfka zaklela, rozhlédla se a uchopila těžký kámen. To, co měla v úmyslu, by bylo pro člověka naprosto nemožné. Pro ni jen velmi nepravděpodobné. Vereesa jen doufala, že její ruka je stále ještě tak dobrá jako před několika lety.

Zaklonila se a mrštila kamenem po rudém leviatanovi.

Podařilo se jí přehodit celou vzdálenost, ale drak se najednou pohnul a Vereesa byla přesvědčená, že ho kámen mine. Přestože skutečně nezasáhla hlavu, narazil kámen do konce blanitého křídla. Vereesa nedoufala, že by mohla zvíře zranit - obyčejný kámen byl proti dračímu pancíři skutečně směšnou zbraní šlo jí jen o to upoutat drakovu pozornost.

A to se jí podařilo.

Ohromná hlava se okamžitě otočila směrem, odkud kámen přilétl, a drak zařval vztekem nad nečekaným vyrušením. Ork na svého nosiče něco nesrozumitelně křičel.

Obrovské okřídlené monstrum se zničehonic prudce otočilo a zamířilo přímo na ni. Podařilo se jí odvrátit jeho pozornost od prchajícího mága.

A co teď? hubovala hraničářka sama sobě.

Elfka se otočila a běžela, přestože už teď věděla, že nemá šanci svému pronásledovateli uniknout.

Vrcholky stromů jí nad hlavou vybuchly v plamenech zároveň s tím, jak drak zastínil zem kolem ní. Kolem Vereesy padaly hořící úlomky větví a některé z těch větších jí přehradily cestu. Bez váhání zahrula ostře doleva a vnořila se mezi stromy, které ještě nestačily zachvátit plameny.

Umřeš! oznámila sama sobě. A všechno kvůli tomu bezcennému čaroději!

Ohlušující řev ji přiměl ohlédnout se přes rameno. Rudý drak už byl přímo za ní a jeden z drápy zakončených pařátů už se po ní natahoval. Vereesa si představila, jak ji drtí nebo v horším případě živou strká do ohromné tlamy, kde bude rozžvýkána nebo spolknuta zaživa. Když už však byla smrt jen centimetry od ní, drak najednou stáhl pařát k tělu a začal se ve vzduchu zmítat. Drápy se zaryly do jeho vlastního těla a každá končetina se snažila škrábat jiné místo na těle, jako by -jako by draka všechno nesnesitelně svědilo. Ork na jeho hřbetě se snažil udržet nad svým nosičem kontrolu, ale stejně tak by to mohl být on, kdo způsoboval drakovi jeho utrpení, tolik mu byla jeho snaha platná.

Vereesa se zastavila a zírala. Něco takového ještě nikdy neviděla. Drak se točil a svíjel, jak se snažil zbavit se čehokoli, co ho postihlo, ale jeho pohyby se stále víc blížily panice. Jeho orkský jezdec se už držel jen zázrakem. Co asi, uvažovala elfka, mohlo něco takového... Odpověděla si šeptem sama: „Rhonin?“ A jako by ho vyslovením jeho jména vyvolala jako nějakého ducha, čaroděj v tu chvíli stál před ní. Ohnivé vlasy měl rozčuchané a tmavé roucho potřhané a potřísněné blátem, ale on sám vypadal celkem nezasážen peklem, kterým zcela jistě musel projít.

„Myslím, že bychom raději měli zmizet, dokud to jde, co, elfko?“

Nemusel ji dvakrát pobízet. Tentokrát běžel první Rhonin a napůl díky nějaké magické schopnosti, napůl veden instinktem je vedl hořícím lesem. Ani jako hraničářka by si Vereesa sama nevedla lépe. Rhonin je vedl po stezkách, které ani elfka neviděla, dokud po nich neběžela.

Celou tu dobu se jim nad hlavami zmítal drak a drápy si drásal pancíř. Když se po chvíli Vereesa znovu podívala nad sebe, všimla si, že se mu dokonce podařilo zranit se do krve. Dračí drápy byly paradoxně jedna z mála věcí, které se dokázaly dostat přes jejich kůži. Po orkovi už nebylo ani stopy; zelený válečník musel nakonec spadnout. Vereese ho nebylo líto. „Co jsi to tomu drakovi udělal?“ podařilo se jí nakonec zasípat.

Rhonin s úmyslem dostat se co nejdříve z plamenů se ani neotočil. „Něco, co nakonec nevyšlo tak, jak jsem to chtěl! Měl to odnést daleko víc než jenom nepříjemným pocitem!“ Znělo to, jako by byl sám na sebe naštvaný, ale na hraničářku poprvé udělal dojem. Ze zcela jisté smrti bylo nyní relativní bezpečí - tedy za předpokladu, že se dostanou z lesa.

Někde za nimi drak příšerně řval nenávistí vůči celému světu.

„Jak dlouho to bude trvat?“

Konečně se zastavil, aby se na ni mohl otočit, ale jeho pohled ji velice zneklidnil. „Ne dost dlouho...“

Zdvojnásobili své úsilí. Kamkoli se podívali, obklopoval je oheň. Konečně však doběhli ke konci požáru, prosmýkli se kolem posledních plamenů a ocitli se na místě, kde jediné nebezpečí znamenal hustý kouř. Oba se dusili kašlem, jak se v dýmu i snažili popadnout dech, a hledali cestu, kudy by mohli běžet dál proti větru a zároveň nechat plameny i draka i za sebou.

Náhle jimi otřásl další zařvání, tentokrát v něm však neslyšeli bolest, nýbrž vztek a chuť po pomstě. Čaroděj i hraničářka se otočili a sledovali vzdálenou rudou hrozbu.

„Kouzlo přestalo působit,“ zamumlal Rhonin, ale nebylo to nutné.

Bezesporu tomu tak bylo a Vereese bylo jasné, že drak přesně ví, kdo je zodpovědný za jeho utrpení. S téměř nadpozemskou přesností se drak otočil k nim a zabral ohromnými kožnatými křídly, aby ti dva zaplatili za jeho bolest.

„Máš další kouzlo?“ volala Vereesa a běžela ze všech sil.

„Snad! Ale raději bych ho nepoužíval tady! Mohli bychom to odnést taky!“

Jako by drak nebyl schopen toho samého. Elfka doufala, že Rhonin najde způsob, jak to kouzlo použít, než oba skončí jako žrádlo pro blížící se rudou nestvůru.

„Jak daleko...“ čaroděj lupal po dechu. „Jak daleko do Hasicu?“

„Moc daleko.“

„Nějaká jiná osada po cestě tam?“

Pokusila se vzpomenout si. Napadlo ji jedno místo, ale nedokázala si vzpomenout ani na jeho jméno, ani na detaily. Věděla jen, že leží asi den cesty odtud. „Nějaká ano, ale...“

Drakův řev jimi oběma znovu otřásl. Nad hlavou se jim přehnal stín.

„Jestli máš nějaké kouzlo, které by mohlo fungovat, navrhuju bych použít ho hned!“

Vereesa znovu zalitovala, že nemá svůj luk. S ním by se mohla alespoň pokusit zasáhnout oko. Mohlo by to stačit, aby tu zrůdu zahнала.

Rhonin se neočekávaně prudce zastavil, aby čelil blížící se hrozbě, takže se oba málem srazili. Zachytil ji na čaroděje překvapivě silnými pažemi a postavil vedle sebe. Jeho oči doslova zářily. Vereesa o něčem takovém už slyšela. Mohlo se to stát, když velmi mocní mágové sesílali náročné kouzlo, ona to však nikdy neviděla.

„Modli se, aby se to neobrátilo proti nám," zamručel.
Natáhl paže a konečky prstů namířil na blížícího se rudého draka.
Začal mumlat slova v jazyce, kterému Vereesa nerozuměla, ale který jí naháněl husí kůži.
Rhonin sepjal ruce a pokračoval v odříkávání...
Z mraků najednou vylétli tři okřídlení tvorové.
Vereesa zatajila dech a Rhonin přestal mluvit, čímž kouzlo zastavil. Vypadalo to, že je připravený proklít samotné nebe, ale pak elfka poznala, co jsou ti tvorové zač.
Gryfoni... ohromná okřídlená stvoření s orlí hlavou a lvím tělem... a s jezdci na hřbetech.
Chytila Rhonina za paži. „Nedělej nic!" Udiveně na ni pohlédl, ale přikývl. Oba znovu zvedli hlavy, protože drak jim už zakryl celou oblohu.
Tři gryfoni se najednou vyrojili kolem draka, který byl očividně překvapen. Vereesa nyní dokázala rozeznat i jezdce, ne že by to bylo nějak nutné. Jedině trpaslíci ze vzdálené Aerie, nepřístupného hornatého království ležícího až za říší Quel'thalas, dokázali na gryfonech létat. A jedině tihle zkušení válečníci se na svých zvířatech mohli odvážit postavit se drakovi ve vzduchu.

Přestože byli gryfoni mnohem menší než rudý obr, byli schopni tento handicap srovnat ohromnými jako břitva ostrými drápy a zobáky, jimiž dokázali rozervat dračí pancíř. Navíc byli ve vzduchu daleko obratnější a schopni uhýbat v tak prudkých otočkách, že je drak zkrátka nedokázal napodobit.

Ani trpaslíci nebyli jen obyčejnými jezdci na svých zvířatech. Byli sice poněkud větší a štíhlejší než jejich pozemští bratraci, ale v žádném případě ne slabší. Přestože jejich oblíbenou zbraní při nebeských patrolách byla legendární hromová kladiva, tihle tři měli obrovské válečné sekery s dvojitým ostřím a dlouhým topůrkem, kterým se válečníci velmi zručně oháněli. Čepele byly vyrobeny z kovu příbuzného adamantiu a dokázaly prorazit i dračí lebku, chráněnou navíc kostěným pancířem. Říkalo se, že slavný jezdec na gryfonu Kurdran skolil draka ještě daleko většího, než byl tenhle, jedinou dobře mířenou ranou právě takovou sekerou.

Okřídlená zvířata kroužila kolem svého protivníka a nutila ho neustále se otáčet ze strany na stranu, aby se dokázal bránit tam, kde zrovna hrozilo největší nebezpečí. Orkové už se dříve naučili dávat si na gryfony pozor, ale zdálo se, že drak, nyní bez jezdce, neví zcela přesně, co má dělat. Trpaslíci toho okamžitě využili a nechali svá zvířata míhat se drakovi před očima, takže ten se stával čím dál víc nervózním. Dlouhé vousy a do culíku stáhnuté vlasy se trpaslíkům zmítaly ve větru a oni se doslova vysmívali obřimu netvorovi do tváře. Ten smích ho rozzuřil ještě víc, takže nyní zběsile máchal tlapami kolem sebe a chrлил oheň na všechny strany.

„Úplně ho dezorientují," prohlásila Vereesa uchvácená dokonalou taktikou. „Ví, že je ještě mladý a nemá rozvahu potřebnou k plánovanému útoku!"

„Což znamená, že my můžeme jít," odpověděl Rhonin.

„Mohli by potřebovat naši pomoc!"

„Musím splnit úkol," řekl podrážděně. „A oni mají situaci pod kontrolou."

To byla pravda. Zdálo se, že bitva je pevně v rukou jezdců na gryfonech, přestože ještě museli udeřit. Trojice neustále létala kolem rudého draka, který už zcela ztratil pojem o prostoru.

Dělal, co mohl, aby se zaměřil na jednoho z útočníků, ale pokaždé se druhým dvěma podařilo znovu odvést jeho pozornost na sebe.

Jen jednou se oheň skutečně přiblížil k jednomu z gryfonů.

Jeden z trpaslíků náhle zvedl ohromnou sekeru a její čepel se zaleskla v zapadajícím slunci. Trpaslík se dostal nad draka a pak, když se přiblížil k obrově hlavě, vrhl se jeho gryfon střemhlav dolů.

Drápy se zaryly do drakova krku. V okamžiku, kdy drak ucítil bolest, rozmáchl se trpaslík a t'al sekerou.

Čepel se zaryla hluboko. Ne tak, aby zabila, ale dost na to, aby drak zařval bolestí.

Reflexivně se otočil a křídlem překvapil trpaslíka i jeho gryfona, takže se ve vývrtce řítily k zemi. Trpaslíkovi se podařilo udržet se, ale sekera mu vypadla z rukou.

Vereesa se otočila směrem, kam asi zbraň dopadla, ale Rhonin ji zadržel. „Říkal jsem, že musíme jít!”

Protestovala by, ale jediný pohled na bojující ji přesvědčil o tom, že by skutečně nebyla nic platná. Zraněný drak se snažil nabrat výšku, ale gryfoni ho nepřestávali obtěžovat. I kdyby Vereesa sekeru našla, mohla by s ní maximálně hrozivě mávat. „Dobrá,” zabručela nakonec elfka. Společně spěchali z místa souboje a spoléhali na to, že Vereesa přesně ví, kterým směrem leží jejich cíl. Drak a gryfoni se za nimi proměnili v malé skvrny na obloze, částečně i proto, že se během bitvy pohybovali opačným směrem než prchající dvojice. „Zvláštní...” zaslechla, jak si čaroděj šeptá. „Co?”

„Ty uši nejsou jenom na parádu, že ne?” Vereesa se naježila, přestože už slyšela horší urážky.

Lidé a trpaslíci, žárliví na přirozenou nadřazenost elfské rasy, si často za cíl svých posměšků vybírali právě dlouhé špičaté uši. Už slyšela, že má uši jako osel, prase i, a to bylo snad nejhorší, goblin. I když Vereesa kvůli podobným poznámkám nikdy na nikoho netasila zbraň, často dotyční litovali, že něco podobného vypustili z úst.

Čarodějovy smaragdové oči se zúžily. „Promiň; ty jsi to považovala za urážku? Nemyslel jsem to tak.”

Pochybovala, že svou omluvu myslel vážně, ale musela být vděčná alespoň za ten pokus.

Potlačila vztek a znovu se zeptala: „Co ti připadalo tak zvláštní?”

„Že se ten drak objevil tak přesně.”

„Když přemýšlíš o tomhle, měl by ses zamyslet i nad tím, odkud se vzali ti gryfoni. Nakonec, to oni ho přece odehnali.”

Zavrtěl hlavou. „Někdo ho viděl a hlásil to. Ti jezdci jen plnili svou povinnost.” Zamyslel se. „Vím, že klan Dragonmaw musí být zoufalý, snaží se zastoupit oba druhé klany i své orky v táborech, ale takhle to přeci nejde.”

„Kdo může vědět, co si orkové myslí? Tohle byl jasně jenom náhodný záškodník. Nebyl to určitě první podobný útok na Alianci, člověče.”

„Ne, ale říkám si, kdyby...” Rhonin se dál nedostal, protože náhle jejich pozornost upoutal nějaký pohyb v lese... pohyb všude kolem.

Hraničářka zažitým pohybem vytasila meč z pochvy. Rhoninovy ruce zmizely v záhybech jeho roucha. Bezpochyby se připravoval na kouzlo.

Verresa nic neříkala, ale přemýšlela, jak by byl asi užitečný v otevřeném boji muže proti muži. Radši by se měl stáhnout a nechat první útočníky na ní.

Příliš pozdě. Z lesa vyrazilo šest urostlých jezdců na koních a obklíčilo je. I v zapadajícím slunci jejich zbroj stříbrně zářila. Elfce na hrud' mířilo dlouhé kopí.. Rhonin měl na své hrudi hrot druhého, a navíc ještě jeden mezi lopatkama.

Tváře útočníků byly skryty pod hledím helem tvarem připomínajících lví hlavu. Jako hraničářka Vereesa žasla nad tím, jak se někdo může v takové zbroji vůbec pohybovat, natož vést válku, ale těch šest sedělo v sedlech, jako by je kovové pláty vůbec netížily. Dokonce ani jejich koně, rovněž napůl skryti pod masivním brněním, nevypadali, že by nesli nějakou neobvyklou váhu.

Útočníci neměli žádnou vlajku a jediným znakem jejich identity se zdál být znak ruky sahající k nebesům na kyrysu. Vereesa věděla, s kým má tu čest, ale nijak ji to neuklidnilo. Naposled, když se elfka s podobnými lidmi setkala, byla jejich zbroj jiná, s rohy po stranách helmice a symbolem Lordaeronu na štítu a na hrudi.

A pak se z lesa pomalu vynořil sedmý jezdec. Tenhle už na sobě měl tradičnější zbroj, kterou Vereesa zprvu čekala i na ostatních. Pod helmou bez hledí rozeznávala silného muže - na člověka staršího a moudřejšího na pohled díky napůl šedivým vousům. Symboly Lordaeronu i svého řádu měl nejen na kyrysu a štítu, ale i na helmici. Stříbrná spona ve tvaru lví hlavy držela kožený řemen, za kterým bylo zastrčeno jedno z těch mocných válečných kladiv, která používali takoví jako on.

„Elfka,” zamručel poté, co si ji prohlédl. „Tvá silná paže je vítána.” Nepochybně velitel ostatních šesti se puk otočil k Rhoninovi a s otevřeným opovržením prohlásil: „A ztracená duše. Drž ruce tak, ať je vidíme, a nebudeme mít chuť ti je useknout.”

Zatímco se Rhonin zcela zřejmě snažil potlačit vztek, Vereesa se zmítala mezi pocity úlevy a nejistoty. Byli zajati lordaeronskými paladiny - proslulými rytíři Řádu stříbrné ruky.

Ti dva se setkali na místě plném stínů, na místě, kam se dostane jen několik vyvolených, dokonce i mezi takovými, jako byli oni. Bylo to místo, kde se sny minulosti znovu a znovu vracely a kde se v mlze historie mysli pomalu pohybovaly nezřetelné obrysy podivných postav. Ani ti dva, kteří se zde potkali, nevěděli, jak velká Část této říše skutečně existovala a kolik z ní bylo jen v jejich myšlenkách. Každopádně si byli jistí tím, že je tu nikdo neuslyší. Snad.

Oba byli vysocí a štíhlí, tváře skryté pod kápí. V jednom bylo možno rozeznat čaroděje, jehož znal Rhonin jako Krasa; druhý by, až na nazelenalý odstín jinak šedého čarodějného roucha, mohl být jeho dvojčetem. Teprve až když promluvili, bylo jasné, že na rozdíl od kancléře Kirin Tor je tenhle člověk bezpochyby muž.

„Ani nevím, proč jsem přišel," řekl ke Krasovi.

„Neboť jsi musel. Neměl jsi jiné volby."

Druhý hlasitě zasyčel. „Pravda, ale nyní, když jsem zde, můžu odejít, kdykoli budu chtít." Krasus zdvihl štíhlou ruku v rukavici. „Alespoň mne vyslechni."

„Z jakého důvodu? Abys mi mohl znovu opakovat, co už jsem od tebe slyšel tolikrát?"

„Abys konečně skutečně vnímal, co ti celou říkám!" Krasovo neočekávané zvýšení hlasu je oba zaskočilo.

Jeho společník zavrtěl hlavou. „Už se kolem nich pohybuješ příliš dlouho. Tvé štíty, magické i osobní, se začínají hroutit. Je načase, abys tenhle beznadějný úkol vzdal... stejně jako my."

„Nevěřím, že je beznadějný." Poprvé bylo v jeho hlase možno rozeznat náznak pohlaví, v hlase najednou daleko hlubším, než by si většina Kirin Tor myslela, že je ho Krasus schopen.

„Nemůžu, dokud ji drží v zajetí."

„Co pro tebe znamená, je pochopitelné, Korialstraszi; to, co znamená pro nás, je jen vzpomínka na časy dávno minulé."

„Jestli jsou ty časy pryč, proč jste tedy ty i ostatní stále ještě na svých místech?" odpověděl Krasus klidně. Své emoce měl bezesporu zpět pod kontrolou,

„Protože chceme, aby naše poslední roky byly klidné, plné míru..."

„O důvod víc, abyste se ke mně přidali."

Druhý muž znovu zasyčel. „Korialstraszi, copak se nikdy nepodvolíš nevyhnutelnému? Tvůj plán nás, kteří tě dobře známe, nepřekvapuje! Už jsme malou loutku viděli, skutečně si myslíš, že svůj úkol dokáže splnit?"

Krasus se na chvíli odmlčel, než odpověděl: „Má potenciál to dokázat... ale není to jediné, co mám. Ne, myslím, že to nedokáže. Ale doufám, že jeho oběť nakonec přispěje k mému úspěchu... a kdyby ses ke mě přidal, byla by šance na něj ještě větší."

„Měl jsem pravdu." Krasův společník zněl velice zklamaně. „Stále stejná slova. Stejně prosby. Přišel jsem jen kvůli alianci, kdysi silné, mezi našimi dvěma frakcemi, ale nyní vidím, že jsem se vůbec neměl obtěžovat. Nemáš za sebou nikoho, nemáš moc. Jsi sám a musíš se skrývat ve stínech..." a gestem ukázal na mlhu, která je obklopovala, „na místech, jako je tohle, než aby ses ukázal ve své vlastní podstatě."

„Dělám, co musím... a co vlastně ještě děláš ty?" Krasův tón už byl zase břitký. „Z jakého důvodu ještě existuješ, starý příteli?"

Druhou postavu tato mysl prostupující otázka zaskočila. Chvilí se díval na svého společníka, pak se náhle odvrátil. Udělal několik kroků směrem do mlhy, zastavil se a znovu pohlédl na čaroděje. Nyní zněl jeho hlas rezignovaně. „Přeji ti hodně štěstí, Korialstraszi. Myslím to vážně. Já... my... prostě nevěříme, že minulost lze vrátit. Ty časy jsou pryč a s nimi i my." „Sám sis zvolil." Už se téměř rozloučili, když Krasus najednou zavola: „Mám jen jediné přání, než se vrátíš k ostatním."

„A jaké?"

Celá mágova postava nyní potemněla a ozvalo se zřetelné zasyčení. Už nikdy mi tak neříkej. Nikdy. Nesmí se o mně mluvit, ani zde ne."

„Nikdo by přeci nemohl..."

Něco v Krasově hlase přimělo jeho společníka prikývnout. Pak druhá postava rychle zmizela v prázdnotě.

Čaroděj hleděl na místo, kde ještě před chvílí stál, a přemýšlel, jaké následky může tento rozhovor mít. Kéž by měli alespoň trochu rozumu! Společně měli naději. Každý sám nezmohl téměř nic... a to nahrávalo nepříteli.

„Blázni..." zabručel Krasus. „Hloupí blázni..."

Čtyři

Paladinové je odvedli do pevnosti, která musela být tím místem, o němž Vereesa mluvila. Rhonina ničím nezaujala. Vysoké kamenné zdi obklopovaly funkční, ničím nezdobené sídlo, kde se svatí rytíři, statkáři a malé množství obyčejných lidí pokoušeli relativně skromně žít. Prapory bratrstva vlály vedle vlajek Lordaeronské aliance, kterou rytíři Rádu stříbrné ruky bezmezně podporovali. Nebýt obyčejných lidí, považoval by Rhonin celé místo za vojenský tábor, neboť svatý řád zde evidentně držel vše pevně ve svých rukou.

Paladinové se chovali k elfce velice dvorně a někteří z mladších rytířů přidali ještě poklonu navíc, kdykoli s ní mluvili. S čarodějem se však nebavili, pokud to nebylo nutné. Dokonce mu ani neodpověděli, když se ptal, jak daleko je to ještě do Hasicu. Vereesa se musela zeptat ještě jednou sama, aby se dočkal odpovědi. Nehledě na první dojem však ani jeden z nich nebyl považován za vězně. To nic neměnilo na tom, že se Rhonin mezi rytíři cítil jako vyvrhel. Chovali se k němu slušně, neboť to po nich vyžadovala přísaha krále Terenasovi, ale zůstával pro ně odpadlíkem.

„Viděli jsme draka i gryfony," zahřměl velitel, nějaký Duncan Senturus. „Naší povinností a ctí je okamžitě vyrazit a poskytnout pomoc těm, kdo ji potřebují."

Skutečnost, že boj se odehrával výhradně ve vzduchu, daleko mimo dosah jejich zbraní, jejich svatý entuziasmus nijak nezkalila, pomyslel si Rhonin sarkasticky. Asi si v tomhle budou s tou hraničářkou dobře rozumět. Bylo zvláštní, že čaroděje přepadl slabý majetnický pocit nebo snad žárlivost, že už ji nemá jen pro sebe. Koneckonců byla mu přidělena jako průvodce a měla plnit svůj úkol až do Hasicu.

Bohužel, co se týkalo Hasicu, měl Duncan Senturus rovněž své plány. Jakmile sesedli, nabídl ramenatý rytíř elfce rámě se slovy: „Samozřejmě, bylo by od nás nezdvořilé nedohlédnout na to, abyste se co nejrychleji a nejbezpečněji dostali do přístavu. Víím, že je to úkol, který jste dostala vy, mylady, ale zcela zřejmě si nějaká vyšší moc přála, aby se naše cesty zkrížily. Známe cestu do Hasicu velmi dobře, takže až se slunce vyhoupne na oblohu, vyrazí s vámi malá družina vedená mnou samotným."

Hraničářka se zdála potěšena, ale Rhoninovi se to jen těžko mohlo líbit. Všichni v pevnosti se na něj dívali, jako by se proměnil v nějakého orka nebo goblina. Už musel strpět dost opovržení od čarodějů a nepotřeboval, aby mu ty pocity nějakí paladinové přivolávali zpět.

„Je to od vás velice laskavé," skočil jim Rhonin do řeči, ale Vereesa je velice schopná hraničářka. Dostaneme se do Hasicu včas."

Senturovi zkrabalil nos stejně, jak když člověk ucítí něco hodně nepříjemného. Na tváři se mu však podařilo udržet ledový úsměv, když promluvil směrem k elfce. „Dovolte mi osobně vás doprovodit do vašich komnat." Otočil se k jednomu ze svých podřízených. „Mericu! Vymysli, kam strčit toho čaroděje..."

„Tudy," zavrčel mohutný mladý rytíř s plnovousem. Vypadal, že není daleko od toho odvést Rhonina za paži, i kdyby to znamenalo, že mu ji přitom zlomí. Rhonin by mu mohl ukázat, jak nesmyslné počínání by to bylo, ale kvůli své misi a udržení míru mezi jednotlivými frakcemi v rámci Aliance rychle vykročil, aby se přidal ke svému průvodci, a celou cestu nepromluvil jediné slovo.

Čekal, že ho odvedou do té nejzatuchlejší díry, do které se ještě dala umístit postel, ale místo toho se ocitl v místnosti pravděpodobně ne o moc horší, než jaké používali sami paladinové. Všude bylo sucho a čisto, zdi byly z hladkého kamene a dveře z masivního dřeva. Rhonin už v minulosti určitě spal na horších místech. Veškerý nábytek se skládal z jednoduché, ale čisté

ustlané postele a malého stolku. Pokoj dostatečně osvětlovala olejová lampa. Musela, v místnosti totiž nebylo jediné okno. Rhonin si pomyslel, že by si mohl říct o pokoj s oknem, ale předpokládal, že rytíři skutečně nic lepšího nemají. A kromě toho, alespoň bude ušetřen zvědavých pohledů.

„To bude vyhovovat," řekl nakonec, ale mladý válečník, který ho sem přivedl, už byl na odchodu. Dřevěné dveře se zavřely. Čaroděj se pokusil uvědomit si, jestli byla zvenčí nějaká klika nebo zámek, ale tak daleko snad paladinové zajít nemohli. Rhonin pro ně sice mohl být ztracená duše, nicméně stále byl jeden z jejich spojenců. Myšlenka na to, jak rytíře vyvedl svou přítomností z míry, ho trochu rozveselila. Vždy měl Řád stříbrné ruky za pokrytce. Jeho nedobrovolní hostitelé ho nechali samotného až do večere. Posadili ho naproti Vereese, které, jak se zdálo, velitel neustále věnoval svou pozornost, ať již o to stála, či ne. Nikdo kromě elfky s čarodějem nepromluvil víc než několik slov a Rhonin by se krátce po jídle zvedl, kdyby se téma hovoru nestočílo k drakům. Vlastně o nich nezačal nikdo jiný než Senturus.

„V posledních týdnech jsou vzdušné útoky stále častější," oznámil jim rytíř. „Častější a zoufalejší. Orkové vědí, že nemají čas, a tak se snaží šířit hrůzu a zmatek do našich řad, než nadejde den posledního soudu." Ustrkl vína. „Osada Juroon byla zapálena dvěma draky před dvěma dny a víc než polovina tamních obyvatel při tom bezbožném řádění zahynula. Tehdy ta monstra i se svými jezdci unikla dřív, než stačili dorazit gryfoni."

„Strašné," zašeptala Vereesa.

Duncan přikývl a v temně hnědých očích se mu zalesklo téměř fanatické odhodlání. „To se však už brzy stane minulostí! Již zanedlouho budeme pochodovat zeměmi Khaz Modanu na samotný Grim Batol a skončujeme i s těmito posledními zbytky I lordy! Krev orků poteče proudem!"

„A dobří lidé budou umírat," dodal Rhonin téměř neslyšně.

Velitel měl však evidentně stejně dobrý sluch jako elfka, neboť okamžitě upřel pohled na mága. „Ano, spousta dobrých mužů zemře! Ale my jsme přísahali Lordaeronu a všem ostatním zemím, že je osvobodíme od orkové hrozby, a svým slibům dostojíme za každou cenu!"

Čaroděj, zjevně nedojat velitelovým entuziasmem, odpověděl: „Ale nejdřív budete muset udělat něco s těmi draky, že ano?"

„Budou zničeni, kouzelníku, posláni zpět do podsvětí, kam patří. Kdyby ten váš ďábelský řád..."

Vereesa se jemně dotkla velitelovy raky a usmála se na něj tak, že dokonce i Rhonin malinko zažáril. „Jak dlouho už jste paladinem, Lorde Senture?"

Rhonin s úžasem sledoval, jak se hraničářka proměnila v okouzující mladou ženu, podobnou těm, které potkával u královského dvora v Lordaeronu. Její proměna pak dál měnila Duncana. Pohrávala si s tím stárnoucím rytířem a zdálo se, že hltá každé jeho slovo. Její osobnost se změnila tak radikálně, že čaroděj nedokázal uvěřit, že je to stejná žena, která mu několik posledních dní dělala ochránkyni.

Duncan ve velmi podrobných detailech líčil své začátky, když se jako syn bohatého lorda rozhodl přidat se k řádu, aby si vydobyl jméno a postavení sám. Přestože ostatní rytíři už jeho příběh museli slyšet několikrát, zdáli se jím velmi zaujatí. Bezpochyby viděli ve svém veliteli zářný příklad a vzor. Rhonin si krátce každého z nich prohlédl a všiml si, že tihle paladinové téměř nemrkali a nedýchali. Tak byli velitelovým životním příběhem pohlceni.

Vereesa se k několika událostem z Duncanova vypravování vyjádřila, vesměs obdivně a pochvalně, takže starý muž se v očích svých podřízených stal ještě statečnějším. Když se Lord Senturus zeptal na její výcvik, velice zlehčila vše, co dosud dokázala, přestože čaroděj si byl z toho, co slyšel, jistý, že by v mnoha ohledech jejich hostitele předčila.

Paladin tím byl však okouzlen a jejich vypravování se nakonec tak protáhlo, že to Rhonin vzdal. Omluvil se - čehož si nikdo nevšiml - a odporoučel se ven, aby nabral trochu vzduchu a vychutnal si samotu.

Nad pevností se rozhostila noc a dokonalá tma bez krajky měsíčního svitu zahalila čaroděje jako jemná deka. Těšil se, až dorazí do Hasicu a vydá se na cestu do Khaz Modanu. Pak už

bude mít pokoj od všech paladinů, hraničářů a jiných zbytečných hlupáků, kteří se mu jen pletou do cesty. Rhonin nejraději pracoval sám. Snažil se to všem vysvětlit i před svým posledním debaklem. Tehdy ho ale nikdo neposlouchal a on musel udělat to, co udělal, aby uspěl. Ostatní, kdo s ním byli na této misi, nedbali jeho varování a nepochopili nutnost nebezpečného kouzla. S typickým sebevědomím nenadaných se vrhli přímo do cesty jeho magii... a tak většina z nich zahynula společně se skutečným cílem - skupinou orkských šamanů, kteří se chtěli pokusit oživit toho, o kterém si někteří lidé mysleli, že je to jen démon z legend.

Rhoninovi bylo líto života každého z jeho mužů daleko víc, než kdy přiznal svým nadřízeným z Kirin Tor. Štvali ho stále do dalších, nebezpečnějších misí... a co mohlo být riskantnějšího než osvobodit Dračí královnu. Musel to udělat sám, nejen kvůli slávě, kterou mu to přinese, ale také, jak Rhonin doufal, aby utišil duchy svých zesnulých druhů, duchy, kteří mu nedali ani na chvíli odpočinout. Ani Krasus o nich nevěděl - což bylo asi dobře, neboť by ještě nakonec mohl pochybovat o Rhoninově přičetnosti.

Jak stoupal k hradbám, zvedl se vítr. Na hlídce stálo několik rytířů, ale slovo o jeho přítomnosti se evidentně šířilo velice rychle, takže poté, co ho jeden ze strážných poznal, mohl Rhonin pokračovat dál. Vyhovovalo mu to; rytíři byli pro něj stejně důležití jako on pro ně.

Temné obrysy stromů pod hradbami vytvářely magickou atmosféru. Rhonin byl napůl v pokušení vzdát se sporné pohostinnosti svých hostitelů a najít si místo ke spánku pod nějakým dubem. Alespoň by nemusel poslouchat narcistické chvalozpěvy Duncana Sentura, který se, podle čaroděje, zajímal o Vereesu daleko víc, než by rytíř svatého řádu měl. Pravda, měla skutečně poutavý pohled a ty šaty jí taky slušely...

Rhonin si povzdechl a vymazal obraz hraničářky z mysli. Jeho nucená samota během trestu na něj zřejmě měla větší vliv, než si připouštěl. Magie byla milenka, první i poslední, a kdyby se Rhonin skutečně rozhodl vyhledat společnost nějaké ženy, dal by jistě přednost nějakému jemnějšímu typu, jako například něžným dámám od dvora nebo jedné z těch nádherných děveček, na které při svých cestách občas narazil v hostinci. Určitě ne arogantní elfské hraničářce...

Ale nejlepší bude věnovat se důležitější věci. Spolu se svým nebohým koněm přišel Rhonin i o věci, jež mu dal Krasus. Musel se pokusit navázat s čarodějem kontakt a dát mu vědět, co se stalo. Mladý čaroděj litoval, že to musí udělat, ale dlužil Krasovi příliš mnoho, než aby to alespoň nezkusil. V žádném případě Rhonina nenapadlo se vrátit. To by zmařilo všechny naděje na znovuzískání jeho reputace v očích ostatních, ale i jeho vlastních.

Rozhlédl se kolem sebe. Oči, jež v noci viděly o něco lépe než obyčejné, nezpozorovaly v nejbližším okolí žádné hlídky. Před pohledem muže, jehož míjel naposled, ho chránila strážná věž. Lepší místo si nemohl přát. Asi by mu posloužil i jeho pokoj, ale Rhonin dával přednost volnému prostranství. Venku měl vždy čistší mysl.

Z kapsy hluboko ve svém rouchu vytáhl malý temný krystal. Nebyla to nejlepší volba pro komunikaci na dálku, ale nic jiného mu nezůstalo.

Rhonin podržel krystal proti nejjasnější hvězdě a začal odříkávat kouzlo. Z jádra kamene se začala šířit slabá záře, jež s každým slovem nabírala na intenzitě. Mluvil stále rychleji...

A v tu chvíli hvězdy najednou zmizely...

Rhonin se v polovině věty zastavil a udiveně zíral nad sebe. Ne, hvězdy, na které se zaměřil, nezmizely; teď je přece jasně viděl. Ale... přesto na krátký okamžik, ne delší než mrknutí oka, by přísahal...

Asi to způsobila jeho únava a představitivost. Vzhledem k tomu, co všechno dnes zažil, měl být Rhonin už dávno v posteli, ale chtěl se o tohle kouzlo pokusit. Čím dříve skončí, tím lépe.

Chtěl být za svítání plně odpočinutý. Lord Senturus jistě nasadí vražedné tempo.

Rhonin znovu pozvedl krystal vysoko nad sebe a začal odříkávat kouzlo. Tentokrát mu žádný oční klam...

„Co tam děláš, kouzelníku?“ ozval se hluboký hlas.

Rhonin zaklel zlostí nad již druhým vyrušením, Otočil se k rytíři, který se k němu blížil, a vyštěkl: "Nic, co..."

Pruďká exploze roztrhla nejbliřší zeď.

Krystal vypadl Rhoninovi z ruky. Neměl řas ho zvednout, měl co dřelat, aby nepřepadl pŕes zeď a nezabil se.

Stráž takové řtěstí nemřela. Jak se zeď otřásla, spadl rytíř po zádech pŕes cimbuř. Jeho řev Rhonina mrazil, dokud náhle neustal.

Exploze odeznřela, nikoli vřak její následky. Právř v okamřiku, kdy se řarodřji podařilo znovu se postavit na nohy, zařala se řást zdi, na které stál, hroutit smřem dovnitř. Rhonin skořil smřem ke siláři věži, ponřevadž se domříval, ře tam budou hradby nejstabilnřjší. Pŕistál nedaleko dveřů a uř vbíhal dovnitř, když se i věž zařala povážlivř chvřt.

Rhonin chtěl znovu vybřhnout, ale vřhod se zhroutil a jediná cesta ven byla zasypána kamením.

Rychle zařal s kouzlem, ale uř nyní si byl jistý, ře je pŕiřiř pozdř. Pak na něj spadl strop. A s ním i jakási obří ruka, jeř ho uchopila tak pevnř, ře Rhonin nemohl dýchat... a omdlel.

Nekros Skullcrusher pŕemýřlel o osudu, který mu kdysi dávno pŕedpovědřely kostky.

Proředivřlý ork si bezdřčně pohřval se zařloutlým klem, zatímco bedlivř zkoumal zlatý disk, který drřel v druhé ruce, a uvařoval, jak někdo, kdo se nauřil vládnout takovou mocí, mohl být odsouzen dřelat chůvu nřjaké nosnici, jejímř jediným smyslem řivota bylo pŕivádřt na svřt potomka za potomkem. Jistř, skuteřnost, ře to byl nejvřjší z draků, mohla hrát svou roli - to a jeřtř fakt, ře s jedinou zdravou nohou nemohl Nekros doufat, ře by se stal nářelníkem.

Zdalo se mu, ře zlatý disk se mu vysmívá. Vřdy to tak vypadalo, ale zmrzařený ork ani na chvřli nepomyslel, ře by ho mohl tŕeba zahodit. S ním se mu alespoň podařilo získat pozici, díky které byl stále jeřtř uznávaný mezi svými spolubojovníky... pŕestože úctu k sobř samému uř ztratil v okamřiku, kdy mu ten lidský rytíř usekl levou nohu pod kolenem. Nekros toho řlovřka zabil, ale sám se nedokázal pŕinutit udřelat tu nejřestnřjší vřc. Mřsto toho nechal ostatní, aby ho odtáhli z bitevnřho pole, ořetřili ránu a pomohli mu vyrobit protřzu, kterou potŕeboval, aby byl vřbec schop se pohybovat.

Oči mu sjely na to, co zbylo z jeho nohy, a na dřevřnou tyř pŕipevnřnou ke kolenu. Uř řádná skvřlá bitva, uř řádný odkaz krve a smŕti. Druzí válečníci se sami zabřjeli kvřli daleko menřím zranřním, ale Nekros to nedokázal. Jen pomýřlení, ře by měl studenou řepeli pŕobodnout vlastní hrdlo nebo hrudř, ho naplňovalo strachem, se kterým se ostatním nemohl svřřit. Nekros Skullcrusher chtěl hroznř řít, bez ohledu na to, za jakou cenu.

V klanu Dragonmaw byli tací, kteří by ho sami poslali na cestu k ohromným bitevním pláním posmŕtnřho řivota nebýt jeho řamanských schopností. Jeho talentu si všimli uř dřívě a on byl pŕořkolen těmi nejlepřšími z nejlepřších. Cesta orkského řernoknřžníka (V originále warlock. Orkové pouřivali dva druhy magie: řamanskou a řernoknřžnickou. Černoknřžnická pocházela od samotných dřemonů a pozdřji se mřlo zato, ře ona mřže za zkázu orků. Proto se za Thrallovy vlády orkové vrátili k řamanským tradicím (pozn. pŕekl.) vřak vyřadovala rozhodnutí, která nechtěl uřit, temná rozhodnutí, o nichř se domříval, ře by neslouřila Hordř, ale naopak pracovala proti ní. Opustil jejich řady a vrátil se k válečníkům, ale řas od řasu po nřm jeho nářelník, velký řaman, Zuluhed, vyřadoval, aby vyuřil svřho talentu - obzvlářtř v záleřitostech, jeř vřtřšina orků považovala za nemořné, jako tŕeba chycení Drači královny, Alexstraszy.

Zuluhed vládil rituální magií starobylřho řamanskřho nábořenství, kterou od doby vytvoření Hordy znalo stále ménř orků, ale řasto rovnřř potŕeboval pro svř úkoly daleko temnřjší síly, ve kterých byl vyřkolen Nekros. Způsobem, který moudrý ork svřmu zmrzařenřmu druhu nikdy neprozradil, objevil Zuluhed starobylý talisman, o kterém se tvrdilo, ře je schop konat neuvřřitelné skutky. Jediný pŕoblřm byl, ře talisman nereagoval na řamanovy pokusy ho ovládnout, nehledř na to, jak mocnř kouzlo pouřil. To vedlo Zuluheda k tomu obrátit se na jedinřho řernoknřžníka, kterému dřuvřřoval, válečníka loajálního klanu Dragonmaw.

A tak se Nekros dostal k Duři dřemona.

Zuluhed tak pojmenoval hladký zlatý disk, pŕestože nejŕve druhý ork netuřil pŕoř. Nekros jej neustále obracel a uř snad postř řasnul nad jeho úžasnou jednoduchou krásou. Byl z ryzího

zlata, vytvarován jako ohromná mince. Zářil i v sebenepatrnějším světle a nic jej nedokázalo poskvřnit. Olej, bláto, krev... vše okamžitě sklouzlo dolů.

„Tohle je starší než jakákoli šamanská nebo černokněžnická magie, Nekrosi,“ řekl mu Zuluhed. „Neumím s tím nic udělat, třeba bys mohl ty...“

Ač skvěle vyškolen, zmrzačený ork pochyboval, že by on, který se vzdal temného umění, dokázal víc než jeho legendární náčelník. Přesto si talisman vzal a pokusil se přijít na jeho účel a způsob použití.

O dva dny později, díky ohromnému úspěchu a Zuluhedově pevnému vedení, dokázali něco, o čem si všichni mysleli, že je nemožné, obzvláště samotná Dračí královna.

Nekros si odfrknul a pomalu vstal. Tam, kde měl ke kolenu připevněnou dřevěnou nohu, ucítil bolest umocněnou ohromnou orkovou vahou. Nekros si o své schopnosti vést nedělal iluze. Byl rád, že se může pohybovat tady po jeskyních.

Byl čas navštívit Její Veličenstvo. Ujistit se, že ví, že musí plnit plán. Zuluhed a pár dalších náčelníků klanu, kteří byli ještě na svobodě, snili o znovusjednocení Hordy a vyburcování těch, které slábnoucí Doomhammer opustil, k povstání. Nekros o jeho snech pochyboval, ale byl loajální a jako takový musel do puntíku plnit rozkazy svého náčelníka.

S Duší démona sevřenou v jedné ruce se ork belhal temnou jeskynní chodbou. Klan Dragonmaw dělal, co mohl, aby prohloubil systém už tak zasahující hluboko do nitra těchto hor. Spleť chodeb umožnila Dikům daleko lépe se vypořádat se složitým úkolem vychovat a vycvičit draky pro slávu Hordy. Draci zabírali spoustu místa a potřebovali své vlastní oddělené jeskyně, které musely být vykopány.

V posledních dnech bylo samozřejmě draků méně, což Nekros čím dál častěji slyšel právě od Zuluheda a ostatních. Potřebovali draky, jestli jejich zoufalá snaha měla mít naději na úspěch.

„A jak to mám asi udělat, aby rodila rychleji?“ zabručel si Nekros sám pro sebe.

Proti němu kráčela dvojice mladších urostlých válečníků. Museli mít přes dva metry a šířící ramena byli nejméně stejně jako lidští paladinové. Oba krátce sklonili hlavy na znamení své nižší hodnosti. Za pasem měli ohromné válečné sekery. Byli to dračí jezdcí, noví. Úmrtnost jezdců byla přibližně dvakrát tak vysoká jako jejich zvířat, zejména kvůli tomu, že se velmi často neudrželi na jejich hřbetě. Byly i chvíle, kdy si Nekros říkal, jestli klanu náhodou nedojdou jezdcí dřív než draci, ale nikdy to před Zuluhedem otevřeně neřekl.

Zmrzačený ork se belhal dál, až už podle sluchu poznal, že Dračí královna je blízko. Slyšel namáhavé dýchání, jež se rozléhalo kamennými chodbami, jako by z hlubin země vycházela pára. Nekros věděl, co takové oddechování znamená. Přišel právě včas.

U vchodu do ohromné dračí jeskyně nestály strážce, přesto se Nekros zastavil. V minulosti čelili několika pokusům královnu osvobodit, nebo ji dokonce zabít, ale všechny skončily strašlivou smrtí odvážlivců. Samozřejmě ne ze strany rudého obra, neboť ten by své vrahy s úlevou přivítal, nýbrž ze strany talismanu v Nekrosově ruce.

Ork přimhouřil oči a zadíval se do zdánlivě prázdného vstupního tunelu. „Vyjdi!“

Vzduch v ústí tunelu najednou vzplál. Kdoví odkud se v něm objevily miniaturní ohnivé koule a začaly se spojovat. Pomalu nabíraly humanoidní podobu, jež vyplňovala celý vchod. Tam, kde měla být hlava, zformovalo se cosi vzdáleně připomínajícího hořící lebku. Na těle, které svou velikostí zastínilo i urostlého orka, se objevila zbroj z hořících kostí. Nekros z těch pekelných plamenů necítil žár, ale věděl, že i kdyby se ho stvoření stojící před ním byl jen nepatrně dotklo, prostoupila by ho bolest, jakou nikdy v životě nepocítil.

Mezi orky se šeptalo, že Nekros Skullcrusher vyvolal jednoho ze starých démonů. Nijak se nesnažil to vyvracet, přestože Zuluhed věděl, že to není pravda.

Ohromný netvor hlídající stejně strašlivého draka neměl vlastní nezávislé myšlení. Ve snaze odhalit schopnosti záhadného artefaktu vyvolal Nekros něco jiného než démona.

Zuluhed tomu říkal ohnivý golem snad nějaká esence démonických sil, ale dozajista ne takhle mytická bytost samotná.

Ať již byl její původ nebo důvod existence jakýkoli, sloužil golem jako dokonalá stráž. I ti nejostřílenější válečníci si od něj drželi odstup. Jedině Nekros mu mohl poroučet. Zuluhed se o to pokoušel, ale artefakt, ze kterého golem vzešel, byl nyní nějakým způsobem připoután k

jednonohému orkovi. „Vstoupím," řekl ohnivému stvoření. Golem ztuhnul... a roztříštil se na tisíce rychle hasnoucích jisker. Přestože Nekros už jeho odchod viděl nesčíslněkrát, vždy poněkud ucouvl a neodvažoval se projít, dokud poslední ze žhavých zbytků golema zcela nezhasl.

V okamžiku, kdy ork vstoupil, ozval se hlas: „Věděla... jsem... že... brzy... přijdeš..."

Nenávist, se kterou spoutaný drak ke svému žaláři mluvil, se ho vůbec nedotýkala. Už od královny za ty roky slyšel daleko horší věci. Sevřel talisman v dlani a přešel k její hlavě, která musela být přikována k zemi. V jejích čelistech už skončil jeden ošetřovatel a neradi by přišli o dalšího.

Železné řetězy a okovy byly samy o sobě dost silné, aby ohromného leviatana udržely, ale přesto byly ještě zesíleny mocí zlatého disku. I kdyby se snažila sebevíc, nemohlo se Alexstrasze podařit uniknout. To ovšem neznamenalo, že se o to neustále nepokoušela.

„Potřebuješ něco?" Nekros se neptal proto, že by s ní cítil. Musel ji zkrátka udržet naživu kvůli potřebám Hordy.

Pancíř rudé Dračí královny zaplál jako rozžhavené železo. Jeskyně jí stále byla plná, ale pod hrubou kůží bylo možno rozeznat žebra a její hlas zněl ztrápeně. Nehledě na její zubožený stav, planula jí ve zlatých očích nenávist a ork věděl, že kdyby se náhodou někdy dostala na svobodu, byl by první, koho by usmažila na škvarek. Ale vzhledem k tomu, že šance na něco takového byla nulová, nedělal si Nekros s něčím podobným starosti.

„Smrt by byla fajn..."

Zavrčel a obrátil se k ní zády. Jednu dobu během svého dlouhého zajetí se pokusila sama sebe vyhladovět k smrti, ale jednoduchá taktika s rozbíjením jednoho jejího vejce po druhém přímo jí před očima stačila, aby si to rozmyslela. Přes vědomí, že každý její potomek bude vycvičen, aby terorizoval nepřátele Hordy a pravděpodobně tak zemřel, uchovávala si zcela zřejmě Alexstrasza naději, že jednou bude znovu volná. Rozbití každého vejce bylo, jako by jí před očima rozbili kousek té naděje. O jednoho draka, který by se mohl stát svým vlastním pánem, méně.

Nekros, jako vždy, prohlédl poslední snůšku. Tentokrát pět vajec. Celkem slušný počet, ale většina z nich byla menší než obvykle. To mu dělalo starosti. Náčelník si už všiml nedochůdčat z poslední snůšky, přestože i takový nedorostlý drak byl stále ještě několikrát větší než ork. Nekros bezpečně uložil disk do váčku u pasu a ohnul se pro jedno z vajec. Ztráta nohy nijak neoslabila jeho horní polovinu těla, a tak ho bez větších problémů zvedl. Všiml si, že váha byla dobrá. Pokud i ostatní vejce budou stejně těžká, budou mladí draci alespoň zdraví. Nejlepší bude, když je okamžitě přemístí do jeskyně, která sloužila jako ohromný inkubátor. Vulkanický žár, jenž tam panoval, je udrží v ideální teplotě pro líhnutí. Jak Nekros pokládá vejce zpět na zem, dračice řekla: „Tohle už je zbytečné, smrtelníku. Vaše malá válka je u konce."

„Možná máš pravdu," zavrčel a bezpochyby ji svou upřímností zaskočil. Prošedivělý ork se otočil zpět ke svému ohromnému vězni. „Ale my budeme bojovat až do úplného konce, ještěrko."

„Pak to však budete muset zvládnout bez nás. Můj poslední partner umírá, to víš. A bez něj už žádná další vejce nebudou." Její hlas, už tak slabý, byl nyní sotva slyšitelný. Dračí královna si namáhavě oddechla, jako by ji tahle konverzace až příliš vyčerpala.

Nekros přimhouřil oči a hleděl do těch jejích, plazích. Skutečně věděl, že poslední z Alexstraszinych partnerů umírá. Začali se třemi, ale jeden zahynul při pokusu o útěk přes moře a druhý na zranění, která mu způsobil ten prokletý drak Deathwing, když ho překvapil ve vzduchu. Třetí z nich, nejstarší, zůstal po boku své královny. Byl však o několik staletí starší než Alexstrasza a ta staletí si nyní spolu s téměř smrtelnou nemocí vybírala svou daň. „Najdeme ti jiného."

Podařilo se jí si odfrknout. Následná slova je zašeptala. „A jak... byste to chtěli dokázat?"

„Najdeme ho..." nevěděl, jak jinak jí odpovědět, ale nepřežil by, kdyby té ještěrce dopřál radost z vítězství.

Frustrace a vztek dlouho potlačované uvnitř v něm začínaly vyvěrat na povrch. Obořil se na ni: „A co se týká tebe, ty ještěrko...”

Nekros se odvážil přiblížit na několik metrů k hlavě Dračí královny vědom si toho, že díky očarováním poutům nemůže chrlit plameny ani ho spolknout. O to víc byl šokován, když se náhle Alexstrasza hlava otočila směrem k němu a zabrala celé jeho zorné pole. Dračí chřtán se rozevřel a orkovi se naskytl víc než zneklidňující pohled hluboko do útrob monstra, které se chystalo se ho dát k svačině.

Povedlo by se jí to nebýt Nekrosovy bleskurychlé reakce. Sevřel váček, kam před tím uložil Duši démona, a vyslovil jediné slovo jako rozkaz.

Jeskyňní otrásl řev způsobený hroznou drakovou bolestí tak, že ze stropu začaly padat kameny. Rudé monstrum stáhlo hlavu zpátky, jak nejdál mohlo. Obojek kolem jeho krku nyní zářil tak jasně, že si ork musel zakrýt oči.

Vedle něj se zhmotnil ohnivý služebník talismanu a černými očními důlky se díval na Nekrose v očekávání dalších rozkazů. Orkský čaroděj však pro něj neměl žádné další využití. Samotný disk stačil, aby se dostal z velice překerní situace.

„Odejdi,” rozkázal ohnivému golemovi. Když stvoření opět zmizelo ve spršce žhavých jisker, odvážil se zmrzačený ork znovu k dračici přiblížit.

Jeho odporná tvář se zamračila a vztek z toho, že tak hloupě naletěl, v Nekrosovi ještě víc rozdmýchal nenávist k ohromnému leviatanovi.

„Pořád to zkoušíš, co, ještěrko?” Hleděl na obojek, který Alexstrasza musela velmi dlouho uvolňovat ze zdi. Nekros si uvědomil, že kouzlo v jejích poutech nesahalo až do kamene, ke kterému byly okovy připevněny. Tahle chyba ho mohla stát život.

To, že přežil, však bude něco stát ji. Nekros upřel oči na nyní zcela skutečně zraněného draka.

„Odvážný trik...” vyštěkl. „Velmi odvážný, ale hloupý.” Zvedl zlatý disk tak, aby ho viděla.

„Zuluhed přikázal, abych tě udržoval v co nejlepším stavu, ale můj náčelník mi zároveň nařídil trestat tě, kdykoli to bude nutné.” Nekros sevřel talisman, který nyní jasně zářil, pevněji. „A teď je...”

„Omluvte vyrušení bídného červa, ó vznešený pane,” ozval se z jeskyně nepříjemný hlas, „ale přichází slova, co musíte slyšet, ó ano, musíte!”

Nekros málem talisman upustil. Otočil se, jak nejrychleji s jednou nohou dovedl, a hleděl na skutečně zbídačenou malou postavičku s netopýříma ušima a sadou ostrých zubů odhalených v šíleném úšklebku. Nekros nevěděl, co ho rozčiluje víc, jestli to stvoření jako takové nebo skutečnost, že se mu podařilo dostat se do dračí sluje, aniž by mu v tom zabránil ohnivý golem.

„Ty! Jak ses sem dostal!” Uchopil malého tvora za krk a zdvihl ho do výše. Všechny myšlenky na potrestání Dračí královny byly nyní pryč. „Jak?” Přestože se skrček téměř dusil, nepřestával se šíleně usmívat. „P-prostě jsem vešel, ó v-velký p-pane! P-prostě vešel!”

Nekros uvažoval. Goblinovi se muselo podařit vstoupit, když přivolal golema na pomoc do jeskyně. Goblini byli velice vychytralá stvoření a často si našli cestičku na místa jinak neprostopupně zajištěná, ale nebyla jiná možnost, jak by se sem ta malá potvora mohla dostat. Pustil goblina na zem. „Dobře! Proč jsi tady? Jaké novinky neseš?”

Goblin si třel zhmožděný krk. „Ty nejdůležitější, moc důležité, opravdu!” Zubatý úšklebek se ještě roztáhl. „Už jsem vás někdy zklamal, obdivuhodný pane?”

Přestože někde hluboko uvnitř Nekros cítil, že goblini mají daleko menší smysl pro čest než slimáci, musel přiznat, že v tomhle se zatím nikdy nezklamal. V nejlepším případě byli tihle goblini pochybnými spojenci, kteří si hřáli až příliš vlastní polívčičky, ale vždy plnili mise, které jim Doomhammer a před ním Blackhand zadali. „Tak mluv a stručně!”

Đábelský imp několikrát horlivě přikývl. „Ano, Nekrosi, ano! Přicházím vám říct, že se podniká plán, a ne jeden, osvobodit...” zaváhal a pak kývl hlavou směrem k Alexstrasze,

„totiž, způsobit velké neštěstí a zmařit sny klanu Dragonmaw!”

Ork pocítil nepříjemné mrazení v zádech. „Co tím myslíš?”

Goblin znovu ukázal hlavou směrem k Dračí královně. „Snad někde jinde, šlechtný pane?”

To stvoření mělo asi pravdu. Nekros se otočil na svou zajatkyni, která se zdála být v bezvědomí z bolesti a vyčerpání. Ale raději by si na ni měl dát pozor. Jestli mu ten špeh přináší zprávy, které si myslí, určitě by nebylo dobré, kdyby Dračí královna slyšela detaily. „Dobře,“ zavrčel. Nekros odkulhal směrem k východu z jeskyně a hlavu už měl plnou zpráv, které asi za chvíli uslyší. Goblin poskakoval vedle něj a zubil se od ucha k uchu. Nekros měl chuť mu ten škleb vyrvat z tváře, ale teď ho ještě potřeboval. Kdyby však měl sebemenší záminku... „Být tebou, mělo by to být důležité, Krylle. Rozumíš?“ Kryll přikývl a jak spěchal nahoru, poskakovala mu hlava jako nějaké rozbité hračky. „Věřte mi, pane Nekrosi! Věřte mi...“

Pět

Stěmi explozemi neměl nic společného,“ trvala na svém Vereesa. „Proč by něco takového dělal?“

„Je to čaroděj,“ odpověděl suše Duncan, jako by to mluvilo za vše. „Nezajímá je nic, co se týká životů ostatních.“

Vereesa si byla dobře vědoma předsudků, které svatý řád měl vůči magii, a nesnažila se na toto téma nijak přit. Jako elfka vedle magie vyrostla, a dokonce ji sama dokázala částečně použít, takže nenahlížela na Rhonina ze stejného úhlu jako paladinové. I když Rhonin bezpochyby byl lehkomyšlný, nezdálo se, že by byl tak sobecký a nestaral se o životy ostatních. Copak jí nepomohl při boji s drakem? Proč by se jinak obtěžoval a riskoval vlastní život? Klidně se mohl dostat do Hasicu sám.

„A pokud to není jeho vina,“ pokračoval Lord Senturus, „kam potom zmizel? Proč po něm není v sutinách ani stopy? Jestli je v tomhle nevinně, mělo by jeho tělo být společně s našimi dvěma bratry, které kouzlo zahubilo...“ Rytíř si prohrábl vousy. „Ne, tahle zlotřilost je jeho vina, dejte na mě.“

Takže ho budete štvát jako zvíře, pomyslela si. Proč by jinak Duncan svolal deset svých nejlepších mužů, aby se s ním vydali hledat ztraceného čaroděje? To, co Vereesa původně považovala za záchrannou akci, se rychle změnilo v cosi docela jiného. Když ona i ostatní uslyšeli tu explozi a prohledali ruiny, ucítila elfka, jak se jí sevřel žaludek. Nejen že nedokázala splnit úkol a udržet svého společníka naživu, ale on i další dva muži zemřeli zcela zbytečně. Duncan to však od samého začátku viděl zcela jinak, obzvláště když bližší ohledání ukázalo, že Rhoninovo tělo nikde kolem není.

Jako první ji napadli goblinští minometčící, nechvalně známí schopností proniknout do pevnosti a nastražit smrtící výbušné pasti, ale velitel paladinů trval na tom, že jeho oblast byla dokonale vyčištěna od všech zbytků Hordy i jejich přívrženců, obzvláště pak goblinů. I když ta malá zlá stvoření skutečně vlastnila několik fantastických a zcela nepochopitelných létajících strojů, nikdo žádné v blízkosti pevnosti neviděl. Mimo to, jakýkoli létající objekt by se musel pohybovat rychlostí světla, aby si ho hlídky nevšimly. A toho okurku připomínající vznášedla goblinů jistě nebyla schopna.

Což samozřejmě znamenalo, že nejpravděpodobnější příčinou výbuchu byl Rhonin.

Vereesa nevěřila, že by toho byl schopen, obzvláště proto, že viděla, jak je svému poslání oddán. Doufala jen, že jestli čaroděje najdou, bude schopna zabránit paladinům, aby se na něj vrhli, než budou mít šanci zjistit pravdu.

Prohledali okolní krajinu píď po pídi a nyní mířili směrem, kterým ležel Hasic. Přestože většina mladších rytířů poznamenala, že Rhonin pravděpodobně použil magii a teleportoval se až na místo, Duncan Senturus neměl evidentně o čarodějových schopnostech takové mínění, aby podobné připomínky bral vážně. Pevně věřil, že se jim podaří vystopovat toho proklatého mága a předvést ho před soud.

A jak den stárl a slunce se pomalu valilo dolů směrem k obzoru, dokonce i Vereesa začínala o Rhoninově nevině pochybovat. Copak skutečně tohle všechno způsobil a pak z místa činu utekl?

„Brzy budeme muset rozbít tábor," prohlásil o něco později Lord Senturus. Chvíli si prohlížel okolní houstnoucí les. „I když neočekávám potíže, bylo by nám k ničemu bloudit temnotou a nechat si kořist proklouznout mezi prsty."

Vereesin zrak byl lepší než oči paladinů, proto chvíli uvažovala, že bude pokračovat na vlastní pěst, nakonec si to však rozmyslela. Kdyby rytíři Řádu stříbrné ruky objevili Rhonina bez ní, měl by čaroděj jen malou šanci na přežití.

Jeli ještě kousek dál, ale na nic zvláštního nenarazili. Slunce sklouzlo za horizont a nechalo jim na cestu svítit jen mdlou rudou září. Přesně jak slíbil, zavelel Duncan zastavit pátrání a utábořit se. Vereesa sesedla, ale očima neustále prohledávala nejbližší okolí beznadějně doufajíc, že se rudovlasý čaroděj brzy ukáže.

„Nikde kolem není, Vereeso."

Otočila se a zaklonila, aby viděla veliteli paladinů do tváře. Byl zde jediný s takovou postavou, aby musela něco takového udělat.

„Nedokážu přestat hledat, můj pane."

„Brzy toho ničemu najdeme."

„Nejdřív bychom měli vyslechnout jeho verzi, Lorde Senture. Bylo by to spravedlivé."

Rytíř pokrčil rameny, jako by to pro něj nemělo význam. „Dostane příležitost k pokání, jistě." Po kterém by s největší pravděpodobností Rhonina odvedli v řetězech nebo popravili přímo na místě. Rytíři Řádu stříbrné ruky snad jsou svatým řádem, ale jsou také pověstní svým radikálním přístupem ke spravedlnosti.

Vereesa se omluvila, protože nevěřila sama sobě, že by paladina v nejbližších chvílích neurazila. Zavedla koně mezi stromy na okraji tábořiště a vklouzla do lesa. Zvuky z tábora se za ní stávaly stále méně srozumitelnými, jak se nořila hlouběji do prostředí jí nejpřirozenějšího.

Znovu pocítila nutkání pokračovat v hledání sama. Bylo pro ni tak snadné pohybovat se neslyšně lesem a vyhýbat se spadlým větvičkám i suchému listí.

„Neustále máš chuť jít sama a zvládnout vše svým neopakovatelným stylem, že, Vereeso?" zeptal se jí její první učitel jednoho dne krátce poté, co nastoupila výcvik hraničářů. Sem byli vybíráni jen ti nejlepší.

„S takovou netrpělivostí ses měla narodit člověkem. Chovej se tak dál a nebudeš mezi hraničáři dlouho..."

Přesto, nehledě na skepsi nejednoho ze svých učitelů, Vereesa vytrvala a nakonec patřila k nejlepším ve skupině. Nemohla nyní celý výcvik lehkomyšlně hodit za hlavu.

Slíbila si, že se k ostatním po pár minutách odpočinku v lese vrátí, opřela se o jeden ze stromů a zhluboka se nadechla. Takový jednoduchý úkol a už podruhé málem neuspěla. Jestli Rhonina nenajdou, bude si muset vymyslet něco, co řekne svým velitelům, nemluvě o Kirin Tor z Dalaranu. V žádném případě to nebyla její chyba, ale...

Náhly poryv větru ji málem shodil na zem. Elfce se na poslední chvíli podařilo zachytit se stromu, ale v dálce slyšela zoufalé volání rytířů a divoký rámus volně poletujících předmětů. Jak rychle vítr udeřil, tak najednou ustal. Vereesa si odhrnula rozčuchané vlasy z tváře a spěchala zpět do tábora v obavě, že Duncan a ostatní byli napadeni nějakým strašlivým monstrem podobným draku, se kterým se museli vypořádat dříve. Naštěstí už když se blížila do tábora, slyšela, jak se paladinové baví o nutných opravách tábora, a v okamžiku, kdy se ocitla mezi nimi, viděla, že kromě pokrývek, kotlíků a jiných předmětů rozházených všude kolem, nikdo neutrpěl větší újmu.

Lord Senturus kráčel směrem k ní, v očích upřímné obavy. „Jste v pořádku, mylady? Nestalo se vám nic?"

„Nic. Jenom mne překvapil ten vítr, to je všechno."

„Překvapil nás všechny." Prohrábl si vousy a hleděl do temného lesa. „Normální vítr ale takhle nefouká..." Otočil se k jednomu ze svých mužů. „Rolande! zdvojnásobte stráž! Té podivné bouři možná ještě není konec!"

„Rozkaz, mylorde!" volal v odpověď štíhlý rytíř s bledou pokožkou. „Christoffe! Jakobe! Pojd'..."

Jeho volání bylo ut'ato tak náhle, že se Duncan, který se mezitím otočil zpět k elfce, i Vereesa obrátili, jestli toho muže neskolil nějaký šíp nebo střela z kuše. Místo toho ho uviděli, jak zírá na tmavý balík ležící mezi pokrývkami. Balík s nohama přitaženýma k tělu a rukama založenýma na prsou, téměř jako mrtvola v příliš malém hrobě.

Tmavý balík, který náhle identifikovali jako Rhonina.

Vereesa a ostatní rytíři se shlukli kolem něj, jeden z mužů nad ním přidržel louči. Elfka se sklónila, aby tělo prohlédla. V mihotavém světle louče vypadal Rhonin bledý a zcela nehybný a nebylo zřejmé, jestli dýchá nebo ne. Vereesa mu sáhla na hrudník...

A čarodějovy oči se dokořán otevřely, takže všichni kolem polekaně ucukli.

„Hraničářko... rád tě... zase vidím..."

Pak oči znovu zavřel a usnul.

„Hlupáku jeden čarodějný!" vyštěkl Duncan Senturus. „Nebudeš si tady mizet, poté co stateční muži zemřou, a znovu se objevovat, jen abys pak opět usnul!" Chtěl vzít Rhonina za paži s úmyslem ho vzbudit, ale v okamžiku, kdy se prsty dotkl čarodějova roucha, překvapeně vykřikl. Paladin zíral na vlastní ruku v kovové rukavici, jako by ho něco ošklivě kouslo.

„Obklopuje ho nějaký neviditelný ďábelský oheň! I přes rukavici jsem měl pocit, že držím žhavý uhlík!"

Nehledě na varování se Vereesa musela přesvědčit. Sice cítila nepříjemný pocit, když se její prsty dotkly Rhoninova oblečení, ale nic tak strašlivého, jak to popisoval Lord Senturus.

Nicméně hraničářka ucukla a přikývla na souhlas. Neviděla důvod, proč by měla paladinům oznámit, že cítila něco jiného.

Vereesa najednou za sebou uslyšela skřípot oceli, jak někdo tasil meč z pochvy. Rychle vzhlédla směrem k Duncanovi, který už ale kroutil hlavou na nevyřčenou rytířovu otázku.

„Ne, Wexforde, rytíř Řádu stříbrné ruky nesmí zabít nepřítele, který se nemůže bránit. Byl by to příliš velký prohřešek proti naší přísaze. Myslím, že musíme postavit strážce, a uvidíme, co se s naším čarodějem stane ráno." Lord Senturus se poněkud ušklíbl. „Tak či tak, spravedlnosti bude učiněno zadost, jakmile se vzbudí."

„Zůstanu u něj," přerušila ho Vereesa. „Nikdo jiný tu být nemusí."

„Odpusťte mi, mylady, ale váš vztah k..."

Napřímila se a zadívala se paladinovi do očí, jak nejpřeněji dokázala. „Vy zpochybňujete slovo hraničářky, Lorde Senture? Zpochybňujete mé slovo? Chcete tím naznačit, že bych mu dovolila uprchnout?"

„Jistě že ne!" Duncan pokrčil rameny. „Pokud to takhle chcete, ať je po vašem. Máte mé svolení. Ale přesto, celou noc bez chvíle odpočinku..."

„Je to má volba. Udělal byste něco jiného, kdyby vám zůstal jen jediný muž?"

Vereesa ho měla, kde ho chtěla mít. Lord Senturus zavrtěl hlavou, otočil se k ostatním válečníkům a začal vydávat rozkazy. V několika okamžicích byla hraničářka s čarodějem sama uprostřed tábora. Rhonina nechali ležet na dvou příkryvkách, protože ní nebyli jistí, jestli by je mohli odstranit, aniž by se spálili.

Prohlédla spícího mága, jak nejlépe dovedla, aniž by se ho musela dotknout. Rhoninovy šaty byly na několika místech potřhané a rovněž na tváři měl spoustu odřenin a modřin. Jinak však vypadal nezraněn. Jeho výraz však mluvil o velikém vyčerpání a námaze.

Snad to bylo i kvůli tmě, ve které si ho nyní prohlížela, ale Vereesa si pomyslela, že ten člověk nyní vypadá daleko zranitelnější, dokonce sympatický. Musela rovněž připustit, že na něm něco je, přestože elfka rychle všechny podobné myšlenky zapudila. Vereesa se pokusila zjistit, jestli by spícího mága mohla nějak dostat do pohodlnější polohy, ale jediný způsob, jak to provést, by vyžadoval, aby přiznala, že se ho může dotknout. To by však jistě znamenalo, že ji Lord Senturus požádá, aby Rhonina lépe zajistila, což by bylo proti jejímu poslání.

Vereesa nemohla nic dělat. Sedla si tudíž vedle bezvládného těla a rozhlížela se kolem sebe, aby případně odvrátila hrozící nebezpečí. Rhoninovo náhlé objevení pro ni bylo stále záhadou a stejně tak pro Duncana, přestože o tom nemluvil. Rhonin se nezdál být schopen teleportovat se doprostřed tábora. Takový čin by sice vysvětloval, proč nyní leží téměř v bezvědomí, nezdálo se však, že by to mohla být pravda. Vereesa si pomyslela, že spíš vypadá

jako člověk, kterého někdo unesl a pak odhodil, poté co s ním únosce provedl, co měl v úmyslu.

Jedinou otázkou zůstávalo - kdo něco tak neuvěřitelného mohl udělat... a proč?

Probudil se s vědomím, že jsou všichni proti němu.

Tedy, snad ne všichni. Rhonin přesně nevěděl, jak na tom s elfkou je. Logicky by její přísaha dovést ho v bezpečí do Hasicu znamenala, že ho musí bránit i proti těmhle zbožným rytířům, ale člověk nikdy neví. V jeho družině při poslední misi byl rovněž elf, hraničář jako Vereesa, jen o něco starší. Tenhle hraničář se však k Rhoninovi choval podobně jako Duncan Senturus, jen bez taktu postaršího paladina.

Rhonin tiše vydechl, aby nedal všem najevo, že už je vzhůru. Byl jen jediný způsob, jak zjistit, co si o jeho zmizení ostatní myslí, ale potřeboval ještě pár chvil, aby si utřídil myšlenky. Jedna z prvních otázek, kterou dostane, bude na jeho podíl v celém neštěstí a co se s ním stalo pak. Něco z té první poloviny otázky by jim snad mohl říct. Co se týkalo té druhé, věděl asi tolik jako oni.

Nemohl to již déle odkládat. Rhonin se zhluboka nadechl a protáhl se, jako by se teprve nyní budil.

Vedle sebe ucítil nepatrný pohyb.

S hranou nenuceností otevřel čaroděj oči a rozhlédl se. Ke své úlevě a - překvapivě - potěšení vyplnila jeho zorné pole ustaraná Vereesina tvář. Hraničářka se nad ním sklonila a její neuvěřitelně modré oči si ho zblízka prohlížely. Ty oči jí sluší, napadlo ho... pak tu myšlenku rychle zapudil, když zaslechl řinčení oceli, to jak ostatní zaregistrovali, že je vzhůru.

„Zpátky mezi živými, co?“ zahřměl Lord Senturus. „Uvidíme, jak dlouho ti to vydrží...“

Štíhlá elfka okamžitě vyskočila na nohy a zastoupila paladinovi cestu. „Teprve otevřel oči!

Dejte mu šanci dát se dohromady a trochu se najíst, než se ho budete plát!“

„Neupřu mu jediné ze základních práv, mylady, ale odpovídat bude během snídaně, nikoli po ní.“

Rhonin se zvedl na loktech, aby uviděl Duncanovu zamračenou tvář a zjistil, že ho rytíři Řádu stříbrné ruky mají za nějakého zrádce, nebo dokonce vraha. Vyčerpaný mág si vzpomněl na nebohou hlídku, která se jistě zabila pádem z hradeb, a napadlo ho, že obětí mohlo být i víc. Někdo bezpochyby ohlásil Rhoninovu přítomnost na hradbách a hluboce zakořeněné předsudky svatého řádu udělaly své. Odpověď, kterou si dali dohromady, byla samozřejmě jako obvykle špatně.

Neměl v úmyslu s nimi bojovat. Stejně pochyboval, že by se mu podařilo seslat víc než jedno dvě slabší kouzla, ale jestli ho budou chtít usvědčit z toho, co se stalo v pevnosti, bude se bránit.

„Odpovím, jak nejlépe budu moci,“ odpověděl čaroděj a odmítl pomoc, kterou mu Vereesa nabízela, když se zvedal na nohy. „Ale ano, teprve až budu mít v žaludku nějaké jídlo a vodu.“

Obvykle planá strava rytířů připadala Rhoninovi skvělá a sladká. Dokonce i teplá voda z jedné z polních lahví mu chutnala jako víno. Rhonin si najednou uvědomil, že má pocit, jako by týden hladověl. Jedl s chutí, vášní, bez ohledu na nějaké způsoby. Někteří z rytířů ho pobaveně pozorovali, jiní, zvláště Duncan, se znechuceně odvrátili.

Přesně v okamžiku, kdy začínal být najeden a uhasil i žízeň, začal výslech. Lord Senturus si sedl přímo před něj a očima ho rovnou soudil. Pak zahřměl: „Nadešel čas pro přiznání, Rhonine Rudovlasý! Nacpal sis břicho, takže nyní musíš ulevit své duši a zbavit ji břímě viny! Pověz nám pravdu o svém zločinu na hradbách...“

Vereesa stála vedle čaroděje s rukou na jílci meče. Zcela jasně se tak postavila, aby u tohoto soudu plnila roli obhájce, a ne, jak si Rhonin myslel, jen kvůli svému poslání. Po jejich zážitku s drakem mu byla zavázána víc než jen přísahou.

„Řeknu vám, co vím, což popravdě není mnoho, můj pane. Stál jsem na hradbách, ale výbuch jsem nezpůsobil já. Slyšel jsem explozi, zeď se otřásla a jeden z vašich válečníků měl tu smůlu, že přepadl přes cimbuří, k čemuž vám musím vyjádřit svou hlubokou soustrast...“

Duncan si ještě nenasadil helmici, takže si nyní prohrábl prošedivělé tenké vlasy. Vypadal, že svádí boj se svými emocemi. „Tvá historka má už nyní díry veliké jako temná propast v tvém srdci, čaroději, a to jsi teprve začal! Jsou i tací, kteří bez ohledu na tvé snažení přežili a kteří tě viděli kouzlit těsně před výbuchem! Tvé lži tě usvědčují!“

„Ne, vy mne usvědčujete, stejně jako usvědčujete všechny jako já už jen z toho, že vůbec žiji,“ odpověděl Rhonin klidně. Ukousl si z tvrdého chleba a dodal: „Ano, můj pane, kouzlit jsem, ale mé kouzlo mělo sloužit ke komunikaci na velkou dálku. Hledal jsem pomoc u jednoho z našich starších. Radu, jak pokračovat v mé misi, která byla posvěcena nejvyššími mocnáři Aliance... jak vám zde přítomná ctihodná hraničářka jistě dosvědčí.“

Vereesa začala mluvit ještě dříve, než se na ni čarodějovy oči upřely. „Jeho slova jsou pravdivá, Duncane. Nevidím důvod, proč by způsobil takovou škodu...“ Zvedla ruku, když chtěl rytíř protestovat a bezpochyby zdůraznit skutečnost, že všichni čarodějové jsou ztraceni duše od chvíle, kdy vstoupili do učení. „...a postavím se v boji každému muži, včetně vás, pokud to bude vyžadovat vrácení jeho práva na svobodu.“

Lord Senturus vypadal při představě souboje s elfkou velice rozladěně. Zadíval se na Rhonina, ale nakonec pomalu přikývl. „Dobrá. Máš neústupného obhájce, čaroději, a kvůli jejímu slovu a přísaze jsem ochoten připustit, že nejsi odpovědný za to, co se stalo.“ V okamžiku, kdy paladin domluvil, namířil však na Rhonina prst. „Ale chci znát veškeré podrobnosti a, pokud je odněkud z paměti vylovíš, i detaily jak se mohlo stát, že jsi přistál uprostřed našeho tábora, jako bys spadl ze stromu...“

Rhonin si povzdychl. Věděl, že tomu neunikne. „Jak si přejete. Pokusím se říct vám, co vím.“ Nebylo toho o mnoho více, než co jim pověděl už dříve. Znovu jim řekl o cestě na hrady, o svém rozhodnutí spojit se se svým patronem a náhlé explozi, kvůli které se celá část hradeb zhroutila.

„Jsi si jistý tím, co jsi slyšel?“ zeptal se ho okamžitě poté, co domluvil, Duncan Senturus.

„Ano. Přestože to nemohu tvrdit s naprostou jistotou, znělo to, jako by někdo odpálil nálož.“ Samotná exploze ještě neznamenala, že by za ni museli být zodpovědní goblini, ale za léta války zakořenily některé představy v hlavě každého čaroděje. Nikdo sice nehlásil přítomnost goblinů v této části Lordaeronu, ale Vereesu něco napadlo. „Duncane, třeba ten drak, co nás napadl, přenesl jednoho nebo dva gobliny. Jsou malí, lehčí a jistě schopní skrýt se na den či dva. To by mnohé vysvětlovalo.“

„To skutečně ano,“ souhlasil paladin neochotně. „A pokud ano, musíme být dvojnásobně ostražití. Goblini neznají nic než zlo a zkázu. Určitě by zaútočili znovu.“

Rhonin pokračoval ve vyprávění tím, jak uskočil do relativního bezpečí strážní věže, jen aby se na něj za chvíli zřítily. Zde ovšem zaváhal, neboť věděl, že jeho další slova budou Senturovi znít přinejmenším pochybně.

„A pak mě... něco... uchopilo, můj pane. Nevím, co to bylo, ale zvedlo mne to jako hračku a odneslo pryč z celé té zkázy. Bohužel jsem nemohl dýchat, protože mne to drželo příliš pevně, a když jsem znovu otevřel oči...“ Čaroděj se podíval na Vereesu. „Uviděl jsem její tvář.“

Duncan čekal víc, ale když bylo jasné, že jeho čekání je zbytečné, plácl rukou na své brnění zakryté koleno a zařval: „A to je všechno? Všechno co víš?“

„To je všechno.“

„U ducha Alonsa Faola!“ vyštěkl paladin vzývající jméno arcibiskupa, jehož odkaz vedl Uthera Lightbringera k vytvoření svatého řádu. „Nic jsi nám neřekl, nic, co by za něco stálo! Kdybych si to byl jen o něco déle rozmyslel...“ Vereesin nepatrný pohyb ho přiměl nepokračovat. „Ale dal jsem své slovo a přijal slovo druhého. Dostojím svému původnímu rozhodnutí.“ Vstal, očividně bez chuti nadále setrávat v přítomnosti čaroděje. „Učiním i další rozhodnutí. Už jsme na cestě do Hasicu. Nevidím důvod, proč bychom neměli vyrazit, jak nejrychleji to půjde, a dopravit tě na tvou loď. Ať si s tebou poradí, jak uznají za vhodné! Vyrážíme za hodinu. Ať jsi připraven, čaroději!“

S tím se Lord Senturus otočil a odkráčel. Jeho věrní rytíři ho okamžitě následovali. Rhonin byl nyní sám, až na hraničářku, která přešla před něj a posadila se. Její oči spočinuly na jeho. „Budeš schopen jet?“

„Kromě vyčerpání a pár zhmožděnin jsem asi celý, elfko." Rhonin si uvědomil, že jeho slova zněla ostřeji, než měl v úmyslu. „Omlouvám se. Ano. Budu schopen jet. Cokoli, abych se dostal do přístavu včas."

Opět se zvedla. „Připravím zvířata. Duncan vzal s sebou jednoho koně navíc pro případ, že bychom tě našli. Postarám se, aby byl nachystaný, až skončíš."

Když se hraničářka otočila, zaplavil unaveného čaroděje dosud neznámý pocit. „Děkuji ti, Vereese."

Vereesa se ohlédla přes rameno. „Starat se o koně je součástí mých povinností jako tvé průvodkyně."

„Myslel jsem to, jak ses mne zastala u toho, co se lehce mohlo zvrhnout v inkvizici."

„I to je součástí mých povinností. Přísahala jsem svým nadřízeným, že tě doprovodím až do přístavu." Nehledě na její slova jí však koutky úst zacukaly, jako by se bránila úsměvu.

„Raději se připrav, mistře Rhonine. Tohle nebude žádná vyjížd'ka. Musíme dohnat velké zpoždění."

Nechala ho jeho myšlenkám. Rhonin se díval do hasnoucího ohně a přemýšlel o všem, co se až doteď stalo. Vereesa ani netušila, jak blízko byla pravdě. Cesta do Hasicu opravdu nebude romantická vyjížd'ka, ale nejen kvůli časové ztrátě.

Nebyl k rytířům úplně upřímný, ani k elfce. Pravda, Rhonin nevynechal žádnou část svého příběhu, ale nechal si pro sebe některé své závěry. Tam, kde šlo o paladiny, necítil žádnou vinu, ale Vereesina oddanost jejich úkolu a jeho bezpečnosti v něm vyvolávala pocit viny. Rhonin netušil, kdo odpálil tu nálož. Pravděpodobně goblini. To ho skutečně nezajímalo. Co ho zajímalo, bylo spíš to, co ve své výpovědi jen tak přešel. Když mluvil o tom, že byl vyzdvihnut z padající věže, neřekl jim, že to byla s největší pravděpodobností nějaká ohromná ruka. Zřejmě by mu stejně nevěřili. Nebo, v případě Sentura, by to považovali za důkaz jeho spojení s démony.

Ale Rhonina skutečně zachránila gigantická ruka, a nikoli lidská. I ta malá chvíle, kdy byl při vědomí, mu stačila, aby rozeznal šupinatou kůži a ostré zahnuté drápy delší než celé jeho tělo. Čaroděje od jisté smrti zachránil drak... a Rhonin neměl tušení proč.

Šest

Takže, kde je? Nemám čas tady pobíhat po těchto rozpadlých sálech!"

Už snad po tisíci král Terenas potichu napočítal do deseti, než Gennu Greymaneovi odpověděl. „Lord Prestor zde zanedlouho bude, Genne. Víš přece, že nás chce v této záležitosti dát dohromady."

„O ničem takovém nevím," zavrčel mohutný muž v černošedé zbroji. Genn Greymane ze všeho nejvíc králi připomínal medvěda, který se naučil oblékat, i když poněkud primitivně. Zdálo se, že každou chvíli musí ze své zbroje doslova vystřelit, a pokud si dá ještě jeden korbek piva nebo jedno z těch tučných lordaeronských jídel, určitě k tomu dojde.

Nehledě na Greymaneovu medvědí postavu a hlučné arogantní chování, král tohoto válečníka z jihu nepodceňoval. Greymaneovy politické manipulace byly legendární, včetně jeho poslední.

Jakým způsobem se mu podařilo vložit Gilneas do problému, který se tohoto vzdáleného království ani zdaleka netýkal, Terenase neustále udivovalo.

„To bys také klidně mohl poručit větru, aby přestal kvílet," ozval se z protější strany ohromně síň daleko kultivovanější hlas. „Budeš mít daleko větší úspěch, než když se budeš pokoušet tohle stvoření alespoň na chvíli umlčet."

Dohodli se, že se sejdou v královské síni, na místě, kde se v časech dávno minulých, uzavíraly a podepisovaly nejdůležitější smlouvy a dohody Lordaeronu. Díky své bohaté historii a starobylé, nicméně stále královské, výzdobě dodávala síň zvláštní pocit důležitosti každé otázce, která zde byla projednávána... a otázka Alteracu byla sama o sobě bezesporu pro další fungování Aliance velice důležitá.

„Jestli se vám nelíbí můj hlas, Lorde admirále," zabručel Greymane, „dá se kouskem dobré oceli zařídit, že už ho nikdy neuslyšíte - ani nic jiného."

Lord admirál Daelin Proudmoore se jediným energickým pohybem postavil. Štíhlý vrásčitý námořník sáhl po meči, jenž obvykle míval po boku, kdykoli si oblékl zelenou námořnickou uniformu, ale pochva byla prázdná. Stejně tak ovšem pochva Genna Greymanea. Jediná věc, kterou více či méně ochotně všichni odsouhlasili jako první, byla, že hlavy jednotlivých zemí s sebou najednání nesmí brát zbraně. Odsouhlasili rovněž - dokonce i Genn Greymane - že se nechají prohledat vybranými hlídkami rytířů Řádu stříbrné ruky, jediných vojenských jednotek, kterým všichni důvěřovali, nehledě na jejich otevřenou loajalitu k Terenasovi. Jedním z hlavních důvodů, proč se něco podobného podařilo schválit, byl samozřejmě Prestor. Vládcí největších říší se společně setkávali jen velmi zřídka. Obvykle spolu komunikovali prostřednictvím svých diplomatů a kurýrů a občas poctili svého souseda oficiální návštěvou.

Jedině úžasný Prestor mohl přesvědčit Terenasovy spojence, aby zanechali osobní služebnictvo a ochranu venku a promluvili si všichni společně.

Kdyby tak už jen mladý šlechtic sám dorazil...

„Pánové!" Král, nyní už zoufale toužící po jakékoli pomoci, se podíval na zářivou postavu stojící u okna, oděnou navzdory relativnímu teplu do kůže a kožešin. Ohnivě rudý plnovous a orlí nos bylo to jediné, co Terenas z obličeje Thorase Trollbanea viděl, ale věděl, že navzdory Thorasově zájmu o to, co se dělo venku, ať už to bylo cokoli, hltal král Stromgardu každé slovo svých společníků. To, že neudělal nic, aby Terenasovi pomohl, mu jen připomnělo propast, jež se mezi nimi rozevřela v okamžiku, kdy se dostali do současné situace. Ztracený Lord Perenolde! pomyslel si král Lordaeronu. Kéž by se nebyl nechal k tomuhle přemluvit!

Přestože rytíři svatého řádu stáli připraveni zasáhnout v případě, že by mezi panovníky došlo na pěsti, nebál se Terenas ani tak fyzického střetu jako rozbití naděje na spojení lidských království. Ani na chvíli se nenechal ukolébat pocitem, že by snad orkská hrozba byla navždy zažehnána. Lidé museli zůstat jednotní, obzvláště v těchto těžkých dnech. Přál si, aby Anduin Lothar, regent uprchlíků ze ztraceného království Azeroth, byl tady s nimi. To však nebylo možné a bez Lothara mu zbývala jen jediná možnost...

„Pánové! No tak, no tak! Takhle se přece nikdo z nás nechová!"

„Prestore!" vydechl Terenas. „Buď pozdraven!"

Ostatní se otočili k vysoké robustní postavě právě vstupující do velké síně. Neuvěřitelné, jaký efekt ten muž má dokonce i na mocné krále, pomyslel si Terenas. Vejde do místnosti a všechny hádky ustanou! Protivníci složí zbraně a opět spolu mluví v míru a pokoji!

Ano, skutečně ta pravá volba pro nahrazení Perenolda.

Terenas sledoval, jak jeho přítel prochází síní a zdraví všechny přítomné, jako by to byli jeho nejlepší přátelé. Snad opravdu byli, neboť Prestor by snad nebyl schopen někoho urazit. Ať již jednal s drsným Thorasem nebo s úlisným Greymanem, zdálo se, že ví přesně, jak s každým z nich má mluvit. Jedině snad čarodějové z Dalaranu ho neobdivovali lak jako ostatní, ale to byli zkrátka čarodějové.

„Omluvte mé zpoždění," začal mladý šlechtic. „Trochu jsem si dnes vyjel a neuvědomil jsem si, jak dlouho mi bude trvat návrat."

„Netřeba se omlouvat," odpověděl laskavě Thoras Trollbane.

Další příklad Prestorovy téměř magické aury.

Přestože byl Thoras přítel a všemi respektovaný spojenec, nikdy s nikým takhle laskavě nemluvil, aniž by mu to činilo očividné potíže. Měl tendence mluvit v krátkých přesných větách a opět se vrátit k mlčení. Terenas postupně zjistil, že tohle jeho mlčení v žádném případě nebylo myšleno jako urážka. Thoras zkrátka nebyl přítelem dlouhých rozhovorů. Snad to bylo i tím, že se narodil v chladném hornatém Stromgardu, že dával přednost činům před slovy.

O to raději byl král Lordaeronu, že Prestor konečně dorazil.

Prestor se rozhlížel po místnosti a jeho oči se setkaly s pohledem všech přítomných, než konečně řekl: „Je to úžasné znovu vás všechny vidět! Doufám, že tentokrát se přeneseme přes

všechny rozdily v názorech, takže každé naše další setkání bude už jen setkání dobrých přátel a spolubojovníků..."

Greymane téměř nadšeně přikývl. Proudmoore měl ve tváři spokojený výraz, jako by šlechtic vyslyšel jeho tajné modlitby. Terenas neříkal nic a umožnil tak svému talentovanému příteli, aby se zhostil vlády nad celým setkáním. Čím více se Prestor zviditelní, tím snadnější bude pro krále přednést svůj návrh.

Sesedli se kolem nádherně zdobeného slonovinového stolu, který dostal Terenasův děd jako dar od svých severních vazalů po úspěšných vyjednáváních s elfy z Quel'Thalasu o tamní hranici. Stejně jako to dělal vždy, položil král razantně obě ruce na desku stolu, čímž chtěl získat pomoc od svého předka. Jeho pohled se na chvíli setkal s Prestorovým, jenž seděl proti němu. Při pohledu do jeho hlubokých ebenových očí se monarcha uklidnil. Prestor bezesporu zvládne vše, co by se tu dnes mohlo přihodit.

A pak začaly samotné rozhovory. Nejprve klidnými úvodními slovy, jež následně vystřídala daleko plamennější. Pod Prestorovým vedením však za celou dobu nevznikl ani náznak nějakého vážnějšího konfliktu. Několikrát sice musel některé účastníky diskuse vzít za ruku a promluvit si s nimi o samotě, ale tyto rozhovory pokaždé končily úsměvem na Prestorově tváři a velkým pokrokem směrem k upevnění svazků v Alianci.

Jak se summit chýlil ke konci, sám Terenas absolvoval podobný pohovor. Zatímco Greymane, Thoras a Lord admirál Proudmoore pili královu nejlepší brandy, Prestor a král stáli bok po boku u okna a shlíželi dolů na město. Terenas tenhle výhled miloval, neboť odtud viděl, jak se jeho lidem dobře daří. Dokonce i nyní během shromáždění myslel na jejich povinnosti a životy. Jejich víra v něho zalévala jeho unavenou mysl živou vodou a on byl přesvědčen, že všichni pochopí rozhodnutí, které dnes udělá.

„Nevím, jak jsi to udělal, hochu," zašeptal svému společníkovi. „Ukázal jsi ostatním pravdu, přiměl jsi je pohlédnout jí do očí. Sedí si tady, v této síni, a naprosto nevázaně hovoří nejen mezi sebou, ale i se mnou! V jednu chvíli jsem si myslel, že Genn a Thoras budou trvat na mém odchodu!"

„Nemusel jsem vynaložit téměř žádné úsilí, abych je uklidnil, můj pane, ale děkuji za tvá laskavá slova." Terenas zavrtěl hlavou. „Laskavá slova? To sotva!"

Prestore, chlapče můj, vždyť ty jsi úplně sám zvládl celou Alianci a zachránil ji před rozbitím na malinkaté střípky! Co jsi jim všem říkal?"

Na krásné tváři jeho společníka se objevil spiklenecký úsměv. Naklonil se ke králi, oči upřené do jeho. „Trochu toho, trochu onoho. Pár slibů admirálovi, že bude dál vládnout mořím, i kdyby to znamenalo ovládnout Gilneas silou. Greymaneovi budoucí námořní kolonie v blízkosti pobřeží Alteracu a Thoras Trollbane si myslí, že dostane východní polovinu království... vše, když se stanu jeho právoplatným vládcem."

Král na několik chvil lapa po dechu, ne zcela jistý, jestli slyšel dobře. Hleděl do Prestorových uhrančivých očí a čekal, že se vše ukáže být hloupým vtípem. Když se však nic nedělo, pronesl Terenas nakonec tichým hlasem: „Copak jsi zešílel, chlapče? Dokonce i žertování o podobných věcech je troufalé a..."

„A vy si z toho nebudete pamatovat vůbec nic." Lord Prestor se naklonil ke králi a očima fixoval jeho pohled. „Stejně jako si nikdo z těchto nebude pamatovat, co jsem jim řekl. Vše, na co si budete potřebovat vzpomenout, má pompézní malá loutko, je, že jsem vám zařídil politickou výhodu, která vyžaduje pouze mé jmenování vládcem Alteracu. Chápete to?"

Terenas nechápal nic. Prestor se musel stát novým vládcem problematického království. Bezpečnost Lordaeronu a stabilita Aliance to vyžadovaly.

„Vidím, že ano. Dobře. Takže teď se vrátíte a v okamžiku, kdy se konference bude chýlit k závěru, uděláte své moudré prohlášení. Greymane už ví, že bude ze všech nejzdrženlivější, ale během několika dnů bude i on souhlasit. Proudmoore udělá vše, co řeknete, a po zvážení celé situace rovněž Thoras Trollbane přistoupí na mé jmenování."

V králově paměti se cosi ozvalo. Cosi, co ho přimělo promluvit. „Ne... žádný vládce nemůže být dosazen na trůn bez souhlasu Kirin Tor..." Bojoval sám se sebou, aby svou myšlenku dokončil. „A rovněž někteří členové Aliance..."

„Ale kdo má těm čarodějům věřit?“ namítl Prestor. „Kdo ví, co mají za lubem? Proto jsem vás přiměl vynechat je z této záležitosti, nemám pravdu? Čarodějům se skutečně nedá věřit... a nakonec si s nimi stejně musíte poradit.“

„Poradit si s nimi... máš pravdu, jistě.“

Prestorův úsměv se rozšířil a odhalil větší počet zubů, než jaký by se zdál u člověka normální.

„Vždy mám pravdu.“ Položil Terenasovi ruku kolem ramen v téměř chlácholivém gestu.

„Nyní je načase, abychom se vrátili k ostatním. Jste spokojený s mým postupem. Za několik minut přednesete svůj návrh... a od něj se pak bude odvíjet další jednání.“

„Ano...“

Štíhlá Prestorova postava odvedla krále zpět k ostatním vládcům a v tu chvíli se Terenasovy myšlenky vrátily k projednávané záležitosti. Prestorova hrozivější slova nyní ležela pohřbena hluboko v králově podvědomí, kam je mladý šlechtic nasměroval.

„Chutná vám brandy, přátelé?“ zeptal se Terenas ostatních. Poté co přikývli, usmál se a řekl:

„Jedna bedna odcestuje domů s každým z vás, můj dar za vaši návštěvu.“

„To je šlechetný důkaz přátelství, nemyslíte?“ vymáhal si Prestor souhlas ostatních.

Přikývli, Proudmoore dokonce pozvedl číši na zdraví vládce Lordaeronu.

Terenas splácl ruce. „A díky zde našemu mladému společníkovi si myslím, že se dnes rozejdeme jeden druhému daleko bližší než kdy dřív.“

„Ještě jsme nepodepsali žádnou dohodu,“ připomněl mu Genn Greymane. „Ani jsme se vlastně nedohodli, jak celou situaci vyřešit.“

Terenas zamrkal. Dokonalý začátek. Proč tedy s tím skvělým návrhem ještě otálet?

„Co se tohoto týče, přátelé,“ řekl král, vzal Lorda Prestora za paži a přivedl ho do čela stolu,

„myslím, že jsme dospěli k řešení, které bude přijatelné pro nás všechny...“

Král Terenas z Lordaeronu se krátce usmál na svého mladého společníka, který nemohl mít ani tušení, jaké pocty se mu nyní dostane. Ano, pro tuto roli dokonalý muž. S Prestorem jako vládcem Alteracu je budoucnost Aliance zajištěna.

Pak se konečně budou moci vypořádat se zrádnými čaroději z Dalaranu...

„To není správné!“ vybuchl nejtěžší z mágů. „Nemají právo nás z tohoto vynechat!“

„Ne, nemají,“ odpověděla starší žena. „Ale už to udělali.“

Mágové, kteří se již dříve sešli ve Vzdušné síni, tam byli nyní znovu. Tentokrát jich však bylo jen pět. Ten, jehož by Rhonin poznal jako Krasa, na svém místě nebyl, ostatní však byli příliš znepokojeni událostmi ve vnějším světě, než aby na něj čekali. Králové neobdařených se sešli, aby prodiskutovali významnou věc bez vedení kohokoli z Kirin Tor. Přestože většina z tohoto shromáždění uznávala krále Terenase i některé další panovníky, znepokojilo je, že král Lordaeronu tak neočekávaně svolal summit ve složení, v jakém se dosud nikdy nesešel. Vždy v minulosti byl při něm přítomen alespoň jeden z užšího kruhu Kirin Tor. Zdálo se to spravedlivé vzhledem k tomu, že Dalaran vždy stál v popředí obrany Aliance.

Nyní to však vypadalo, že časy se mění.

„Alteracská otázka už mohla být vyřešena dávno,“ zdůraznil elfský čaroděj. „Měli jsme trvat na tom, abychom v celé záležitosti hráli významnější roli.“

„A začali tak další konflikt?“ odpověděl vousatý mág zvýšeným hlasem. „Copak sis nevšiml, jak se nás v poslední době ostatní království straní? Téměř jako by se nás báli, teď když jsme orky zahnali do Grim Batolu!“

„Absurdní! Neobdaření byli vždy vůči magii zdrženliví, ale naše víra v jejich věc je neoddiskutovatelná!“

Starší žena zavrtěla hlavou. „A od kdy na tom těm, kdo se báli našich schopností, záleželo? Teď, když byli orkové rozprášeni, začnou si lidé znovu všimnout, že nejsme jako oni; že jsme jim v každém směru nadřazení...“

„Tohle jsou nebezpečné myšlenky, dokonce i pro nás,“ ozval se klidný Krasův hlas. Čaroděj bez tváře stál znovu na svém místě.

„Bylo na čase, aby ses ukázal!“ otočil se k nově příchozímu vousatý mág. „Zjistil jsi něco?“

„Velmi málo. Setkání bylo bez ochrany... přesto vše, co jsem byl schopen přečíst, byly jen povrchové myšlenky. Ty by nám neřekly nic, co bychom už dávno nevěděli. Musel jsem se uchýlit k jiným metodám, abych dosáhl alespoň částečného úspěchu.“

Mladší žena se odvážila promluvit. „A dospěli k rozhodnutí?“

Krasus zaváhal, pak zvedl ruku. „Pohled'te...“

Uprostřed síně, přímo nad symbolem vytesaným do podlahy, se zhmotnila vysoká lidská postava. Po všech stránkách vypadala zcela skutečně, pokud ne ještě víc, než přítomní mágové. Jeho majestátní držení těla, elegantní tmavé šaty a pěkné rysy šest čarodějů na chvíli zcela umlčely.

„Kdo je to?“ zeptala se znovu mladší z obou čarodějek.

Krasus pohledem přelétl přes své společníky a teprve potom odpověděl: „Vzdejte hold novému vládci Alteracu, králi Prestorovi Prvnímu.“

„Cože?“

„To je neslýchané!“

„Tohle nemohou udělat bez nás - nebo ano?“

„Kdo je ten Prestor?“

Rhoninův patron pokrčil rameny. „Nižší šlechtic ze severu, zbaven trůnu bez možnosti návratu. Přesto si, jak se zdá, získal přízeň nejen Terenase, ale všech ostatních včetně Genna Greymanea.“

„Ale učinit ho králem?“ vyštěkl vousatý čaroděj. „Na první pohled to není zase až taková strašná volba. Učinila totiž z Alteracu znovu nezávislé království. A předpokládám, že ostatní vládci k němu chovají velkou úctu. Zdá se, že zcela sám zachránil Alianci od rozpadu.“

„Takže ho schvaluješ?“ zeptala se starší žena. Krasus jako odpověď dodal: „Rovněž to vypadá, že nemá žádnou minulost, a s největší pravděpodobností je i důvodem, proč jsme nebyli na shromáždění přizváni. Nejzvláštnější ze všeho však je, že když se ho dotkne magie, zdá se být zcela prázdný.“

Ostatní si mezi sebou začali o nových zprávách cosi šeptat. Pak se elfský mág, zjevně stejně zmatený jako ostatní, zeptal: „Co tou poslední větou myslíš?“

„Myslím tím, že jakýkoli pokus prozkoumat ho skrz magii neodhaluje nic. Vůbec nic. Jako by Lord Prestor neexistoval... a přesto zcela zjevně musí. Schválit ho? Myslím, že z něj mám strach.“

Vzhledem k tomu, že tato slova přišla od nejstaršího z přítomných, měla ohromný účinek. Na okamžik nad hlavami všech přeletěly mraky, rozpoutala se bouře a den přešel v temnou noc, vládci Kirin Tor však stáli v naprostém tichu, každý si v hlavě srovnával získaná fakta po svém.

První přerušil mlčení mladý mág. „Takže je to čaroděj, ne?“

„To by se zdálo být logické,“ odpověděl Krasus a mírně kývl hlavou na znamení souhlasu.

„Mocný,“ zašeptala elfka.

„Rovněž logické.“

„Pokud je tomu tedy tak,“ pokračovala elfka, „kdo? Jeden z nás? Odpadlík? Čaroděje s takovými schopnostmi přeci musíme znát!“

Mladší žena se poněkud naklonila směrem k obrazu. „Jeho tvář nepoznávám.“

„To mne vůbec nepřekvapuje,“ odsekla její starší kolegyně. „Vzhledem k tomu, že každý z nás si sám může nasadit tisíce masek...“

Krasovým tělem projel blesk, ten si toho však nevšiml. „Formální prohlášení bude za dva týdny. Potom, pokud si to jeden z ostatních vládců nerozmyslí, bude tenhle Lord Prestor o měsíc později korunován králem Alteracu.“

„Měli bychom podat protest.“

„Začátek. Nicméně, co skutečně musíme udělat, alespoň podle mne, je zjistit pravdu o Lordu Prestorovi, prohledat každý archiv do poslední knihy a zjistit jeho minulost, jeho skutečné jméno. Do té doby si nemůžeme dovolit proti němu otevřeně vystoupit, neboť má jistě za sebou všechny členy Aliance kromě nás.“

Starší žena přikývla. „A ani my se nemůžeme postavit spojeným silám ostatních království, pokud by se jim náhodou zachtělo zbavit se nás.“

„Ne, to nemůžeme.“

Krasus mávnutím ruky odvolal obraz Lorda Prestora, ale tvář mladého šlechtice už byla vypálena hluboko do mysli každého z Kirin Tor. Nehledě na nastalé ticho všichni souhlasili s důležitostí svého nejbližšího úkolu.

„Musím znovu odejít,“ řekl Krasus. „Navrhuji, abyste všichni udělali to co já a usilovně o celé záležitosti přemýšleli. Jděte po každé stopě, nehledě na obtížnost možných překážek nebo nemožnost pokračovat dál. Ale jděte po nich rychle. Pokud na trůn Alteracu usedne tato záhadná bytost, troufám si tvrdit, že Aliance nebude mít dlouhého trvání, bez ohledu na to, jak jsou její členové nyní zajedno.“ Nadechl se. „A obávám se, že kdyby k tomu došlo, padl by Dalaran mezi prvními.“

„Kvůli jedinému člověku?“ vyhrkl vousatý čaroděj.

„Ano, kvůli němu.“

A zatímco ostatním ještě zněla jeho slova v uších, znovu zmizel...

...aby se zhmotnil ve svém příbytku, stále ještě otřesen tím, co objevil. Sžíral ho pocit viny, neboť nebyl ke svým společníkům zcela upřímný. Věděl nebo spíš předpokládal - že na tomhle Lordu Prestorovi je daleko víc, než jim řekl. Přál si, aby se jim mohl svěřit se vším, ale oni by nejen zpochybnili jeho příčetnost, ale i pokud by mu uvěřili, musel by odhalit příliš mnoho o sobě samém i svých metodách.

Jen stěží si mohl za této zoufalé situace něco takového dovolit.

Jen ať udělají to, co doufám. Když se nyní Krasus ocitl zcela sám ve svém potmělém příbytku, dovolil si sundat kápi. To jediné, co místnost osvětlovalo, bylo matné světlo bez zřejmého zdroje a v té slabé záři se objevila pěkná mužská tvář, i když poněkud vyzáblá, s vystouplými kostmi. Černé lesknoucí se oči dávaly tušit ještě vyšší věk než prošedivělé vlasy. Po líci se mu jedna vedle druhé táhly tři dlouhé jizvy, jež ho navzdory svému stáří stále bolely.

Čaroděj otočil levou ruku a ukázal tak dlaň skrytou v rukavici. Na ní se náhle zhmotnila bleděmodrá koule. Krasus nad ní projel dlaní druhé ruky a uvnitř se okamžitě začaly objevovat obrazy. Sedl si, aby se na ně mohl lépe podívat, a vysoká kamenná židle se přesunula přesně tam, kde měla být.

Krasus se znovu díval na palác krále Terenase. Skutečně královská kamenná stavba už sloužila vládcům tohoto království mnoho generací. Několik pater vysoké věžičky stály po stranách hlavní budovy vzhledem připomínající malou pevnost. Na obou věžičkách, stejně jako u hlavní brány, vlály prapory Lordaeronu. Vojáci v uniformách královské gardy stáli u brány spolu s několika rytíři Řádu stříbrné ruky. Za normálních podmínek by paladinové nebyli součástí obrany paláce, ale vzhledem k několika záležitostem, které musí ještě vládcové projednat, bylo spolehlivých válečníků stále potřeba.

Čaroděj znovu projel pravou rukou nad koulí. Na levé straně od paláce se objevil obraz jedné ze síní. Mág si ji přesunul doprostřed a zvětšil.

Terenas a jeho mladý chráněnc. Takže, bez ohledu na konec summitu a okamžitý odjezd ostatních vládců, zůstával Lord Prestor se svým králem. Krasus cítil ohromné pokušení pokusit se proniknout do mysli černě oděného aristokrata, ale rozmyslel si to. Ať se o tuhle pravděpodobně nemožnou věc pokusí někdo z ostatních. Takový jako Prestor bude určitě nějakou podobnou akci předpokládat a vyřídí si to s každým, kdo se o ni pokusí. Krasus se navíc ještě nechtěl prozradit.

I když se však nepokusí nahlédnout do myšlenek toho mladého muže, mohl by alespoň prozkoumat jeho zázemí... a kde lépe začít než v zámku, ve kterém našel královský uprchlík nový domov pod královou ochranou? Krasus mávl rukou nad koulí a objevil se nový obraz, tentokrát na něm jistě byla zmíněná budova viděná z velké dálky. Čaroděj ji chvíli zkoumal, ale nezaznamenal nic zvláštního. Přiblížil se tedy.

Když se dostal ke zdi obklopující budovu, zabránilo jeho vstupu malé kouzlo, daleko menší, než jaké by čekal. Krasus ho šikovně obešel, aniž by ho zrušil. Nyní viděl venkovní zdi samotného zámku. Přes svou elegantní výzdobu mu to místo připadalo celkem morbidní. Prestor očividně stál o čistý dům, který však nemusel být nutně příjemný na pohled. To čaroděje příliš nepřekvapilo.

Rychlá prohlídka okolí odhalila další ochranné kouzlo, tohle už propracovanější, ale stále nic, co by Krasus nedokázal odklonit. Vytáhlý čaroděj se jediným gestem dostal kolem Prestorovy práce. Ještě chvíli a Krasus bude uvnitř, kde bude moci...

Koule zčernala.

Temnota dosahovala až k jejím okrajům.

Temnota sáhla po čaroději.

Krasus prudce vyskočil ze židle. Chapadla jakoby stvořená z té nejčistší noci obklopila celý kamenný, trůnu podobný kus nábytku a omotala se kolem něj, jako by tam mág ještě seděl.

Když se Krasus znovu postavil na nohy, viděl, jak se chapadla stahují zpět do koule - a po židli není ani stopy.

Zlověstné výběžky se však nestáhly úplně a zamířily na něj spolu s dalšími, které se z magické koule vynořily. Čaroděj ustoupil, snad vůbec poprvé ve svém životě na chvíli zcela neschopen cokoli udělat. Pak se vzpamatoval a vyslovil několik slov, která už několik generací žádná živá duše neslyšela a která on sám ještě nikdy nevyslovil, jen je fascinován četl.

Před ním se zhmotnil mrak a rychle nabýval na hmotě, takže připomínal ohromný chomáč vaty. Okamžitě vyletěl vstříc blížícím se chapadlům, až se s nimi ve vzduchu střetl.

První chapadla, která se mraku dotkla, zapraskala a proměnila se v popel, jenž zmizel v okamžiku, kdy se dotkl podlahy. Krasus si s úlevou oddechl - a pak s hrůzou sledoval, jak se drahá řada chapadel prodírá jeho protikouzlem.

„To není možné...“ zašeptal, oči dokořán vytřeštěné. „To není možné!“

Stejně jako to první chapadla udělala s židlí, tato obklopila bělostný mrak a pohltila ho, pozřela.

Krasus věděl, čemu čelí. Takhle se choval jen Nekonečný hlad, zapovězené kouzlo. Nikdy neviděl, že by ho někdo použil, ale každý, kdo studoval magii tak dlouho jako on, jeho temnou přítomnost poznal. Něco však bylo jinak, protože protikouzlo, které zvolil, by za normálních okolností mělo černou hrozbu zastavit. Na chvíli se zdálo, že ano... a pak se stala ta proměna a změnila samotnou podstatu kouzla. Nyní se po něm sápara druhá řada chapadel a Krasus nevěděl, jak je zastavit, aby se nestal jejich dalším chodem.

Zvažoval možnost utéct ze síně, ale věděl, že ta strašlivá věc by ho nepřestala pronásledovat, ať by se schoval kamkoli. To byla ta nejhroznější stránka Nekonečného hladu; jeho neustálý hon za obětí, který končil až v okamžiku, kdy to jednoduše vzdala. Ne, Krasus to musel zastavit tady a teď. Zbývalo mu jediné kouzlo, které by mohlo fungovat. Zcela ho vyčerpá, takže bude několik dní nepoužitelný, ale mělo moc zbavit ho tohoto smrtelného nebezpečí.

Mohlo ho ovšem taky zabít, stejně jako past Lorda Prestora.

Prudce uskočil do strany, jak po něm sáhlo jedno z chapadel. Na přemýšlení už nezbýval čas. Krasovi zbývalo několik sekund, aby kouzlo vyvolal. Hlad už se po něm sápal, aby ho celého obklopil.

Slova, která mág zašeptal, by obyčejnému člověku zněla jako jazyk Lordaeronu, ale převráceně s přízvukem na špatných slabikách. Krasus opatrně vyslovoval každou z nich s vědomím, že sebenepatrnější sklouznutí rtů pro něj znamená záhubu. Vymrštil levou ruku proti blížící se černotě a snažil se namířit přímo doprostřed narůstající hmoty. Stíny se pohybovaly rychleji, než by považoval za možné. Po jazyku mu sklouzlo teprve několik slov, když ho Hlad chytil. Jedno tenké chapadlo se mu omotalo kolem prostředníčku a prsteníčku napřažené ruky. Zpočátku Krasus necítil bolest, ale prsty mu doslova zmizely před očima a zanechaly na ruce prázdné krvácející rány.

Poslední slabiku vyslovil právě v okamžiku, kdy mu tělem projela strašlivá bolest.

V jeho skromném příbytku vybuchlo slunce.

Chapadla se roztekla jako led spadlý na rozpálenou pec. Místnost do posledního rohu a temné škvíry naplnilo světlo tak jasné, že Krasa oslepilo, přestože měl zavřené oči. Čaroděj zalapal po dechu a cítil, jak dopadl zmrzačenou rukou na podlahu.

Na uši mu zaútočilo hrozivé syčení a jeho už tak rychlý puls teď doslova běžel o závod.

Horko, strašlivý žár mu spálil kůži. Krasus se už jen modlil, aby konec byl rychlý.

Syčení se změnilo v řev, který nabíral na intenzitě, téměř jako by každou chvíli měla pod ním vybuchnout sopka. Krasus se chtěl podívat, ale světlo bylo stále příliš oslepující. Stočil se do klubíčka a čekal na nevyhnutelné.

A pak... světlo najednou pohaslo a síň se pohroužila do tiché temnoty.

Mág se nejprve nebyl schopen pohnout. Jestli si pro něj Hlad nyní přijde, nebude schopen se mu vzepřít. Ležel tak několik minut a pokoušel se uvědomit si realitu. Pak, když se mu to konečně podařilo, ucítil krev valící se z poraněné ruky. Krasus si ránu stiskl zdravou rukou. Tohle zranění nebude schopen napravit. Nic, čeho se to temné kouzlo dotklo, nebylo možné vrátit.

Konečně si troufl otevřít oči. I neosvětlená místnost se nyní zdála být příliš jasná, ale jeho zrak si postupně přivykl. Krasus rozeznával několik matných obrysů - asi nábytek - nic víc.

„Světlo...“ zachraptěl vyčerpaný čaroděj.

U stropu se zhmotnila malá zelená koule a rozprostřela svou mdlou záři po místnosti. Krasus se rozhlížel kolem sebe. Opravdu, stíny, které viděl, byly zbytky jeho nábytku. Jenom po židli nebylo ani stopy. Stejně jako Hlad, nenávratně zmizela. Cena byla příliš vysoká, ale Krasus zvítězil.

Nebo možná ne. Tolik zničeno během několika sekund a on za to neměl vůbec nic. Jeho pokus nahlédnout do zámku Lorda Prestora skončil porážkou.

A přesto... přesto...

Krasus se pomalu postavil na nohy a vykouzli novou židli, podobnou té první. Zhroutil se do ní a těžce oddychoval. Letmo zkontroloval zmrzačenou ruku, aby se přesvědčil, že krvácení ustalo, a vyvolal nový modrý krystal, se kterým měl v úmyslu ještě jednou pohlédnout na šlechticovo sídlo. Měl hrozné tušení, takové, které po všem, co se před chvílí stalo, mohl potvrdit nebo vyvrátit jediným bezpečným pohledem.

Tam! Stopy po magii byly zcela zřetelné. Krasus je dál sledoval a zkoumal, jak se proplétají. Musel být opatrný, jinak by mohl znovu probudit zlo, kterému právě unikl.

Jeho obavy se naplnily. Moc, se kterou byl vyvolán Nekonečný hlad, komplexnost, se kterou byla jeho podstata změněna, aby byl jeho protiútok neúspěšný - obojí ukazovalo na znalosti a techniku daleko překračující ty, kterými vládli Kirin Tor, nejlepší mágové, jaké měli lidé i elfové k dispozici.

Existovala však ještě jedna rasa, jejíž schopnost ovládat magii byla větší než ta elfská.

„Teď už chápu...“ vydechl Krasus a vyvolal obraz pyšného Prestora. „Teď už vím, ať už nosíš, jakou chceš, podobu!“ Zakašlal a musel znovu popadnout dech. Souboj ho příliš vyčerpal, ale uvědomění si, proti jaké síle stojí, ho zasáhlo daleko silněji než jakékoli kouzlo. „Poznávám tě - Deathwingu!“

Sedm

Duncan zastavil svého koně. „Něco tu není v pořádku.“

I Rhonin měl ten pocit a spolu s tím, co se mu stalo v pevnosti, se nedokázal ubránit myšlence, jestli to, co viděli, mělo nějakou spojitost s jeho cestou.

V dálce ležel Hasic, ale byl to tichý, mlčenlivý Hasic. Čaroděj neslyšel vůbec nic, ani náznak všudypřítomného ruchu města. Hluk z přístavu, jako byl tenhle, přece musel být slyšet až sem. A přesto kromě několika ptáků nedoléhal k jeho uším žádný projev života.

„Neobdrželi jsme žádnou zprávu o nějakých potížích,“ oznámil paladin Vereese. „Jinak bychom sem samozřejmě okamžitě vyjeli.“

„Třeba jsme jen přecitlivělí z celé té cesty.“ Hraničářčin hlas byl však tichý a opatrný.

Zůstali na místě tak dlouho, že Rhonin nakonec musel vzít věci do vlastních rukou. K překvapení všech ostatních pobídl koně rozhodnut dorazit do Hasicu s nimi nebo i bez nich. Vereesa ho rychle následovala a Lord Senturus přirozeně spěchal za ní. Rhonin potlačil pobavený výraz, když viděl, že všichni rytíři Řádu stříbrné ruky najednou následují jeho velení. Snad dokáže jejich aroganci a pompéznost snést ještě o něco déle. Tak či tak se čaroděj se svými nechtěnými společníky v přístavu rozloučí.

Tedy... pokud z přístavu ještě něco zůstalo.

Dokonce i jejich koně jako by reagovali na nezvyklé ticho a byli váhavější. V jednu chvíli musel dokonce Rhonin své zvíře pobídnout, aby jelo dál. Nikdo z rytířů si z jeho potíží naštěstí nedělal legraci.

K úlevě všech, když se přiblížili o něco víc, zaslechli od přístavu nějaké zvuky. Bušení. Několik hlasů. Pohyb vozů. Nic moc, ale alespoň důkaz, že se z Hasicu nestalo město duchů. Přesto však pokračovali nadmíru obezřetně, vědomi si toho, že vše nebylo, jak má být. Vereesa i rytíři měli ruce na jílcích mečů, zatímco Rhonin se v hlavě probíral vhodnými kouzly. Nikdo nevěděl, co mají čekat, ale čekali to velice brzy.

A přesně v okamžiku, kdy uviděli městskou bránu, všiml si Rhonin tří hrozivých stínů stoupajících na oblohu.

Čarodějův kůň se splašil. Vereesa uchopila otěže místo Rhonina a zvíře uklidnila. Někteří z rytířů tasili meče, ale Duncan jim dal okamžitě signál, aby vrátili zbraně do pochvy. Okamžik později se před družinu snesli tři gigantičtí gryfoni. Dva se usadili na nejsilnější větve mohutných okolních stromů a třetí jim přistál přímo v cestě.

„Kdo míří do Hasicu?“ zeptal se jeho jezdec, do bronzova opálený voustatý válečník, který, nehledě na to, že nesahal čaroději ani po ramena, vypadal schopný zvednout nejen jej, ale i jeho koně.

Duncan okamžitě pobídl koně. „Buď pozdraven, jezdcu na gryfonu! Jsem Lord Duncan Senturus, rytíř Řádu stříbrné ruky, a vedu tuto družinu do přístavu! Pokud dovolíte otázku, stala se v Hasicu nějaká nehoda?“

Trpaslík se drsně zasmál. Neměl nic z podsaditosti svých pozemních bratranců, naopak spíš připomínal barbara, kterého drak úderem do hlavy zmenšil na polovinu. Tenhle měl ramena snad ještě širší než nejsilnější z rytířů a svaly na celém těle mu jen hrály. Nad neústupnou zavalitou tváří mu divoce vlála hříva rozpuštěných vlasů.

„Jestli říkáte dvěma drakům nehoda, tak jo. Hasic jedna taková postihla! Přiletěli před třemi dny a roztrhali a spálili všechno, co mohli! Nebýt toho, že isme tu s mojí letkou to ráno předtím přistáli, už byste z toho vašeho milovaného přístavu nenašli vůbec nic, člověče! Ještě ani pořádně nezačli, když jsme je sundali z oblohy! Nádherná bitva to byla, i když jsme přišli o Glodina!“ Trpaslíci si udeřili pěstí na srdce. „Nechť jeho duch hrdě válčí na věčnosti!“

„Viděli jsme draka,“ přerušil ho Rhonin v obavě, že by se přilet trojice trpaslíků mohl změnit v jeden z těch dlouhotrvajících žalozpěvů, o kterých už tolikrát slyšel. „Přibližně ve stejnou dobu. S orkským jezdcem. Pak přiletěli tři z vás a bojovali s ním.“

Velitel letky se na něj zamračil hned, jak čaroděj otevřel ústa, ale při zmínce o druhém souboji se trpaslíkovi rozzářily oči a na tvář se mu vrátil široký úsměv. „Jo, to jsme byli taky my, člověče! Vystopovali jsme toho zbabělého plaza a pěkně jsme ho sundali! Taky dobrý souboj a nebezpečný! Molok tam nahoře...“ ukázal na silnějšího trpaslíka se začínající pleší na stromě po Rhoninově pravé ruce, „přišel o dobrou sekerku, ale má ještě kladivo, co, Moloku?“

„Rači bych si voholil fousy než přijít vo svoje kladivo, Falstade!“

„Jo, tím děláš na dámy největší dojem, že jo?“ odpověděl Falstad se smíchem. Teprve nyní si pravděpodobně trpaslík všiml Vereesy. Hnědé oči mu zazářily. „A jedna pěkná elfská dáma tu je!“ Přestože stále ještě seděl na gryfonu, udělal nepovedený pokus o poklonu. Falstad Dragonreaver k vašim službám, elfi paní!“

Rhonin si teprve nyní uvědomil, že elfové z Quel'Thalas byli jediným národem, kterému divocí trpaslíci z Aeries plně důvěřovali. To však samozřejmě nebyl jediný důvod, proč se nyní Falstad zaměřil na Vereesu; stejně jako Senturus ji zcela jistě jezdec na gryfonu považoval za velice atraktivní.

„Buď pozdraven, Falstade,“ odpověděla slavnostně stříbrovlasá hraničářka. „A přijmi mé gratulace k zaslouženě vybojovanému vítězství. Dva draci jsou mnoho na jakoukoli letku.“

„Co se mě týče, rutina, prostě rutina!“ Poklonil se, jak nejhloběji to bylo možné. „Ale nebylo nám už dlouho potěšením setkat se tady kolem s nikým z vás, obzvláště ne s tak krásnou paní jako vy! Jakým způsobem vám může být obyčejný válečník k službám?“

Rhonin cítil, jak se mu ježí vlasy na hlavě. Když už ne slova, tak zcela jistě trpaslíkův tón nabízel daleko víc než obyčejnou pomoc. Takové věci by čaroděje neměly zneklidňovat, přesto tomu tak z jemu neznámého důvodu nyní bylo.

Duncan Senturus se pravděpodobně cítil stejně, neboť odpověděl ze všech nejdříve: „Tvá nabídka je šlechetná, ale tvé pomoci nám nebude zapotřebí. Zbývá nám jen dorazit k lodi, jež očekává tohoto čaroděje, aby mohl opustit naše břehy.“

Paladinova odpověď zněla, jako by byl Rhonin z Lordaeronu vyhnán. Rozzlobený čaroděj zaskřípal zuby a dodal: „Plním pozorovací misi pro Alianci.“

Falstada to zřejmě nijak nezaujalo. „Nemáme důvod bránit ti ve vstupu do Hasicu abys vyhledal svou loď, člověče, ale uvidíte, že po dračím útoku toho moc nezůstalo. Tipl bych si, že ji spíš najdeš na dně!“

Ta možnost už Rhonina napadla, ale když ji nyní slyšel od trpaslíka, připadala mu pravděpodobnější. Nemůže se však vzdát takhle brzy. „Musím to zjistit.“

„Tak to vám nebudeme stát v cestě.“ Falstad pobídl své zvíře, a to se vzneslo do vzduchu.

Ohromná křídla zvedla vítr, který mužům vehnal do očí prach, a blízkost gryfona letícího v nejtěsnější blízkosti přinutila i ty nejotrolejší koně ustoupit. Ostatní jezdci se přidali k

Falstadovi a všichni tři se rychle zvedli k nebi. Rhonin sledoval, jak jejich neuvěřitelně rychle se zmenšující obrysy míří k Hasicu.

Duncan vyplivl prach; z jeho výrazu bylo zřejmé, že si o trpaslících nemyslel nic lepšího než, o čarodějích. „Jeďme. Štěstěna se k nám ještě stále může přiklonit.“

Bez dalšího slova zamířili do přístavu. Netrvalo jim dlouho přesvědčit se na vlastní oči, že Hasic utrpěl větší škody, než o jakých mluvil Falstad. První budovy, kolem kterých projeli, stály víceméně netknuté, ale s každým dalším okamžikem se škody stupňovaly. Obilná pole byla spálená a obydlí farmářů rozbitá na třísky. Pevnější stavby z kamene přežily nálet daleko lépe, ale tu a tam viděli i takové domy kompletně zničené, jako by si je jeden z draků zvolil za vhodné místo pro monstrózní pochodeň.

Pach spáleniny byl nejhorší pro citlivé smysly čaroděje. Ne vše, co oba draci spálili, bylo ze dřeva, Kolik obyvatel Hasicu asi nepřežilo jejich šílené běsnění? Na jednu stranu dokázal Rhonin ocenit zoufalý pokus orků, kteří museli vědět, že šance na vítězství v celé válce se rovnají nule, ale na druhou stranu... smrt jako tahle vyžadovala potrestání.

Zvláštní bylo, že oblast kolem přístavu byla zcela nedotčená. Rhonin by čekal, že právě tahle bude postižená nejvíce, ale kromě ztrápenosti dělníků, které viděli, vypadalo vše, jako by město vůbec nebylo napadeno.

„Třeba loď nakonec vydržela,“ zašeptal Vereese.

„Myslím, že těžko. Alespoň ne, pokud dopadla stejně.“

Podíval se na místo, kam hraničářka ukazovala. Čaroděj přimhouřil oči a snažil se identifikovat, co vlastně vidí.

„Stěžen lodi, kouzelníku,“ oznámil mu drsným hlasem Duncan. „Zbytek lodi i s její statečnou posádkou bezpochyby najdeš na dně moře.“

Rhonin spolkl nadávku. Když nyní přejížděl zrakem po přístavu, viděl, že na vodě plavou kusy dřeva a jiných materiálů. Podle čarodějova odhadu tak z tuctu lodí. Nyní si částečně uvědomil, proč samotný přístav přežil; orkové museli útok draků směřovat na lodě Aliance, aby náhodou neunikly. Nevysvětlovalo to, proč utrpěly okrajové části Hasicu víc než jeho centrum, ale tyhle škody mohly být způsobeny po přiletu jezdců na gryfonech. Nebylo to poprvé, kdy se nějaké město ocitlo uprostřed divoké bitvy a bylo těžce poškozeno. Vše mohlo být ale daleko horší, kdyby se trpaslíci neobjevili. Orkové by nechali své draky srovnat přístav se zemí a zabít všechny v něm.

Jakékoli podobné spekulace však nyní nepomohou vyřešit aktuální problém, jmenovitě skutečnost, že nemá loď, na které by se dostal do Khaz Modanu.

„Tvá mise je u konce, čaroději,“ prohlásil Duncan Senturus, aniž by k tomu Rhonin viděl sebemenší důvod. „Zklamal jsi.“

„Snad tu ještě nějaká loď zůstala. Mám dost prostředků, abych si nějakou najal...“

„A kdo z těchto lidí s tebou pojede do Khaz Modanu jen kvůli tvému stříbru? Myslím, že už zkusili dost. Čekáš, že někdo dobrovolně popluje do země, kterou stále ještě ovládají orkové, stejní orkové, kteří jim způsobili tohle?“

„Nemám jinou možnost, než se to pokusit zjistit. Děkuji vám za váš čas, pane, buďte sbohem.“ Rhonin se otočil k elfce a dodal: „I tobě sbohem, hrani... Vereeso. Děláš svým lidem čest.“

Vypadala překvapeně. „Já tě ještě neopouštím.“

„Ale tvůj úkol...“

„Neskončil. Nemůžu tě s klidným svědomím nechat tady, když nemáš kam jít. Pokud se stále ještě chceš dostat do Khaz Modanu, udělám vše, co budu moci, abych ti pomohla... Rhonine.“ Duncan se najednou napřímil v sedle. „A zcela jistě vás ani my nemůžeme nechat svému osudu! Pokud věříte, že tenhle úkol stojí za to v něm pokračovat, bude ctí mou i mých druhů udělat vše, co je v našich silách, abychom vám zajistili transport!“

Vereesino rozhodnutí s ním prozatím zůstat ho potěšilo, ale bez rytířů Řádu stříbrné ruky by se obešel. „Děkuji ti, pane, ale tady kolem je spousta těch, co potřebují vaši pomoc. Nebylo by nejlepší, kdyby váš řád pomohl dobrým lidem Hasicu vzpamatovat se z toho neštěstí?“ Na chvíli, než se nadechl, skutečně věřil, že se postaršího válečníka zbavil, ale Duncan po zcela zřejmém konfliktu sama se sebou nakonec prohlásil: „Tvá slova dávají konečně zase jednou smysl, čaroději, přesto si myslím, že to můžeme zařídit tak, abys ty i lidé Hasicu mohli těžit z naší přítomnosti. Mí muži pomohou zdejšími občanům při nápravě škod, zatímco já se osobně postarám o to sehnat ti nějaký dopravní prostředek! Takhle by to mělo být správné, ne?“

Rhonin poraženecky přikývl. Vereesa po jeho boku zareagovala s větším nadhledem: „Vaše pomoc se bezpochyby ukáže jako neocenitelná, Duncane. Děkujeme vám.“

Poté co paladin vydal ostatním rytířům potřebné rozkazy a propustil je, domluvili se krátce s Rhoninem a hraničářkou, jak nejlépe začít s hledáním. Brzy se shodli na tom, že pokud půjdou odděleně, budou mít větší šanci na úspěch. Navečer se pak sejdou a prodiskutují všechny dostupné možnosti. Lord Senturus očividně pochyboval, že kdokoli z nich něco objeví, ale jeho oddanost Lordaeronu a Alianci - a pravděpodobně rovněž zaslepení Vereesinou krásou - ho vedly k rozhodnutí pokusit se o to.

Rhonin si vybral severní část přístavu a hledal jakoukoli loď větší než obyčejný člun. Draci však byli velice pečliví a jak se den chýlil ke konci, neměl nic, co by ostatním prezentoval jako jednu z možností. Pomalu se dostával do situace, kdy nevěděl, co ho znepokojuje víc - jeho vlastní neschopnost najít transport nebo obava, že šlechtitý lord rytíř bude tím, kdo nakonec najde odpověď na Rhoninův problém.

Existoval způsob, jakým čaroděj mohl překonat velkou vzdálenost, ale jen takový jako legendární a zároveň proklínaný Medivh je používali s jistotou. I kdyby se Rhoninovi podařilo kouzlo seslat, riskoval nejen možné odhalení kterýmkoli orkským šamanem poblíž, ale rovněž neočekávané změny v cíli své cesty

způsobené zářením z oblasti, kde ležel Temný portál. Rhonin by se jen nerad zhmotnil nad nějakou činnou sopkou. Ale jak jinak pokračovat v cestě?

Zatímco se pokoušel nalézt odpověď, všude kolem něj se dával Hasic do pořádku. Ženy a děti sbíraly trosky plovoucí na hladině, vybíraly vše, co ještě mohlo být k užitku, a zbytek kupily na hromadu. Zvláštní jednotka městské stráže procházela kolem pobřeží a hledala těla námořníků, kteří se potopili i se svou lodí. Několik z těchto lidí hledělo na zasmušilého temně oděného mága procházejícího mezi nimi. Některé matky dokonce braly své děti do náruče, když procházel kolem nich. Všude kolem sebe viděl Rhonin. vyčítavé pohledy, jako by on byl nějak odpovědný za ten strašlivý útok. Dokonce ani za takové situace nebyli obyčejní lidé ochotni zapomenout na své předsudky a obavy z takových jako on.

Nad ním přeletěl pár gryfonů, trpaslíci drželi hlídku pro případ dalšího útoku. Rhonin pochyboval, že se tady v nejbližší době nějaký drak ukáže. Poslední útok přišel orky až příliš drahé. Falstad a jeho druhové by přístavu prospěli lépe, kdyby přistáli a pomohli těm, kdo přežili, ale čaroděj pochyboval, že by trpaslíci, ne zrovna nepřátelštější spojenci Lordaeronu,

dali přednost zemi před vzduchem. S největší pravděpodobností by dokonce určitě Hasic opustili, kdyby se jim naskytl nějaký důvod... Jiný důvod?

„Jistě...“ zašeptal Rhonin. Sledoval, jak obě zvířata se svými jezdci klesají k jihozápadu. Kdo jiný než tihle trpaslíci by podobnou nabídku považoval za lákavou? Kdo jiný byl dost šílený? Bez ohledu na to, jakou podivnou podívanou asi okolním lidem poskytl, rozběhl se Rhonin za klesajícími gryfony.

Vereesa úplně znechuceně opustila nejjižnější výběžek doků. Nejen že se nesetkala s úspěchem, ale ze všech lidských osad, které navštívila, byl Hasic na prvním místě, co se týkalo zápachu. Nemělo to nic společného s nedávným neštěstím nebo pachem ryb. Hasic prostě smrděl. Většina lidí neměla dobře vyvinutý čich, ale zdejší obyvatelé zcela jistě neměli žádný.

Hraničářka toužila být odtud pryč, vrátit se ke svým lidem, aby dostala nějaký důležitější úkol, ale dokud se neujistí, že pro Rhonina udělala vše, co mohla, nedokázala s čistým svědomím odjet. Přesto neviděla způsob, jak by čaroděj mohl pokračovat ve své misi, která, jak si byla čím dál víc jistá, byla daleko víc než jen pozorovací. Rhonin byl až příliš urputný v rozhodnutí jít dál, než aby šlo o něco tak bezvýznamného. Ne, muselo v tom být ještě něco jiného.

Kdyby tak jenom věděla co...

Čas k večeri se rychle blížil. Hraničářka neviděla ani náznak naděje, takže zamířila zpět na místo setkání. Nehledě na zápach si vybírala ty nejpřímější ulice vedoucí rovnou k cíli. Hasic rovněž udržoval obchodní cesty se svými sousedy, zejména s velkými královstvími jako Hillsbrad a Southshore. Přestože by

trvalo více než týden se do jednoho z nich dostat, byly možná jejich jediná šance. „Nuže... má krásná elfí paní?“ Podívala se nejprve špatným směrem, neboť ji napadlo, že s ní mluví jeden z okolních lidí, ale pak si vzpomněla, kdo ji tak naposled nazval. Hraničářka se otočila doprava a sklonila pohled víc k zemi... aby tam uviděla Falstada v celé jeho poloviční kráse. Trpaslíkův divoký pohled plál a ústa měl otevřená v širokém vědoucím úsměvu. Přes jedno rameno měl nějaký pytel a přes druhé své ohromné kladivo. Váha obou by jakéhokoli elfa nebo člověka srazila k zemi, ale Falstad obě nesl s lehkostí vlastní jeho lidu. „Pane Falstade, buď pozdraven.“

„Prosím! Pro své přátele jsem Falstad! Nejsem pánem ničeho kromě svého úžasného osudu!“

„A já jsem pro přátele prostě Vereesa.“ Přestože si tenhle trpaslík o sobě zřejmě hodně myslel, něco na něm činilo obtížným nezamilovat si ho, i když ne tolik, jak Falstad v tomto případě doufal. Nijak se nesnažil skrývat svůj zájem o ni. Dokonce nechal své oči každou chvíli sklouznout někam pod její obličej. Hraničářka se rozhodla vyřešit to okamžitě. „A ti pak zůstávají mími přáteli, dokud se ke mně chovají s úctou, kterou jim pak ráda oplatím.“ Černé oči pohlédly vzhůru a setkaly se s jejími, ale jinak se Falstad zatvářil jako nevinátko. „A jak pokračuje tvůj úkol dostat toho čaroděje na vodu, má elfí paní? Řekl bych, že moc dobře ne, asi vůbec ne, že?“

„Ne, není to dobré. Vypadá to, že jediné lodě, které nejsou poškozené, vypluly na moře okamžitě, jak to šlo. Hasic teď jako přístav nemá význam...“

„Škoda, škoda! Tohle bychom měli probrat nad pohárkem něčeho ostřejšího, co říkáte!“

Potlačila úsměv, který se jí dral na tvář z jeho roztomilé neúnavnosti. „Snad někdy jindy. Ještě jsem stále nedokončila svůj úkol a ty...“ ukázala Vereesa na pytel, „jak se zdá taky ne.“

„Tenhle pytlíček?“ S lehkostí zamával těžkým pytlem nad hlavou. „Jenom nějaké zásoby, tak abychom přežili, než z tohoto lidského hnízda vypadnem. Musím je jenom předat Molokovi a pak můžeme spolu vyrazit...“

Slušné, ale tentokrát daleko razantnější odmítnutí ani nestačilo opustit Vereesiny rty, když se v dálce ozval rozčilený výskot jednoho z gryfonů následován zvýšenými hlasy, což ji i Falstada okamžitě vrátilo do reality. Trpaslík se od ní beze slova odvrátil, pustil pytel na zem a uchopil kladivo. Pohyboval se s takovou rychlostí, obzvláště na někoho jeho postavy, že i když Vereesa okamžitě vyrazila za ním, mizel už Falstad ve stínu uličky.

Vereesa tasila zbraň a přidala na tempu. Hlasy sílily a ona měla nepříjemný pocit, že jeden z nich patřil Rhoninovi.

Ulice ji brzy zavedla na otevřené prostranství vytvořené nedávnou nedobrovolnou demolicí. Tady čekali jezdcí na gryfonech na svého velitele a tady se čaroděj evidentně rozhodl z nějakého nevysvětlitelného důvodu s nimi zapříst hovor. O čarodějích se často říkalo, že jsou blázni, ale Rhonin musel být úplně šílený, když si myslel, že si může v klidu popovídat s dvěma trpaslíky.

Ve skutečnosti už jeden z nich držel mága za roucho dobrých třicet centimetrů nad zemí. „Řek sem ti, nech nás bejt, ty hnusáku! Jestli ti už uši nefungujou, tak ti je klidně utrhnou!“ „Moloku!“ zařval Falstad. „Co ti ten kouzelník udělal, že tě tak vytočil?“

Druhý trpaslík, který by klidně mohl být Falstadovým dvojčetem nebyť hluboké jizvy táhnoucí se přes celý nos a daleko menší porce veselejších rysů, stále ještě držel Rhonina ve vzduchu, když se otočil ke svému veliteli. „Tendle pošuk sledoval Tupana a vostatní, nejdřív do tábora a pak, když ho setřás a uletěl mu, až sem, kde jsme se měli setkat! Řek jsem mu nejmíň třikrát, aby vodprejsk, ale ten člověk asi nemá rozum! Tak sem si řek, že by mě snad mohl pochopit, kdyby měl možnost podívat se na věci trochu s nadhledem!“

„Kouzelníci...“ zabručel velitel letky. „Máš můj nekonečný obdiv, elfí paní!“

„Řekni svému společníkovi, ať ho pustí, nebo mu budu muset ukázat, o co je elfská čepel lepší než to jeho kladívko.“

Falstad se otočil a zamrkal. Hleděl na hraničářku, jako by ji viděl poprvé v životě. Pohled mu pomalu sjel na štíhlou zářící čepel a pak znovu do jejích nekompromisních očí.

„Vy byste to fakt udělala, že jo? Bránila byste tuhle zrůdu před těmi, kdo byli přáteli vaší rasy ještě dřív, než se tu nějakí lidé vůbec objevili!“

„Nemusí mě bránit,“ ozval se Rhoninův hlas. Mág visící stopu nad zemí se zdál být daleko víc rozhořčen svou současnou polohou, než že by se bál. Snad si neuvědomoval skutečnost, že by ho Molok klidně mohl roztrhnou ve dvě. „Zatím se ještě ovládám, ale...“ Cokoli by teď řekl, by jistě celý konflikt ještě zhoršilo. Vereesa k němu rychle přiskočila a gestem ruky ho umlčela. Pak se postavila mezi Falstada a Moloka. „Tohle je úplně odporné! Horda ještě ani nebyla úplně zničená a vy už se tady držíte pod krkem. Takhle se chovají spojenci? Ať ho tvůj válečník pustí, Falstade, a podíváme se, jestli by to nešlo vyřešit nějak rozumně, ne v hněvu.“

„Dyť je to jenom kouzelník...“ zamumlal velitel letky, nicméně přikývl a dal Molokovi znamení, aby Rhonina pustil.

Trpaslík to neochotně udělal. Rhonin si narovnal roucho a s napjatým výrazem si upravil vlasy. Vereesa se modlila, aby zůstal tak klidný jako doposud.

„Co se tu stalo?“ ptala se ho.

„Přišel jsem za nimi s jednoduchým návrhem, to je vše. To, že se zachovali přesně tak, jak by člověk od těch barbarů...“

„Chtěl, abychom letěli do Khaz Modanu!“ vyštěkl Molok.

„Letci na gryfonech?“ Vereesa musela obdivovat Rhoninovu odvalu, pokud to ovšem nebyla bláhovost. Letět přes moře na jednom z těchto zvířat - a dokonce ne jako jeho jezdec, ale jako někdo, kdo se musí přizpůsobit trpaslíkovu řízení? Rhoninova mise musela být nesmírně důležitá, aby se pokusil přesvědčit Moloka a ostatní k něčemu takovému. Není divu, že ho mají za blázna.

„Měl jsem je za dost schopné a odvážné... ale evidentně jsem se mýlil.“

Falstad vybuchl. „Jestli tím chceš naznačit, že jsme zbabělci, člověče, udělám s tebou to, co jsem zabránil udělat Molokovi! Neexistuje statečnější rasa, silnější válečníci než trpaslíci z Aerie! To není kvůli tomu, že bychom se báli orků nebo draků z Grim Batolu, ale protože nechceme snášet dotyk takového jako ty déle, než je nezbytně nutné!“

Vereesa očekávala, že teď vybuchne její chránělec, ale Rhonin jen sevřel rty, jako by přesně takovou odpověď očekával. Když si uvědomila, jak ona sama smýšlela o čarodějích, bylo jí jasné, že Rhonin musel být za celý svůj život na podobné chování zvyklý.

„Plním misi Lordaeronu,“ odpověděl čaroděj. „To jediné by vás mělo zajímat... ale jak vidím, nezajímá.“ Otočil se k trpaslíkům zády a zamířil pryč.

Vereesa, s mečem stále pevně v ruce, dospěla k zoufalému rozhodnutí, ovlivněnému zejména pochybnostmi o Rhoninově takzvané pozorovací misi. „Počkej, čaroději!“ Zastavil se,

bezpochyby překvapen jejím zavoláním. Hraničářka však nemluvila k němu, ale otočila se zpět k jezdcům na gryfonech. „Falstade, není vůbec žádná naděje, že byste nás mohli vzít co možná nejbliž Grim Batolu? Pokud ne, jsme Rhonin i já v koncích!”

Trpaslíkův výraz byl nyní ještě víc ustaraný. „Myslel jsem, že čaroděj cestuje sám.”

Chápavě na něj pohlédla a doufala, že si to Rhonin, který z ní nespustil oči, nevyloží špatně. „A jaké by asi měl šance, kdyby se potkal s několika orkskými sekerami? Jednoho nebo snad dva by zvládl kouzly, ale jakmile by se dostali k němu, chyběla by mu silná paže s mečem.” Falstad se na ni díval, jak si pohrává s ostrou čepelí, a ustaraný výraz z jeho tváře pomalu mizel. „A že to je paže, i bez meče!” Trpaslík se otočil nejprve k Rhoninovi a pak ke svým mužům. Zatahal se za dlouhé vousy na bradě a pohlédl zpět na Vereesu. „Pro něj bych to nedělal, ale kvůli vám - a Lordaeronské alianci samozřejmě - to je něco jiného. Moloku!”

„Falstade! To nemůžeš myslet vážně...” Velitel trpaslíků přešel ke svému příteli a položil mu ruku kolem ramen. „Je to kvůli válce, brácho! Představ si, čím se budeš moct chlubit! Třeba se nám po cestě podaří zabít draka nebo dva a vylepšit naše úžasné statistiky, co?”

Molok, kterého to utěšilo jen částečně, přikývl a zabručel: „A tu krásnou paničku si samozřejmě povezeš za zadkem ty, co?”

„Vzhledem k tomu, že elfové jsou naši nejstarší spojenci a já jsem velitel letky, tak jo! Vzhledem ke své hodnotě musím, nebo ne, brácho?”

Tentokrát Molok jen přikývl. Jeho nasupený výraz mluvil za vše.

„Skvělé!” zahřměl Falstad. Otočil se zpět k Vereese. „Trpaslíci z Aerie znovu přichází na pomoc! To chce zapít! Žejdlík piva nebo dva, co?”

Ostatní trpaslíci, dokonce i Molok, se nad tím návrhem rozzářili. Hraničářka viděla, že Rhonin by nejraději vycouval, ale raději to nevyšlo nahlas. Vereesa mu zařídila transport na pobřeží Khaz Modanu a snad i někam do blízkosti Grim Batolu, takže by mohl projevit trochu vděčnosti všem zainteresovaným. Falstad i ostatní by asi taky byli raději, kdyby se Rhonina zbavili, ale Vereesa tiše děkovala, že může mít vedle sebe někoho jiného než jezdce na gryfonech, s kým by se mohla normálně bavit.

„Velmi rádi se k vám přidáme,” odpověděla nakonec. „Nebo ne, Rhonine?”

„Ale jistě.” V jeho slovech bylo tolik nadšení jako v hlase někoho, kdo právě zjistil, že v botě, kterou si nazul, je něco měkkého a silně páchnoucího.

„Skvělé!” Falstadův pohled se ani jednou nestočil k čaroději. K Vereese řekl: „U Mořského divočáka to pořád funguje a nám tam jsou velmi vděční za naši práci! Mohli bychom tam dostat pár žejdlíků zdarma! Jdem!”

Jistě by trval na tom, že hraničářku sám doprovodí, ale Vereesa se obratně dostala z jeho dosahu. Falstad si toho snad ani nevšiml, neboť na malou chvíli byla jeho pozornost upřena víc směrem k pivu než k elfce. Zamával na své muže a vedl je směrem ke své oblíbené hospodě.

Rhonin se přidal k Vereese, ale když se chtěla vydat za trpaslíky, náhle ji odvedl stranou a výraz jeho tváře potměl.

„Co tě to napadlo?” zašeptal rusovlasý mág. „Do Khaz Modanu jedu jenom já!”

„Ale kdybych neřekla, že jedu s tebou, neměl bys nejmenší šanci se tam dostat. Viděl jsi, jak ti trpaslíci reagovali předtím.”

„Vůbec netušíš, do čeho se řítíš, Vereeso!”

Postavila se tak, že její obličej byl nyní jen centimetry od jeho, a zaútočila: „A co to teda je? Víc než pozorování Grim Batolu? Máš v plánu něco jiného, že ano?”

Rhonin jí už chtěl odpovědět, ale v tu chvíli na ně někdo zavolal. Oba se otočili a uviděli, jak k nim míří Duncan Senturus.

Elfku něco napadlo. Když se snažila přesvědčit Falstada, aby ji a Rhonina vzal do Khaz Modanu, zapomněla na paladina. Jak rytíře za tu krátkou dobu poznala, měla hrozný pocit, že bude trvat na tom, aby jel s nimi.

To zřejmě nenapadlo ani čaroděje, který byl stále ještě soustředěn na hraničářku. „O tom si promluvíme, až bude větší klid, Vereeso, ale měla bys vědět tohle: jakmile dorazíme do Khaz Modanu, já, jenom já jdu dál! Ty se vrátíš se svým přítelem Falstadem... a kdyby tě náhodou napadlo jít se mnou...”

Jeho oči zaplály. Doslova zaplály. Dokonce ani elfka se neubránila tomu, aby v úžasu necouvla. „...pošlu tě zpátky sám!"

Osm

Blížili se ke Grim Batolu.

Nekros věděl, že tenhle den přijde. Už od katastrofální Doomhammerovy porážky a rozprášení větší části Hordy počítal dny do chvíle, než se vítězní lidé a jejich spojenci vydají na tažení na to, co zbylo z orkské říše v Khaz Modanu. Pravda, Lordaeronská aliance musela těžce vybojovat každý centimetr cesty, ale nakonec se jí to podařilo. Nekros už téměř viděl, jak jejich armády překračují hranici.

Ale dřív, než stačili udeřit, chtěli orky ještě víc oslabit. Kdyby mohl věřit slovům Krylla, který tentokrát neměl důvod mu lhát, budou čelit spiknutí na osvobození nebo zabití Dračí královny. Goblin nebyl schopen říct, kolik mužů poslali, ale Nekros předpokládal, že tak důležitá akce jako tahle, spolu s hlášeními o zvýšené vojenské aktivitě na severozápadě, bude zahrnovat nejméně regiment vybraných rytířů a hraničářů. A jistě taky s sebou budou mít čaroděje, velmi mocné.

Ork si pohrával s talismanem. Ani Duše démona mu nepomůže ubránit jeho doupě a od náčelníka tentokrát nemohl očekávat pomoc. Zuluhed připravoval svá vojska na očekávanou invazi ze severu, ale Nekros jim věřil stejně jako Kryllovým morálním zásadám. Ne, jako vždy, vše zůstávalo na něm samotném a na jeho rozhodnutích.

Belhal se kamennou chodbou, až přišel k místnostem, kde odpočívali dračí jezdci. Z těch opravdu zkušených už zbývalo jen málo, ale jeden z těch, kterým Nekros věřil nejvíce, stále ještě létal v čele letky do každé bitvy.

Většina urostlých bojovníků seděla kolem hlavního stolu uprostřed místnosti. Tam se vždy hovořilo o bitvách, jedlo, pilo a hrály kostky. Podle zvuků vycházejících z hloučku se někomu zrovna velmi dařilo. Jezdcům by se jeho vyrušení nezamlouvalo, ale Nekros neměl jinou volbu.

„Torgusi! Kde je Torgus?"

Někteří z válečníků se na něj ohlédli a rozzlobenými výrazy mu dávali najevo, že by ve svém vlastním zájmu měl chtít něco hodně důležitého. Zmrzačený ork zaskřípal zuby a sraštil obočí. Nehledě na svou zmrzačenou nohu tu stále ještě byl velitelem a nikdo, ani dračí jezdci, se k němu nebudou chovat, jako by byl něco míň.

„No? Někdo z vás by měl něco říct, nebo začnu Dračí královnu krmit kusy orkských těl!"

„Tady, Nekrosi..." Z hloučku se vynořila ohromná postava, o hlavu vyšší než všichni ostatní orkové. Jeho tvář byla odporná i podle měřítek jeho rasy a nyní upřeně hleděla na Nekrose. Jeden kel byl zlomený a na obou nafouklých tvářích měl jizvy. Ramena, rovněž jednou tak široká, než měl jeho velitel, přecházela v paže stejně silné jako Nekrosovo stehno. „Tady jsem..."

Torgus přešel ke svému nadřízenému a ostatní mu rychle a uctivě uvolnili cestu. Torgus krácel se sebevědomím orkského šampióna a měl na to plné právo, neboť drak pod jeho vedením způsobil víc škod a zabil víc jezdců na gryfonech než kdokoli z jeho bratří. Pruh kůže, na kterém mu přes rameno visela sekera, zdobily medaile a řády od Doomhammera a Blackhanda, nemluvě o těch ostatních od náčelníků klanů jako Zuluheda a podobných.

„Co chceš, starochu? Ještě sedm a obral bych všechny! Být tebou, tak bych chtěl něco důležitého!"

„Přesně něco takového, kvůli čemu tě tady máme!" vyštěkl Nekros, rozhodnutý nenechat se ponížít ani tímhle obrem. „Teda jestli už nebojuješ jenom u stolu."

Někteří z ostatních jezdců cosi zamručeli, ale Torgus vypadal zaujatý. „Zvláštní posláni? Něco lepšího než upálení pár bezcenných lidských sedláků?"

„Něco, v čem budou hrát roli vojáci a snad i čaroděj nebo dva! Vyhovuje ti tohle víc?" Brutální rudé oči se zúžily zájmem. „Řekni mi víc, starochu..."

Rhonin měl transport do Khaz Modanu. To vědomí by ho mělo velice potěšit, ale cena za něj byla pro čaroděje příliš vysoká. Dost na tom, že se musel otravovat s trpaslíky, kteří ho zcela otevřeně nesnášeli stejně jako on je, ale to, že Vereesa musela tvrdit, že cestuje s ním, aby vůbec Falstad jeho prosbu vyslyšel, mu zcela zhatilo všechny plány. Bylo naprosto nezbytné, aby jel do Grim Batolu sám - žádní zbyteční společníci, žádné riziko další katastrofy. Už žádná smrt.

A aby vše bylo ještě horší, právě zjistil, že Duncan Senturus nějak přesvědčil jinak neoblomného Falstada, aby ho vzal taky s sebou.

„To je šílenství!“ opakoval už poněkolikrát Rhonin. „Už nikoho dalšího nepotřebuji!“

Ale ani teď, když se jezdci na gryfonech připravovali k odletu na druhou stranu moře, ho nikdo neposlouchal. Nikoho nezajímalo, co říká. Dokonce ho napadlo, že kdyby ještě chvíli protestoval, mohl by nakonec být jediným, kdo vůbec neodletí, jakkoli to znělo absurdně. Způsob, jakým se na něj Falstad díval...

Duncan se sešel se svými muži, předal Rolandovi velení a dal mu potřebné rozkazy. Vousatý rytíř předal svému mladšímu zástupci cosi jako medailon. Rhonin nad tím nepřemýšlel - rytíři Řádu stříbrné ruky měli tisíce různých rituálů pro každou příležitost - ale Vereesa stojící vedle něj mu pošeptala: „Duncan dal Rolandovi pečeť rozkazů. Pokud se staršímu paladinovi něco stane, nastoupí Roland trvale na jeho místo. Rytíři stříbrné ruky neponechávají nic náhodě.“ Otočil se, aby se jí na něco zeptal, ale už vedle něj nebyla. Poté, co jí šeptem vyhrožoval, se k němu chovala daleko formálněji. Rhonin se nechtěl nechat donutit udělat něco, aby ji vrátil zpět, ale zároveň by nerad, aby se jí kvůli jeho misi něco stalo. Dokonce nechtěl, aby se kvůli němu něco stalo Duncanu Senturovi, přestože paladinovy šance na přežití v Khaz Modanu byly jistě větší než Rhoninovy.

„Je čas letět!“ zavolal Falstad. „Slunce je vysoko a už i staří vstali a pustili se do práce! Jsme konečně připravení?“

„Já ano,“ odpověděl Duncan s natrénovanou důstojností.

„I já,“ odpověděl rychle nedočkavý čaroděj, aby si někdo nemyslel, že se čeká kvůli němu. Kdyby bylo po jeho, odletěl by s jedním z jezdců už včera večer, ale Falstad trval na tom, že si zvířata potřebují celou noc odpočinout... a co Falstad řekl, platilo pro trpaslíky jako zákon. „Tak nasedat!“ Trpaslík se na Vereesu vesele usmál a podal jí ruku. „Má elfí paní.“

Usmála se a nasedla za něj na gryfona. Rhonin měl co dělat, aby udržel ve tváři nezúčastněný výraz. Byl by daleko radši, kdyby letěla s kterýmkoli jiným trpaslíkem než s Falstadem, ale kdyby něco řekl, vypadal by jako naprostý hlupák. A kromě toho, co na tom vlastně záleželo, s kým hraničářka letí?

„Tak dělej, čaroději!“ zavrčel Molok. „Chci to mít za sebou co nejdřív!“

Duncan, nyní v daleko lehčí zbroji, nasedl za jednoho ze zbývajících jezdců. I kdyby paladina neměli rádi, alespoň ho trpaslíci respektovali jako sobě rovného válečníka. Věděli, jakou roli dokázal svatý řád splnit v každé bitvě, což evidentně ulehčilo Senturovi práci s přesvědčováním, aby ho vzali s sebou.

„Pořádně se drž!“ přikázal Molok Rhoninovi. „Nebo skončíš jako žrádlo pro ryby!“

A s těmi slovy trpaslík pobídl svého gryfona, ten se rozběhl... a vznesl. Čaroděj se držel, jak nejlépe uměl, ale nepřírozený pocit v žaludku rozhodně nevypovídal o nějaké bezpečné a pohodlné cestě. Rhonin na gryfonu nikdy neletěl a jak tvorova křídla zvedala jeho tělo nahoru, aby okamžitě opět poněkud kleslo, zapřisahal se, že jestli to přežije, už nikdy nepoletí. S každým mávnutím křídel napůl ptáka, napůl jakéhosi podivného lva kopíroval čarodějův žaludek jeho pohyby. Kdyby existoval jakýkoli jiný způsob, jak se dostat přes moře, Rhonin by ho dychtivě přijal.

Musel však připustit, že se ten tvor pohyboval neuvěřitelně rychle. V několika minutách se družina vzdálila z dohledu Hasicu i celého pobřeží. Ani draci se jim jistě nemohli v rychlosti rovnat, přestože rozdíl by asi nebyl příliš velký. Rhonin si vybavil, jak tři z těchto menších zvířat kroužila kolem hlavy rudého draka. Až nyní si uvědomil, jak nebezpečný kousek to byl a že zřejmě na světě nebylo mnoho jiných tvorů, kteří by něco takového přežili.

Moře se pod nimi divoce vlnilo. Vítr šlehal Rhonina do tváře a drobné kapičky vody ho donutily stáhnout si kápi hluboko do obličeje, aby se alespoň trochu chránil. Molokovi podobné věci zřejmě nevadily, naopak se zdálo, že se v nich vyžívá.

„Jak... jak daleko do Khaz Modanu?“

Trpaslík pokrčil rameny. „Několik hodin, člověče! Líp to nevodhadnu!“

Čaroděj si nechal své stále temnější myšlenky pro sebe, ještě víc se příkrčil za trpaslíka a snažil se vnímat samotnou cestu co možná nejméně. Myšlenka na ohromné množství vody pod ním ho znepokojovala víc, než si prve dokázal připustit. Mezi Hasicem a Khaz Modanem bylo jediným záchytným bodem v jinak nekonečných vlnách ostrovní království Tol Barad a Falstad už dříve naznačil, že tam nehodlá přistát. Krvavé vítězství Hordy tam totiž nepřežilo víc než nějaký plevel a hmyz. Z ostrova jako by se šířila aura smrti tak silná, že ani čaroděj proti trpaslíkovu rozhodnutí nic nenamítal.

Letěli dál a dál. Rhonin se občas odvážil ohlédnout po svých společnících. Duncan přirozeně čelil živlům typicky, s kamennou tváří a vzpřímeným držením těla, zjevně povznesen nad nějaký vítr nebo vlhkost šlehající ho do vousaté tváře. Alespoň že na Vereese bylo vidět, že cestování tímhle šíleným způsobem jí není příliš po chuti. Stejně jako čaroděj měla hlavu skloněnou a dlouhé stříbrné vlasy jí pod staženou kápi divoce vlály. Byla přitisknutá těsně za Falstada, který, podle Rhonina, si to malé nepohodlí celkem dobře užíval.

Čarodějův žaludek se pomalu uklidnil na snesitelnou míru. Rhonin se zadíval do slunce a odhadl, že už musí být ve vzduchu nějakých pět hodin nebo i víc. Při rychlosti, kterou se gryfoni po obloze pohybovali, už musí být za polovinou cesty. Nakonec přerušil mlčení mezi sebou a Molokem a zeptal se, jestli tomu tak je.

„Za půlkou?“ trpaslík se zasmál. „Ještě nějaký dvě hodinky a uvidíme útesy západního Khaz Modanu! Za půlkou, jo? Ha!“

Ta zpráva daleko víc než jeho společníka pobavila samotného Rhonina. Už přežil nejméně tři čtvrtiny cesty. Ještě něco přes dvě hodinky a bude zase stát pevně nohama na zemi. Snad se pro jednu zase posunul notně dál, aniž by ho potkala nějaká kalamita.

„Znáte nějaké místo, kde přistaneme, až tam budem?“

„Spoustu míst, čaroději! Klídek! Už brzo se tě zbavíme! Jenom se modli, ať nezačne lejt, než se tam dostanem!“

Rhonin se podíval nad sebe a prohlížel si mraky, které se během poslední půlhodiny shlukly do větší masy. Mohlo by z nich pršet, ale předpokládal, že pokud ano, budou do té doby už dávno na zemi. Jediné, s čím by si nyní měl dělat starosti, bylo, jak se dostane do Grim Batolu, až se ostatní vrátí do Lordaeronu.

Rhonin věděl, jak šíleně by asi jeho plán vypadal v očích ostatních, kdyby se dozvěděli pravdu. Znovu si vzpomněl na duchy, kteří ho pronásledovali, na svědky minulosti. To byli jeho skuteční společníci na jeho šílené misi, běsové, kteří ho hnali dál. Oni budou jedinými svědky jeho úspěchu nebo smrti. Smrti. Nebylo to poprvé od smrti jeho společníků, kdy ho napadlo, jestli by tohle nebylo to nejlepší řešení. Snad by tak nejlépe ze sebe smyl vinu za všechno utrpení, které způsobil.

Ale nejdřív se musel dostat do Grim Batolu.

„Hele, čaroději, dívej!“

Probral se. Ani si neuvědomil, že musel zdřímnout. Rhonin se zadíval přes Molokovo rameno směrem, kterým trpaslík ukazoval. Nejprve neviděl nic, jen oči měl plné vodních par z rozbouřeného oceánu. Protřel si je a na horizontu uviděl dvě tmavé tečky. Nehýbaly se. „To je země?“

„Jo, kouzelníku! První pohled na Khaz Modan!“

Tak blízko! Rhoninovi se do žil vlil nový život a nadšení, když si uvědomil, že prospal zbytek cesty. Khaz Modan! Nezáleželo na tom, jak nebezpečná bude od této chvíle jeho cesta, alespoň že se dostal takhle daleko. Při rychlosti, jakou gryfoni letěli, to nebude dlouho trvat a dotknou se země...

Jeho pozornost zaujaly dvě jiné tečky, které se však pohybovaly a rychle se zvětšovaly, jako by se k družině blížily.

„A co je tamto? To, co letí k nám?“

Molok se naklonil a přimhouřil oči. „U zubatých ledovců Northeronu! Draci! Dva!"

Draci...

„Rudí?"

„Záleží na barvě voblohy, čaroději? Drak je drak a vsadím svý vousy, že jdou po nás!"

Rhonin se ohlédl po ostatních gryfonech a uviděl, že už i Falstad a ostatní si draků všimli.

Trpaslíci okamžitě změnili formaci a roztáhli se, aby poskytli útočníkům menší a obtížnější cíl. Čaroděj si všiml, že se Falstad stáhl víc dozadu, zřejmě kvůli skutečnosti, že s ním letěla Vereesa. Na druhou stranu gryfon, na kterém letěl Duncan Senturus, vyrazil vpřed tak rychle, že skoro ostatním uletěl.

Rovněž draci se pohybovali strategicky. Větší z nich nabral výšku a oddělil se od svého druha. Rhonin okamžitě poznal, že oba leviatani chtějí gryfony dostat mezi sebe, a tak se lépe zaměřit na menší a slabší kusy.

Mohutné postavy na dračích hřbetech se ukázaly být dvěma největšími a nejdopornějšími orky, jaké kdy čaroděj viděl. Ten letící na větším draku se zdál být velitelem. Zamával sekerou na druhého orka, jehož zvíře okamžitě zamířilo na druhou stranu.

„Zkušeni jezdcí!" křičel Molok snad až příliš nedočkavě. „Ten napravo je nejlepší ze všech! Todle bude nádherná bitva!"

A taky bitva, ve které by Rhonin mohl přijít o život právě ve chvíli, kdy už to vypadalo, že snad má šanci pokračovat ve své misi. „Nemůžem s nimi bojovat! Musím se dostat na břeh!"

Molok jen nasupeně zavrčel: „Moje místo je v bitvě, čaroději!"

„Ale má mise je přednější!"

Na chvíli ho napadlo, že ho snad trpaslík shodí dolů. Pak velmi neochotně Molok přikývl a zavolal: „Udělám, co budu moct, čaroději! Vysadím tě a tím jsme spolu skončili!"

„Souhlas!"

Dál nemluvili, protože právě v tu chvíli se protivníci střetli.

Rychlejší a daleko pohyblivější gryfoni kroužili kolem obou draků a rychle rozrušili toho menšího z nich. Přestože byla zatížena víc než obvykle, manévrovala zvířata stejně rychle jako obyčejně. Ohromný spár s drápy ostrými jako břitva téměř smetl Falstada s Vereesou a jedno z dračích křídel jen o vlásek minulo Duncana s jeho trpaslíkem. Paladin se svým jezdcem létali příliš blízko, jako by se pokoušeli utkat se s drakem v poněkud bizarním přímém souboji.

Molok sundal z ramene kladivo, zamával s ním a zařval jako někdo, komu právě začaly hořet vlasy. Rhonin doufal, že trpaslík uprostřed bitvy nezapomene na svůj slib.

Drahý drak se snesl dolů a naneštěstí si za svůj cíl vybral Falstada s Vereesou. Falstad pobídl gryfona, ale s elfkou na zádech nebyla jeho křídla dost rychlá. Ohromný ork hnal svého plazího druha s vražedným výkřikem a zběsilým mácháním sekerou přímo na ně.

Rhonin zaskřípal zuby. Nemohl je nechat jen tak zemřít, obzvláště ne hraničářku.

„Moloku! Jdi po tom velkém! Musíme jim pomoci!"

Trpaslík, jako by na něco podobného čekal, si však vzpomněl na Rhoninův dřívější požadavek. „A co ta tvoje strašně důležitá mise?"

„Let!"

Na Molokově tváři se objevil široký úsměv. Vydal výkřik, při kterém čarodějovi vstaly všechny vlasy hrůzou, a namířil gryfona přímo na draka.

Rhonin za ním už měl připravené kouzlo. Měli jen několik sekund, než se ta rudá potvora dostane až k Vereese...

Falstad zoufale zatočil tak prudce, že dračího jezdce zaskočil. Ohromné monstrum proletělo kolem nich, neschopné vyrovnat se manévrovacím schopnostem svého menšího protivníka.

„Drž se pevně, čaroději!"

Molokův gryfon zamířil téměř kolmo k zemi. Rhonin se snažil nepodlehnout pudu sebezáchovy a dokončil kouzlo. Ještě kdyby tak mohl nabrat dech, aby ho vyslovil...

Trpaslík vydal další válečný pokřik, který upoutal orkovu pozornost. Zelená postava sraštila obočí a otočila se, aby čelila novému protivníkovi.

Kladivo se na zlomek sekundy střetlo s válečnou sekerou.

Sprška jisker málem způsobila, že se čaroděj pustil. Gryfon zavřískl překvapením i bolestí a Molok málem vyletěl ze sedla.

Ale jejich zvíře se nakonec vzpamatovalo rychleji a zamířilo až téměř do houstnoucích mraků nad nimi. Molok se znovu pevně usadil. „U Aerie! Viděls to? Jenom málo zbraní vydrží úder tohodle kladiva! To bude fantastický souboj!"

„Nech mě nejdřív něco zkusit!"

Trpaslíkova tvář se zachmuřila. „Kouzla? A co je v tom za odvalu a čest?"

„Jak můžeš bojovat s orkem, když tě k sobě ten drak nepustí! Už tak jsme měli štěstí!"

„Dobře! Ale jenom když mi nezkazíš bitvu!"

Rhonin nic nesliboval, právě proto, že přesně tohle měl v úmyslu. Zadíval se na draka, který se k nim rychle přibližoval, a vyslovil kouzlo. V poslední chvíli se podíval na mraky nad sebou.

Z nebe vyletěl jediný blesk a zasáhl rudého obra.

Drak dostal přímý zásah, ale účinek nebyl takový, jak Rhonin doufal. Celé monstrum se zatřásl až ke konečkům křídel a vydalo rozzuřený skřek. Z oblohy však nespadlo. Ve skutečnosti i ork, jehož bezpochyby musel rovněž blesk zasáhnout, se jen na chvíli předklonil v sedle.

Zklamáný čaroděj se utěšoval tím, že nestvůru alespoň omráčil. Také se mu zdálo, že nyní ani on, ani Vereesa nejsou v bezprostředním nebezpečí. Drak měl co dělat, aby se udržel ve vzduchu.

Rhonin položil ruku Molokovi na rameno. „Ke břehu, rychle!"

„Seš blbej, čaroději? A co ta bitva, kterou jsi mi..."

„Hned!"

Spíš protože se chtěl zbavit svého nepříjemného nákladu, než že by čarodějův příkaz měl u něj nějakou váhu, stočil Molok gryfona pryč.

Čaroděj se rozhlížel kolem a hledal Vereesu. Neviděl však ji ani Falstada. Rhonina napadlo, že by vzal svůj příkaz znovu zpět, ale on se prostě musel dostat do Khaz Modanu. Trpaslíci si s těmi monstry jistě poradí...

Určitě toho byli schopni.

Molokův gryfon je už unášel pryč od jejich protivníka. Rhonin znovu zvažoval, jestli se nemají vrátit.

Pak je zakryl ohromný stín.

Čaroděj i trpaslík užasle zvedli hlavy.

Zatímco bojovali s větším drakem, dostal se ten menší nad ně.

Gryfon se pokusil uniknout letem střemhlav. To statečné zvíře to téměř dokázalo, ale pak jeho pravé křídlo roztrhly mohutné drápy. Lvu podobné stvoření zavřeštělo bolestí a zoufale se snažilo udržet ve vzduchu. Rhonin zvedl hlavu a uviděl, jak se nad nimi otvírá drakovův chřtán. To monstrum je mělo v úmyslu spolknout zaživa.

Zpoza draka se vynořil druhý gryfon, Duncan se svým trpasličím společníkem. Paladin byl nyní v neuvěřitelné poloze a snažil se očividně přimět trpaslíka něco udělat. Rhonin netušil, co má rytíř v úmyslu. Bylo mu jen jasné, že drak u něj a u Moloka bude dřív, než se mu podaří seslat nějaké kouzlo.

Duncan Senturus skočil.

„Bohové a démoni!" zařval Molok, neboť taková odvalu a šílenství u jiného živého tvora než u trpaslíka ho úplně vyvedla z míry.

Teprve teď Rhonin pochopil, co má paladin v úmyslu. Pohybem, který by jistě u kohokoli jiného způsobil neodvratný pád, přistál rytíř s neuvěřitelnou přesností na drakově krku. Chytil se ho oběma rukama a pevněji se usadil, zatímco si ork i jeho zvíře teprve nyní uvědomili, co se stalo.

Ork zvedl sekeru a pokusil se zasáhnout Lorda Sentura do zad, ale těsně minul. Duncan se ohlédl, ale pak na něj zřejmě zcela zapomněl. Místo toho se pomalu posunoval vpřed a vyhýbal se neobratným pokusům draka kousnout ho.

„Musel zešílet!"

„Ne, čaroději -je to válečník!"

Rhonin nechápal trpaslíkův truchlivý, ale zároveň téměř zbožný tón, dokud neviděl Duncana s nohama a jednou paží kolem plazího krku, jak volnou rukou tasí třpytící se meč. Zpoza paladina se k němu pomalu přibližoval ork a rudé oči mu vražedně plály.

„Musíme něco udělat! Dostaň mě blíž!“ dožadoval se Rhonin.

„Už je pozdě, člověče! O tomhle se budou zpívat...“

Drak se nepokusil Duncana setřást, bezpochyby proto, aby stejně nedopadl i jeho orkský jezdec. Ten se s rostoucí jistotou blížil k rytíři a rychle se dostával do vzdálenosti, kdy bude moci znovu zaútočit.

Duncan už seděl téměř za drakovou hlavou. Zvedl dlouhý meč zcela jistě s cílem zabodnout ho do místa, kde byla s páteří spojena lebka.

Ork udeřil první.

Sekera se zakousla do zad Lorda Sentura a prošla tenčí kroužkovou zbrojí, kterou si rytíř pro tuto cestu vybral. Duncan nevykřikl, ale zhroutil se dopředu a téměř pustil meč. Na poslední chvíli se mu podařilo udržet se drakova krku. Rytíř přiložil hrot meče na místo, kam měl v úmyslu zvíře zasáhnout, ale síla ho evidentně rychle opouštěla.

Ork se znovu napřáhl sekerou.

Rhonin seslal první kouzlo, které ho napadlo.

Přímo před orkovými očima vybuchlo světlo jasnější než samo slunce. Ork vyděšeně vykřikl, prudce sebou trhnul směrem dozadu, pustil jak sekeru, tak drakův krk a klouzal dolů. Zoufalý válečník se snažil rukama zachytit šupinatého těla svého zvířete, ale nepodařilo se mu to a on s rychle se vzdalujícím uši drásajícím výkřikem padal.

Čaroděj okamžitě obrátil pohled směrem k paladinovi - který na něj hleděl způsobem, ve kterém Rhonin viděl směs vděčnosti a úcty. Nehledě na záda zalitá krví se Duncanovi podařilo narovnat se a zvednout meč, jak nejdříve dokázal.

Drak, jenž si uvědomil, že už nemá důvod zůstat v klidu, zamířil k zemi.

Lord Duncan Senturus zabodl meč hluboko do měkkého místa mezi krkem a lebkou, takže čepel téměř z poloviny zmizela v těle ohromného leviatana.

Rudá nestvůra sebou začala nekontrolovatelně škubat a zmítat. Z rány vytryskla krev tak horká, že paladina opařila. Podvědomě ucukl a sklouzl dozadu.

„K němu, sakra!“ křičel Rhonin na Moloka. „Let' k němu!“

Trpaslík poslechl, ale Rhonin věděl, že to nemohou stihnout. Pak uviděl, jak se z druhé strany blíží jiný gryfon. Falstad s Vereesou. Nehledě na už tak velkou váhu na svém zvířeti se velitel letky rozhodl pokusit se paladina zachránit.

Na malý okamžik se zdálo, že se mu to podaří. Falstadův gryfon se blížil ke sklouzávajícímu rytíři.

Duncan se podíval nad sebe, nejprve na Rhonina, pak na Falstada s Vereesou.

Zavrtěl hlavou... pustil se a sklouzl z krku řvoucího draka.

„Ne!“ Rhonin k padající postavě natáhl ruku. Věděl, že Lord Senturus už zemřel, že spadlo jen jeho tělo, ale ten pohled znovu probudil všechny mrtvé, kteří zemřeli při jeho poslední misi. Jeho obavy se naplnily. Už znovu přišel o jednoho ze svých společníků, přestože Duncan se k němu přidal sám a bez pozvání.

„Bacha!“

Molokovo varování ho probralo z letargie. Zvedl hlavu a uviděl druhého draka stále ještě ve vzduchu, jak se nehledě na strašlivou bolest, kterou musel cítit, prudce otáčí. Ohromná křídla jakoby neovladatelně protínala vzduch, každé jiným směrem. Falstad jen tak-tak stočil svého gryfona, aby jednomu z nich uhnul, a Rhonin si až příliš pozdě uvědomil, že oni se tentokrát úderu toho druhého nevyhnou.

„Zvedni se, ty zatracený zvíře!“ zařval Molok. „Nahor...“

Křídlo je zasáhlo plnou silou a vyhodilo čaroděje ze sedla. Slyšel, jak trpaslík křičí a gryfon vydává zběsilé skřeky. Napůl omráčený Rhonin si jen částečně uvědomoval, že nejprve vylétl směrem nahoru. Pak se ho zmocnila gravitace a on začal padat... prudce.

Musel seslat kouzlo. Nějaké kouzlo. Ale ač se snažil sebevíc, nedokázal se dost soustředit, ani aby si vzpomněl na první slova. Někde uvnitř cítil, že tentokrát jistě zemře.

Pohltila ho temnota, ale zcela nepřírozená temnota. Rhonin přemýšlel, jestli třeba neodmlel. Z té temnoty se však ozval hromový hlas, který odněkud znal. „Už tě zase mám, maličký! Bez obav, bez obav!“ Čaroděje sevřel plazi spár tak obrovský, že Rhonin nevyplnil ani celou jeho dlaň.

Devět

Duncane!"

„Už je pozdě, má elfí paní!" volal Falstad. „Tvůj rytíř už je mrtev - ale jaká legenda po něm zůstala!"

Vereese byly nějaké legendy nebo mylné domněnky o jejích citech k Lordu Senturovi lhostejné. Zajímalo ji jen, že zemřel statečný muž, kterého však znala velmi málo. Ale stejně jako Falstad si uvědomovala, že spadla jen Duncanova schránka. Přesto byla jeho strašlivou smrtí hluboce zasažena.

Utěšit ji alespoň trochu mohlo vědomí, že se Duncanovi podařilo téměř nemožné. Drak dostal smrtelnou ránu, jež způsobila, že se nekontrolovatelně zmítal ve vzduchu. Umírající leviatan se pokoušel vytrhnout meč ze zátylku, ale jeho pokusy čím dál víc slábly. Bylo jen otázkou času, než se drak přidá ke svému přemožiteli na dně moře.

I umírající však stále znamenal jistou hrozbu. Jedno jeho křídlo málem zasáhlo ji i trpaslíka. Falstad nechal gryfona klesnout, aby se divokým pohybům monstra vyhnul. Vereesa bojovala o holý život. Na myšlenky o Duncanově osudu už nezbyval čas.

Co se týče druhého draka, i ten stále znamenal pro gryfony a jejich jezdce nebezpečí. Falstad své zvíře znovu zvedl, tentokrát dokonce až nad druhého draka, aby se dostal z ohrožení jeho spárů. Jiný jezdec jen těsně uhnul před ohromnými čelistmi.

Tady už nemohli déle zůstat. Ork letící na druhém drakovi byl zjevně velmi zkušený v boji proti gryfonům. Dřív či později by jeho zvíře jednoho z trpaslíků dostalo. Vereesa se už nechtěla dívat na další smrt. „Falstade! Musíme pryč!"

„Pro vás bych to udělal, má elfí paní, ale ta mrcha a její jezdec mají asi lepší nápad!"

A skutečně, drak se nyní zjevně zaměřil na Vereesu a jejího společníka, pravděpodobně na pokyn svého jezdce. Snad si všiml druhého pasažéra a domníval se, že by mohl být nějak důležitý. Ve skutečnosti už samotná přítomnost obou rudých draků vyvolávala v mysli elfí hraničářky mnoho otázek - hlavně jestli tu byli kvůli Rhoninově misi. Pokud ano, pak by měl být nejpravděpodobnějším cílem on...

A kde vůbec Rhonin byl? Jak Falstad pobídl gryfona k větší rychlosti, aby unikli blížícímu se drakovi, elfka se rychle rozhlížela kolem sebe, ale po čaroději nebylo ani stopy. Znepokojeně se rozhlédla znovu. Nejenže neviděla čaroděje, ale ani gryfona, na kterém měl sedět.

„Falstade! Nevidím Rhonina..."

„Tak tyhle starosti si nechte na potom! Teď byste se měla spíš dobře držet!"

Poslechla... a právě včas. Gryfon náhle zahrnul v tak ostrém úhlu, že kdyby Vereesa jen chvíli zaváhala, nejspíš by spadla.

Na místě, kde ještě před sekundou ona a trpaslík byli, cvakly drápy. Drak zařval vztekem a zahrnul.

„Připravte se na bitvu, má elfí paní! Vypadá to, že nemáme jinou možnost!"

Když sundával z ramene kladivo, Vereesa znovu zalitovala, že přišla o luk. Měla sice meč, ale na rozdíl od Duncana by se asi k podobné oběti nepřinutila. Mimoto, stále ještě nevěděla, co se stalo s Rhoninem, který zůstal jejím prvořadým úkolem.

Ork už měl rovněž svou sekeru připravenou a nyní s ní mával nad hlavou a vydával barbarský válečný pokřik. Falstad odpověděl svým vlastním hrdelním výkřikem, zcela jistě natěšený vrhnout se do bitvy nehledě na předchozí starost o Vereesu. Nezbyvalo jí nic jiného než držet se a doufat, že trpaslík bude mířit přesně.

Mezi bojující se najednou sneslo cosi ohromného barvy nejčernější noci, zasáhlo to rudého draka a zcela ho vyvedlo z míry stejně jako jeho jezdce.

„Co to sakra ve jménu..." bylo jedině, na co se Falstad zmohl.

Elfka nebyla schopna ze sebe dostat ani to. Černá křídla o rozpětí nejméně dvakrát takovém jako ta rudá jí zakryla výhled a kovové záblesky z nich ji téměř oslepily. Oblohou otrásl strašlivý řev, který způsobil, že se roztřásl i gryfoni. Neuvěřitelně obrovský černý drak chňapl po menším, rudém. Temné zúžené oči se na bezmála polovičního leviatana dívaly se zřejmým opovržením. Orkův drak odpověděl o dost slabším řevem, ale tenhle nový protivník očividně nebyl podle jeho gusta.

„Je s námi konec, má elfí paní! Tohle nemůže být nic jiného než samotný temný!”

Černé monstrum roztáhlo křídla a z jeho tlamy vyšel zvuk, který Vereese ze všeho nejvíc připomínal drsný, nadřazený smích. Znovu její zrak upoutal kov - kovové pláty - pokrývající velkou část obrovského těla. Už přirozené dračí brnění bylo téměř nemožné prorazit, jaký kov tedy může takový obr mít, aby ho chránil ještě víc.

Odpověď byla jasná. Adamantium. Jedině to mohlo překonat téměř neproniknutelné dračí šupiny... a jenom jeden drak kdy prošel takovým utrpením kvůli moci a svému egu.

„Deathwing...” zašeptala. „Deathwing...”

Mezi elfy se dlouho tradovalo, že kdysi žilo pět velkých draků, pět leviatanů, kteří zosobňovali tajemné a přírodní síly - pět Aspektů světa. Někteří tvrdili, že Alexstrasza rudá byla samotným ztělesněním života. O ostatních se vědělo jen málo, neboť draci žili v ústraní už před příchodem lidí. Elfové jejich vliv cítili, protože se s nimi několikrát střetli, ale tahle starobylá stvoření nikdy skutečně neodhalila svá tajemství.

Mezi draky však byl jeden, který se nechal všemi poznat, který dokonce neustále připomínal světu, že jeho rasa je ta, jež vládne. Přestože se původně jmenoval jinak, sám si kdysi dávno zvolil za své jméno Deathwing (Death znamená smrt a wing křídlo. Nebudu znásilňovat češtinu, pokud chcete, přeložte si jeho jméno sami, nebude však znít tak nádherně strašlivě. I když - co takové Ten, na jehož křídlech přichází smrt? (pozn. překl.)), aby tak dal lépe najevo, jaké záměry má se slabšími stvořeními. Dokonce ani starší z Vereesiny rasy nedokázali říct, co k tomu tohoto ebenově černého obra přimělo, ale během let dělal, co mohl, aby zničil svět vytvořený elfy, trpaslíky a lidmi.

Elfové pro něj měli jiné jméno, vyslovované jen šeptem a jen ve starém, téměř zapomenutém jazyce. Xaxas. Krátké slovo se spoustou významů, všechny do jednoho však strašlivé. Chaos. Běs. Ztělesněná a elementární zloba, jakou je už možno najít jen ve vulkánech nebo zemětřeseních. Jestli Alexstrasza představovala podstatu života, jenž drží svět pohromadě, Deathwing byl příkladem destrukčních sil, které se neustále pokoušely jej roztrhat na kusy. Nyní se však vznášel přímo před nimi a pokoušel se, alespoň se tak zdálo, chránit je před svým vlastním druhem. Deathwing to samozřejmě asi viděl poněkud jinak. Tohle byl protivník s rudou zbrojí, zbrojí barvy jeho největších nepřátel. Deathwing nenáviděl draky jiných barev a dělal vše, co bylo v jeho silách, aby všichni zhylnuli, ale ty, co na sobě měli stejnou barvu jako Alexstrasza, nesnášel ze všech nejvíc.

„Neskutečný pohled, že?” zašeptal Falstad, snad poprvé nikoli nadřazeným tónem. „Ale já jsem si myslel, že je ta mrcha mrtvá!”

To si myslela i hraničářka. Kirin Tor spojili sílu svých nejlepších lidských čarodějů s jejich elfskými protějšky, aby jednou provždy, alespoň tak to tvrdili, odvrátili hrozbu černého běsu. Ani kovové pláty, které kdysi dávno šílení goblini doslova přitavili na jeho tělo, ho od takového magického útoku neochránily. Padl, padl...

Ale nyní evidentně znovu vítězoslavně létal.

Válka proti orkům se najednou změnila ve velmi podružnou záležitost. Co byly všechny zbytky Hordy proti tomuto jedinému pekelnému obrovi?

Menší drak, rovněž samec, po Deathwingovi zlostně cvakl čelistmi. Jeho čenich byl na chvíli tak blízko černému netvoru, že ten ho mohl lehce udeřit přední tlapou, ale z nějakého důvodu držel Deathwing spár sevřený a blízko u těla. Místo toho po svém protivníkovi švihl ocasem, čímž ho donutil vzdálit se. Když se černý drak pohnul, bylo možno pod kovovými pláty rozeznat cosi jako hustou síť žil naplněných tekutým ohněm, jenž mu koloval v těle a s každým jeho zařváním se ještě víc rozžářil. Podle legend dotknout se těch žil znamenalo skutečně se spálit. Někteří lidé tvrdili, že je to kvůli kyselině, kterou drak vylučuje, ale jiní trvali na tom, že má v žilách skutečný oheň.

Tak či tak ten dotyk znamenal smrt. „Ten ork je buď nejstatečnější tvor, co jsem kdy viděl, blázen, nebo to své zvíře vůbec neovládá!“ zavrtěl Falstad hlavou. „Ani já bych v takovém souboji nezůstal, kdybych měl na vybranou!“

Ostatní gryfoni se přiblížili. Vereesa odtrhla oči od bojujících draků, rozhlížela se kolem, ale po Molokovi ani po Rhoninovi nebylo ani stopy. Ve skutečnosti z jejich skupiny zůstala jen ona s Falstadem a čtyři další trpaslíci.

„Kde je čaroděj?“ volala na ostatní. „Kde je?“

„Molok je mrtvý,“ oznámil jeden z nich Falstadovi. „Jeho gryfon plave v moři!“

Na svou postavu měli trpaslíci na tělech ohromné množství svalové hmoty, takže plavali jen velmi špatně. Falstad i ostatní považovali nález mrtvého gryfona za důkaz že jejich druh je rovněž po smrti.

Ale Rhonin byl člověk, a proto, ať již mrtvý nebo živý, měl lepší šanci nějakou chvíli zůstat na hladině. Vereesa se té poslední šance chopila. „A co čaroděj? Viděli jste čaroděje?“

„Já myslím, že je to jasné, má elfí paní,“ odpověděl Falstad a otočil se na ni.

Jen sevřela rty, protože věděla, že trpaslík má pravdu. Při tom incidentu v pevnosti byla kolem alespoň spousta otázek. Tady se skutečně vše zdálo být jasné. Ani Rhoninovy magické schopnosti ho nemohly zachránit při pádu z takové výšky. Dopad na hladinu musel mít stejný účinek jako pád na tvrdou skálu...

Vereesa nebyla schopna odtrhnout oči od mořských vln, a tak objevila napůl potopeného druhého rudého draka. Rhonina s Molokem muselo zasáhnout to šílené zvíře při svých nekontrolovatelných a tím i nepředvídatelných otočkách. Mohla jen doufat, že konec byl pro oba rychlý.

„Co máme dělat, Falstade?“ volal jeden z trpaslíků.

Jejich velitel si prohrábl bradku. „Deathwing není přítel žádného bojovníka! Jakmile si to vyřídí s tím menším drakem, půjde určitě po nás. Utkat se s ním nemá s bitvou nic společného! Museli bychom mít sto kladiv, abychom mu do toho jeho krunýře udělali aspoň důlek! Nejlepší bude se vrátit a říct ostatním, co jsme viděli!“

Ostatní trpaslíci s ním zjevně souhlasili, ale Vereesa se nehodlala jen tak vzdát, přestože vše bylo jasné. „Falstade! Rhonin je čaroděj! Možná je mrtvý, ale jestli žije... jestli tam někde dole plave, potřebuje naši pomoc!“

„Jste hloupá, odpusťte mi, že to tak musím říct, má elfí paní! Nikdo by takový pád nemohl přežít, ani žádný čaroděj!“

„Prosím! Jediný přelet nad hladinou... a pak můžeme odletět!“ Kdyby i takhle nic nenašli, její mise týkající se čaroděje a jeho nesplněného úkolu by byla u konce. S tím, že pocit viny v ní zůstane asi ještě hodně dlouho, nemohla hraničářka nic dělat.

Falstad se zamračil. Jeho válečníci na něj pohlédli, jako by se zbláznil, že chce dobrovolně zůstat v blízkosti Deathwinga.

„Dobrá!“ zabručel. „Ale jenom kvůli vám, jen kvůli vám!“ Pak rozkázal ostatním: „Vraťte se bez nás! Za chvíli jsme za váma, ale jestli se z nějakého důvodu nevrátíme, musíte někomu říct, že se temný zase objevil! Letěte!“

A jak ostatní trpaslíci otočili svá zvířata k západu, Falstad přiměl to své prudce klesnout. Když však zamířili k mořské hladině, přinutila je dvojice zuřivých skřeků podívat se znepokojeně nad sebe.

Deathwing a rudý drak kroužili kolem sebe a každé jejich zařvání bylo hlasitější a výhružnější než to předchozí. Obě zvířata měla tasané drápy a divoce máchala ocasem. Deathwingovy ohnivé žíly mu dodávaly téměř nadpřirozený vzhled, jako by to byl jeden z démonů ze starých legend.

„Předvádění skončilo,“ vysvětloval Vereese její společník. „Teď budou bojovat! Co si ten ork asi myslí, že se stane?“

Vereesu žádný ork nezajímal. Upřela svou pozornost zpět na hledání Rhonina. Gryfon nyní letěl jen těsně nad hladinou a ona marně prohledávala vlny. Muselo po něm přece něco zůstat! Zoufalá hraničářka dokonce nedaleko před sebou rozeznávala zkroucené tělo jeho mrtvého gryfona. Ať již mrtvý nebo živý, musel tu čaroděj někde být - pokud se mu nakonec skutečně nepodařilo přemístit se odtud pryč.

Falstad zavrčel. Evidentně dospěl k názoru, že jen ztrácí čas. „Tady nic není!”

„Ještě chvíli!”

Jejich pozornost znovu upoutal výhružný řev vysoko nad nimi. Bitva nyní skutečně začala. Rudý drak se pokoušel dostat se za Deathwinga, ale černý drak byl příliš velkou překážkou. Blaná křídla sama o sobě fungovala jako ohromná stěna, přes kterou se menší rudý neměl šanci dostat. Pokusil se jedno z nich zapálit, ale Deathwing včas uhnul, ne že by mu oheň pravděpodobně mohl způsobit něco horšího než pár očouzenin.

Ve snaze zasáhnout svého protivníka se rudý drak odkryl. Ebenový obr mu nyní mohl lehce roztrhnout křídlo, ale ohromný černý spár znovu zůstal sevřený pod hrudí. Místo toho jen po menším drakovi sekl ocasem a odhodil ho notný kus od sebe.

Deathwing ale nevypadal zraněný, tak proč se držel zpátky?

„Tak dost! Už nehledáme!” zařval Falstad. „Váš čaroděj je na dně moře, je mi to líto! Musíme letět, než tam budem taky!”

Elfka ho nejprve nevnímala, pozorovala černého draka a snažila se najít smysl v jeho podivném způsobu boje. Deathwing používal ocas, křídla i končetiny, vše kromě levého předního spára. Několikrát s ním pohnul tak, že bylo zřejmé, že není zraněný, ale vždy ho co nejrychleji vrátil do bezpečí pod sebe.

„Proč?” šeptala. „Proč to děláš?”

Falstad si zřejmě myslel, že mluví s ním. „Protože tady nemáme šanci nic najít kromě smrti, a i když se Falstad smrti nebojí, raději si ji vybere sám, než aby mu ji vnutila ta obrněná zrůda!” V tu chvíli Deathwing, byť jen jednou tlapou, chytil menšího draka. Ohromná křídla jeho protivníka celého zakryla a dlouhý ocas se omotal kolem jeho končetin. Zbývajícemi třemi spáry rozerval černý leviatan tělo rudého. Jedna řada ohromných ran se táhla až od samého krku.

„Nahoru, sakra!” zařval Falstad na přeci jen už unaveného gryfona. „Budeš si muset ještě chvíli počkat, než si odpočineš! Nejdřív nás odtud musíš dostat!”

Zatímco se jejich zvíře snažilo co nejrychleji nabrat výšku, sledovala Vereesa s úžasem, jak Deathwing znovu na několika místech rozerval protivníkovu hrud'. Z pod rudého draka jako by začalo drobně pršet a jeho životně důležité tekutiny zkrápěly moře hluboko pod ním. S neuvěřitelným úsilím se menšímu z draků podařilo vyprostit se z Deathwingova sevření. Zoufale máchal křídly, aby se od černého obra dostal co nejdál, ale pak zaváhal, jako by jeho pozornost upoutalo něco jiného.

K Vereesininu překvapení se rudý drak náhle obrátil a letěl směrem ke Khaz Modanu.

Bitva netrvala ani minutu nebo dvě, ale i v tak krátké době byl Deathwing schopen svého protivníka téměř roztrhat na kusy.

Černý obr ho však kupodivu nepronásledoval. Místo toho se podíval na svůj čtvrtý spár, stále skrytý pod tělem, jako by zkoumal něco ukryté v drápech.

Něco... nebo někoho?

Co to říkal Rhonin Duncanovi o svém fantastickém vysvobození z hroučící se věže? Nevím, co to bylo, ale zvedlo mne to jako hračku a odneslo pryč z celé té zkázy. Jaké jiné stvoření by dokázalo tak lehce zvednout dospělého muže a nést ho jako nějakou hračku? Jedině skutečnost, že něco podobného se snad ještě nikdy nestalo, bránila hraničárce přijmout jinak tak zřejmé vysvětlení. Čaroděje do bezpečí odnesl drak!

Ale... Deathwing?

Černý drak se najednou otočil a letěl rovněž směrem ke Khaz Modanu, ne však úplně přesně za svým rudým nepřítelem. Jak mířil směrem od nich, všimla si Vereesa, že stále drží spár sevřený, jako by dělal, co mohl, aby uchránil nějaký cenný náklad v něm ukrytý.

„Falstade! Musíme za ním!”

Trpaslík se na ni podíval podhledem stejným, jako kdyby po něm chtěla, aby letěl přímo do tlamy té nestvůry. „Jsem nejstatečnější ze všech válečníků, má elfí paní, ale tvůj návrh zavání šílenstvím!”

„Deathwing má Rhonina! Rhonin je důvod, proč nepoužívá svoji přední tlapu!”

„Pak je čaroděj mrtev, protože co jiného by s ním chtěl temný asi dělat, jestli ne dát si ho ke svačině?”

„Kdyby to bylo takhle, sežral by ho už dřív. Ne. Určitě Rhonina na něco potřebuje!" Falstad se zašklebil. „Chceš toho moc! Gryfon je unavený a bude muset brzo přistát!" „Prosím! Prostě leť tak daleko, jak to půjde! Nemůžu ho v tom nechat! Přisáhala jsem!" „Žádná přísaha na světě po tobě nemůže něco takového chtít," zamručel trpaslík, ale nehladě na to stočil své zvíře směrem ke Khaz Modanu. Gryfon hlasitě protestoval, ale poslechl. Vereesa už nic neříkala. Věděla, že Falstad má pravdu. Ale přesto z důvodů, které ani ona sama dobře nechápala, nedokázala Rhonina nechat zcela jasnému osudu. Aby se neutopila ve vlastních myšlenkách, soustředila se hraničářka na ztrácející se Deathwingovo tělo. Musel Rhonina mít. Dávalo jí to tak perfektní smysl. Ale co by Deathwing - jenž nesnášel všechny ostatní živé bytosti, jenž chtěl vyhladit orky, trpaslíky, elfy i lidi - mohl od čaroděje chtít? Vzpomněla si, jaký názor měl Duncan Senturus na všechny čaroděje, který s ním sdíleli nejen všichni rytíři Řádu stříbrné ruky, ale i většina ostatních rozumných bytostí. Ztracená duše, tak ho Duncan nazval. Někdo, kdo byl stejně blízko silám dobra jako zla. Někdo, kdo by mohl - uzavřít dohodu s nejstrašnějším ze živých tvorů? Copak měl paladin větší pravdu, než si uvědomoval? Mohla se nyní Vereesa pokoušet o záchranu člověka, který zaprodal svou duši Deathwingovi? „Co po tobě chce, Rhonine?" zašeptala. „Co po tobě chce?"

Krasovy kosti mu stále ještě způsobovaly bolest, která co chvíli vystřelovala do celého těla, ale alespoň se dokázal vyléčit natolik, aby se mohl vrátit k aktuálním problémům. Neodvažoval se však říct zbytku rady, co se stalo, přestože tato informace se vztahovala k tomu, co právě všichni řešili. Deathwingova lidská podoba musela nyní zůstat jen v jeho hlavě. Nikdo z Kirin Tor se o ní ještě nesměl dozvědět. Závisel na tom úspěch Krasových dalších plánů.

Ten drak se chtěl stát králem Alteracu! Na první pohled absurdní, neskutečná představa; ale to, co Krasus o černém draku věděl, dávalo tušit, že Deathwing má v úmyslu ještě něco daleko prohanějšího a složitějšího. Lord Prestor se snažil nastolit mezi jednotlivými členy Aliance mír, ale Deathwing přece toužil jen po chaosu a krvi... a to znamenalo, že mír nastolený jeho nástupem na trůn je jen prvním krokem k daleko většímu rozepřím, které přijdou. Ano, současný mír znamená budoucí válku.

Když už to nemohl říct nikomu z Kirin Tor, byli jiní, s nimiž si Krasus mohl promluvit. Už několikrát jej odmítli, ale snad ho nyní alespoň jeden vyslechne. Snad bylo čarodějovou chybou žádat o setkání s jejich zástupci. Snad by ho vyslechli, kdyby jim tu hrůzu přinesl až do jejich příbytků.

Ano... pak by ho mohli poslouchat. Stál uprostřed svého obydlí, kápi staženou tak hluboko, že jeho tvář pod ní zcela zmizela, a pronášel slova, která ho přenesou k jednomu z těch, o jejichž pomoc tolik stál. Chabě osvětlená místnost se mu před očima rozmazala a zmizela...

A pak najednou čaroděj stál v jeskyni z ledu a sněhu.

Krasus se rozhlédl kolem sebe vyděšený tím pohledem, přestože zde už kdysi dávno několikrát byl. Věděl, v čím domě nyní stojí, a věděl, že ze všech těch, jejichž pomoc hledal, by se tenhle mohl nejvíce rozlítit nad jeho drzým vyrušením. Dokonce i Deathwing cítil respekt k pánovi této ledové jeskyně. Jen málo živých tvorů kdy vstoupilo do srdce chladného nehostinného Northrendu a ještě méně jich znovu vyšlo živých ven. Z ledového stropu visely ohromné obrácené věže z čistého křišťálu, některé dvakrát až třikrát tak veliké jako čaroděj. Jiné, tentokrát kamennější útvary, vyčnívaly ze sněhu nejen na podlaze, ale i ze stěn. Z nějaké vnitřní chodby sem pronikalo světlo a vrhalo všude třpytivé stíny. S každým závanem větru, který si nějakým záhadným způsobem našel cestu ze studené pusté země nad tímto magickým místem až sem, se křišťálová kopí nepatrně pohnula a po zdech pak tančily stovky malých duhových světýlek.

Za touto zimní krásou však ležely ukryté daleko hrůznější výjevy. V průhledné ledové stěně rozeznával Krasus zmrzlé postavy nebo jen jejich končetiny. Mnoho z nich znal. Patřily několika nádherným zvířatům, které kdysi v této oblasti žily, zatímco pár dalších, obzvláště jeden s rukou zkroucenou ve strašlivé smrti, dávalo tušit osud těch, kdo se odvážili projít.

Další důkazy konce nevíтанých návštěvníků byly přímo v ohromných ledových krápnících, ve kterých byla jejich těla dokonale zachována. Krasus nejčastěji rozeznával ledové troly - ohromná barbarská stvoření s bledou kůží, dvakrát tak velká než jejich jižní bratrance. Smrt k nim nebyla milosrdná, neboť ve tváři každého z nich se zračila čirá agonie.

O kousek dál si mág povšiml dvou napůl lidí, napůl zvířat známých jako wendigové. Rovněž oni byli zmrazeni, ale tam, kde se ledovým trolům vryla hluboko do tváře hrůza a bolest ze strašlivé smrti, mohl Krasus číst z tváří wendigů rozhořčení a vztek, jako by nevěřili svému osudu.

Krasus procházel ledovou síní a míjel další exempláře této morbidní sbírky. Objevil elfa a dva orky, kteří sem přibyli od jeho poslední návštěvy zde, důkaz, že válka se nevyhnula ani tomuto odlehlému místu. Jeden z orků vypadal, jako by zmrzl, aniž by si to uvědomil.

Za orky Krasus našel jedno tělo, které vyděsilo dokonce i jeho. Na první pohled vypadalo jako ohromný had, dost zvláštní stvoření v takovém zmrzlém pekle jako tohle, ale stočené tělo se na horním konci náhle měnilo v téměř lidské - i když pokryté šupinami. Dvě silné paže byly napřažené, jako by zvaly čaroděje, aby se ke stvoření připojil v jeho strašlivém osudu. Tvář se zdála být elfí, ale se zploštělým nosem, rozšířenými ústy a zuby ostrými jako dračí. Temné oči bez zorniček zuřivě hleděly na nově příchozího. V přítmi, které kolem bylo, a bez dolní poloviny těla by to stvoření mohl někdo považovat za člověka či elfa, ale Krasus věděl, co nebo kdo to je - nebo spíš byl. Jeho jméno se mu začalo samo drát do úst, jako by ho k tomu ta prokletá mrtvola navěky zmrzlá v ledu nutila.

„Na..." začal Krasus.

„Nejsssi nicss, nicss, nicss nežžž troufalý," přerušil ho šeptající hlas, který čaroději připadal, že se jen vznáší ve větru.

Krasus se otočil a uviděl, jak se kus ledu z jedné stěny odlamuje - a mění v cosi velmi podobného člověku. Jeho nohy však byly příliš tenké a tělo připomínalo jakýsi hmyz. Rovněž hlava byla jen zčásti lidská, protože i když měla oči, nos a ústa, vypadala, jako kdyby nějaký sochař začal tesat z ledu sochu, ale poté, co si udělal hrubé obrysy, od svého záměru upustil. Tu bizarní postavu zahaloval vlající plášť bez kápě, ale s límcem, který vzadu přecházel v ohromné hroty. „Malygosi..." zašeptal Krasus. „Jak se ti daří?"

„Jsssem ssspokojený, ssspokojený, ssspokojený - kdyžžž jsssem o sssamatě."

„Nebyl bych tady, kdybych měl jinou možnost."

„Vžžždy je jiná možžžnosst - můžešš odejít, odejít, odejít! Budu zassse sssáml!"

Čaroděj se ale pánem jeskyně nehodlal nechat odradit. „Ty už jsi zapomněl, proč přebýváš na tomto místě, tak sám, v nekonečném tichu, Malygosi? Tak brzy jsi zapomněl? Je to teprve několik století, co..."

Ledová postava kráčela kolem stěn jeskyně a nespouštěla ze svého návštěvníka oči. „Nikdy a nic nezzzapomínám, nezzzapomínám, nezzzapomínám!" ozval se ostrý vítr. „A na dny temnoty zzzapomínám nejméně zzzve všššeho..."

Krasus se pomalu točil tak, aby měl Malygose stále přímo před sebou. Neviděl důvod, proč by na něj ledové stvoření mělo zaútočit, ale alespoň jeden z ostatních mu již dříve naznačil, že Malygos, i proto, že byl nejstarší ze všech, kteří ještě žili, byl možná víc než jen trochu šílený. Jako hůlky tenké nohy se po ledu pohybovaly velmi jistě a drápy na jejich koncích se při každém kroku hluboko zasekly. Krasus si vybavil hůlkové muže, jak se za starých ledových časů pohybovali na lyžích.

Malygos nevypadal vždycky tak jako nyní. A ani teď nemusel zůstat v této podobě.

Malygos měl na sobě to, co měl, protože někde hluboko ve své mysli měl tuhle podobu raději než tu, ve které se narodil.

„Pak si také pamatuješ, co tobě a tvým lidem udělal ten, který sám sebe nazývá Deathwingem."

Bizarní tvář se zkroutila a pařáty sevřely v pěst. Z Malygosových úst uniklo cosi podobného zasyčení.

„Pamatuji..."

Jeskyně se najednou zdála být stísněnější. Krasus stál pevně dál. Věděl, že poddat se Malygosově zmučenému světu by pro něj znamenalo věčné zatracení.

„Pamatuji sssi!“

Ledová kopí visící ze stropu se zachvěla a vyloudila zvuk podobný zvonění malých zvonků, který rychle přešel v uši drásající řev. Malygos zamířil směrem k čaroději a štěrbinu jeho úst se začala rozšiřovat. Pod náznakem obočí se oba oční důlky prohloubily.

Kolem začal padat led a sníh, rostl a naplňoval síň čím dál víc. V těsné blízkosti Krasa sníh vířil, kupil se a pomalu začal vytvářet podobu jakéhosi napůl průsvitného obra, zimního přízračného draka.

„Pamatuji sssi na ssslib,“ zasyčela děsivá postava. „Vybavuji sssi i dohodu, kterou jssme uzzzavřeli! Nikdy sssmrt pro jiného tvora. Ssstrážit sssvět navžžždy!“

Čaroděj přikývl, přestože ani Malygos nemohl vidět pod jeho staženou kápi. „A pak přišla zrada.“

Sněžný drak roztáhl křídla. Spíš jako přízrak než skutečná bytost se pohyboval podle emocí jeskynního pána. Dokonce i jeho ohromné čelisti se zavíraly a otvíraly přesně podle toho, jak Malygos mluvil.

„A pak přišššla zzzrada, zzzrada, zzzrada...“ Sněžný drak vychrlil ledový oheň tak ostrý a smrtící, že se zabodl do kamenné stěny. „Přišššel Deathwing!“

Krasus držel jednu ruku neustále tak, aby ji Malygos neviděl, s vědomím, že ji každou chvíli může potřebovat, aby co nejrychleji seslal nějaké kouzlo.

Jeskynní tvor se však držel zpátky. Zavrtěl hlavou

- sněžný drak jeho pohyb zopakoval - a daleko rozumnějším hlasem dodal: „Ale den draka je užžž dávno pryč a nikdo z nás, nikdo z nás, nikdo z nás sse ho už nemussí bát! Byl jen jednou ze sssoučasstí sssvěta, jeho nejzákladnějšší a nejchaotičtější obrazzem! Jeho čas pravidelně přicházzel a odcházzel!“

Krasus uskočil, jak se země před ním zachvěla. Nejprve si pomyslel, že se ho Malygos pokusil překvapit, ale místo útoku se země prostě zvedla a vytvořila dalšího draka, tentokrát z hlíny a kamene.

„Pro budoucnost, říkal,“ pokračoval Malygos. „Pro čas, kdy sssvět bude zznát jen lidi, elfy a trpasslíky, říkal! Nechť sse všššechny čassti, všššichni létající, všššichni velcí draci - Assspekti

- ssspojí a znovu vytvoří, obnoví zlo a budeme mít klíč k nekonečné ochraně sssvěta i poté, co posslední z nás zzhyne!“ Zvedl hlavu a pohlédl na dva přízraky, které stvořil. „A já, já, já... já, Malygoss, jsssem byl sss ním a přesssvědčil osstatní!“

Oba draci kolem sebe zakroužili, prostoupili jeden druhým. Krasus od nich odtrhl oči a připomněl si, že ačkoli ten před ním evidentně Deathwingem opovrhoval, neznamenalo to ještě, že mu pomůže... nebo že ho nechá z jeskyně odejít.

„A tak,“ přerušil ho mág, „všichni draci, zejména každý z Aspektů, dal tomu jednomu kus ze sebe a svým způsobem se s ním spojil...“

„A navžžždy sse mu vydali na milosst!“

Krasus přikývl. „Způsobili, že už navěky nad nimi bude mít moc jen jediný z nich, přestože tehdy to ještě nevěděli.“ Zvedl ruku a vytvořil vlastní iluzi, předmět, o kterém hovořili. „Ty si pamatuješ, jak svůdně vypadal. Pamatuješ si, jak na pohled jednoduchý byl.“

A Malygos při pohledu na čarodějem vyvolaný obraz zděšením zalapal po dechu. Oba draci se rozpadli v hromadu sněhu a kamení, jež zasypala téměř celou podlahu, ale oběma mužům se vyhnula. Prázdnými chodbami se rozlehlo dunění, které muselo bezpochyby dosáhnout až nahoru, do pustiny nad nimi.

„Dej to pryč, dej to pryč, dej to pryč!“ prosil Malygos a téměř skučel. Rukama s dlouhými drápy se snažil zakrýt si náznaky očí. „Užžž mi ho neukazzzuj!“

Ale Krasus nehodlal přestat. „Podívej se na něj, příteli! Pohled’ na úpadek nejstarší z ras! Pohled’ na to, co později všichni začali nazývat jménem Duše démona!“

Nad čarodějovou dlaní se pomalu otáčel jednoduchý zlatý disk. Zlatý šperk tak nenápadný, že měnil majitele, aniž by si kdokoli uvědomil jeho moc. Nyní hleděli jen na jeho iluzi, ale i tak vyvolával v Malygosově srdci takový strach, že trvalo víc než minutu, než se na něj znova podíval.

„Ukut z magie, která byla samotnou esencí každého z draků, vytvořen, aby pomohl v boji proti démonům Plamenné legie a následně v sobě polapil jejich vlastní magickou sílu!" Čaroděj se stále staženou kápí udělal krok vstříc Malygosi. „A nakonec použit Deathwingem, který všechny ostatní draky zradil, když bitva skončila. Použit Deathwingem proti jeho vlastním spojencům..."

„Přesstaň! Duššše démona je zzztracena, zzztracena, zzztracena a temný je mrtev, zzzabit lidsskými a elfsskými čaroději!"

„Skutečně?" Krasus překročil, co zůstalo z obou draků, zrušil iluzi zlatého disku a vyvolal jinou. „Člověka, muže oděného v černém. Sebevědomého mladého šlechtice s očima daleko staršíma, než by naznačoval jeho vzhled.

Lorda Prestora.

„Tento člověk, tento smrtelník, se stane novým králem Alteracu, království v samotném srdci Lordaeronské aliance, Malygosi. Nepřipadá ti nijak povědomý? Obzvláště tobě?"

Ledový tvor přistoupil blíž a upřeně hleděl na rotující obraz falešného šlechtice. Malygos si Prestora prohlížel velice bedlivě, opatrně... a s rostoucím zděšením.

„Tohle není člověk!"

„Řekni to, Malygosi, řekni, koho vidíš."

Nelidské oči se střetly s Krasovými. „Ty to dobře víššš! Je to Deathwing!" Groteskni bytost, která kdysi

nosila majestátní podobu ohromného draka, vydala nelidské zasyčení. „Deathwing..."

„Ano, Deathwing," odpověděl Krasus hlasem téměř bez emocí. „Deathwing, o kterém se už dvakrát

tvrdilo, že je mrtev. Deathwing, jenž vládl Duši démona a navždy zhatil naděje na návrat Věku draka.

Deathwing... který se nyní pokouší zmanipulovat mladší rasy, aby zradily jedna druhou."

„Budou válčit všššichni proti všššem..."

„Ano, Malygosi. Přiměje je, aby rozpoutali válku rasy proti rase, až jich zůstane naživu jen hrstka... v tu

chvíli je Deathwing dorazí. Víš, po jakém světě touží.

Chce svět, ve kterém bude jen on a jím vyvolení. Deathwingova očištěná říše... kde nebude místo ani pro jiné draky jiných barev než jeho."

„Neee..."

Malygosova postava najednou začala všemi směry růst a jeho kůže se stávala čím dál víc plazí. Změnila se i její barva, z ledově bílé na temnou a mrazivou stříbromodrou. Jeho končetiny se rozšířily a obličej protáhl, takže nyní ze všeho nejvíc připomínal draka. Malygos však svou transformaci nedokončil a ustrnul v bodě, kdy připomínal hrůznou parodii na cosi mezi drakem a hmyzem, stvoření z těch nestrašnějších snů. „Ssspojil jsssem ssse sssním, a proto můj let ssskončil. Tohle zzzze mne zzzbylo! Duššše démona mi vzzzala děti, druhy. Žžžil jsssem dál jen díky vědomí, žžže ten, kdo násss všššechny zzzradil, zzzahynul a žžže ten prokletý disssk byl navžžždy zzztracen..."

„A stejně tak i my, Malygosi."

„Ale on žžžije! Žžžije!"

Drakův náhlý výbuch zlosti otřásl celou jeskyní. Ledová kopí se zabodla do zasněžené podlahy a způsobila další otřesy, které Krasa vyvedly z rovnováhy.

„Ano, žije, Malygosi, žije nehledě na tvé oběti..."

Morbidní leviatan na něj ostře pohlédl. „Zzztratil jsssem mnoho... příliššš mnoho! Ale ty, ty, který ssse nazzzýváššš Krassem, ty, jenžžž jsssi kdysssi rovněžžž nossil podobu draka, jsssi také přišššel o všššechno!"

Krasovi před očima přeběhl obraz jeho milované královny. Zaplavily ho vize dnů, kdy mohl na obloze spatřit rudou letku...

Byl druhým z jejich partnerů... ale prvním, co se týkalo loajality a lásky.

Čaroděj zakroutil hlavou a odehnal bolestivé vzpomínky. Touha po tom znovu vzlétnout na oblohu ho nyní nemohla ovládnout. Ne, dokud se věci nezmění, do té doby musel zůstat člověkem, zůstat Krasem - a ne rudým drakem Korialstraszem.

„Ano... přišel jsem o mnoho," odpověděl nakonec Krasus. Už se znovu dokonale ovládal.

„Ale doufám, že něco z toho dostanu zpět... něco pro nás pro všechny."

„Jak?"

„Osvobodím Alexstraszu."

Jeskný otrásl Malygosův burácivý šílený smích. Řval dlouho a hlasitě. Vysmíval se všemu, v co čaroděj doufal. „To by ti sskutečně pomohlo... tedy pokud by sse ti něco tak nemožžného podařilo! Ale jak to prosspěje mně? Co nabízzzíššš mně, maličký?"

„Víš dobře, který z Aspektů královna zastupuje. Víš, co by pro tebe mohla udělat."

Smích ustal. Malygos zaváhal, zjevně nemohl uvěřit, ale zároveň zoufale chtěl. „To by nedokázzzala... nebo ano?"

„Věřím, že je to možné. Věřím, že existuje dostatečně velká šance, že ti to bude stát za pokus. Mimo to, jakou jinou budoucnost před sebou máš?"

Dračí rysy se zvýraznily a čarodějův hostitel se ještě zvětšil. Nyní před Krasem stál tvor pětkrát, desetkrát, dvacetkrát tak velký jako on sám a téměř všechny stopy po Malygosově předchozí podobě zmizely. Před Krasem stál drak, kterého svět nespátřil od času před zrozením lidské rasy.

A s tím, jak se Malygosovi vrátila jeho podoba, vrátily se i jeho obavy a pochybnosti, neboť konečně vyslovil otázku, které se Krasus bál a čekal na ni zároveň. „Orkové. Jak je možžžné, žžže ji orkové dokázzží držžzet v zzzajetí? Nikdy jsssem to nedokázzzal pochopit, pochopit, pochopit..."

„Moc dobře znáš jediný způsob, jak z ní učinit zajatce, příteli."

Drak zvedl svou zářící stříbrnou hlavu a zasyčel: „Duššše démona? Ti bezzzvýzzznamní tvorové mají Duššši démona? Tak proto jsssi mi ukázzzal ten obrazzz?"

„Ano, Malygosi, mají Duši démona, a přestože si nemyslím, že si jsou vědomi, co drží v ruce, ví toho dost, aby udrželi Alexstraszu v okovech... to však není to nejhorší."

„Co by mohlo být horšššího?"

Krasus věděl, že starému leviatanovi vrátil přičetnost natolik, aby mu slíbil pomoc při osvobození Dračí královny, ale to, co hodlal Malygosovi říct teď, by mohlo všechny jeho dosavadní úspěchy znehodnotit. Nicméně zde šlo o víc než jen o jeho milovanou družku a drak převlečený za jednoho z čarodějů Kirin Tor zkrátka musel svému možnému spojenci říct pravdu. „Mám za to, že Deathwing už ví, co dělám... a nezastaví se, dokud ten prokletý disk... a Alexstrasza... nebudou oba jeho."

Deset

Podruhé během několika posledních dní se Rhonin probudil mezi stromy. Tentokrát ho však nepřivítala Vereesina tvář, což ho poněkud zklamalo. Místo toho hleděl na tmavnoucí oblohu a všude kolem bylo mrtvolné ticho. V lese nezpívali žádní ptáci a žádné zvíře se nepohnulo v podrostu.

Čaroděj měl zvláštní tušení. Pomalu, opatrně zvedl hlavu a rozhlédl se. Viděl stromy a keře, ale nic víc. Určitě ne žádného draka, a už vůbec ne tak impozantního a proradného jako...

„Ááá, konečně vzhůru..."

Deathwing?

Rhonin se podíval doleva - na místo, kam už se přece jednou díval - a vyděšeně sledoval, jak se jeden z ohromných stínů oddělil od ostatních a rychle nabyl podoby postavy v kápi, která mu byla velice povědomá.

„Krasus?" zašeptal, ale okamžitě si uvědomil, že tohle nemohl být jeho tajemný patron. To, co se nyní blížilo k němu, se pohybovalo s pýchou a zdálo se být skutečnou součástí stínů.

Ne, správná musela být jeho první myšlenka. Deathwing. Ty obrysy se mohly zdát lidskými, ale jestli na sebe drak takovou podobu mohl vzít, nemohl to být nikdo jiný než černý netvor.

Pod kápí se objevila tvář, muž s pěknými a ušlechtilými rysy. Tvář šlechtice... alespoň na první pohled. „Jsi v pořádku?"

„Jsem celý, děkuji."

Koutky úzkých rtů se nepatrně zvedly, takže téměř vytvořily úsměv. „Takže mě poznáváš, člověče?“

„Jsi... jsi Deathwing Ničitel.“

Stíny kolem postavy se pohnuly a poněkud vybledly. Tvář, jež částečně připomínala lidskou, částečně elfí, byla nyní zřetelnější. Koutky úst se ještě více zvedly. „Jedno z mých mnoha jmen, čaroději, a stejně přesné i nepřesné, jako všechna ostatní.“ Mírně naklonil hlavu na stranu. „Věděl jsem, že jsem zvolil dobře; dokonce se ani nezdáš být překvapen, že se ti zjevují takto.“

„Tvůj hlas je stejný. Nikdy bych na něj nedokázal zapomenout.“

„Pak jsi důmyslnější než mnoho jiných, můj smrtelný příteli. Jsou lidé, kteří by mne nepoznali, ani kdybych změnil podobu jim přímo před očima!“ Postava se zasmála. „Ale kdybys chtěl důkaz, mohu ti tu radost udělat hned.“

„Děkuji ti - ale ne.“ Za čarodějovým hrozným zachráncem mizely poslední zbytky dne. Rhonin přemýšlel, jak dlouho byl v bezvědomí - a kam ho Deathwing vůbec odnesl. Ze všeho nejvíc ale uvažoval nad tím, proč ještě žije.

„Co ode mě chceš?“

„Od tebe nechci nic, čaroději Rhonine. Spíš bych ti chtěl já pomoci s tvým úkolem.“

„S mým úkolem?“ Nikdo kromě Krasa a rady Kirin Tor nevěděl o jeho skutečném poslání a Rhonin už začal přemýšlet o tom, jestli o něm rada skutečně ví. Vůdci čarodějů dokázali být tajemní a sprádat své vlastní plány skryté před zraky ostatních. Ale jeho současný společník by v žádném případě o podobných věcech neměl mít ani tušení.

„Ó ano, Rhonine, s tvým úkolem.“ Deathwingův úsměv se najednou nelidsky rozšířil a odhalil ostré špičaté zuby. „Pomohu ti osvobodit velkou Dračí královnu, úžasnou Alexstraszu!“

Rhonin zareagoval instinktivně, stále netušil, jak se drak dozvěděl o jeho misi, ale byl přesvědčený, že se obzvláště Deathwing o ní dozvědět neměl. Deathwing nenáviděl všechny živé tvory, a to včetně draků jiného druhu. Žádný příběh z minulosti ani legenda se ani v nejmenším nezmiňovaly o lásce mezi tímhle netvorem a rudou královnou.

Kouzlo, jež čaroděj náhle seslal, mu během války několikrát dobře posloužilo. Dokázalo doslova vyrvat život z útočícího orka s krví šesti rytířů a čarodějů na jeho ohavných rukách a ve slabší podobě dokázalo dočasně zneškodnit jednoho orkského šamana, než se Rhoninovi podařilo seslat silnější kouzlo, kterým ho dorazil. Rhonin však neměl zkušenosti s bojem proti drakům. Podle starých svitků by však tohle kouzlo mělo obzvláště dobře sloužit k jejich spoutání...

Kolem Deathwinga se zhmotnily zlaté obruče...

...a temná postava prošla skrz ně.

„Bylo tohle skutečně nutné?“ Zpod pláště se vymrštila paže. Deathwing ukázal prstem. Hned vedle Rhonina ležící kámen začal divoce syčet... a pak se mu přímo před očima roztavil. Vsakoval do půdy, vtékal do každé praskliny, až nakonec beze stopy zmizel stejně rychle, jako se nejprve roztekl. V několika vteřinách.

„Tohle bych s tebou mohl udělat, čaroději, pokud by to byla má vůle. Už dvakrát za svůj život vděčíš mně, mám z toho učinit, jak vy říkáte, třikrát a dost?“

Rhonin moudře zakroutil hlavou.

„Konečně něco rozumného.“ Deathwing přistoupil blíž a stal se jakoby hmotnějším. Znovu namířil na cosi prstem, tentokrát na druhou stranu od čaroděje. „Pij. Zjistíš, že tě to nesmírně osvěží.“

Rhonin se podíval naznačovaným směrem a objevil v trávě ležící měch na víno. Nehledě na skutečnost, že ještě před okamžikem tam žádný nebyl, neváhal, zvedl ho a lačně pil. Nejenže měl ohromnou žízeň, ale drak by si jeho odmítnutí mohl vysvětlit jako další projev odporu. V tomto okamžiku nemohl Rhonin dělat nic jiného než spolupracovat... a doufat.

Jeho černě oděný společník se opět pohnul, na okamžik se jeho obraz rozmazal, téměř jako kdyby ztratil všechnu hmotu. To, že na sebe nejen Deathwing, ale očividně každý drak, mohl vzít lidskou podobu Rhonina naprosto vyvedlo z míry. Co by asi mohla taková zrůda napáchat mezi Rhoninovými lidmi? A jak si vůbec mohl být čaroděj jistý, že už dávno tímhle způsobem nešířil světem temnotu?

Ale kdyby tomu tak bylo, proč by nyní odhaloval svoje tajemství Rhoninovi - pokud neměl v úmyslu čaroděje brzy umlčet navždy.

„Víš o nás tak málo.“

Rhoninovy oči se rozšířily. Copak mezi Deathwingovy schopnosti patřilo i čtení myšlenek? Drak se usadil po člověkově levici tak, že to vypadalo, jako by seděl na židli nebo na nějakém velkém kameni, který však Rhonin neviděl pod jeho dlouhým pláštěm. Zpod kápě barvy nejtemnější noci se na Rhonina upřely oči a aniž by mrkly, donutily Rhonina uhnout pohledem.

Když čaroděj sklopil zrak, Deathwing zopakoval svá předchozí slova. „Víš o nás tak málo.“

„Není... není mnoho knih o dracích. Většina vědců byla sežrána.“

Přestože se Rhoninovi jeho vlastní pokus o vtip nezdál příliš povedený, Deathwinga velmi pobavil. Smál se. Hlasitě a upřímně se smál. Smál se tak, že by to většina náhodných pozorovatelů považovala za smích na hranici šílenství.

„Už jsem zapomněl, jak zábavná vaše rasa dokáže být, můj malý příteli! Tak zábavná!“ Na jeho tvář se vrátil ten příliš široký a zubatý úsměv s celou svou hrůznou majestátností. „Ano, na tom něco bude.“

Rhonin se před děsivou postavou necítil příliš dobře i vzhledem k tomu, že stále ještě ležel, a posadil

se. Asi by pokračoval a vstal, ale jediný Deathwingův pohled mu dal jasně najevo, že by to nemusel být ten nejlepší nápad.

„Co ode mne chceš?“ zeptal se znovu Rhonin. „K čemu jsem ti dobrý?“

„Jsi způsob, jak vše ukončit, způsob, jak dosáhnout cíle dlouho nedosažitelného... zoufalý čin zoufalého tvora...“

Rhonin zprvu nerozuměl. Pak uviděl v drakově výrazu pocit marnosti. „Ty... jsi zoufalý?“

Deathwing znovu vstal a roztáhl paže, téměř jako by se chystal odletět. „Co vidíš, člověče?“

„Postavu připomínající temný stín. Draka Deathwinga v cizím těle.“

„To je jasné, ale copak nevidíš víc, můj malý příteli? Nevidíš věrné legie mého vlastního druhu? Nevidíš tu spoustu černých draků... nebo třeba rudých, kteří se kdysi dávno, ještě před příchodem lidí nebo elfů, vznášeli vysoko na nebi?“

Rhonin si nebyl zcela jistý, kam Deathwing míří, a tak jen zavrtěl hlavou. Jen jedinou věcí si začínal být jistý. V mysli této stvůry neměla přičetnost příliš jisté postavení.

„Nevidíš je,“ začal drak a jeho kůže i postava nyní o něco víc připomínaly draka. Oči se zešíkly a zuby vyrostly a zašpičatěly se. Celá postava se zvětšila a zdálo se, že pod pláštěm se co nevidět objeví křídla. Deathwing opět víc připomínal pouhý stín než skutečného tvora, magickou bytost uprostřed ohromné proměny.

„Nevidíš je,“ začal znovu a krátce zavřel oči. Křídla, oči, zuby - vše se vrátilo do podoby před několika okamžiky. Deathwing znovu získal kontrolu nad svým tělem i jeho lidskou podobou,protože už neexistují.“

Posadil se, pak zvedl ruku dlaní nahoru. Nad ní se najednou objevily obrazy. Malé dračí postavičky se vznášely nad světem plným zelené nádhery. Draci zářili snad všemi barvami duhy. Vzduch naplňovala vše prostupující radost, zasahující dokonce i Rhonina.

„Svět byl náš a my jsme se o něj dobře starali. Magie byla naše a my jsme ji dobře hlídali.“

Život byl náš... a my jsme jej dobře žili.“

V obraze se však objevilo cosi nového. Čaroději trvalo několik sekund, než si uvědomil, že ty malé postavičky na zemi jsou elfové, nikoli však elfové podobní Vereese. I tihle byli svým způsobem krásní, ale byla to chladná, povýšená krása, která ho nakonec začala odpuzovat.

„Ale přišli jiní, nižší tvorové, co žili jen minuty. Nerozvážně a zbrkle se vrhli do věcí, o kterých jsme věděli, že znamenají příliš velké riziko.“ Deathwingův hlas byl nyní téměř stejně chladný jako krása temných elfů. „A ve své pošetilosti k nám přivedli demony.“

Rhonin se bezmyšlenkovitě nahnul nad obraz. Každý čaroděj studoval legendy o démonické hordě, kterou někteří nazývali Plamenná legie, ale on sám nikdy nenašel žádný důkaz, jestli tak strašlivé bytosti skutečně kdy existovaly. Většina těch, kdo tvrdili, že ano, se nakonec ukázala být jen pochybnými blázný.

Ale když se čaroděj pokusil alespoň krátce zachytit pohledem jednoho z démonů, Deathwing náhle zavřel dlaň a celý výjev zmizel.

„Nebýt draků, tento svět by už neexistoval. Ani tisíc orkských Hord se nemůže rovnat s tím, čemu jsme museli čelit, proti čemu jsme se museli obětovat! V těch dobách jsme bojovali jako jeden! Na bitevním poli se mísila naše krev, jak jsme hnali demony z našeho světa...“ Temná postava na okamžik zavřela oči. „...a během toho jsme ztratili kontrolu nad tím, co jsme chtěli zachránit. Věk našeho druhu skončil. Elfové, potom trpaslíci a nakonec lidé, každá z těchto ras si dělala nárok na budoucnost tohoto světa. Naše řady prořídly, a co hůř, bojovali jsme mezi sebou. Zabíjeli jsme se navzájem.“

To Rhonin věděl. Každý věděl o nenávisti mezi pěti dračími letkami, obzvláště mezi rudými a černými. Kořeny této nenávisti byly ztraceny v minulosti, ale snad se čaroděj nyní dozví tu strašlivou pravdu. „Ale proč jste mezi sebou bojovali poté, co jste společně tolik obětovali?“

„Rozdílné názory, špatná komunikace... tolik faktorů, že bys tomu nerozuměl, i kdybych měl čas ti to vysvětlit.“ Deathwing si povzdechl. „A kvůli těmto neshodám nás zůstalo tak málo.“ Jeho pohled se změnil, nyní byl daleko intenzivnější. Jeho oči se zabodávaly do Rhoninových. „Ale to je minulost! Budu se zodpovídat z toho, co musí být učiněno... co já musím udělat, člověče. Odčiním všechno bezpráví, jehož se draci dopustili na sobě i na ostatních. Pomohu ti osvobodit Dračí královnu, Alexstraszu.“

Rhonin spolkl svou okamžitou odpověď. Nehledě na uvolněnou atmosféru, na masku, stále seděl před nejstrašlivějším z draků. Deathwing možná předstíral přátelství, ale jediné špatné slovo mohlo Rhonina odsoudit ke strašlivé smrti.

„Ale...“ pokusil se nyní opatrně vybírat slova, „...vy jste nepřátelé.“

„Kvůli stejným malicherným důvodům, kvůli kterým spolu naše druhy tak dlouho bojují. Všichni jsme udělali chyby, člověče, ale já je nyní odčiním.“ Jeho oči vtáhly čaroděje mezi sebe, do sebe. „Alexstrasza a já bychom neměli být nepřáteli.“ S tím musel Rhonin souhlasit. „Jistě že ne.“ „Kdysi jsme byli největšími spojenci, přáteli a tak to může znovu být, nemyslíš?“

Čaroděj neviděl nic než dvě vše prostupující oči.

„Ano.“

„A ty sám jsi přece na cestě zachránit ji.“ Rhonina zaplavil podivný pocit a on se pod Deathwingovým pohledem najednou cítil nepříjemně. „Jak ses... jak jsi to zjistil?“

„To teď není důležité, nebo ano?“ Jeho oči se znovu zavrtyly hluboko do čaroděje.

Nepříjemný pocit zmizel. Pod tím upřeným dračím pohledem vše mizelo. „Ne, asi ne.“

„Sám bys to nedokázal. O tom není pochyb. Ani já nedokážu pochopit, jak ses vůbec dostal tak daleko! Ale nyní s mou pomocí můžeš učinit i nemožné, příteli. Osvobodíš Dračí královnu!“

Deathwing natáhl ruku, na které ležel malý stříbrný medailon. Rhoninovy prsty po něm zdánlivě samy od sebe sáhly, uchopily ho a přidržely mu jej před očima.

Podíval se na něj, prohlížel si runy vyryté po obvodu i černý krystal uprostřed. Význam některých run znal, jiné nikdy v životě neviděl, přestože cítil jejich sílu.

„Ty budeš schopen osvobodit Alexstraszu, má malá loutko,“ roztáhl drak svůj nelidský úsměv ještě víc. „Protože s tímhle budu moci řídit každý tvůj krok...“

Jak někdo může ztratit z dohledu draka?

Tahle otázka se drala Vereese i trpaslíkovi na mysl znovu a znovu, ale ani jeden z nich nebyl schopen najít uspokojivou odpověď. Co hůř, nad Khaz Modan se snášela noc a gryfon, už dlouho na pokraji vyčerpání, evidentně nemohl dál.

Deathwing byl celou cestu přímo před nimi, přestože relativně daleko. Ale i Falstadovy oči, zdaleka ne tak bystré jako elfské, byly schopny rozeznat jeho ohromné černé tělo mířící do vnitrozemí. Jen na několik okamžiků, kdy Deathwing vlétl do mraku, se jim ztratil, ale nikdy to nebylo na déle než několik sekund.

Až před hodinou.

Ohromné monstrum se svým břemenem vlétlo do nejbližšího mraku, stejně jako už tolikrát předtím. Falstad držel gryfona v přímém směru a Vereesa i trpaslík bedlivě sledovali oblohu

na druhé straně, až se drak znovu objeví. Byl to na míle daleko jediný mrak. Hraničářka i její společník ho viděli úplně celý. Nemohli Deathwinga nevidět vylétnout ven.

Ale žádný drak se neobjevil.

Dívali se a čekali, a když už nemohli čekat déle, zamířil Falstad s gryfonem přímo do mraku, přestože riskoval vše, pokud by Deathwing byl ještě uvnitř. Ale temný tam nebyl. Největší a nejstrašlivější ze všech draků zmizel.

„Nemá to smysl, má elfí paní," zavolal nakonec trpaslík. „Budeme muset přistát! Ani já, ani mé ubohé zvíře už nemůžeme!"

Nezbývalo jí než souhlasit, přestože jedna její část by nejraději pokračovala v pronásledování. „Dobře!" Hraničářka se zadívala na krajinu pod nimi. Pobřeží a lesy ustoupily daleko kamenitějšímu a nehostinnému terénu, který, jak věděla, pokračuje až k útesům Grim Batolu. Občas bylo ještě vidět zalesněné místo, ale takových hodně rychle ubývalo. Budou muset přistát mezi kopci, aby tam našli bezpečný úkryt před orky brázdícími oblohu na dracích. „A co támhle?"

Falstad se podíval směrem, kam ukazoval její prst. „Myslíte ty ostré skály, co vypadají jako vousy mojí babičky? Jo, to je dobrá volba! Přistanem tam!"

Unavený gryfon vděčně uposlechl příkazu klesnout. Falstad ho vedl tam, kde byly kopce u sebe nejtěsněji, konkrétně do úzkého údolí. Vereesa se musela při přistání pevně držet, ale její oči už pátraly v okolí po případném nebezpečí. Takhle hluboko v Khaz Modanu museli mít orkové určitě hlídky.

„Sláva Aerie!" zahřměl trpaslík, když sesedli. „Jak miluji svobodu na obloze, tak sedět takhle dlouho na čemkoli se prostě nedá!" Poškrábal gryfona na lví tlamě. „Seš to ale dobré zvíře. Zasloužíš si nakrmit a napojit!"

„Kousek odtud jsem zahlédla potok," nadhodila Vereesa. „A snad v něm jsou i ryby."

„Jestli je bude chtít, tak si je najde." Falstad gryfonovi sundal uzdu a zbytek postroje. „A najde si je sám." Poplácal gryfona po plecích a zvíře se vzneslo do vzduchu, nyní, když na sobě nemělo žádnou váhu, daleko energičtěji.

„Je to moudré?"

„Má drahá elfí paní, takovému zvířeti ryby obvykle jako jídlo nestačí! Lepší je nechat si ho ulovit, co uzná za vhodné. Až se nasytí, vrátí se, a jestli ho někdo uvidí... no, i v Khaz Modanu ještě nějakí gryfoni zůstali." Když se nezdálo, že by ji to uklidnilo, Falstad dodal: „Bude pryč jenom chvíli. Myslím, že bude zpátky dřív, než si i my něco ukuchíme." Měli s sebou nějaké zásoby, které trpaslík okamžitě rozdělil. Vzhledem k tomu, že Vereesa viděla potok, oba dopili, co ještě zůstalo v měšcích na vodu. Tak hluboko na orkském území byl oheň nemyslitelný, ale naštěstí to vypadalo, že noc nebude chladná.

Gryfon se skutečně vrátil zanedlouho a s plným břichem. Zvíře se uvelebilo vedle Falstada, který mu jemně položil jednu ruku na hlavu, když dojedl.

„Ze vzduchu jsem neviděl nic," řekl nakonec, „ale musíme předpokládat, že orkové jsou blízko."

„Měli bychom střídavě držet hlídky?"

„Asi to bude nejlepší. Mám držet první, nebo chcete vy?"

Vereesa byla až příliš rozrušená, než aby usnula, takže si vzala první hlídku. Falstad neprotestoval a nehledě na okolnosti během několika sekund usnul. Vereesa ho za to obdivovala a přála si, aby se mu v tomhle ohledu mohla vyrovnat.

V porovnání s lesy, jež znala z dětství, jí noc připadala nesmírně tichá, ale hraničářka si uvědomila, že orkové tuhle kamenitou zem už léta ještě víc plní. Musel tu existovat život, protože gryfon cosi ulovil, ale většina tvorů v Khaz Modanu byla asi mnohem opatrnější než ti v Quel'Thalas. Orkové i draci milovali čerstvé maso.

Na obloze se objevilo několik hvězd, ale nebýt výjimečného zraku její rasy, neviděla by téměř nic. Uvažovala, jak se asi daří Rhoninovi, pokud tedy ještě žije. Bloudil i on někde mezi pustinou a Grim Batolem nebo ho Deathwing zanesl dál, snad až do nějaké země, kterou ani hraničářka neznala?

Odmítla uvěřit, že by se mohl čaroděj s temným spojit, ale pokud ne, co s ním měl Deathwing v úmyslu? Mohlo to být i tak, že se s Falstadem hnali za drakem a Rhonin nebyl oním cenným nákladem, jež ten černý obr nesl?

Tolik otázek a žádná odpověď. Hraničářka znechuceně poodešla dál od trpaslíka a jeho zvířete rozhodnutá odvážit se prohlédnout nejbližší okolí. Ani svým výjimečným zrakem však neviděla o moc víc než jen černé tvary okolních stromů. To jen způsobilo, že vše kolem vypadalo ještě daleko nebezpečněji, přestože na míle kolem klidně nemusel být žádný ork. Vereesa pokračovala dál, meč stále v pochvě. Došla k dvojici zkroucených stromů, stále ještě živých, ale už jen zčásti. Dotkla se jich a cítila jejich únavu, odhodlání zemřít. Cítila také něco z jejich minulosti sahající dávno do dob před příchodem Hordy. Khaz Modan byl kdysi zdravou zemí, kde, jak Vereesa věděla, spokojeně žili horští trpaslíci i jiní tvorové. Trpaslíci však uprchli před nájezdy orků ve víře, že se sem jednou vrátí. Stromy však utéct nemohly.

Elfka cítila, že pro trpaslíky se den jejich návratu blíží, ale pro tyhle stromy a mnoho jiných už bude pozdě. Khaz Modan potřeboval mnoho desítek let, aby znovu ožil - pokud to vůbec ještě je možné.

„Odvalu," zašeptala oběma. „Přijde jaro, slibuji." V jazyce stromů a rostlin jaro neznamenovalo jen roční období, ale všeobecně naději a návrat života.

Když elfka poodstoupila, oba stromy se zdály být rovnější a vyšší. Efekt jejich slov jí vykouzlil na tváři úsměv. Větší rostliny znaly způsoby komunikace neznámé dokonce i elfům. Snad se její povzbuzení bude šířit dál. Snad některé stromy nakonec přežijí. Mohla jen doufat. Krátká epizoda se stromy jí ulehčila od tíhy na srdci i na mysli. Ani ty kamenité kopce už nevypadaly tak nepřátelsky. Elfka se nyní pohybovala jistěji, přesvědčená, že všechno dobře dopadne, dokonce i s Rhoninem.

Konec její hlídky přišel rychleji, než předpokládala. Vereesa dokonce uvažovala, že nechá Falstada spát déle - jeho chrápání dávalo tušit, že spí hlubokým spánkem - ale věděla, že kdyby následkem nedostatku spánku v bitvě selhala, byla by trpaslíkovi jen přítěží. Nakonec zdráhavě zamířila ke svému společníkovi...

...a zastavila se, když ji téměř neslyšitelný zvuk prasklé suché větvičky varoval, že se kdosi blíží.

Neodvažovala se probudit Falstada v obavě, že by ztratila výhodu momentu překvapení, prošla kolem chrápajícího jezdce i jeho gryfona a předstírala zájem o temnou krajinu za nimi. Znovu zaslechla zvuky něčeho pohybujícího se stále stejným směrem. Snad byl jen jeden. Snad, ale možná taky ne. Ten zvuk mohl být způsoben schválně, aby odlákal její pozornost tím směrem a zabránil jí odhalit ostatní nepřátele skrývající se prozatím v temnotě. Znovu pohyb - následován divokým skřekem, jak vedle ní ze země vyskočilo cosi obrovského.

Vereesa držela v ruce připravenou zbraň dřív, než si uvědomila, že to byl Falstadův gryfon, který ji tak vylekal, a ne to tajemné stvoření v lese. Stejně jako ona i zkušené zvíře zaslechlo onen tichý zvuk, ale na rozdíl od Vereesy nepotřebovalo zvažovat všechny možnosti. Reagovalo zcela instinktivně.

„Co je?" zavrčel Falstad, který na trpaslíka celkem mrštně vyskočil na nohy. V ruce už držel kladivo připravené k boji.

„Něco je mezi těmi starými stromy! Tvé zvíře po tom šlo!"

„No, doufejme, že to nesežere dřív, než se podíváme, co to bylo!"

V neprostopupné tmě dokázala Vereesa rozeznat jen obrysy gryfona, nikoli však jeho protivníka. Hraničářka však slyšela další výkřiky téměř přehlušující gryfonovy skřeky. V žádném případě však nezněly příliš bojechtivě.

„Ne! Ne! Jedeš! Jedeš! Nech mě! Já nejsem žrádlo!"

Oba okamžitě vyrazili směrem, odkud se hlas ozýval. Ať již gryfon pronásledoval cokoli, rozhodně to nevypadalo nebezpečně. Ten hlas elfce někoho připomínal, nebyla však schopná říct koho.

„Zpátky!" zavolal Falstad na gryfona. „Zpátky jsem řekl! Poslechni!"

Okřídlený lev nejprve evidentně neměl příliš chuť uposlechnout, jako by měl pocit, že to, co chytil, mu buď patří, nebo že by to neměl pouštět. Z temnoty za hlavou s ohromným zobákem se ozýval nářek. Fňukání.

Copak se tu uprostřed Khaz Modanu procházelo nějaké dítě? To určitě ne. Orkové tohle území přece ovládali už roky! Odkud by se takové dítě vzalo?

„Prosím, prosím, prosím! Zachraňte bezvýznamného ubožáka od téhle příšery - fuj! A smrdí jí z huby!“

Elfka ztuhla. Takhle děti nemluvily.

„Zpátky, zatraceně!“ udeřil Falstad gryfona po pleci. Zvíře roztáhlo křídla, vydalo hrdelní skřek a nakonec ustoupilo od své oběti.

Ze země vyskočila malá postavička a okamžitě upalovala na druhou stranu. Hraničářka však byla rychlejší, vetřelce snadno dohonila a chytila ho za cosi, co o něco později identifikovala jako veliké špičaté ucho.

„Au! Neubližovat, prosím! Prosím, neubližovat!“

„Co to tu máš?“ zamumlal trpaslík, když k ní došel. „Nikdy jsem nic neslyšel tak strašně pištět. Zavři tomu pusy, nebo to probodnu! Přivolá to všechny orky, co jsou kolem!“

„Slyšel jsi, co říkal?“ zvýšila nyní už rozčilená elfka hlas. „Buď zticha!“

Jejich nevíтанý společník se konečně utiřil.

Falstad sáhl do váčku. „Mám tu něco, co do celé věci vnese trochu světla, má elfí paní, i když myslím, že už vím, co jsme to chytli za potvoru!“

Vytáhl malý předmět, který poté, co odložil kladivo, začal třít mezi svalnatými dlaněmi.

Předmět začal vydávat tlumené světlo. O několik sekund později se jeho záře stala jasnější, až nakonec bylo zřejmé, že jde o nějaký magický krystal.

„Dárek od mrtvého kamaráda,“ vysvětloval Falstad. Namířil zářící krystal na zajatce. „A teď se podíváme, jestli jsem měl pravdu -jo, myslel jsem si to!“

Stejně tak Vereesa. Chytili jedno z nejproradnějších stvoření vůbec. Goblina.

„Špehuješ, co?“ zahřměl trpaslík. „Možná bychom tě fakt měli probodnout a byl by klid!“

„Ne! Ne! Prosím! Tenhle hanebný není špeh! Žádný přítel orků! Jen vykonával rozkazy!“

„Tak co tady děláš?“

„Schovávám! Schovávám! Viděl jsem draka jako noc! Draci žerou gobliny, víte?!“ Odporné nazelenalé stvoření poslední větu zdůraznilo tak, aby to všem bylo jasné.

Drak jako noc? „Myslíš černého draka?“ přitáhla si Vereesa goblina blíž. „Toho jsi viděl? Kdy?“

„Nedlouho! Před setměním!“

„Na nebi nebo na zemi?“

„Na zemi! On...“

Falstad se na ni podíval. „Goblinům nemůžete věřit ani slovo, má elfí paní! Neznají skutečný význam slova pravda!“

„Uvěřím mu, když mi odpoví na jednu otázku. Gobline, byl ten drak sám? A jestli ne, kdo s ním byl?“

„Nechci mluvit o goblinožroutech, dracích!“ spustil, ale jediné pobídnutí Vereesiným mečem spustilo další vodopád slov. „Ne sám! Ne sám! Měl s sebou někoho! Možná na jídlo, ale nejdřív na mluvení! Nesposlouchal jsem! Chtěl jsem utéct! Nerad draky a nerad čaroděje...“

„Čaroděje?“ Elfka i trpaslík se zamračili. Vereesa se snažila držet své naděje na uzdě.

„Vypadal ten čaroděj v pořádku? Nezraněn?“

„Ano...“

„Popiš ho.“

Goblin zapištěl a zamával tenkýma ručkama i nohama. Hraničářka se však nedala slabě vypadajícími končetinami nijak ošálit. Goblini dokázali být smrtelně nebezpečnými protivníky, kteří vládli daleko větší silou a lstivostí, než by se mohlo na první pohled zdát.

„Červenovlasý a nafoukaný! Vysoký, v tmavě modrém oblečení! Nevím jméno! Neslyšel jméno!“

Ne příliš vyčerpávající, ale bezpochyby dostatečný popis. Kolik vysokých, rudovlasých čarodějů oblečených do tmavě modré tu asi mohlo být, obzvláště ve společnosti Deathwinga?

„To zní jako tvůj přítel," odpověděl Falstad nasupeně. „Vypadá to, že jste měla nakonec pravdu."

„Musíme jít za ním."

„Potmě? Za prvé, má elfí paní, jste vůbec nespala a za druhé, přestože nás tahle tma kryje, taky kvůli ní zatraceně špatně vidíme cokoli jiného - i třeba draka!"

Vereesa sice nesmírně toužila pokračovat okamžitě v pronásledování, ale věděla, že trpaslík má pravdu. Přesto však nemohla čekat do rána. Drahocenný čas jí protékal mezi prsty.

„Potřebuji jenom pár hodin, Falstade. Dej mi je a pak můžeme vyrazit."

„Ale to ještě pořád bude tma... a, jen kdybyste náhodou zapoměla, Deathwing je sice velký, ale taky černý jako - noc!"

„Ale my ho nemusíme hledat," usmála se. „My už víme, kde přistál - tedy alespoň jeden z nás to ví."

Oba se podívali na goblina, který si nyní zjevně přál být někde úplně jinde.

„Jak víme, že mu můžeme věřit? To není žádná fáma, že tihle malí zelení zloději jsou notoričtí lháři!"

Hraničářka namířila ostrý hrot meče na goblinův krk. „Protože bude mít dvě možnosti. Buď nám ukáže, kde Deathwing s Rhoninem přistál, nebo z něj jedinou ranou udělám pro Deathwinga žrádlo."

Falstad se zasmál. „Myslíte, že Deathwing by něco takového strávil?"

Jejich malý zajatec se třásl a jeho nepříjemné žluté oči úplně bez zorniček se strachem rozšířily. Nehledě na meč v bezprostřední blízkosti jeho hrdla začal divoce skákat nahoru a dolů. „Rád ukážu! Opravdu rád! Nemám strach z draků! Zavedu k vašemu příteli!"

„Uklidni se!" hraničářka stiskla pekelné stvoření pevněji. „Nebo ti mám vyříznout jazyk?"

„Omlouvám, omlouvám, omlouvám..." šeptal jejich nový společník. Goblin se ztišil.

„Neubližujte bídnému..."

„Pche! To je ubohá výmluva i na tady toho goblina!"

„Hlavně když nám ukáže cestu."

„Tenhle ubožák vás dobře povede, paní! Velmi dobře!"

Vereesa se zamyslela. „Zatím ho budeme muset svázat..."

„Přivážu ho ke gryfonovi. To toho zatraceného hlodavce zklidní."

Goblin při tomto posledním návrhu zbledl ještě víc. Tvářil se nyní tak, že ho stříbrovlasé hraničářce bylo dokonce trochu líto. „Dobře, ale ať mu to tvoje zvíře neublíží."

„Pokud se bude dobře chovat," zadíval se Falstad na zajatce.

„Tahle ubohá výmluva se bude chovat dobře, čestně a..."

Vereesa dala hrot meče z goblinova krku a pokusila se ho trochu utěšit. Snad když se k němu budou chovat slušněji, podaří se jim z toho bídného stvoření dostat víc. „Zaveď nás, kam chceme, a my tě pustíme, než nastane nebezpečí, že tě drak sežere. Dávám ti na to své slovo." Odmlčela se. „Máš jméno, goblíne?"

„Ano, paní, ano!" Příliš velká hlava v porovnání s tělem rychle kývala nahoru dolů. „Moje jméno je Kryll, paní, Kryll!"

„Dobře, Krylle, udělej, co chceš, a všechno bude v pořádku, rozumíš?"

Goblin téměř skákal souhlasem. „Ó ano, ano, rozumím, paní! Ujišťuji, bídny vás zavede přesně, kam potřebujete!" Téměř šíleně se na ni zašklebil. „Slibuji..."

Jedenáct

Nekros přejížděl prsty po Duši démona a rozhodoval se, jaký bude jeho další krok. Orkský velitel už téměř celou noc nespal a jeho mysl sžírala skutečnost, že se Torgus nevrátil z poslední mise. Padl? Copak oba draci zahynuli? A pokud ano, jakou sílu asi lidé měli na osvobození Alexstraszy? Armádu jezdců na gryfonech s čaroději za sebou? Ani Aliance by si snad nemohla dovolit takovou letku vyslat vzhledem k válce na severu a jejím vlastním vnitřním neshodám...

Pokoušel se kontaktovat Zuluheda a svěřit se mu se svými obavami, ale šaman na jeho magické zprávy nereagoval. Ork věděl, co to znamená. Vzhledem k už tak kritické situaci na jiných místech neměl Zuluhed čas na zdánlivě podřadné záležitosti a ničím nepodložené obavy. Šaman od Nekrose očekával, že se zachová, jak by každý jiný orkský válečník měl rozhodně a jistě... což znamenalo, že je tam, kde byl. Duše démona mu dávala ohromnou moc, ale Nekros věděl, že zdaleka ještě nerozumí ani zlomku jeho skutečné síly. Ve skutečnosti pochopení hloubky jeho nevědomosti vyvolávalo v orkovi obavy, jestli se vůbec má pokoušet o talismanu zjistit víc. Zuluhed si stále ještě nevědomoval, co svému podřízenému svěřil. Z toho mála, co Nekros sám zjistil, obsahovala Duše démona tak neomezenou moc, že kdyby ji někdo schopný ovládl, zřejmě by dokázal vymazat ze světa celou armádu Aliance, která nyní mířila k severním hranicím Khaz Modanu. Problém byl v tom, že kdyby s diskem někdo zacházel neopatrně, mohl stejně tak dobře smazat z povrchu zemského celý Grim Batol.

„Dej mi dobrou sekeru a dvě zdravé nohy a já tě hodím do nejbližší sopky...“ zamumlal směrem ke zlatému artefaktu.

V tu chvíli se do jeho pokoje přihnal válečník a bez ohledu na velitelův zuřivý pohled hlásil: „Torgus se vrací!“

Konečně dobré zprávy! Velitel úlevou vydechl. Jestli se Torgus vrátil, smazal alespoň jednu hrozbu. Nekros v rámci možností téměř vyskočil z lavice. Snad se Torgusovi podařilo vzít alespoň jednoho zajatce; Zuluhed asi něco takového čekal. Trochu mučení a ten sténající člověk jim bezpochyby řekne vše, co potřebují vědět o blížící se invazi na sever. „Konečně! Jak daleko?“

„Pár minut. Ne víc.“ Druhý ork měl na odporné tváři ustaraný výraz, ale Nekros jej v tu chvíli ignoroval, natěšený přivítat zpět statečného dračího jezdce. Alespoň že ho Torgus nezklamal. Odložil Duši démona a spěchal, jak nejrychleji dovedl, do veliké jeskyně, kterou draci jezdci používali ke startu a přistání. Válečník, jenž mu zprávu přinesl, spěchal za ním, podivně mlčenlivý. Nekros však jeho mlčení tentokrát přivítal. Jediný hlas, který chtěl slyšet, patřil Torgusovi a jeho slova se měla vztahovat k vítězství nad vetřelci.

Několik dalších orků, včetně většiny živých jezdců, už Torguse očekávalo u širokého vchodu do jeskyně. Nekros se nad tím nedostatkem disciplíny zamračil, ale věděl, že stejně jako on nedočkavě čekají na šampionův triumfální návrat.

„Udělejte místo! Udělejte místo!“ Prodral se přes poslední vojáky a hleděl do měkkého světla blížícího se východu slunce. Nejprve nedokázal draka najít. Hlídka, která mu přinesla zprávu o brzkém přiletu, musela mít nejostřejší zrak ze všech orků. Pak... pak postupně začal Nekros v dálce rozeznávat temnou skvrnu, jež se stále zvětšovala a přibližovala.

Jen jeden? Zmrzačený ork zavrčel. Další velká ztráta, ale taková, se kterou byl schopen žít v případě, že je ta největší hrozba zažehnána. Nekros nedokázal říct, který z draků se vrátil, ale stejně jako ostatní předpokládal, že je to Torgusovo zvíře. Nikdo nedokázal porazit největšího z grim-batolských šampionů.

A přesto... přesto... jak se drak přiblížil natolik, že bylo možno rozeznat detaily, všiml si Nekros, že letí velice nejistě, že jeho křídla jsou rozervaná a ocas jen bezvládně visí.

Přimhouřil oči a spatřil, že jezdec zvíře zřejmě ovládá, ale že i on je v sedle podivně skloněný, jakoby napůl v bezvědomí. Po krku mu přeběhl mráz.

„Uhněte!“ zařval. „Uhněte! Bude potřebovat spoustu místa, aby přistál!“

Jak i Nekros ustupoval stranou, uvědomil si, že drak bude ve skutečnosti potřebovat všechno místo, které v jeskyni je. Čím víc se blížil, tím víc bylo zřejmé, že nedokáže dost dobře udržet směr. Na malou chvíli si Nekros dokonce myslel, že narazí do skály, s takovými problémy drak manévroval. Jen na poslední chvíli, snad pobídnut zoufalým jezdce, rudý obr vletěl do jeskyně.

Drak s obrovským žuchnutím přistál mezi nimi. Orkové řvali překvapením a děsem, jak zraněné zvíře klouzalo dál, neschopno zastavit. Jednoho z válečníků odhodil konec drakova křídla. Ocas se kýval sem a tam, narážel do stěn, až ze stropu padaly kusy skály. Nekros se opřel zády o jednu ze stěn a skřípal zuby. Všude kolem se zvedl prach.

V jeskyni najednou zavládlo ticho, během kterého si velitel a ti, kterým se podařilo dostat se drakovi z cesty, začali pomalu uvědomovat, že to obrovské zvíře před nimi z posledních sil doletělo až sem... jen aby zemřelo.

Ne tak však jeho jezdec. Z prachu se zvedla postava, vrávorající, ale stále ještě působivá. Sesedla, sklouzla po drakově boku a téměř padla na kolena, když se dotkla podlahy. Ork vyplivl krev smíšenou s prachem, pak se rozhlédl kolem, jak nejlépe dovedl, ve snaze najít... najít...

Nekrose.

„Jsme ztraceni!“ zařval nejstatečnější, nejsilnější z dračích jezdců. „Jsme ztraceni, Nekrosi!“ Torgusova arogance byla nyní tatam. Zastíněna něčím, v čem jeho velitel poznal odevzdání. Torgus, který vždy přísahal, že bude bojovat až do smrti, vypadal poraženě.

Ne! On ne! Starší ork přikulhal ke svému šampiónovi, jak nejrychleji dovedl, a jeho tvář potemněla. „Ticho! Takové řeči tu nestrpím! Jsi ostudou klanu! Děláš ostudu sám sobě!“

Torgus se opřel o mrtvé tělo svého draka. „Ostudu? Nestydím se, starochu! Jen jsem uviděl pravdu - a pravda je, že nemáme naději! Tady ne!“

Bez ohledu na skutečnost, že Torgus byl daleko vyšší i silnější, chopil ho Nekros za ramena a zatřásl s ním. „Mluv! Proč tak naříkáš?“

„Podívej se na mě, Nekrosi! Podívej se na mojego draka! Víš, co to udělalo? Víš, s čím jsme bojovali?“

„Armáda gryfonů? Legie čarodějů?“

Odznamy cti a slávy na Torgusově hrudi byly potřísněny krví. Jezdec se pokusil o smích, ale rozkašlal se. Nekros netrpělivě čekal.

„To... to by byl asi rovnější boj! Ne, viděli jsme jen hrstku gryfonů - asi návnada! Museli být. Příliš málo na nějaký útok...“

„To přeskoč! Co ti způsobilo tohle?“

„Co udělalo tohle?“ Torgus se podíval přes velitele na své spolubojovníky. „Samotná smrt - smrt v podobě černého draka!“

Mezi orky propuklo zděšení. Sám Nekros při těch slovech ztuhl. „Deathwing?“

„A bojoval pro lidi! Vynořil se z mraků, když jsem šel po jednom gryfonovi! Jen tak-tak jsme unikli!“

To nemohla být pravda... a přesto... musela. Torgus by si tak do nebe volající lež nevymyslel. Jestli říkal, že to byl Deathwing - a ohromné rány na obřím drakově těle jeho slovům dodávaly na věrohodnosti - musel to skutečně být Deathwing. „Řekni mi víc! Nic nevynechej!“ Bez ohledu na svůj stav jezdec poslechl. Vyprávěl, jak s druhým orkem narazili na zdánlivě bezvýznamnou skupinu. Snad zvědy. Torgus viděl několik trpaslíků, elfku a nejméně jednoho čaroděje. Snadná kořist, až na neočekávanou oběť lidského válečníka, jemuž se samotnému zázračně podařilo zabít druhého z draků.

I tak Torgus nečekal větší problémy. Ten čaroděj byl sice nepříjemný, ale uprostřed boje najednou zmizel, zřejmě spadl. Ork se zaměřil na družinu připraven je dorazit.

V tu chvíli Deathwing zaútočil. S Torgusovým zvířetem, které ho odmítlo poslechnout a chtělo bojovat, udělal krátký proces. Torgus není zbabělec, ale okamžitě poznal nesmyslnost boje proti takovému obrněnému obrovi. Znovu a znovu křičel na svého draka, aby uprchl.

Teprve až když jeho zranění byla kritická, poslechl a uletěl pryč.

Jak jezdec vyprávěl, Nekrosovy všechny nejhorší sny se měnily ve skutečnost. Goblin Kryll měl pravdu, když ho informoval, že Aliance má v úmyslu osvobodit Dračí královnu z područí orků, ale ani ta malá zrůda netušila, nebo se neobtěžovala pánovi říct, o síle, která se na tuto misi vydala. Lidem se nějakým záhadným způsobem podařilo nemyslitelné - pakt s jediným tvorem, kterého se obě strany bály.

„Deathwing...“ zašeptal.

Ale proč by obětovali to obrněné monstrum na tak bezvýznamnou misi? Torgus musel mít pravdu, když říkal, že skupina, na kterou narazil, museli být zvědové nebo návnada. Daleko větší síla musela bezesporu následovat.

A najednou to Nekrosovi všechno došlo.

Otočil se k ostatním orkům a musel se hodně přemáhat, aby mu nepřeskakoval hlas. „Invaze začala, ale není to sever! Lidé a jejich spojenci chtějí nejdřív zničit nás!”

Jeho válečníci se zděšeně dívali jeden na druhého. Uvědomili si, že čelí větší hrozbě, než jakou si kdy Horda dokázala představit. Zemřít ve slavné bitvě byla jedna věc, ale jít jako prase na porážku něco úplně jiného.

Nekrosovy závěry dávaly perfektní smysl. Neočekávaně se přesunout od západu, obsadit jižní část Khaz Modanu, osvobodit nebo zabít Dračí královnu - což znamenalo nechat zbytek Hordy na severu, blízko Dun Algazu, bez jakékoli podpory - a pak zamířit z Grim Batolu k severu. Orkové chycení mezi útočníky blížícími se z jihu a těmi z Dun Modru by byli rozdrčení a ti, co by náhodou přežili, posláni do ostře střežených táborů vytvořených lidmi. Zuluhed mu svěřil velení nad vším, co se týkalo hory a držení draků. Šaman se neobtěžoval odpovídat, takže evidentně předpokládal, že může Nekrosovi věřit, že udělá, co musí. Dobrá tedy. Nekros udělá přesně to.

„Torgusi! Nech se ošetřit a trochu se vyspi! Budu tě potřebovat!”

„Nekrosi...”

„Je to rozkaz!”

Zloba v jeho očích přinutila dokonce i obrovského šampióna poslechnout. Torgus přikývl a za pomoci jednoho ze svých druhů se vzdálil. Nekros nyní upřel svou pozornost zpět k ostatním.

„Poberte to nejdůležitější a naložte to do vozů! Všechna vejce budou v bednách vystlaných slámou - a ať nevychladnou!” Odmlčel se a v duchu uvažoval, co dál. „Připravte se zabít každé dračí mládě, které je ještě příliš divoké, aby se dalo řádně vycvičit!”

Při těchto slovech se Torgus zastavil. On i ostatní jezdci s hrůzou v očích pohlédli na velitele.

„Zabít mláďata? Potřebujeme...”

„Potřebujeme všechno, s čím se dá pohybovat rychle... kdyby náhodou!”

Vysoký ork ho probodával pohledem. „Kdyby náhodou co?”

„Kdyby se mi náhodou nepodařilo postarat se o Deathwinga...”

Nyní na něj všichni zírali, jako kdyby mu narostla druhá hlava a proměnil se v obra.

„Postarat se o Deathwinga?” zabručel jeden z jezdců.

Nekros hledal svého vrchního ošetřovatele, orka, který mu nejvíce ze všech pomáhal s Dračí královnou. „Ty! Jdeš se mnou! Musíme vymyslet, jak přesuneme matku!”

Torgus konečně došel k názoru, že už ví, o co tady jde. „Ty odcházíš z Grim Batolu! Bereš všechno k severním hranicím!”

„Ano...”

„Ale oni půjdou za náma! Deathwing půjde za náma!”

Zmrzačený ork nasupeně odsekl: „Máš své rozkazy... nebo mám kolem sebe místo udatných dračích jezdců samé ubrečené žumpy?”

To zabralo. Torgus i ostatní zvedli hlavy. Nekros možná byl chromý, ale byl to velitel.

Nemohli dělat nic než poslouchat, nehledě na to, jak šílené se jim jeho plány zdály být.

Prodral se kolem zraněného šampióna, prodral se kolem všech, kdo mu stáli v cestě, myšlenky už někde jinde. Ano, bude nutné dostat Dračí královnu ven, i kdyby jen k ústí této jeskyně. To mu bude stačit.

Udělá to stejně jako lidé. Nastraží návnadu... přesto, pro případ, že by náhodou selhal, musí k Zuluhedovi dorazit alespoň vejce. I kdyby přežila jenom ta, bude to pro Hordu pomoc... a kdyby se Nekrosovi podařilo zvítězit, bez ohledu na to, jestli ho to bude stát život, budou mít orkové ještě šanci.

Jeho ohromná ruka sklouzla do váčku, kde odpočívala Duše démona. Nekros Skullcrusher dlouho uvažoval nad hranicemi možností tajemného talismanu - nyní bude mít šanci vše zjistit.

Mdlé světlo blížícího se východu slunce probudilo Rhonina z toho, co se zdálo být jeho nejhlubším spánkem v životě. S námahou se zvedl a rozhlédl kolem sebe. Pak si chtěl sebrat věci. Lesnatá krajina a ne hostinec, o kterém se mu zdálo. Ne hostinec, kde seděla Vereesa a mluvila o...

Už jsi vzhůru... dobře...

Ta slova se mu objevila v mysli bez jakéhokoli varování, takže málem dostal šok. Rhonin vyskočil na nohy a několikrát se prudce otočil, než si uvědomil, odkud přicházejí. Uchopil malý medailon, který se mu houpal na krku, ten, který dostal minulou noc od Deathwinga.

Z kouřově tmavého krystalu uprostřed vycházela slabá záře, a když se do něj Rhonin zadíval, vybavil si všechny noční události včetně slibu, jenž mu obrovský drak dal. Protože s tímhle budu moci řídit každý tvůj krok, říkal.

„Kde jsi?“ zeptal se čaroděj nakonec.

Na jiném místě, odpověděl Deathwing. Ale zároveň jsem s tebou...

Při tom pomýšlení se Rhonin otřásl a uvažoval, proč nakonec přistoupil na drakovu nabídku. Zřejmě proto, že neměl na vybranou.

„Co se bude dít teď?“

Slunce vychází. Musíš vyrazit...

Čaroděj se rozhlédl a pak si začal pozorněji prohlížet krajinu směrem k východu. Lesy tam brzy ustupovaly kamenité nehostinné zemi, o které z map věděl, že ho zavede do Grim Batolu a k hoře, kde drželi v zajetí Dračí královnu. Rhonin odhadl, že mu Deathwing ušetřil několik dní cesty, když ho zanesl až sem. Do Grim Batolu to musely být jen dva nebo tři dny, ovšem za předpokladu, že se nebude loudat.

Vyrazil tedy jediným možným směrem - jen aby ho Deathwing vzápětí zastavil.

Tudy bys neměl chodit.

„Proč ne? Tudy dojdu přímo k hoře.“

A do spárů orků, člověče. To jsi skutečně tak hloupý?

Rhonin se při té urážce nasupil, ale svou reakci si nechal pro sebe. Místo toho se zeptal: „Tak kam?“

Pohled...

A v čarodějově mysli se rozzářil obraz jeho současného okolí. Rhonin neměl ani čas, aby se tou neskutečnou vizí pokochal, když se začala pohybovat. Nejprve pomalu, pak daleko rychleji a rychleji po neviditelné stezce do lesů a následně do hornaté krajiny. Tam se otočila, obrazy se stále zrychlovaly, až se z nich Rhoninovi začala točit hlava. Kolem se míhaly útesy a říčky, ze stromů byly jen zelené šmouhy. Rhonin se musel opřít o nejbližší kmen, aby získal alespoň částečný pocit stability.

Kopce byly nyní vyšší, hrozivější a pak rychle přešly v první hory. Ani pak se však vize nezpomalila, teprve až se soustředila na jednu z nich. Byla to hora, která Rhonina bez ohledu na jeho obavy tolik přitahovala.

Na jejím úpatí se Rhoninova vize obrátila směrem k obloze tak prudce, že málem ztratil rovnováhu. Stoupal výš a výš a uvědomil si, že se vize soustřeďuje na místa, kde by se šplhající člověk mohl zachytit a najít oporu pro nohy. Pak se ve skalní stěně otevřel vchod do ohromné jeskyně...

...a vize zmizela stejně rychle, jako se prve objevila. Otřesený Rhonin znovu stál na spadaném listí opřený o kmen stromu.

Toto je naše cesta, jediná možná, která ti umožní dosáhnout našeho cíle...

„Ale to bude trvat déle, a navíc vede daleko nebezpečnější oblastí!“ Ani si raději nepředstavoval šplhání po skalní stěně. Co se pro draka zdálo být jednoduchou cestou, mohlo být pro člověka, byť obdařeného magickými schopnostmi, velmi nebezpečné.

Budu ti pomáhat. Neřekl jsem, že budeš muset celou cestu jít pěšky...

„Ale...“

Je na čase, abys vyrazil, naléhal hlas.

Rhonin tedy vyšel... nebo spíš, Rhoninovy nohy vyšly.

Ten efekt trval jen několik sekund, ale stačil na to, aby Rhonina přinutil jít požadovaným směrem. Jakmile znovu získal vládu nad svými končetinami, přidal do kroku. Neměl chuť dostat druhou lekci. Deathwing už mu ukázal, jak mocné je nyní spojení mezi nimi.

Drak už nepromluvil, ale Rhonin věděl, že vyčkává někde v koutku jeho mysli. Přesto, nehledě na ohromnou sílu černého leviatana, se zdálo, že jeho moc nad Rhoninem není úplná. Když už nic, tak to vypadalo, že alespoň jeho myšlenky nejsou jeho dračímu spojenci

přístupné. Jinak by asi Deathwing v tuto chvíli neměl z Rhonina zrovna velkou radost, neboť čaroděj dělal, co mohl, aby vymyslel, jak se dostat z drakova vlivu.

Zvláštní. Včera v noci byl víc než ochoten uvěřit všemu, co mu Deathwing říkal, dokonce i té části o jeho touze osvobodit Alexstraszu. Nyní však měl na všechno daleko realističtější názor. Ze všech stvoření měl jistě Deathwing nejmenší zájem na osvobození svého největšího nepřítele. Copak se po celou válku nesnažil vyhladit její rasu?

A přesto si vybavoval, že Deathwing odpověděl i na tuto otázku, zřejmě někdy ke konci jejich rozhovoru.

„Děti Alexstraszy byly vychovány orky, člověče. Byly poštvány proti jiným tvorům. Její svoboda nezmění to, co se z nich stalo. Budou stále sloužit svým pánům. Zabíjím je, protože není jiné volby, chápeš? ”

A v tu chvíli Rhonin skutečně chápal. Vše, co mu drak předešlou noc řekl, znělo tak věrohodně - ale v denním světle čaroděj nyní tuto věrohodnost zpochybňoval. Deathwing možná myslel vážně vše, co řekl, to však neznamenalo, že pro to, co dělal, neměl jiné, daleko temnější důvody.

Rhonin zvažoval, že medailon jednoduše sundá a zahodí. To by však k němu bezpochyby přilákalo pozornost jeho nechtěného spojence a pro Deathwinga by asi nebyl problém najít ho. Černý drak už ukázal, jak rychlý dokáže být. Rhonin rovněž pochyboval, že kdyby si pro něj musel přijít znovu, byl by stále tak přátelský.

V tuto chvíli nemohl dělat nic jiného než kráčet po zvolené cestě. Rhonina napadlo, že nemá žádné zásoby, ani měch s vodou. Všechno plavalo v moři spolu s ubohým Molokem a jeho gryfonem. Deathwing se mu také neobtěžoval nic shánět. Jídlo a pití, které od něj dostal včera večer, bylo zřejmě vše, co od něj mohl čekat.

Nenechal se tím vyvést z míry a pokračoval dál. Deathwing chtěl, aby došel k hoře, a v tomhle bodě se shodli. Rhonin se tam nějak bude muset dostat.

Zatímco stoupal výš po stále zrádnějším terénu, nedokázal se myšlenkami nevracet k Vereese. Ta elfka prokázala neobyčejnou oddanost svému úkolu, ale nyní už se jistě vrátila... pokud ovšem vůbec přežila útok draků. Myšlenka na to, že by tomu snad tak nemuselo být, způsobila, že Rhonin měl najednou sucho v krku, a navíc zakopl. Ne, musela přežít a dávalo smysl, že se okamžitě potom vrátila ke svým lidem do Lordaeronu.

Určitě...

Rhonin se zastavil. Náhle ho přepadlo nutkání otočit se. Měl strašné podezření, že Vereesa neudělala to, co by dávalo smysl, ale místo toho pokračovala dál. Snad se jí dokonce podařilo přemluvit jinak neústupného Falstada, aby ji odvezl do Grim Batolu. Pokud se jí nic nestalo, mohla teď klidně být v jeho stopách a pomalu se k němu přibližovat.

Čaroděj udělal krok směrem na západ...

Člověče...

Rhonin spolkl nadávku, když se mu v mysli ozval Deathwingův hlas. Jak to ten drak mohl tak rychle poznat? Copak nakonec skutečně mohl číst čarodějovy myšlenky?

Člověče... je čas, aby ses občerstvil a najedl...

„Co... co tím myslíš?“

Zastavil ses. Hledal jsi vodu a jídlo, nebo ne?

„Ano.“ Nemělo smysl říkat drakovi pravdu.

Jsi od nich jen nedaleko. Obrát se znovu na východ a běž ještě několik minut. Povedu tě. Rhoninovi nezbývalo než poslechnout. Nejistě krácel po kamenité stezce, až došel ke shluku několika stromů uprostřed ničeho. Užasl, jak i v těch nejstrašnějších částech Khaz Modanu může kvést život. Už jen kvůli stínu, který vrhaly, musel čaroděj svému nechtěnému spojenci poděkovat.

Uprostřed najdeš vše, po čem toužíš...

Ne vše, po čem toužil, to však nemohl čaroděj Deathwingovi říct. Nicméně pokračoval s jistou nedočkavostí. Voda i jídlo mu už začínaly scházet. A několik minut odpočinku mu rovněž prospěje.

Stromy byly na svůj druh velice malého vzrůstu, ale nabízely dostatek stínu. Rhonin vklouzl mezi ně a okamžitě se rozhlédl. Musel tam být nějaký pramen a snad i ovoce. Co jiného by mu Deathwing mohl na takovou vzdálenost slíbit?

Hostinu. Uprostřed stromů ležela přehlídka jídla a pití, jakou by si na takovém místě Rhonin nikdy nedokázal představit. Králík na rožni, čerstvý chléb, nakrájené ovoce a - opatrně sáhl po láhvi - studená voda.

Jez, ozval se drakův hlas.

Rhonin s chutí poslechl a pustil se do jídla. Králík byl čerstvý a dokonale okořeněný; chléb ještě stále voněl pecí. Odhodil všechny způsoby a pil přímo z láhve... a zjistil, že i když by měla být po chvíli poloprázdná, zůstává plná. Po tom zjištění pil a jedl již Rhonin bez starosti s vědomím, že se o něj Deathwing bezpochyby postará i nadále... tedy alespoň do doby, než dorazí k hoře.

Díky svým magickým schopnostem by si byl schopen něco přikouzlit i sám, ale to by ho stálo sílu, kterou bude ještě potřebovat. Navíc Rhonin pochyboval, že by dokázal stvořit něco takového.

Dříve než doufal, ozval se opět Deathwingův hlas. Nasyčen?

„Ano... ano jsem. Děkuji.“

Je čas pokračovat dál. Cestu znáš.

Rhonin ji znal. Ve skutečnosti si ji dokázal bez potíží vybavit přesně tak, jak mu ji drak ukázal. Deathwing se chtěl bezpochyby ujistit, že se jeho nástroj neztratí.

Čaroděj neměl jinou možnost než poslechnout. Zastavil se jen na okamžik, aby se naposled ohlédl v naději, že v dálce spatří známé stříbrné vlasy. Zároveň však nechtěl, aby s ním Vereesa nebo Falstad šli. Duncan a Molok už kvůli jeho úkolu zahynuli; na Rhoninových ramenou leželo už nyní příliš mnoho mrtvých.

Den stárl. Jak slunce kleslo téměř až k obzoru, začal Rhonin pochybovat o cestě, kterou Deathwing zvolil. Ani jednou nezahlédl orkskou hlídku, a přitom jich kolem Grim Batolu muselo být hodně. Neviděl dokonce ani jediného draka. Buď už v těchto místech nelétali, nebo zašel čaroděj daleko mimo jejich trasy.

Slunce dál klesalo. Ani druhé jídlo, opět evidentně vyčarované Deathwingem, Rhonina neuklidnilo. Když zmizely i poslední zbytky denního světla, zastavil se a pokusil se rozeznat krajinu před sebou. Jediné hory, které zatím viděl, byly daleko od něj. Trvalo by mu několik dní, než by k nim došel, nemluvě o konkrétní hoře, kde orkové drželi draky.

Dobrá, Deathwing ho přivedl až sem; Deathwing by mu teď mohl vysvětlit, jak si představuje, že dorazí ke svému cíli.

Rhonin sevřel v dlani medailon, oči stále upřeny ke vzdáleným horám, a promluvil do prázdna: „Musím s tebou mluvit.“

Mluv...

Ani vlastně nečekal, že to bude takhle fungovat. Zatím to byl vždy drak, kdo mluvil jako první, ne on. „Říkal jsi, že mne tato cesta zavede k hoře, ale pokud ano, bude to trvat daleko déle, než kolik mám času. Nemám ponětí, jak si představuješ, že tam dojdu tak rychle pěšky.“ Jak jsem řekl dříve, nečeká se od tebe, že celou cestu absolvuješ touto primitivní metodou.

Vize, kterou jsem ti seslal, tě měla jen ujistit, že se neztratíš.

„Ale jak se tam mám teda dostat?“

Trpělivost. Brzy by u tebe měli být.

Oni?

Zůstaň, kde jsi. To bude nejlepší.

„Ale...“ Rhonin si uvědomil, že s ním už Deathwing nemluví. Čaroděj měl znovu nutkání strhnout medailon z krku a zahodit ho mezi kameny, ale k čemu by mu to bylo? I tak se Rhonin musel dostat k orskému doupěti.

Koho Deathwing myslel?

A pak uslyšel ten zvuk, zvuk neznějící jako nic z toho, s čím se dřív setkal. Ze všeho nejdřív ho napadlo, že by to mohl být drak, ale pokud ano, musel by mít ohromné potíže se zažíváním. Rhonin zvedl oči k temné obloze, ale nic neviděl.

Pak jeho pozornost upoutal krátký záblesk světla nad ním.

Rhonin zaklel, neboť ho napadlo, že ho Deathwing nechal chytit orky. To světlo musela být nějaká louče nebo krystal v ruce dračího jezdce. Čaroděj si připravil kouzlo. Nevzdá se bez boje, přestože ten bude zřejmě nesmyslný.

Pak se světlo objevilo znovu, tentokrát na delší dobu. Rhonin jím byl na malou chvíli osvětlen, dokonalý cíl pro jakékoli monstrum, které se vznášelo na temné obloze nad ním.

„Říkal jsem ti, že je tady!“

„Však já jsem to věděl! Jenom jsem se chtěl ujistit, že ty taky!“

„Lháři! Víš, žeš ho neviděl! Já jo a ty ne!“

Čaroděj sraštil obočí. Co za draky se může tak stupidně handrkovat, navíc takovými ječivými hlasy?

„Bacha na tu lampu!“ zaklel jeden z těch hlasů.

Světlo najednou sklouzlo z Rhonina a namířilo někam nahoru. Jeho paprsek krátce osvětlil ohromný oválný tvar - vepředu zašpičatělý - než zamířil kamsi dozadu, kde čaroděj rozeznal kouřící zařízení, jež otáčelo vrtulí na konci oválu.

Balón! Uvědomil si Rhonin. Vzducholod'!

Ve skutečnosti už jeden z těchto pozoruhodných vynálezů viděl během války. Úchvatné, plynem naplněné pytle tak obrovské, že by dokázaly zvednout vůz s dvěma nebo třemi lidmi. Během války byly používány k pozorování nepřátelských sil na zemi i na moři, co ale Rhonina na nich přitahovalo nejvíce, nebyla jejich samotná existence, ale fakt, že byly poháněny jinak než magií - olejem a vodou. Balónem pohyboval stroj nevytvořen ani nepoháněn žádným kouzlem, neuvěřitelné zařízení, jež otáčelo vrtulí bez lidské pomoci. Světlo se opět obrátilo na něj, tentokrát evidentně záměrně. Jezdci na létajícím balónu ho nyní mohli velmi dobře vidět a jistě na tom nehodlali nic měnit. Teprve pak si užaslý čaroděj vzpomněl, která rasa se nakonec ukázala jako nejdůležitější a nejsílenější zároveň, aby do podobného vynálezu usedla.

Goblini - a goblini sloužili Hordě.

Vyrazil směrem k největším kamenům a doufal, že se mu podaří ztratit se na tak dlouho, aby stihl dát dohromady kouzlo vhodné proti létajícím balónům. Pak se mu však v hlavě ozval známý hlas.

Stůj!

„Nemůžu! Nahoře jsou goblini! Našla mě jejich vzducholod'! Zavolají orky!“

Ani se nepohneš!

Rhoninovy nohy ho najednou přestaly poslouchat. Místo toho ho obrátily zpět k děsivému balónu a jeho ještě děsivějším pilotům. Vzducholod' klesla přímo nad hlavu zoufalého čaroděje. Z boku pozorovacího můstku spadl provazový žebřík a jen tak-tak nezasáhl Rhonina.

Tvůj transport dorazil, oznámil mu Deathwing.

Dvanáct

„Nástup Lorda Prestora na trůn se zdá být téměř nevyhnutelný," oznámila stínová postava v zelené kouli Krasovi. „Má téměř úžasný dar přesvědčit kohokoli. Máš pravdu, musí to být čaroděj.“

Krasus seděl uprostřed svého příbytku a hleděl do koule. „Přesvědčit jednotlivé vládce bude vyžadovat spoustu důkazů. Jejich nedůvěra ke Kirin Tor každým dnem roste... a to může být jediné práce tohoto rádobý krále.“

Druhý řečník, starší žena z rady, přikývl. „Začali jsme se sledováním. Jediná potíž je v tom, že přítomnost tohoto Prestora je téměř nezachytitelná. Zdá se, že je schopen vycházet a vcházet do svého příbytku, aniž bychom to věděli.“

Krasus předstíral mírné překvapení. „Jak je to možné?“

„Nevíme. A co hůř, jeho zámek je obklopen lomnými kouzly. Jednomu z těch překvapení málem padl za oběť Drenden.“

To, že Drendena, vousatého mága s hlubokým hlasem, téměř zabila jedna z Deathwingových pastí, Krasa rozzlobilo. Když pominul čarodějův ústní projev, vážil si drak jeho ostatních schopností. Přijít o Drendena v takové chvíli by mohlo být příliš velkou ztrátou.

„Musíme být obezřetní," naléhal. „Brzy s vámi opět promluví."

„Ale co máš v plánu, Krase?"

„Výlet do minulosti toho mladého šlechtice."

„Myslíš, že něco najdeš?"

Čaroděj pokrčil rameny. „Můžeme jen doufat."

Odvoloval její obraz a opřel se v křesle, aby si vše rozmyslel. Krasus litoval, že musel své kolegy záměrně trochu poplést, ale bylo to jen pro jejich dobro. Jejich vpády do Deathwingových „smrtných" záležitostí alespoň černého poněkud znervózní. To by mohlo dát Krasovi trochu času. Jen se modlil, aby žádný z nich neriskoval podobně jako Drenden. Kirin Tor budou potřebovat sílu každého z nich, jestli se proti nim ostatní království postaví. Jeho vlastní výlet za Malygosem se jen stěží dal nazvat úspěchem. Malygos souhlasil jen s tím, že jeho prosbu zváží. Krasus předpokládal, že velký drak věří, že se s Deathwingem dokáže vypořádat sám ve svém vlastním sladkém čase. Stříbromodrý leviatan si neuvědomoval, že času už pro žádného z draků nezbývalo mnoho. Pokud Deathwinga nezastaví nyní, tak už nikdy.

Což nechávalo Krasovi poslední, nejméně příjemnou volbu.

„Musím to udělat..." Musel vyhledat jiné z velkých, druhé Aspekty. Přesvědčit jednoho z nich. Pak by konečně mohl získat i Malygosovu pomoc.

A přesto, Ta ze sna byla vždy nesmírně prchavou postavou... což znamenalo, že Krasova největší šance ležela v kontaktu s Pánem času - jehož služebníci už čarodějovy prosby několikrát odmítli.

Nicméně mu nezbývalo než se o to znovu pokusit.

Krasus vstal, přešel k lavici, na které ležela většina předmětů jeho řádu v lahvičkách a sklenicích. Prohlédl celou řadu a jeho oči rychle přelétly chemikálie a magické předměty, jež by vzbudily v členech Kirin Tor nesmírnou závist a nemalou zvědavost, jak k těmto pochybným artefaktům přišel. Kdyby jen tušili, jak dlouho se už svému umění věnuje...

Tady! Malá lahvička s jedinou usušenou květinou upoutala jeho pozornost.

Růže Eon. Lze ji nalézt jen na jediném místě na světě. Krasus ji vlastnoručně utrl pro svou paní, svou lásku. Zachránil ji, když orkové vtrhli do království a k jeho údivu zajali ji i ostatní.

Růže Eon. Pět okvětních lístků úžasně rozdílných odstínů obklopujících zlatou kuličku uprostřed. Když Krasus zvedl uzávěr sklenice, zašimrala ho pod nosem mdlá vůně, jež mu krátce připomněla jeho mládí. Váhavě pro ni sáhl a uchopil zvadlý květ...

...a užasl, jak se květině v tom okamžiku náhle opět vrátila všechna krása a svěžest.

Ohnivě rudá. Smaragdově zelená. Sněžně bílá. Modrá jako nejhlubší moře. Černá jako nejtemnější noc. Každý plátek zářil takovou nádherou, o jaké všichni umělci světa jen sní. Žádný jiný předmět nedokázal překonat její vrozenou krásu, žádná jiná květina se nemohla vyrovnat její kouzelné vůni.

Krasus na chvíli zadržel dech a pak ten nádherný květ rozdrtil.

Nechal jeho zbytky spadnout do připravené druhé ruky. Z dlaně ke konečkům prstů se mu začala šířit pálivá bolest, ale drak ji ignoroval. Zvedl zbytky květiny vysoko nad hlavu a vyslovil několik slov

- pak odhodil, co zbylo z magické růže na podlahu.

Jak se však rozdrčené kousky okvětních lístků dotkly kamene, proměnily se v písek, jenž se rychle šířil po celé podlaze, po celé místnosti, doslova zaplavil celou síň a vše pohltit...

...až Krasus najednou stál uprostřed nekonečné pouště.

Žádný smrtelník - ani sám Krasus - však takovou poušť nikdy nespátl, neboť všude kolem, kam jen oko dohlédlo, ležely roztroušeny zbytky zdí, rozpadlých soch, zrezivělých zbraní a - mág zalapal po dechu

- napůl pohřbených kostí obrovského tvora, který za života musel svou velikostí zastínit i ty největší draky. Byly zde i budovy, a přestože se na první pohled mohlo zdát, že jsou společně se vším ostatním jen zbytky nějaké dávné civilizace, bližší pohled ukázal, že žádná z nich ve skutečnosti neměla nic společného s tou druhou. Polorozpadlá věž, jakou by mohli postavit lidé z Lordaeronu, zastíňovala dům, který bezpochyby patřil trpaslíkům. O kus dál připomínal chrám se střechou klenutou dovnitř ztracené království Azeroth. Blíže ke Krasovi stál obytný dům, zjevně sídlo nějakého orkského náčelníka.

Na jedné z dun napůl ležela uvězněná v písku loď dost velká, aby uvezla tučt mužů. Na jiné, menší duně se blyštěla zbroj z vlády prvního krále Stromgardu. Nahnutá socha elfského kněze jako by dávala lodi i zbroji poslední pomazání.

Úchvatná neuvěřitelná přehlídka, která přinutila i samotného Krasa se na chvíli zastavit. Ten pohled ve skutečnosti nepřipomínal nic víc než morbidní sbírku starožitností... což možná nebylo daleko od pravdy.

Žádná z těchto věcí totiž v této říši nebyla doma; vlastně zde nikdy nežila žádná civilizace ani rasa. Všechny divy, jež stály či ležely před čarodějem, byly sesbírány během nesčetných staletí ze všech koutů světa. Krasus málem nedokázal uvěřit svým očím, protože i samotná představa něčeho takového byla na samých hranicích jeho fantazie. Přinést tyto zbytky, některé tak obrovské a křehké, na toto místo...

Přes to všechno, navzdory podívané, kterou měl nyní před očima, rostla v Krasovi netrpělivost. Čekal. Čekal dál, aniž by měl jedinou známku toho, že někdo zaregistroval jeho přítomnost.

Jeho trpělivost, už tak nalomená událostmi minulých týdnů, mu konečně došla.

Upřel pohled na ohromnou kamennou sochu napůl člověka, napůl býka, jehož paže byla natažena vpřed, jako by posílala nově přichozího pryč, a zavolal: „Vím, že jsi tady, Nozdormu! Vím to! Přeji si s tebou mluvit!“

V okamžiku, kdy drak domluvil, zvedl se vítr, rozvířil písek a zamlžil mu výhled. Krasus pevně stál, i když se přes něj přehnala dokonalá písečná bouře. Vítr kolem něj skučel tak hlasitě, že si musel zakrýt uši. Bouře se zdála rozhodnutá zvednout ho a odhodit pryč, ale čaroděj s ní bojoval magickými i fyzickými silami. Nevzdá se, ne bez možnosti promluvit! Bouře si konečně uvědomila, že ho nezlomí. Přesunula se jinam, na dunu nedaleko od něj. Zvedlo se mračno písku a stoupalo výš a výš k obloze.

Pak dostalo tvar... podobu draka. Stejně velkého, pokud ne většího, jako Malygos. Písečné stvoření se pohnulo a roztáhlo hnědá křídla. K jeho tělu se neustále ještě lepil další písek, ale nyní smíchaný se zlatem, takže rostoucí leviatan se neuvěřitelně leskl v záři pouštního slunce. Vítr ustal, ale z obrovského draka nespadlo ani zrnko písku. Prudce máchl křídly a natáhl krk. Víčka odhalila zářící drahokamy barvy slunce nahrazující oči.

„Korialssstrasssszzzzz...“ zasyčel písečný obr. „Ty sssi dovoluješšš vyrušššit můj klid? Ty ssse odvažžžuješšš vyrušššit můj pokoj?“

„Odvažuji, neboť musím, ó velký Pane času!“

„Poklony můj hněv neutiššší... lepššší, kdybyssš šššel...“ drahokamy zaplály. „Kdybyssš šššel hned!“

„Ne! Ne, dokud si s tebou nepromluví o nebezpečí hrozícím všem drakům! Všem stvořením!“

Nozdormu si odfrkl. Krasa zaplavil oblak písku, ale díky jeho ochranným kouzlům se ho nedotklo ani zrnko. Nikdo nemohl přesně říct, jaká magie v každém takovém zrnku v Nozdormově říši přebývala. Možná by stačilo jediné, aby smazalo celou minulost draka jménem Korialstrasz. Krasus by prostě přestal existovat zapomenut i svou milovanou paní. „Draci, říkáššš? A proč to zzzajímá tebe? Vidím tu jen jednoho draka a jissstě to není ten sssmrtelný čaroděj Krassuss - už ne! Zzzmizz! Vráťm ssse nyní ke sssvé sssbírci.! Užžž jsssem sss tebou zzztratil příliššš mnoho zzzs sssvého drahocenného časssu!“ Jedno křídlo majetnický zakrylo sochu muže-býka. „Musssím toho tolik pozzzbírat, tolik zzzazzznamenat...“

Krasa nejednou rozlítilo, že tenhle drak, největší z pěti Aspektů, ten, kterým proudil samotný čas, se ani trochu nestaral o to, co se dělo v přítomnosti. Pro tohoto leviatana znamenala něco jen jeho drahocenná sbírka minulosti světa. Vysílal své lidi, své služebníky, aby mu přinesli vše, co najdou-vše proto, aby se jejich pán mohl obklopit tím, co kdysi bylo, a zapomenout na to, co by mohlo být.

A tak svým způsobem mohl přehlédnout zánik svého druhu stejně jako Malygos.

„Nozdormu!“ zařval a vynutil si znovu pozornost zářícího draka. „Deathwing žije!“

Čaroděj však s hrůzou zjistil, že tahle strašná zpráva drakovo chování vůbec nezměnila.

Zlatohnědý obr si znovu odfrkl a poslal směrem k malé postavičce před sebou druhé mračno písku. „Ano... no a?“

Krasus vyděšeně zamumlal: „Ty... to víš?“

„Nessstojí mi zzza to na tuto otázzzku odpovídat. A nyní, jessstli užžž nemáššš nic, čím byssss mne obtěžžžoval, je časss, abyssss šššel.“ Drak zvedl hlavu a drahokamy místo očí znovu zaplály.

„Počkej!“ Čaroděj odhodil veškerou důstojnost a začal zuřivě máchat rukama. K jeho úlevě se Nozdormu zastavil a zrušil kouzlo, kterým se hodlal zbavit té protivné vši. „Pokud víš, že temný žije, víš také, co má v úmyslu! Jak to můžeš přehlížet?“

„Protožžže ssstejně jako všššechno ossstatní, i Deathwing jednou zzzemře... i on bude jednou sssoučasstí mé sssbírky...“

„Ale kdyby ses přidal...“

„Užžž jsssi mluvil dossst.“ Zářící písečný drak se zvedl do výše a s ním i kus pouště. Zmítané prudkým větrem se vznesly i menší části bizarní sbírky a na chvíli se staly drakovou součástí.

„A nyní mne užžž nech být...“

Vítr nyní zuřil kolem Krasa - jen kolem Krasa. Dračí čaroděj dělal, co mohl, ale tentokrát se nedokázal udržet. Zavrávoral zmítán znovu a znovu divokými poryvy.

„Přišel jsem kvůli nám všem!“ podařilo se mu ještě zakřičet.

„Neměl jsssi rušššit můj klid. Neměl jsssi vůbec přijít...“ Drahokamy ještě víc zaplály. „To by bývalo zzzze všššeho nejlepššší...“

Ze země vystřelil sloup písku a pohltit bezmocného čaroděje. Krasus už nic jiného neviděl. Začal se dusit. Pokusil se seslat kouzlo, aby se zachránil, ale proti moci jednoho z Aspektů, proti Pánu času byla i jeho jinak ohromná moc pouhým nic.

Neschopen dostat se ke vzduchu se Krasus nakonec vzdal. Ztratil vědomí, zhroutil se...

...a užasle hleděl, jak rozdrčené lístky růže Eon dopadají na podlahu jeho příbytku, aniž by se cokoli stalo.

Kouzlo mělo fungovat. Měl se přeci přemístit do říše Nozdormu, Pána staletí. Stejně jako Malygos ztělesňoval samotnou magii, zastupoval Nozdormu čas a nekonečno. Jeden z nejmocnějších Aspektů by jistě byl mocným spojencem, obzvláště kdyby se Malygos rozhodl znovu se skrýt ve svém šílenství. Bez Nozdormu Krasovy šance na úspěch rapidně klesly.

Čaroděj poklekl, sesbíral okvětní lístky a zopakoval kouzlo. Za svou námahu byl však odměněn jen silnou bolestí hlavy. Jak je to možné? Udělal přeci všechno správně! Kouzlo mělo fungovat - pokud se Nozdormu nějak nepodařilo odhalit čarodějův záměr prosit u něj o pomoc a neseslal kouzlo zabraňující Krasovi vstoupit do písečného království.

Zaklel. Bez možnosti navštívit Nozdormu neměl šanci, přestože pravděpodobnost, že by mocného draka přesvědčil, aby se k němu přidal, byla i tak mizivá. Zbývala tedy jen Ta ze sna... nejprchavější ze všech Aspektů a jediná, se kterou nikdy v celém svém dlouhém životě nemluvil. Krasus ani nevěděl, jak se s ní spojit, neboť se často říkalo, že Ysera nežila celou svou existencí na tomto světě - že pro ni se její sny staly druhou skutečností.

Sny byly skutečností? Čaroděj dostal zoufalý nápad. Takový, že kdyby mu ho poradil někdo z jeho protivníků, ztratil by okamžitě nad sebou kontrolu, proměnil by se zpět v draka a začal by se upřímně smát. Jak směšné! Jak beznadějné!

Ale stejně jako v případě Nozdormu, jaká jiná možnost mu zbývala?

Obrátil se zpět ke své sbírce lektvarů, artefaktů a prášků a hledal černou lahvičku. Našel ji rychle, přestože se jí více než století nedotkl. Když ji naposledy použil - měl zabít, co se zdálo

být nesmrtelným. Nyní si však chtěl jen vypůjčit jednu z jejích nejzákeřnějších schopností a doufal, že se nezmylí v dávce.

Tři kapky na hrotu jediného šípů dokázaly zabít Mantu, Obra hlubin. Tři kapky zabily stvoření desetkrát tak velké a silné než drak. Stejně jako v případě Deathwinga všichni věřili, že Mantu nic nedokáže zastavit.

A nyní měl Krasus v úmyslu sám si trochu toho jedu vzít.

„Nejhlubší spánek, nejhlubší sny...“ mumlal si pro sebe, když lahvičku zvedl. „Tam musí být, tam prostě musí být.“

Z druhé police vzal pohár a malou lahvičku s čistou vodou. Nalil do poháru přesně na jeden lok a otevřel tu černou. S největší možnou opatrností přiblížil její hrdlo k poháru.

Tři kapky během několika sekund zabily Mantu. Kolik bude Krasus potřebovat na tu nejnebezpečnější z cest?

Spánek a smrt... jsou si tak blízko, blíž než si většina lidí uvědomuje. Tam jistě Ysera najde. Nejmenší kapka, jakou byl schopen odměřit, tiše spadla do vody. Krasus černou lahvičku opět zavřel a zvedl pohár.

„Lůžko,“ zašeptal. „Nejlepší to bude na lůžku.“

Jedno se za ním okamžitě zhmotnilo a ani král Lordaeronu by se nezdráhal na něm spokojeně usnout. I Krasus měl v úmyslu na něm spát... možná navěky.

Sedl si na něj a přiložil pohár ke rtům. Než však polkl, co mohlo být jeho posledním douškem, neodpustil si drak v lidské podobě poslední přípitek. „Na tebe, má Alexstraszo, navždy jsem jen tvůj.“

„Dobrá, někdo tu byl,“ mumlala si Vereesa, zatímco zkoumala půdu. „Jeden z nich byl člověk... ten druhý... nejsem si jistá.“

„Jak to můžete poznat?“ zeptal se Falstad a mžoural očima na místo, které si Vereesa bedlivě prohlížela. Nedokázal poznat jednu stopu od drahé. Popravdě, ani vůbec neviděl polovinu z toho, co elfka.

„Podívej se tady. Ten otisk boty.“ Ukázala na zaoblený obrys čehosi v prachu. „Tohle jsou otisky lidských bot, příliš těsné a nepohodlné.“

„Jo, věřím vám. A ta druhá - ta, kterou nemůžete poznat?“

Hraničářka se narovnal. „No, není tu ani známka po nějakém drakovi, ale jsou tu stopy, které nevypadají jako nic, co znám.“

Bylo jí jasné, že Falstad nevidí to, co jí přímo bilo do očí. Trpaslík se však snažil a hleděl na podivné otisky. „Myslíte tyhle, má elfí paní?“

Zdalo se, že to stvoření mířilo směrem, kde ten člověk - bezesporu Rhonin - stál. Nebyly to však šlépěje ani otisky zvířecích tlap. Jejím očím to připadalo, jako by se tam něco napůl vznášelo a navíc táhlo cosi za sebou.

„Tohle nám není o moc víc platné než to první místo, kam nás ta zelená mrcha zavedla!“

Falstad chytil Krylla pod krkem. Goblin měl obě ruce svázané za zády a kolem krku lano, jehož druhý konec byl přivázan ke gryfonovi. Nehledě na to ani Vereesa, ani trpaslík nevěřili, že by jejich nezvaný společník nemohl nějak utéct. Obzvláště Falstad Krylla neustále hlídal.

„No? Co teď? Začíná mi být jasné, že nás vodiš za nos! Pochybuju, žeš nějakého čaroděje vůbec viděl!“

„Viděl! Viděl! Ano, viděl!“ Krylův úsměv se rozšířil snad ve snaze potěšit své vězňatele, ale jeho rozšklebená huba plná ostrých zubů mohla jen stěží vyvolat v někom jině rasy pozitivní emoce. „Popsal jsem ho, ne? Věříte, že jsem ho viděl, že věříte?“

Vereesa si všimla, že gryfon větrí něco za hustým podrostem. Prosekala si mečem cestu a vytáhla předmět čepelí ven. Na špičce jejího meče visel malý prázdný měch na víno. Elfka si k němu přičichla. Ucítla téměř božský buket. Elfka rozkoší dokonce zavřela oči.

Trpaslík si její gesto mylně vyložil: „Tak moc to páchne? To musí být trpasličí pivo!“

„Naopak, našla jsem něco s vůní tak nádhernou, že by neurazila ani stůl mého pána v Quel'Thalasu! Ať již v tomhle měchu bylo jakékoli víno, jistě by zahanbilo i to nejlepší z jeho sklepa.“

„Kdybyste ještě mému pomalému mozku vysvětlila, co to znamená...“

Vereesa pustila měch na zem a zavrtěla hlavou. „Nevím, ale z nějakého důvodu se nemůžu ubránit dojmu, že to znamená, že tu Rhonin byl, třebaže jen krátce.“

Její společník na ni skepticky pohlédl. „Má elfí paní, není možné, že si třeba jen přejete, aby to byla pravda?“

„Můžeš mi odpovědět, kdo jiný by uprostřed téhle pustiny pil víno hodné králů?“

„Jo! Temný, potom, co vysál morek z kostí toho vašeho čaroděje!“

Při jeho slovech se zatřásla, ale nedala se zviklat. „Ne. Jestli ho Deathwing donesl až takhle daleko, musel k tomu mít nějaký důvod!“

„Snad.“ Falstad, který ještě stále držel goblina, se zadíval na tmavnoucí oblohu. „Jestli se chceme dostat před setměním ještě o něco dál, měli bychom jít.“

Vereesa namířila hrot meče na Kryllův krk. „Nejdřív si to musíme vyřídit s tímhle.“

„Co budeme vyřizovat? Buď ho vezmeme s sebou, nebo prokážeme světu čest a zbavíme ho starostí o jednoho goblina!“

„Ne, slíbila jsem, že ho pustím.“

Trpaslík svrátil husté obočí. „Nemyslím, že je to moudré.“

„Níc méně jsem to slíbila.“ Ostře se na něj zadívala. Věděla, že kdyby rozuměl elfům, jak by měl, pochopil by sílu jejího argumentu.

Jezdec na gryfonu však přikývl - i když jen velmi neochotně. „Jo, ať je to, jak říkáte. Dala jste slib a já se vás nebudu snažit zviklat.“ Jakoby pod vousy, ale přesto slyšitelně však dodal:

„Alespoň ne, když už mi zbývá jenom jeden život...“

Vereesa zručně přeřezala pouta na Kryllových zápěstích a pak odstranila smyčku z jeho krku. Goblin začal poskakovat kolem, tak obrovská se zdála být Jeho radost z propuštění.

„Děkuji vám, má šlechtná paní, děkuji!“ Hraničářka znovu přiložila hrot meče na goblinův krk. „Ale ještě než půjdeš, pár otázek. Znáš cestu do Grim Batolu?“

Falstad tu otázku dost dobře nechápal. Se zvednutým obočím zabručel: „Co vás to napadá?“ Záměrně jeho otázku přeslechla. „No?“ Kryllovy oči se v okamžiku, kdy se zeptala, otevřely dokořán. Goblin vypadal bledý jako stěna nebo spíš dostal barvu té nejbledší zelené. „Nikdo nechodí do Grim Batolu, paní! Tam orkové a taky draci! Draci žerou gobliny!“

„Odpověz na otázku!“

Polkl a nakonec kývl svou příliš velkou hlavou. „Ano, paní. Vím cestu - myslíte, že čaroděj je tam?“

„To nemůžeš myslet vážně, Vereeso,“ zahřměl Falstad, tak vyvedený z míry, že jí dokonce začal tykat. „Jestli je ten tvůj Rhonin v Grim Batolu, tak je ztracený!“

„Snad... nebo taky ne. Falstade, myslím si, že se tam celou dobu vlastně snaží dostat, a ne jen pozorovat orky. Myslím, že má jiný důvod... přestože nedokážu říct, co to může mít společného s Deathwingem.“

„Třeba chce sám osvobodit Dračí královnu!“ odvětil trpaslík s opovržlivým odfrknutím. „Je to koneckonců čaroděj, všichni ví, že tihle lidi jsou všichni šílení!“

Naprosto absurdní myšlenka - ale na okamžik se nad ní Vereesa pozastavila. „Ne... to nemůže být pravda.“

Mezitím Kryli evidentně nad něčím usilovně přemýšlel a nezdálo se, že by to pro něj bylo příjemné. Nakonec se jeho tvář zkroutila do výrazu krajní nevole a on zabručel: „Paní chce jít do Grim Batolu?“

Hraničářka to skutečně zvažovala. Bylo to mimo rámeček její přísahy, ale něco ji nutilo jít dál. „Ano. Ano, chci.“

„Tak teda, podívejte, má...“

„Nemusíš jít se mnou, jestli nechceš, Falstade. Děkuji ti, že jsi mi až doteď pomáhal, ale odtud už můžu jít dál sama.“

Trpaslík vehementně zavrtěl hlavou. „Nechat vás samotnou uprostřed orkského území s tímhle falešným skrčkem? Ani náhodou, má elfí paní! Falstad nenechá žádnou slečnu, byť by to byla zkušena bojovnice, samotnou! Jdeme spolu!“

Popravdě jeho společnost nyní přivítala. „Ale můžeš se kdykoli vrátit. Pamatuji si to.“

„Jedině, když se vrátíte se mnou.“

Znovu se obrátila ke Kryllovi. „Nuže? Můžeš mi ukázat kudy?“

„Nemůžu ukázat, paní." Obličej toho malého stvoření se čím dál víc křivil. „Nejlepší... nejlepší, když vás povedu."

To ji překvapilo. „Dala jsem ti svobodu, Krylle..."

„Za to je tenhle ubohý služebník neskonale vděčný, paní... ale jen jedna cesta do Grim Batolu nabízí jistotu a beze mě ji," odvážil se na ni sebevědomě pohlédnout, „ani trpaslík, ani vy nenajdete."

„Máme ještě gryfona, ty malý hlodavče! Prostě tam přiletíme..."

„V zemi draků?" Goblin se zachichotal a v tom smíchu byl náznak šílenství. „To jim můžete vletět přímo do tlamy a nehledat... ne, ne, jít do Grim Batolu, jestli to paní chce, musíte za mnou."

Falstad už to nehodlal poslouchat a okamžitě protestoval, ale Vereesa neviděla jinou možnost než udělat, co goblin navrhoval. Kryli je zatím vedl dobře, a přestože mu, samozřejmě, nevěřila úplně, byla si jistá, že by poznala, kdyby se je pokusil podvést. Mimo to, goblin sám evidentně nechtěl mít s Grim Batolem nic společného, proč by jinak byl tam, kde ho našli? Kdokoli z jeho rasy, kdo sloužil orkům, by byl ve skalní pevnosti a netoulal by se po pustém Khaz Modanu.

A jestli ji zavede k Rhoninovi...

Přesvědčila sama sebe, že se rozhodla správně, a otočila se na trpaslíka. „Jdu s ním, Falstade. Je to nejlepší - je to jediná možnost, kterou mám."

Falstad pokrčil širokými rameny a povzdechl si. „Neshoduje se to s mým úsudkem, ale jo, jdu s vámi - i kdybych měl jenom dávat pozor na tohohle skrčka, abych mu mohl useknout hlavu, až se ukáže, že jsem měl pravdu!"

„Krylle, musíme jít celou cestu pěšky?"

Malé stvoření chvíli uvažovalo a pak odpovědělo: „Ne. Můžeme chvíli na gryfonovi." Usmál se na ni a ukázal všechny zuby. „Vím, kde může zvíře přistát!"

Nehledě na zcela očividné pochybnosti začal Falstad nasedat na gryfona. „Tak nám řekni, kam máme letět, ty malý hlodavče. Čím dřív tam budeme, tím dřív si můžeš jít po svých..."

Goblinova váha silné zvíře zatížila jen velmi málo a to velice rychle vzlétlo. Falstad samozřejmě seděl vpředu, aby měl nad ním lepší kontrolu. Kryli seděl za ním a Vereesa na konci. Elfka schovala meč do pochvy a v ruce měla dýku pro případ, že by se jejich společník o něco pokusil.

Ale přestože goblinovy pokyny ohledně směru nebyly vždy nejjasnější, neviděla Vereesa ani náznak skrytých úmyslů. Drželi se nízko a letěli tak, aby se vyhnuli volným prostranstvím. Hory Grim Batolu se pomalu přibližovaly. Hraničářka ucítila náznak nedočkavosti, když si uvědomila, že se blíží svému cíli, ale tuhle nedočkavost drželo na uzdě vědomí, že zatím nenarazili na žádnou stopu po Rhoninovi ani černém drakovi. Takhle blízko pevnosti by orkové jistě obrovského leviatana spatřili.

A jako by myšlenky na draky dokázaly nějaké přivolat, ukázal najednou Falstad směrem k východu, kde se na obloze objevil ohromný stín.

„Velký!" zavolal. „Velký a rudý jako čerstvá krev! Zvěd z Grim Batolu!"

Kryli okamžitě zareagoval. „Tam dolů!" ukázal goblin do rokle. „Moc místa na ukrytí, i pro gryfona!"

Trpaslík neměl příliš možností, a tak uposlechl a vedl své zvíře k zemi. Drak se stále zvětšoval, ale Vereesa si všimla, že rudé zvíře zároveň letí víc na sever, snad k nejsevernější hranici Khaz Modanu, kde se zoufalé síly Hordy snažily zastavit postupující Alianci. To ji přivedlo na myšlenky na tamní situaci. Copak už lidé začali s ofenzívou? Mohla už být samotná Aliance na půl cesty ke Grim Batolu?

Pokud ano, stejně by to pro její účely bylo pozdě. Přesto, blížící se jednotky Aliance by jí mohly svým způsobem pomoci, pokud by přiměly zdejší orky zaměřit se na jiné záležitosti než na ochranu své pevnosti.

Gryfon slétl do rokle a jeho zvířecí instinkty okamžitě vyhledaly stín. Gryfon nebyl zbabělý, ale moc dobře věděl, kdy se bitvě vyhnout.

Vereesa i ostatní seskočili a rovněž si našli úkryt. Kryll se přitiskl k jedné z kamenných stěn, ve tváři výraz nezakryté hrůzy. Hraničářka si uvědomila, že jí ho je trochu líto.

Čekali několik minut, ale drak se neobjevil. Po nějaké chvíli, která se netrpělivě hraničářce zdála až příliš dlouhá, rozhodla se, že zjistí, jestli zvíře nezměnilo směr. S jistotou se přilepila ke skále a začala šplhat.

Elfka na tmavnoucí obloze neviděla nic, ani skvrnu. Ve skutečnosti si Vereesa myslela, že už mohli dávno pokračovat, jen kdyby se někdo odvážil podívat.

„Nic?“ zašeptal Falstad, který šplhal za ní. Na trpaslíka si vedl velice zdatně. „Čistý vzduch. Úplně.“

„Dobře! Na rozdíl od mých bratránků z kopců díry v zemi moc nemiluju!“ Začal lézt zpátky dolů. „Dobré, Krylle! Je po nebezpečí! Můžeš ze sebe sundat ty...“

Ve stejnou chvíli, kdy se trpaslík zarazil uprostřed věty, se Vereesa rychle rozhlédla. „Co je?“ „Ten zatracený žabí pařát je pryč!“ řekl trpaslík a zbytek cesty dolů téměř seskočil. „Zmizel jak pára nad hrncem!“

Hraničářka rovněž seskočila, nutno podotknout, že o dost elegantněji než trpaslík, a okamžitě začala zkoumat nejbližší okolí. Navzdory tomu, že by měli být schopni vidět vzdalující se goblinovu postavičku, ať už se vydal kterýmkoli směrem, po Kryllovi nebylo ani stopy.

Dokonce i gryfon byl zmatený, jako by si ani on nevšiml, že se to malé stvoření dalo na útěk. „Jak mohl takhle zmizet?“

„Tak to bych taky rád věděl, má drahá elfí paní! To se mu povedlo!“

„Nemohl by ho tvůj gryfon vystopovat?“

„A proč ho prostě nenecháme jít? Bez něho nám bude stejně líp!“

„Protože já...“

Půda pod jejíma nohama najednou změkla a rozdrobila se. Hraničářčiny boty se okamžitě hluboko propadly.

Napadlo ji, že stoupla do bláta, a pokusila se vylézt. Místo toho se jen propadala hlouběji, a navíc znepokojující rychlostí. Bylo to téměř, jako kdyby ji někdo dolů táhl.

„Co to ve jménu Aerie...“ Rovněž Falstad se probořil, ale vzhledem k jeho výšce to znamenalo, že vězel okamžitě po kolena v zemi. Stejně jako hraničářka se snažil dostat ven, ale nebylo to nic platné.

Vereesa se chytila rukama skalní stěny a snažila se najít nějaký výstupek. Na chvíli se jí podařilo klesám zpomalit. Pak ji za kotníky chytilo něco velmi silného a trhlo tak prudce, že se hraničářka neudržela.

Nad sebou uslyšeli panické vřeštění. Na rozdíl od Vereesy a trpaslíka se gryfonovi podařilo vzlétnout a nenechat se chytit. Zvíře se vznášelo na místě přímo nad Falstadovou hlavou a zřejmě se pokoušelo svého pána uchopit pařáty. Když však slétlo níž, vystřelily ze země sloupy hlíny a k Vereesininu zděšení se snažily polapit i gryfona. Ten jen těsně unikl, ale musel zůstat tak vysoko, že nedosáhl ani na jednu ze zoufalých postav pod sebou.

Což znamenalo, že Vereesu nenapadal žádný způsob, jak se zachránit.

Už byla v zemi po pás. Být pohřbena zaživa bylo na jejím žebříčku nejodpornějších smrtí na jednom z předních míst, přestože trpaslíkova situace byla v tomto ohledu daleko akutnější.

Trpaslíkův značně menší vzrůst znamenal, že už měl problémy udržet hlavu nad zemí. Dělal, co mohl, ale ani silný jezdec na gryfonu si nedokázal pomoci. Zuřivě hrabal v měkké půdě, vyhazoval plné hrsti do vzduchu, ale nebylo mu to nic platné.

Hraničářka zoufale zakřičela: „Falstade! Moje ruka! Chyt' se!“

Snažil se. Oba se snažili. Ale byli od sebe příliš daleko. Vereesa s rostoucí hrůzou sledovala, jak její společník neodvratně mizí pod zemí.

„Má...“ bylo poslední, co stačil říct, než zmizel docela.

Elfka, nyní uvězněná až po prsa, na moment ztuhla a zírala na malou prohlubeň v hlíně, která byla to jediné, co po něm zbylo. Země se ani nepohnula. Žádný poslední pokus vymrštit ruku a něčeho se zachytit, žádný zběsilý boj.

„Falstade...“ zašeptala.

Cosí ji s obnovenou silou znovu zatahlo za kotníky. Stejně jako předtím trpaslík, hrabala Vereesa kolem sebe, prsty hluboko zaryté do hlíny, ale ani jí to nijak nepomohlo. Už měla pod zemí i ramena. Zvedla hlavu k nebi. Po gryfonovi nebylo ani vidu, ale z malé římsy na skále se na ni dívala malá, dobře známá postavička, kterou elfka předtím přehlédla.

I v rychle mizícím denním světle dokázala rozeznat Kryllův zubatý úsměv.

„Odpusťte mi, paní, ale temný trvá na tom, aby ho nikdo nevyrušoval, a tak mi svěřil úkol postarat se o vaši smrt. Podřadná práce a naprosto nedůstojná mozku, jako je můj, ale můj pán má koneckonců velmi velké zuby a ostré drápy. Nemohl jsem ho odmítnout, nemyslíte?“ Jeho škleb se ještě rozšířil. „Doufám, že mě pochopíte...“

„K čertu s tebou...“

Země ji pohltila. Ústa a zřejmě i plíce jí naplnila hlína.

Ztratila vědomí.

Třináct

Goblinská vzducholod' se vznášela nad mraky, nyní překvapivě tiše, a blížila se ke svému cíli. Rhonin na přídi neustále pozorně sledoval obě stvoření vezoucí ho jeho osudu. Goblini poletovali sem a tam, poupravovali lana a co chvíli si něco mezi sebou mumlali. Jak takhle šílená rasa mohla stvořit takový zázrak, bylo mimo jeho chápání. Každou chvíli se zdálo, že lod' zničí sama sebe, ale goblinům se pokaždé podařilo dát vše do pořádku.

Deathwing s Rhoninem nepromluvil od chvíle, kdy mu řekl, aby nasedl. Čaroděj věděl, že by ho drak k tomu stejně přinutil, ať už by to chtěl udělat či ne, takže neochotně poslechl, vylezl na palubu a snažil se nemyslet na to, co by se stalo, kdyby se zřítily.

Goblini se jmenovali Voyd a Nullyn a tuhle lod' si postavili sami. Byli to velcí vynálezci, alespoň to o sobě tvrdili, a nabídli služby úžasnému Deathwingovi. Poslední větu vyslovili s jistým sarkasmem. Sarkasmem a strachem.

„Kam mě vezete?“ zeptal se.

Při té otázce se na něj oba piloti podívali, jako by se zbláznil. „Do Grim Batolu, samozřejmě!“ vyštěkl jeden, který měl snad dvakrát víc zubů než ostatní goblini, na které kdy Rhonin nešťastnou náhodou narazil. „Do Grim Batolu!“

To čaroděj samozřejmě věděl, chtěl však znát přesné místo, kde měli v úmyslu ho vysadit. Rhonin těm dvěma vůbec nevěřil, že ho nenechají uprostřed orkského tábora. Dřív než se však mohl zeptat, Voyd se svým kolegou musel bohužel řešit naléhavý problém, tentokrát proud páry tryskající z hlavní nádrže. Goblinská vzducholod' potřebovala k chodu vodu i olej, a pokud se zrovna nekazilo něco obsluhujícího jednu část, zcela jistě tomu tak bylo u části druhé.

Znamenalo to docela bezesnou noc, dokonce i pro člověka, jakým byl Rhonin.

Mraky, kterými letěli, byly tak husté, že čaroděj měl pocit, jako by se prodírali téměř neproniknutelnou mlhou. Kdyby nevěděl, v jaké výšce se pohybují, mohl by si klidně Rhonin myslet, že se neplaví po nebi, ale po klidné mořské hladině. Ve skutečnosti měly tyhle dva způsoby dopravy mnoho společného, včetně nebezpečí rozbití se o skálu. Nejednou se z mlhy zničehonic vynořily na obou stranách vzdušného plavidla hory a několik z nich minuli jen velmi těsně. Přestože se však už připravoval na nejhorší, goblini se dál mezi sebou handrkovali - a občas i kousali - aniž by se hrozící katastrofou nějak nechali vyrušit.

Slunce bylo ještě vysoko na obloze, ale těsně pod hustými mračny bylo přítmí, jako by se už smrákalo. Voyd zřejmě k navigaci používal nějaký magnetický kompas, ale když ho chtěl Rhonin prozkoumat, všiml si, že má tendence se bez varování vychýlit. Nakonec došel k závěru, že goblini prostě letí doslova od oka víc, než že by měli skutečný pojem o směru.

Už dříve odhadl délku cesty, ale z nějakého důvodu, i přestože si byl Rhonin jistý, že by už měli být v blízkosti pevnosti, ho jeho dva společníci ujišťovali, že do přistání zbývá ještě dost času. Postupně tak nabyl podezření, že jejich vzducholod' létá v kruzích, ať již kvůli zmíněnému kompasu nebo z nějakého, jemu neznámého, záměru obou goblinů.

I když se snažil zůstat plně soustředěný na svůj úkol, velmi často Rhoninovy myšlenky sklouzly k Vereese. Pokud žila, šla za ním. Na to ji znal už dost dobře. To vědomí ho znervózňovalo a těšilo zároveň. Ale jak by se elfka mohla dozvědět o vzducholodi? Nakonec skončí uprostřed Khaz Modanu, nebo hůř, vydá se přímo do Grim Batolu.

Jeho ruka pevně sevřela zábradlí. „Ne...“ zašeptal sám k sobě. „Ne... to by neudělala... nemůže...“

Už tak ho strašil Duncanův duch, stejně jako muži z jeho předešlé mise. Byl s nimi dokonce už i Molok, divoký a neustále nasupený přesně jako za života. Rhonin si představoval, jak se k nim přidají Vereesa s Falstadem a jejich prázdné oči se ho budou ptát, jak to, že ještě žije po všech jejich obětech.

Stejnou otázku pokládal Rhonin i sám sobě.

„Člověče?“

Otočil se a uviděl Nullyna, podsaditějšího z obou goblinů, jak stojí těsně u něj. „Co?“

„Čas připravit se na vylodění.“ Goblin se na něj vesele usmál doširoka roztáhlou pusou.

„Jsme zde?“ přinutil se Rhonin odtrhnout od temných myšlenek a zadíval se do mlhy. Kromě ní však neviděl nic, ani pod sebou. „Nic nevidím.“

Za Nullynem se stejně vesele šklebil Voyd, který nyní vzal provazový žebřík a jeho volný konec hodil přes palubu. Náraz lan do boku vzducholodi byl jediný zvuk, který čaroděj zaslechl. Zcela jistě žebřík dole na nic nespádl.

„Tady to je. Tohle je to místo, čestně a skutečně, mistře čaroději!“ Voyd ukázal na zábradlí.

„Podívejte se sám!“

Rhonin se podíval... opatrně. Nepřekvapilo by ho, kdyby ho goblini spojenými silami hodili přes palubu bez ohledu na Deathwingovy rozkazy. „Nic nevidím.“

Čaroděj zaváhal. Nepřál si nic jiného než se z tohoto podivného plavidla dostat a zbavit se jeho posádky, ale věřit slovu goblina, že pod ním je nějaká zem...

Bez varování Rhoninova levá ruka najednou vystřelila a překvapila Nullyna. Čarodějovy prsty se sevřely kolem goblinova krku a pevně stiskly, nehledě na Rhoninovu snahu stáhnout ji zpátky.

Hlas, dozajista ne jeho, ale důvěrně známý, zasyčel: „Přikázzzzal jsssem, abyssste nezzzkoušššeli žádné triky ani ússskoky, červe!“

„M... milost, velký a šlechtný pane!“ dusil se Nullyn. „Jen hra! Jen taková h...“ víc už ze sebe nedostal, neboť Rhoninovy prsty zesílily stisk.

Bezmocný čaroděj pohlédl pod sebe, jak nejvíc dokázal, a uviděl, jak černý drahokam na amuletu matně září. Deathwing ho znovu použil, aby získal kontrolu nad svým lidským „spojencem“.

„Hra?“ zabručely Rhoninovy rty. „Vy si rádi hrajete? Mám pro tebe taky jednu hru, červe...“

Čarodějova ruka se bez větší námahy pohnula a táhla zmítajícího se Nullyna k zábradlí.

Voyd zapištěl a schoval se za motorem. Rhonin se pokusil vzepřít Deathwingově kontrole, jistý si tím, ta černý drak má v úmyslu hodit goblina dolů. I když čaroděj k tomu malému skrčkovi nic necítil, nechtěl mít jeho krev na svých rukách - ani když je teď zrovna používal drak.

„Deathwingu!“ vyštěkl, překvapen, že ho rty i ústa znovu poslouchají. „Deathwingu! Nedělej to!“

Chtěl bys raději, abych je nechal hrát si s tebou jejich malou hru, člověče? ozval se hlas v jeho hlavě. Ten pád by nebyl pro někoho, kdo neumí létat, příjemný...

„Nejsem takový blázen! Neměl jsem v úmyslu přes to zábradlí vůbec přelézt, určitě ne, když mě k tomu vyzve nějaký goblin! Určitě by ses neobtěžoval mě prve zachraňovat, kdybys mne měl za takového hlupáka!“

Pravda...

„A i já mám určitou moc,“ zdvihl Rhonin druhou ruku, kterou Deathwing zrovna nepoužíval. Zamumlal několik slov a vyslal z ukazováčku proud ohně, který okamžitě nasměroval na už tak hrůzou šíleného Nullyna. „Jsou i jiné způsoby, jak naučit gobliny poslouchat.“

Stěží dýchající Nullyn bez šance na útěk vytřeštil oči a pokusil se zakroutit hlavou. „B... budu hodný! J... jenom jsem škádlil! N... nikdy bych neublížil!“

„Ale vysadíš mne na tom správném místě, že ano? Na takovém, které bych ti já i Deathwing schválil.“ Nullynovi se podařilo jen vypísknout. „Tenhle oheň může být i delší.“ Magický plamen se natáhl do dvojnásobné délky. „Dost na to, aby zapálil palubu i ze země, a třeba zapálil olej v nádrži...“

„Ž... žádné triky! Ž... žádné triky! Slibuju!"

„Vidíš?" zeptal se rudovlasý mág svého neviditelného společníka. „Nemusíš ho házet dolů. Mimo to, třeba bys ho mohl ještě potřebovat."

Místo odpovědi Rhoninova ruka náhle Nullyna pustila. Ten s hlasitým žuchnutím spadl na palubu. Goblin několik sekund ležel a zoufale se snažil popadnout dech.

Ať je po tvém... čaroději.

Rhonin vydechl, pak se podíval na Voyda - který se stále schovával za motorem - a zavolal: „No? Dostaň mě k té hoře!"

Voyd okamžitě poslechl a zuřivě tahal za páky a kontroloval všemožné ukazatele. Nullyn se konečně vzpamatoval natolik, aby se k němu přidal. Ani jednou se při tom neotočil.

Rhonin uhasil magický oheň a znovu se zadíval přes zábradlí. Teď už alespoň rozeznával nějaké obrysy, snad skály Grim Batolu. Z Deathwingových dřívějších slov a obrazů předpokládal, že drak ho měl v úmyslu vysadit přímo na úpatí hory, snad u nějaké jeskyně vedoucí dovnitř. Goblini to jistě věděli. Jakákoli jiná volba by z jejich strany znamenala, že se ještě nepoučili, jaké šílenství by bylo zahrávat si ať již se svým vzdáleným pánem nebo s čarodějem. Rhonin se modlil, aby tomu tak nebylo. Pochyboval, že by Deathwing dovolil goblinům uniknout trestu i podruhé.

Začali se přibližovat k jedné konkrétní hoře. Rhonin si její obraz matně vybavoval, přestože v Grim Batolu nikdy nebyl. S rostoucí nedočkavostí se nahnul, aby lépe viděl. Tohle musela být hora z vize, kterou mu Deathwing seslal. Hledal nějaký důkaz - převis nebo výklenek, který by poznal.

Tam! Stejně ústí jeskyně, jaké viděl na té zběsilé cestě ve své mysli. Nebylo ani tak vysoké, aby se v něm postavil dospělý člověk, pokud by se mu vůbec podařilo vyšplhat na několik set metrů vysokou holou skálu. Přesto by to mělo stačit. Rhonin se už nemohl dočkat. Byl víc než šťastný, že se konečně zbaví proradných goblinů i jejich šíleného létajícího stroje.

Provazový žebřík se stále volně houpal, připravený, aby po něm sestoupil. Čaroděj počkal, až Voyd se svým kolegou zamanévrují blíž ke skále. Ať už si prve o vzducholodi myslel cokoli, musel nyní připustit, že ji goblini ovládají s obdivuhodnou přesností.

Žebřík několikrát narazil do skály nalevo od leskyně.

„Dokážeš ji udržet na jednom místě?" zavolal na Nullyna.

Vystrašený pilot se zmohl jen na slabé přikývnuti, ale to Rhoninovi stačilo. Už žádné triky. I kdyby se nebáli jeho, museli mít strach z Deathwinga.

Rhonin se zhluboka nadechl a přešel přes zábradlí. Žebřík se nebezpečně houpal a několikrát s ním narazil na skálu. Čaroděj se snažil nárazy nevnímat a spěchal, jak nejrychleji dokázal, k poslední, rozšířené příčce.

Úzká římsa před vstupem do jeskyně byla nyní těsně pod ním, ale přestože se goblini snažili držet vzducholod' co nejpřesněji, houpal s Rhoninem vítr činící jakýkoli další krok velmi nebezpečným. Tříkrát se pokusil sestoupit a třikrát ho vítr na poslední chvíli i s žebříkem sfoukl, takže mu jedna noha zůstala viset několik set metrů nad zemí.

A co hůř, jak vítr sílil, začala se pohybovat i vzducholod'. Hlasy obou goblinů byly nyní vzrušenější, přestože čaroděj nerozuměl, co na sebe pokřikují.

Bude muset risknout skok. Za současných podmínek by jakékoli kouzlo bylo příliš nejisté. Rhonin se bude muset spolehnout na své fyzické schopnosti - což by obvykle nebyla jeho přednostní volba.

Létající stroj se bez varování pohnul a udeřil s ním o skálu. Rhonin heknul a jen stěží se udržel. Jestli ze žebříku brzy nesleze, mohl by další náraz stačit, aby skončil na tvrdé zemi hluboko dole.

Zhluboka se nadechl a snažil se odhadnout vzdálenost k římsě. Žebřík se houpal sem a tam a hrozil, že s ním brzy znovu udeří o skálu.

Rhonin počkal, až bude co možná nejbliž římsě - a vrhl se směrem k jeskyni.

S bolestivým syknutím přistál na úzké skalní římsě. Nohy mu na okamžik podklouzly a jednou z nich se ocitl ve vzduchu. Čaroděj se naklonil co možná nejvíce dopředu a nakonec se mu podařilo dostat těžiště dovnitř.

Když už měl konečně jistotu, že se nezřítí, zhroutil se na zem a těžce oddechoval. Trvalo mu několik sekund, než nabral dech. Pak se převalil na záda.

Kousek nad ním si Voyd s Nullynem evidentně uvědomili, že se konečně zbavili nechtěného pasažéra. Goblinská vzducholod' se začala vzdalovat, provazový žebřík stále spuštěný z jednoho boku.

Rhoninova ruka najednou vystřelila a jeho ukazováček namířil na vzdalující se stroj.

Otevřel ústa, aby zařval, neboť věděl, co se stane. „Neee!”

Stejná slova, jaká prve použil k vyvolání magického plamene, mu nyní opět vyšla z úst, tentokrát je však nevyslovoval z vlastní vůle.

Proud čistého ohně, větší a silnější, než jaký se mu kdy podařilo seslat, mu vyrazil z ukazováčku přímo směrem k nic netušícím goblinům.

Plameny vzducholod' celou pohltily. Rhonin uslyšel výkřiky.

Jak se oheň dostal k nádrži s olejem, vzducholod' explodovala.

Když její první hořící kusy dosáhly vrcholu stoupání a začaly padat, Rhoninova ruka klesla.

Čaroděj nabral do plic co možná nejvíc vzduchu a zařval: „Tos neměl dělat!”

Díky větru tu explozi nikdo neuslyší, odpověděl chladný hlas. A kusy té lodi dopadnou do hlubokého údolí, kterým nikdo nechodí. Mimo to, orkové jsou zvyklí, že goblini často vybuchují i se svými experimenty. Nemusíš se bát, že by tě objevili... přáteli.”

Rhonina v tuto chvíli však nezajímala vlastní bezpečnost, ale životy obou goblinů. Smrt v boji byla jedna věc, trest, jaký svým proradným služebníkům černý drak vyměřil, úplně jiná.

Udělal bys lépe, kdybys pokračoval hlouběji do jeskyně, dodal Deathwing. Ty živly venku ti jistě příliš neprospívají.

Rhonina drakův pokus o vyjádření starosti o něj nijak neuklidnil, přesto poslechl. Nijak netoužil nechat se smést stále silícím větrem z útesu. Ať již to bylo dobře či ne, díky Deathwingovi se velmi přiblížil svému cíli. A i on sám musel přiznat, že ani nedoufal, že by se kdy mohl dostat tak blízko. Hluboko uvnitř čaroděj celou dobu doufal, že zahyne - snad se to stane, až splní svůj úkol. Nyní jeho šance vzrostly...

V tu chvíli přivítal Rhonina strašlivý zvuk, jenž okamžitě poznal. Drak, samozřejmě mladý a silný. Draci a orkové. Čekali na něj v hlubinách hory.

Připomněli mu, že by mohl zemřít tak, jak si to původně představoval...

Ten člověk byl silný. Silnější, než si prve vůbec dokázal představit.

Znovu oděn do kůže Lorda Prestora přemítal Deathwing nad loutkou, kterou si zvolil.

Zmocnit se čaroděje, jehož Kirin Tor poslali na zcela nemožnou misi, bylo to nejsnadnější.

Obrátí jejich hloupost ve vítězství - ale své vítězství. Tenhle Rhonin to pro něj zařídí, přestože ne způsobem, jaký by ten smrtelník čekal.

I tak však čaroděj prokázal o hodně více vzdoru, než by si Deathwing připustil, že je u člověka možné. Má silnou vůli. Je dobře, že zemře v zájmu věci. Taková silná vůle dělá silné čaroděje - jako byl Medivh. Jen jediné jméno z lidské rasy, které kdy černý leviatan respektoval, a to bylo právě Medivhovo. Byl stejně šílený jako goblini - nemluvě o stejné nepředvídatelnosti - a navíc vládl neuvěřitelnou silou. Ani Deathwing by se s ním dobrovolně neutkal.

Ale Medivh byl mrtev - a černý drak věřil, že tomu Ink je bez ohledu na fámy, jež tvrdily opak. Žádný čaroděj se nikdy ani nepřiblížil schopnostem, jaké měl tenhle šílenec, a Deathwing se postará, aby se to ani v budoucnu žádnému nepodařilo.

Pokud ho však Rhonin neposlouchal slepě - jako například vládci Aliance - bude ho poslouchat díky vědomí, že Deathwing sleduje každý jeho krok. Ti dva goblini jako lekce určitě stačili. Je možné, že se jen snažili svého pasažéra vystrašit, ale Deathwing na lakové šprýmy neměl čas. Varoval Krylla, aby vybral dva takové, kteří svůj úkol splní bez nesmyslných komplikací. Až vrchní goblin dokončí svůj vlastní úkol, promluví si s ním Deathwing o jeho volbě. Černý drak nebyl vůbec spokojen.

„Na tvém místě bych nezklamal, malá ropucho,” zasyčel. „Nebo si tví bratříčkové ve vzducholodi budou připadat jako nesmírně šťastní v porovnání s osudem, který pro tebe připravím...”

Zahodil všechny myšlenky na gobliny. Lord Prestor měl důležitou schůzku s králem Terenasem... o princezně Calii.

Oděn do nejlepších šatů, jaké mezi všemi šlechtici v této zemi bylo možno vidět, obdivoval Deathwing sám sebe ve vysokém zrcadle ve vstupní hale svého zámku. Ano, každým coulem budoucí král. Kdyby mezi lidmi bylo jen zrno důstojnosti a moci, kterou sám vládl, snad by drak i uvažoval o tom, že je ušetří. To, co však na něj ze zrcadla zhlíželo, zosobňovalo dokonalost, jaké lidé nedosáhnou ani ve svých nejdívočejších snech. Prokáže jim vlastně dobrou službu, že ukončí jejich bídné existence.

„Brzzzy," zašeptal slib sám sobě. „Užžž brzzzy."

Kočár ho zavezl přímo do paláce, kde mu strážce zasalutovaly a okamžitě ho uvedly dál. Ve vstupní hale Deathwing narazil na sluhu, který se okamžitě začal omlouvat, že ho král nemohl přivítat osobně. Opět dokonale vžitý do své role mladého šlechtice, kterému nejde o nic jiného než o mír mezi všemi stranami, předstíral drak, že je vše v pořádku, usmál se a požádal toho člověka, aby ho zavedl na místo, kde si král přeje, aby na něj počkal. Předpokládal, že král na jeho návštěvu ještě není připraven, obzvláště jestli musel Terenas stále ještě vysvětlovat své mladé dceři, jakou budoucnost pro ni vybral.

Deathwing už odstranil všechny překážky ke svému jmenování a od korunovace ho dělilo jen několik dní, a tak se nyní zaměřil na to, co považoval za dokonalý přídavek ke svým plánům. Jak lépe si upevnit pozici než sňatkem s dcerou jednoho z nejmocnějších králů Aliance? Ne, že by si tedy mohl příliš vybírat. Ve skutečnosti měli svobodné dcery v přiměřeném věku jen Terenas a Daelin Proudmoore. Jaina Proudmoore byla však příliš mladá a z toho, co drak zjistil, příliš těžce ovladatelná, jinak by na ni počkal. Ne, Terenasova dcera bude stačit. Calia měla do toho správného věku pro sňatek ještě dva roky, ale ty pro věčného draka nehrály žádnou roli. Do té doby nejenže budou všichni ostatní jeho druhu pod jeho nadvládou nebo mrtví, ale Deathwing navíc dostane do pozice, ze které bude skutečně moci podkopávat základy Aliance. To, co se orkům nepodařilo dosáhnout zvenčí, dokáže on zevnitř.

Sluha otevřel dveře. „Pokud budete tak laskav a chvíli posečkáte, můj pane, Jeho Veličenstvo zde bude za několik okamžiků."

„Děkuji ti." Deathwing byl tak hluboko ve svých myšlenkách, že si teprve, až se dveře zavřely, všiml dvou dalších lidí, kteří bezesporu čekali na něj.

Obě postavy v pláštích mírně kývly hlavami směrem k němu.

„Bud'te pozdraven, Lorde Prestore," zahřměl ten se zarostlou tváří.

Deathwing jen stěží potlačil mraky, které se mu hnaly do tváře. Čekal, že se s Kirin Tor setká, ale ne v Terenasově paláci. Nepřátelství k čarodějům z Dalaranu, jež drak ve vládách magicky vyvolal, mělo zabránit tomu, aby se Kirin Tor neočekávaně objevili.

„Bud'te zdraví i vy, pane a paní."

Druhá postava, starší čarodějka, odpověděla: „Doufali jsme, že se s vámi setkáme dříve než zde, můj pane. Vaše pověst se šíří královstvími Aliance... obzvláště v Dalaranu."

Magie, kterou tihle čaroději vládli, činila jejich tváře nezřetelnými, ale přestože by Deathwing mohl zcela jednoduše jejich závoje prohlédnout, neučinil tak. Tyhle dva už znal, i když nikoli jménem. Ten vousatý měl specifickou a nějak povědomou auru, jako by se s ním už Deathwing setkal. Falešný šlechtic předpokládal, že byl zodpovědný alespoň za jeden ze dvou hlavních pokusů proniknout skrze jeho ochranná kouzla do zámku. Když zvážil sílu v oněch kouzlech ukrytou, překvapilo ho, že ten člověk ještě žije, a navíc stojí před ním.

„A pověst Kirin Tor je známá stejně dobře," odvětil.

„A každým dnem se povědomí o nás šíří víc a víc, ale musím přiznat, že ne způsobem, jakým bychom si přáli."

Narážela na jeho práci. Tady však Deathwing neviděl nebezpečí. V tuhle chvíli ho pravděpodobně mají za temného čaroděje - mocného, ale zdaleka ne tak, jak skutečně byl.

„Čekal jsem, že se zde setkám s Jeho Veličenstvem o samotě," řekl a chopil se tak otěží rozhovoru, „Má Dalaran s Lordaeronem něco důležitého k projednání?"

„Dalaran si chce zachovat přehled o rozhodnutích důležitých pro všechna království Aliance," odpověděla žena. „Což poslední dobou není zrovna snadná záležitost, kvůli tomu, že nejsme informováni o důležitých schůzkách jejich členů."

Deathwing v tichosti přešel ke straně stolu, kde Terenas vždy schovával pár lahví svého nejlepšího vína pro čekající hosty. Lordaeronské víno bylo v jeho očích jediným artiklem, který si jeho království mohlo s čistým svědomím dovolit vyvážet. Nalil si trochu do poháru zdobeného drahokamy, jenž stál připraven vedle. „Ano, hovořil jsem s Jeho Veličenstvem a pokoušel jsem se ho přimět, aby vás přizval k rozhovorům o Alteracu, ale zdál se být neústupný."

„Výsledek známe," obořil se vousatý čaroděj na draka. „Musím vám poblahopřát, Lorde Prestore."

Ani jednou se mu nepředstavili a ani on tak dosud neučinil. Ano, opravdu ho sledovali - tedy přesně do té míry, nakolik jim to dovolil.

„Musím vám říci, že mne to překvapilo. Doufal jsem jen, že se nám podaří udržet Alianci pohromadě, po tom nešťastném chování Lorda Perenolda."

„Ano, to byla hrozná věc. Člověk by to do něj neřekl. Znal jsem ho, když byl ještě mladší. Poněkud plachý, nezdál se být zrádcem."

Najednou promluvila starší žena: „Vaše bývalá země není příliš vzdálena od Alteracu, nemýlím se, Lorde Prestore?"

Deathwing poprvé pocítil náznak vzteku. Tahle hra už ho nebavila. Věděla to?

Než stačil odpovědět, nádherně zdobené dveře naproti vstupu se otevřely a dovnitř vkráčel král Terenas, zjevně vůbec ne v dobré náladě. Za ním spěchal malý blondatý chlapec s andělskou tváří, jistě se naučil chodit teprve nedávno a snažil se upoutat otcovu pozornost. Terenas však pohlédl na oba temně oděné mágy a vrásky na jeho čele se prohloubily.

Otočil se k dítěti. „Utíkej za svou sestrou, Arthasi, a pokus se ji uklidnit. Přijdu, jakmile budu moci, slibuji."

Arthas přikývl a se zkoumavým pohledem na tatínkovu návštěvu zamířil dveřmi zpět.

Terenas je za ním zavřel a okamžitě se otočil k čarodějům. „Měl jsem za to, že jsem majordomovi nařídil, aby vás informoval, že na vás dnes nemám čas! Pokud chce Dalaran podat nějakou stížnost vztahující se ke způsobu, jakým řeším alianční záležitosti, může tak učinit oficiálně přes našeho velvyslance! A nyní vám přeji krásný zbytek dne!"

Dvojice se to zřejmě vůbec nedotklo. Deathwing skryl vítězoslavný úsměv. Jeho moc nad králem zůstávala silná, i když musel drak řešit jiné záležitosti, jako například Rhonina. Když už si Deathwing vzpomněl na svou novou loutku, doufal, že si čarodějové vezmou Terenasovo rozloučení k srdci a odejdou. Čím dřív budou pryč, tím dřív se bude moci vrátit ke kontrole jejich mladšího kolegy.

„Jsme na odchodu, Vaše Veličenstvo," zahřměl čaroděj. „Ale byli jsme zmocněni vám oznámit, že rada doufá ve vaše brzké zdůvodnění celé záležitosti. Dalaran byl vždy dobrým a loajálním spojencem." „Když se mu zrovna chtělo." Oba čarodějové přeslechli vládcovu urážlivou poznámku. Žena se otočila k Deathwingovi a řekla: „Lorde Prestore, bylo nám ctí se s vámi konečně setkat tváří v tvář. Věřím, že tomu tak nebylo naposledy."

„Uvidíme." Ani se nepokusila podat mu ruku a on ji k tomu ničím nevybízel. Varovali ho, že ho budou i nadále sledovat. Kirin Tor byli bezpochyby toho názoru, že tak bude opatrnější, snad dokonce nejistý, ale černému draku byly jejich výhrůžky k smíchu. Ať si ztrácí čas plížením kolem jeho magických bariér nebo přesvědčováním vládců Aliance, aby dostali rozum. Za svou snahu sklídí jen ještě větší nenávisť ostatních lidí - což Deathwingovi dokonale vyhovovalo.

Oba mágové se uklonili a odešli ze síně. Z úcty ke králi dali přednost obyčejnému odchodu před magickým zmizením, jakého byli schopni. Počkají, až budou ve vlastní zemi, z dohledu očí, kterým nedůvěřovali. I teď si Kirin Tor dávali záležet na tom, jak před ostatními vypadají.

Ne, že by na tom z dlouhodobého hlediska záleželo.

Když čarodějové konečně odešli, král Terenas promluvil: „Co nejpokorněji se omlouvám za ten výstup, Prestore! Je to jejich vina! Vtrhnou si do paláce, jako by tu vládl Dalaran, a ne Lordaeron! Tentokrát zašli příliš daleko...”

Zastavil se uprostřed věty, když k němu Deathwing napřáhl ruku. Poté, co se přesvědčil, že oboje dveře jsou zavřené, a nikdo tudíž nevběhne dovnitř, aby viděl, jak krále očaroval, přešel falešný šlechtic k oknu a shlížel na královské pozemky a celé království pod sebou.

Deathwing trpělivě čekal a sledoval bránu, kterou museli projet všichni, kdo jeli z nebo do královského sídla.

Objevili se oba čarodějové, mířili pryč. Hlavy měli skloněny jeden k druhému, jako by potřebovali v rychlosti probrat něco důležitého, ale tajného.

Drak se ukazovátkem dotkl drahé skleněné výplně okna a nakreslil dva kruhy, jež ihned zaplály temně rudou. Pak vyslovil jediné slovo.

„Sklo v jednom z kruhů se posunulo, svráštělo a změnilo v napodobeninu úst.

„...vůbec nic! Je čistý. Enigma! Necítil jsem vůbec nic!”

V druhém kruhu se zformovala druhá, poněkud jemnější ústa. „Třeba ses ještě dostatečně neregeneroval, Drendene. Koneckonců, ten šok, co jsi utrpěl...”

„Z toho jsem se už dostal! Muselo by to být silnější, aby mne to zabilo! Mimo to, vím, že jsi ho rovněž zkoušela! Cítila jsi něco?”

Ženské rty se zúžily do tenké čárky. „Ne... což znamená, že je velmi, velmi mocný - dost možná stejně jako Medivh.”

„Musí používat nějaký mocný talisman! Nikdo nemá takovou moc, ani Krasus!”

Moderin hlas se najednou změnil. „A skutečně víme, jak mocný Krasus je? Je starší než my všichni. To jistě něco znamená.”

„Znamená to, že je opatrný... ale je z nás nejlepší, přestože není v čele rady.”

„To byla jeho volba - nejednou.”

Deathwing se nahnul dopředu a jeho prve nepatrná zvědavost se stala silnější.

„A co vůbec dělá? Proč to tají?”

„Říká, že se chce pokusit zjistit něco o Prestorově minulosti, ale myslím, že v tom bude něco víc. Ve všem, co Krasus dělá, je něco víc.”

„Nuže, doufejme, že brzy něco zjistí, protože situace je... co se děje?”

„Cítím jakési lechtání na krku! Napadlo mě...”

Nahoře v paláci drak rychle mávl rukou přes obě magická ústa. Sklo se okamžitě vrátilo do původního stavu. Deathwing ustoupil.

Žena nakonec ucítila jeho kouzlo, ale nebude schopna ho vystopovat. Neměl z nich strach, jakkoli schopní mohli tihle lidští čarodějové být, ale v současné chvíli neměl chuť se s nimi pouštět do křížku. Ve hře byl další element a drak byl poprvé od samotného začátku hluboce zamyšlený.

Otočil se zpět k Terenasovi. Král stál přesně tam, kde ho Deathwing nechal, ústa otevřená, ruka uprostřed pohybu.

Drak luskl prsty.

„...a já to nestrpím! Mám sto chutí přerušit s nimi všechny diplomatické styky, okamžitě! Kdo vládne v Lordaeronu? Kirin Tor ne, ať už si myslí cokoli!”

„Ano, zřejmě je to moudré rozhodnutí, Vaše Veličenstvo, ale odložte ho. Nechte je vznést protest a pak za nimi teprve zavřete brány. Jsem si jistý, že pak se k vám ostatní království přidají.”

Terenas se na něj unaveně usmál. „Jsi velmi trpělivý mladý muž, Prestore! A já jsem tu stál a křičel, zatímco ty jsi jen stál a poslouchal mne! Ale měli bychom se bavit o budoucím sňatku! Pravda, máme více než dva roky, než se může uskutečnit, ale zásnuby budou vyžadovat spoustu organizačních záležitostí!” Pokrčil rameny. „To je osud králů!”

Deathwing se mu krátce uklonil. „Plně vás chápu, Vaše Veličenstvo.”

Král Lordaeronu mu začal vyprávět, jakými zvláštními funkcemi bude muset jeho budoucí zet' projít během několika nadcházejících měsíců. Kromě převzetí vlády nad Alteracem se bude mladý Prestor účastnit všech oficiálních akcí, aby posílil pouta mezi sebou a Calii v

očí svých lidí i ostatních vládců. Bude nutné, aby svět viděl, že tahle dvojice se stane počátkem skvělé budoucnosti celé Aliance.

„A až se nám podaří získat zpět od orků Khaz Modan a Grim Batol, můžeme začít plánovat další skvostný obřad, při kterém tuto zem navrátíme trpaslíkům. Ten obřad povedeš ty, drahý chlapče, neboť máš dozajista největší zásluhu na tom, že Aliance vydrží jednotná až do konečného vítězství...“

Deathwingovy myšlenky sklouzávaly dál a dál od Terenasova blábolení. Z velké části věděl, co bude ten starý muž říkat - vždyť mu ta slova sám dříve do hlavy dal. Lord Prestor, hrdina, shrábne svou odměnu a pomalu, metodicky začne pracovat na totálním zničení nižších ras. Co však draka v tuto chvíli zajímalo víc, byl rozhovor těch dvou čarodějů, a obzvláště jejich zmínka o dalším členu Kirin Tor, o jakémsi Krasovi.

Ten Deathwinga zaujal. Věděl, že už dříve se kdosi pokusil obejít kouzla obklopující jeho zámek a že jeden z těch pokusů vyvolal Nekonečný hlad, jednu z nejstarších a nejdůmyslnějších pastí, jakou kdy člověk vládnoucí magií stvořil. Drak rovněž věděl, že Hlad tentokrát selhal.

Krasus... Bylo tohle jméno čaroděje, který unikl kouzlu starému jako Deathwing sám? Asi se o tobě budu muset dozvědět víc, pomyslel si drak, zatímco nepřítomně kýval na odpověď Terenasovým žvástům. Ano, asi se o tobě budu muset dozvědět víc...

Čtrnáct

Krasus spal. Spal hlouběji než kdykoli předtím, dokonce i než když byl ještě mládě. Spal spánkem napůl v místě, kde se zdávají sny, a napůl tam, odkud se ani nejstatečnější válečník už nedokáže vrátit. Spal s vědomím, že každou hodinu se víc a víc blíží ke sladkému zapomnění. Dračí mág spal a snil.

První vize byly jen mlhavé jednoduché obrazy z jeho podvědomí. Brzy je však vystřídal vzdálenější a absurdnější představy. Okřídlená stvoření dračí, a zároveň ne, zdánlivě panicky poletovala kolem, Z dálky se mu vysmíval nějaký muž v černém, jenž se náhle vynořil odnikud. Kolem podlouhlého, sluncem zalitého kopce běželo dítě... které se najednou změnilo ve zvrácenou, nemrtvou stvůru z čistého zla.

Význam těchto snů jej znepokojil, třebaže byl v hlubokém spánku. Čaroděj sebou několikrát trhnul, Tím se ponořil ještě hlouběji a vstoupil do říše čisté temnoty, jež ho dusila a utěšovala zároveň.

A v té říši k zoufalému dračímu mágovi promluvil hlas, měkký, ale silný.

Ty bys pro ni obětoval vše, není-liž pravda, Korialstraszi?

V Krasově příbytku se jeho rty pohnuly, jak ve snu odpovídal. Obětoval bych i sám sebe, pokud by to znamenalo, že bude volná...

Ubohý, věrný Korialstraszi... Z temnoty se vynořil tvar, který se s každým nadechnutím spícího muže zavlnil. Krasus se ve snu pokusil jej dotknout, ale těsně před tím, než se mu to podařilo, stín zmizel.

Byla to Alexstrasza.

Čím dál rychleji se blížíš k věčnému odpočinku, odvážlivče. Chceš mne o něco požádat, než se tak stane?

Jeho rty se znovu pohnuly. Jen, abys jí pomohla...

A pro sebe nic? Snad získat zpět svůj hasnoucí Život? Ti, kdo najdou odvahu upít se k smrti, by měli být odměněni plným pohárem toho nejlepšího ročníku...

Zdálo se, že ho temnota vtahuje do sebe. Krasus najednou téměř nemohl dýchat ani myslet.

Zmocnilo se ho pokušení poddat se a nechat se zahalit příjemnou rostoucí nevědomostí.

Přesto se přinutil odpovědět. Ji. Vše, co žádám, je pro ni.

Náhle ucítil, jak je tažen směrem vzhůru, na místo plné barev a světla, na místo, kde znovu mohl dýchat, znovu myslet.

Zaútočily na něj obrazy, ne jeho vlastní sny, nýbrž sny druhých. Viděl přání a tužby lidí, trpaslíku, elfů, dokonce orků a goblinů. Trpěl v jejich nočních můrách, opájel se jejich

sladkým sněním. Byla jich spousta, ale v okamžiku, kdy prošly kolem něj, nebyl schopen si vybavit jediný z nich, stejně jako bylo téměř nemožné vzpomenout si na vlastní sny.

Uprostřed téhle plynoucí krajiny se zjevila další vize. Zatímco se však všechny ostatní převalovaly jako hustá mlha, tenhle měl svůj tvar - více či méně - který rostl tak rychle, že brzy malou čarodějovu postavičku zcela zastínil.

Impozantní dračí tělo, napůl hmotné, napůl představa se k němu blížilo a v chůzi roztáhlo křídla. Na jeho těle bylo možno rozeznat náznak temně zelené, jako les, když přichází noc. Krasus vzhledl připraven střetnout se s dračím pohledem - a zjistil, že oči ohromného leviatana jsou zavřené, jako by spal. Nepochyboval však, že Paní snů ho vidí až příliš dobře. Takovou oběť po tobě nebudu vyžadovat, Korialstraszi, ty, kdož jsi vždy byl tím nejzajímavějším snílkem... Koutky dračí tlamy se mírně zvedly Nejneobvyklejším snílkem... Krasus se snažil postavit pevně na nohy, vlastní? vůbec se postavit na nohy, ale země kolem něj i pod ním zůstávala tvárná, jakoby tekutá. Byl přinucen vznášet se v pozici, jež v něm vzbuzovala touhu. Děkuji ti, Ysero...

Vždy uctivý, vždy diplomatický, dokonce i k mým poddaným, kteří tě, mým jménem, několikrát odmítli.

Necháпали plně vážnost situace, opáčil. Chceš tím říct, že já jsem plně nechápala vážnost situace. Ysera se vzepjala, krk i křídla se zavlnily, jako by byly jen odrazem ve vodní hladině. Její víčka zůstávala zavřená, ale bylo zřejmé, že se na vetřelce ve svém království upřeně dívá. Není tak snadné osvobodit tvou milovanou Alexstraszu, a ani já nejsem schopna říct, jestli cena za to není příliš vysoká. Není lepší nechat svět, ať si běží dál podle sebe? Jestli Dárkyně života má být osvobozena, nestane se tak samo sebou?

Její lhostejnost, lhostejnost všech tří Aspektů, které navštívil, naplnila mysl dračího mága vztekem. A má se Deathwing skutečně stát vyvrcholením běhu světa? Jistě se tak stane, pokud nic neučiníš a dál si budeš hovět ve svých snech!

Křídla se složila. Nezmiňuj ho! Krasus ale nehodlal ustoupit. Proč, Paní snů? Máš z něj noční můry?

Přestože víčka zůstávala pevně zavřená, bylo z Yseřiných očí cítit, jak strašné emoce v ní probudil. On je tím, do jehož snů už nikdy nevstoupím - nikdy. On je tím, kdo je zřejmě strašlivější ve spánku než při vědomí.

Rozčilený čaroděj nepředstíral, že by jejím posledním slovům rozuměl. Zajímala ho jediné skutečnost, že žádný z velkých nedokázal vytvořit říši, kde by bylo možno pevně stát na nohou. Pravda, kvůli Duši démona už nebyli tím co dřív, ale i tak vládli ohromnou mocí. Přesto se zdálo, že všichni tři měli pocit, že Věk draků skončil a že i kdyby měli možnost změnit budoucnost, nestálo by jim to za to, aby opustili své uměle vytvořené říše.

Vím, že ty a tví se stále ještě pohybujete mezi mladšími rasami, Ysero. Vím, že stále ještě ovlivňuješ sny lidí, elfů a...

K věci, Korialstraszi! I má říše má hranice!

Ale ty jsi ještě svět zcela nezatratila, že ne? Na rozdíl od Malygose a Nozdormu se neskrýváš v šílenství či mezi vzpomínkami na minulost! Koneckonců, nejsou i sny tvou budoucností? Stejně jako mou minulostí, to by sis měl zapamatovat!

Kolem přeletěl mlhavý obraz lidské ženy držící novorozeně. Hned vedle se objevila představa malého chlapce svádějícího ukrutnou bitvu s dětskými příšerami a vzápětí zmizela. Krasus si chvíli prohlížel různé sny objevující se a znovu mizící všude kolem něj. Těch temných bylo stejně jako světlých, ale tak tomu bylo vždy. Rovnováha.

A přesto v jeho mysli vězněm Dračí královně a Deathwingovo rozhodnutí očistit svět od mladších ras tuhle rovnováhu rozvracelo. Už nebudou sny, nebudou naděje, už nic, pokud tuhle hrozbu neodvrátí.

S tvou pomocí či bez ní, Ysero, budu pokračovat, Musím!

To všichni jistě uvítají... zavlnilo se dračí tělo.

Krasus se od ní odvrátil ignoruje neurčité obrazy, kterými bylo poseto jeho probuzení. Pak mne buď pošli zpět do mého příbytku, nebo mne svrhni do propasti!

Snad by bylo nejlepší, kdybych víc nežil a neviděl zánik světa - a to, co se stane z mé královně!

Čekal, že ho Ysera pošle zpět do náruče zapomnění, aby už nemohl dále obtěžovat ji ani ostatní Aspekty s Alexstraszou a jejím osudem. Místo toho ucítil dračí mág jemný dotyk na rameni, téměř konejšivý.

Krasus se otočil a zjistil, že stojí tváří v tvář štíhlé bledé ženě, krásné, ale neskutečné. Stála před ním oděná do pavučině podobných, volně vlajících šatů bledě zelené barvy a dolní část obličeje jí zakrýval jemný závoj. Svým způsobem mu připomínala jeho královnu - a přesto byla jiná.

Ženiny oči byly zavřené.

Ubohý, trpící Korialstraszi. Její ústa se nepohybovala, ale Krasus její hlas znal. Byl to Yseřin hlas. Na bledé tváři měla vážný zamyšlený výraz. Udělal bys pro ni skutečně všechno.

Nechápal, proč se obtěžovala opakovat, co oba dávno věděli. Krasus se od Paní snů znovu odvrátil a hledal cestu, kterou by mohl odejít z tohoto neskutečného světa.

Nechod' ještě, Korialstraszi.

A proč ne? zeptal se a opět se otočil...

Ysera na něj hleděla, očima dokořán otevřenýma. Krasus ztuhnul, neschopen se do nich dívat. Byly to oči všech, které kdy znal, které kdy miloval. Byly to oči, jež ho znaly do posledního skrytu duše. Byly modré, zelené, rudé, černé, zlaté - všech barev, které mohly mít.

Byly to i jeho oči.

Budu uvažovat nad tím, co jsi mi řekl.

Nechtěl věřit vlastním uším. Ty budeš...

Utišila ho zvednutím raky. Budu uvažovat nad tím, co jsi mi řekl. Nic víc, nic míň. Prozatím. A... a pokud se mnou budeš souhlasit?

Pak se pokusím přesvědčit Malygose a Nozdormu, aby ti pomohli... ale ani pak za ně nemohu slíbit vůbec nic.

Bylo to víc, než s čím Krasus prve přišel, dokonce víc, než v co až do této chvíle doufal.

Nejspíš z toho nic nevzejde, ale alespoň mu dodala naději, se kterou bude moci pokračovat v bitvě.

Já... já... děkuji ti.

Zatím jsem pro tebe nic neudělala... kromě toho, že jsem ti nechala tvé sny. Přes rty se jí mihl letmý úsměv, ve kterém však byla lítost.

Znovu jí začal děkovat, neboť chtěl, aby pochopila, že i tohle mu dodalo sílu, kterou potřeboval, aby mohl pokračovat dál, ale Ysera se najednou začala vzdalovat. Krasus po ní vztáhl ruce, ale už byla příliš daleko, a když chtěl udělat krok směrem za ní, jednoduše se začala vzdalovat ještě rychleji.

Pak mu došlo, že se nevzdaluje. Ta ze sna, ale on.

Spí sladce, ubohý Korialstraszi, zaslechl ještě její hlas. Štíhlá bledá postava se zavlínila a pak zmizela nadobro. Spí sladce, neboť v bitvě, kterou hodláš vybojovat, budeš potřebovat všechnu svou sílu, a ještě víc...

Pokusil se promluvit, ale ani jeho snový hlas ho už neposlouchal. Dračího mága znovu pohltila temnota, uklidňující temnota zdravého spánku. A nepodceňuj ty, které pokládáš jen za své loutky...

Horská pevnost orků se ukázala být nejen daleko rozlehlejší, než Rhonin předpokládal, ale také daleko spletitější. Tunely, o kterých si myslel, že jej dovedou přímo k cíli, měly tendence se stáčet do všech možných směrů, často dokonce až zpět vzhůru místo stále dolů. Některé zase končily z důvodů, které si nedovedl vysvětlit. Jeden takový tunel ho přinutil vrátit se na místo, kde byl nejméně před hodinou a okradl ho nejen o drahocenný čas, ale i o další, už tak ubývající síly.

Nepomohlo mu ani to, že s ním Deathwing za celou tu dobu ani jednou nepromluvil. Přestože Rhonin drakovi ani trochu nedůvěřoval, byl si alespoň jistý, že jej skutečně vede k místu, kde je uvězněná Dračí královna. Co mohlo upoutat temného na tak dlouhou dobu?

V jedné neosvětlené chodbě se unavený čaroděj konečně usadil k odpočinku. Měl s sebou malý vak s vodou, který mu dali nebozí goblini, a nyní z něj trochu upil. Potom se opřel ve víře, že několikaminutový odpočinek mu pomůže pročistit

si mysl a učiní cestu tímhle bludištěm trochu snesitelnější.

Skutečně si myslel, že osvobodí Dračí královnu?

Jeho pochybnosti rostly čím dál víc s tím, jak se nořil hlouběji do nitra hory. Nebo sem přišel, jen aby spáchal docela neobvyklou sebevraždu? Jeho smrt nevrátí život těm, kdo zemřeli, a popravdě řečeno, všichni se svobodně rozhodli.

Ale jak vůbec mohl snít o splnění tak šíleného úkolu? Rhonin se v myšlenkách vrátil do situace, kdy tohle téma bylo poprvé zmíněno. Po debaklu, kterým skončila jeho poslední mise, mu zakázali účastnit se veškerých aktivit Kirin Tor, takže mladý čaroděj trávil dny přemýšlením o samotě jen s nezbytně nutným množstvím jídla. Podle podmínek jeho pokání neměl nikdo dovoleno navštívit ho. O to víc ho překvapilo, když se před ním objevil Krasus a nabídl mu pomoc vrátit se do jejich řad.

Rhonin si byl vždy jistý, že nikoho nepotřebuje, ale Krasus ho přesvědčil o opaku. Starý čaroděj detailně vylíčil svému mladšímu kolegovi naléhavost situace, takže Rhonin ho nakonec sám požádal o pomoc. Nějak se pak ve svém rozhovoru dostali k drakům, odtud k příběhu Alexstraszy, rudého obra vězněného orky a nuceného rodit monstra pro slávu Hordy. Přestože hlavní část Hordy byla rozdrčena, dokud je Dračí královna uvězněna, mohou zbytky orků v Khaz Modanu pustošit země Aliance a zabít nevinné.

Zhruba v tomto okamžiku Rhonin přišel na myšlenku osvobodit ji. Zdálo se to tak fantasticky jednoduché, že ji považoval za svou. V tu chvíli mu to dávalo dokonalý smysl. Očistit se nebo zemřít při plnění úkolu, o kterém se bude mezi jeho druhy navždy mluvit.

Na Krasa to velmi zapůsobilo. Ve skutečnosti si Rhonin uvědomil, že s ním starý čaroděj strávil spoustu času, probíral s ním detaily a povzbuzoval ho. Rhonin si nyní musel připustit, že nebýt tohoto naléhání jeho patrona, asi by časem svůj smělý nápad hodil za hlavu.

Najednou měl pocit, že celá mise patřila daleko víc Krasovi než jemu. Ale co by tím Krasus získal, kdyby svého chráněnce poslal na tak sebevražednou výpravu? Pokud by Rhonin náhodou uspěl, mohla by trocha slávy připadnout i tomu, kdo mu věřil, ale kdyby zklamal... jak by to Krasovi pomohlo?

Rhonin zavrtěl hlavou. Jestli si bude klást podobné otázky, dojde brzy k závěru, že to nakonec byl patron, kdo ho přinutil se na tuto misi vydat, že nějak využil svého vlivu, aby mladého čaroděje přinutil chtít vydat se to téhle pustiny.

Absurdní...

Neočekávané zvuky málem přinutily Rhonina vyskočit na nohy a on si uvědomil, že zabrán do svých myšlenek musel usnout. Čaroděj se přitiskl ke zdi a čekal, aby zjistil, kdo temnou chodbou prochází. Orkové museli vědět, že tenhle slepý tunel brzy končí. Mohli tu být, protože ho hledali?

Zvuky - vzdáleně připomínající tichý rozhovor - se však pomalu vzdalovaly. Čaroděj si uvědomil, že se stal obětí složité akustiky jeskynního systému. Orkové, které slyšel, byli s největší pravděpodobností několik pater od něj.

Mohl je následovat? Rhonin se s rostoucí nadějí pomalu pohyboval směrem, odkud se domníval, že hlasy přichází. I kdyby to nebylo přesně z toho místa, ozvěna by ho mohla přivést tam, kam doufal, že se dostane.

Rhonin nedokázal říct, jak dlouho spal, ale jak krácel dál, slyšel daleko více různých zvuků, jako by se Grim Batol právě probudil. Zdálo se, že orkové jsou uprostřed nějaké složité činnosti, což mohlo pro Rhonina znamenat problém. Nyní se už hluk ozýval ze všech stran. Rhonin by se nerad náhle objevil uprostřed cvičiště válečníků nebo v jejich jídelně. Chtěl se dostat jen do jeskyně, kde byla uvězněna Dračí královna.

A pak všechny zvuky přehlušilo zařvání draka, jež však ihned utichlo. Rhonin už podobný řev slyšel, ale nepřemýšlel o něm. Nyní se za to proklínal. Copak nebudou všichni draci ve stejné části pevnosti? Když půjde ve směru, odkud se řev ozývá, přinejhorším dojde alespoň k některému z plazů a odtamtud už by mohlo být snadné najít královninu jeskyni.

Nějakou dobu procházel tunely bez problémů. Většina orků se zdála být relativně daleko, zaměstnána nějakou důležitou činností. Čaroděje napadlo, jestli se Grim Batol náhodou nepřipravuje na bitvu. V tuhle dobu by už Aliance mohla tlačit orky od severu Khaz Modanu.

Grim Batol bude jistě chtít poskytnout svým druhům podporu, pokud si Horda měla uchovat naději, že lidi a jejich spojence odrazí.

Jestli tomu tak skutečně bylo, mohla by to být Rhoninova výhoda. Nejen že orkové budou mít plnou hlavu jiných starostí, ale bude jich i méně. Každý jezdec bude jistě brzy se svým zvířetem ve vzduchu mířit k severu.

Povzbuzený tou myšlenkou dovolil si Rhonin přidat na tempu, nyní sebejistější - což ho o několik vteřin později málem vehnalo přímo do náruče dvou orkských válečníků.

Naštěstí byli ještě víc šokovaní z jeho přítomnosti než on z jejich. Rhonin okamžitě zvedl levou ruku a vyslovil kouzlo, které by ho mělo v podobné situaci zachránit.

Bližší z obou orků už svrátil tvář do strašlivého zuřivého šklebu a sáhl pro sekeru připevněnou na zádech. Rhoninovo kouzlo ho zasáhlo do hrudi a odhodilo ho proti kamenné zdi.

Když na ni ork narazil, doslova se do skály vpil. Ještě chvíli bylo možno rozeznat chabý obrys jeho postavy, ústa stále ještě zuřivě otevřená, ale pak i ten zmizel... a na kamenné stěně nebylo po orkovi ani stopy.

„Lidský červe!“ zařval druhý, sekeru připravenou v ruce. Sekl po Rhoninovi a na podlahu dopadla sprška kamenných úlomků, jak se čaroděj stačil včas sehnout. Ork udělal krok vpřed a jeho odporná zelená postava vyplňovala celou šíři chodby. Rhoninovi se před očima houpal náhrdelník z prstů - lidských, elfích i jiných - a jejich majitel ke své sbírce chtěl bezpochyby přidat další. Ork znovu sekl a tentokrát byl nebezpečně blízko tomu, aby přečal čaroděje vedví od hlavy až po rozkrok.

Rhonin se znovu zadíval na náhrdelník a v hlavě se mu zrodil šílený nápad. Ukázal na něj prstem a udělal podivné gesto.

Ork se při jeho kouzlu krátce zastavil, ale když neviděl žádný efekt, pohrdavě se zasmál.

„Pod', udělám s tebou krátkej proces, kouzelníku!“

Když zvedl sekeru, ucítil škrábání, které ho přinutilo podívat se na svou hrud'.

Prsty z jeho náhrdelníku, víc než dva tucty, se sunuly k jeho krku.

Odhodil sekeru a snažil se je odtrhnout, ale už ho svíraly příliš pevně. Ork začal kašlat, když prsty vytvořily morbidní napodobeninu ruky zbavující ho přísunu vzduchu.

Rhonin rychle couvl, jak sebou ork začal zuřivě zmítat ve snaze zbavit se smrtícího stisku.

Čaroděj původně zamýšlel použít tohle kouzlo jen, aby získal čas, než vymyslí něco radikálnějšího, ale uťaté prsty si zjevně nenechaly ujít příležitost pomstít své minulé majitele.

Rhonin se zamyslel. Pomsta? Ani jako čaroděj nemohl věřit, že by duše zabitých válečníků teď nějak dodávaly prstům sílu. Musel to kouzlo už tak silně seslat.

Muselo to tak být...

Ať již to byli pomstychtiví duchové nebo jednoduše magie, očarované prsty konaly svou práci velmi energicky. Většinu orkovy hrudi už pokrývala krev, jak jejich nehty rozdrásaly jeho krk. Obrovský válečník klesl na kolena a v očích měl takové zoufalství, že se Rhonin musel odvrátit.

O pár sekund později uslyšel orkovo zachroptění - a pak hlasité žuchnutí jeho těla na podlahu. Ohromný voják ležel v kaluži krve, prsty stále pevně zaryté do krku. Rhonin se odvážil jednoho z nich dotknout, ale nezaznamenal žádný pohyb, žádný život. Prsty vykonaly svůj úkol a vrátily se do původního stavu, přesně jak tomu mělo být.

A přesto...

Rhonin podobné myšlenky zahnal a spěchal přes tělo dál. Neměl kam ho uklidit, ani čas o nějakém úkrytu přemýšlet. Zanedlouho to někdo zjistí, ale tomu se nedalo zabránit. Rhonin se musel soustředit jen na Dračí královnu. Jestli se mu podaří ji osvobodit, snad by ho mohla odnést do bezpečí. To byla zřejmě jeho jediná šance na útek.

Podařilo se mu proběhnout několik dalších tunelů, aniž by na kohokoli narazil, ale pak zjistil, že míří k jasně osvětlené chodbě, ze které se hlasy ozývaly hlasitěji než dosud. Rhonin se opatrně přiblížil ke křižovatce a nahlédl za roh.

To, co považoval za chodbu, se ukázalo být ústím do rozlehlé jeskyně, která se táhla dál doprava a ve které velký počet orků nakládal vozy a připravoval tažná zvířata, vše jako by se chystali na dlouhou cestu, ze které se jen tak nevrátí.

Že by měl pravdu s invazí na severu? Pokud ano, proč to vypadalo, že se odtud chystají odjet všichni orkové? Proč ne zkrátka jen jezdcí se svými draky? Těmhle vozům to bude trvat příliš dlouho, než dorazí do Dun Algazu.

Blízko něj se objevili dva orkové nesoucí mezi sebou něco těžkého. Ať již nesli cokoli, evidentně by to nejradyji položili, ale z nějakého důvodu se toho neodvažovali. Ve skutečnosti se zdálo, že na svůj náklad dávají velmi dobrý pozor, jako by byl ze zlata. Rhonin se přesvědčil, že se jeho směrem nikdo nedívá, a udělal krok dopředu, aby lépe viděl, co tak cenného orkové nesou. Bylo to kulaté - ne, oválné - a na pohled poněkud hrubé, téměř šupinaté. Ze všeho nejvíc to Rhoninovi připomínalo... Vejce.

Dračí vejce, aby byl přesný.

Jeho pohled se rychle stočil k ostatním vozům. Uvědomil si, že na několika z nich musí jistě být vejce v různých stádiích líhnutí, od hladkých, téměř kulatých, až k šupinatým, takovým jako to první, připraveným prasknout.

Vzhledem k tomu, jak klíčoví byli draci pro hasnoucí naděje orků, proč by riskovali tak nebezpečný převoz?

Člověče.

Rhonin leknutím málem zakřičel, když se mu v hlavě ozval hlas. Přitiskl se ke zdi a rychle vklouzl zpátky do tunelu. Když si byl konečně jistý, že ho žádný ork nemůže zahlédnout, uchopil medailon, který měl kolem krku, a podíval se na černý krystal uprostřed Slabě zářil.

Člověče... Rhonine... kde jsi?

Copak to Deathwing nevěděl? „Jsem úplně uprostřed orkové pevnosti,“ zašeptal. „Hledám jeskyni Dračí královny.“

Ale našel jsi něco jiného. Letmo jsem to zahlédl. Co to bylo?

Rhonin to z nějakého důvodu neměl chuť Deathwingovi říct. „Jen nějaké vojenské cvičení orků. Málem jsem vkrácel přímo mezi ně, aniž jsem si to uvědomil.“

Jeho odpověď následovalo dlouhé ticho, ve skutečnosti tak dlouhé, že si Rhonin málem myslel, že Deathwing se opět ztratil. Pak drak velice chladným hlasem odpověděl: Rád bych to viděl.

„Není to nic...“

Než mohl Rhonin něco říct, vzepřelo se mu jeho tělo a otočilo se zpět k jeskyni a spouště, spouště orků. Rozzuřený čaroděj se snažil protestovat, ale ani ústa ho neposlouchala.

Deathwing ho přivedl na místo, kde naposled stál, a donutil ho uchopit medailon. Rhonin hádal, že vše pozoruje černým krystalem.

Vojenské cvičení... aha... a takhle oni asi nacvičují ústup, že?

Rhonin nedokázal na Deathwingovu sarkastickou poznámku odpovědět, ani si nemyslel, že by o to drak stál. Ten ho přinutil dál stát ničím nekrytý, zatímco si medailonem vše prohlížel. Ano, chápu... můžeš se opět vrátit do tunelu.

Najednou se mu opět vrátila kontrola nad tělem. Rhonin vklouzl zpět do tunelu, vděčný, že orkové byli tak zabráněni do svých povinností, že neměli čas zvednout hlavu. Opřel se o stěnu, zhluboka dýchal a uvědomil si, že se bál objevení daleko víc, než by si býval připustil, že je možné. Rhoninovy sebevražedné sklony nebyly evidentně tak silné, jak se domníval.

Šel jsi špatně. Musíš se vrátit k předchozí křižovatce.

Deathwing nijak nekomentoval Rhoninův pokus oklamat ho, což čaroděje znepokojilo víc, než kdyby tomu tak bylo. Deathwing musel poznat, že orkové stěhují vejce - pokud už o tom nevěděl. Ale jak by mohl? Nikdo odtud by mu podobnou informaci jistě nedal. Orkové se báli černého draka nejméně stejně jako... pokud ne víc než... Lordaeronské aliance.

Nehledě na to okamžitě uposlechl Deathwingovy výzvy a ustupoval chodbou, až došel ke zmiňované křižovatce. Rhonin si jí dříve nevšímal, neboť ji vzhledem k její velikosti a nedostatku světla považoval za nedůležitou. Orkové jistě každý důležitější tunel osvětlovali daleko lépe.

„Tudy?“ zašeptal.

Ano.

Rhonina i nadále znepokojovalo, jak mohl drak vědět o jeskynním systému tolik. Byl si jistý, že se tudy určitě neprocházel ani ve své lidské podobě. Mohl tak snad učinit převtelen v orka? Bylo to možné, ale ani to se nezdálo být ta správná odpověď.

Druhý tunel nalevo. Tam zahneš.

Deathwingovy instrukce vypadaly dokonale. Rhonin čekal na nějakou chybu, která by naznačila, že drak jen hádá, alespoň zčásti. Ale žádnou takovou neudělal. Deathwing znal cestu tímhle orkským doupětem stejně dobře jako jeho obyvatelé.

Nakonec po tom, co Rhoninovi připadalo jako hodiny, hlas náhle přikázal: Stůj.

Rhonin se zastavil, přestože neměl ponětí, co Deathwinga tak znepokojilo, že mu to přikázal. Počkej.

O pár okamžiků později se k čaroději donesly z druhé části tunelu hlasy.

„...kdes byl! Mám spoustu otázek, otázek!"

„Nejponiženější omluvy, můj velký veliteli, nejponiženější omluvy! Nešlo jinak! Já..."

Hlasy odezněly právě ve chvíli, kdy se Rhonin snažil zachytit víc. Jeden z nich poznal jako hlas orka, evidentně dokonce nějakého ve velení téhle pevnosti, ale ten druhý musel patřit stvoření z úplně jiné rasy. Goblinovi.

Deathwing používal gobliny. Mohl to být způsob, jak se toho tolik dozvěděl o tomhle bludišti? Sloužil jeden ze zdejších goblinů temnému?

Rád by za těmi dvěma šel a vyslechl víc z jejich rozhovoru, ale drak mu zničehonic rozkázal pokračovat. Rhonin věděl, že kdyby neposlechl, Deathwing by ho k tomu snadno přinutil.

Takhle, když měl čaroděj kontrolu nad svými končetinami, mohl se alespoň trochu cítit, jako že je pánem situace.

Rhonin přešel tunel, kterým zmizeli orkský velitel s goblinem, a klesal hluboko zřejmě do samotného nitra hory. Nyní už jistě musel být blízko Dračí královně. Vlastně by mohl přísahat, že slyší dýchat něco obrovského, a vzhledem k tomu, že v Grim Batolu jiní obři nebyli, musel to být drak.

Dvě chodby před tebou. Zahni doprava. Pak rovně, dokud neuvidíš na levé straně průchod. To bylo vše, co Deathwing řekl. Rhonin ho znovu poslechl a přidal na tempu, jak jen to bylo možné. Nervy měl napnuté k prasknutí. Jak dlouho ještě bude muset bloudit touhle horou? Zahnul doprava a pokračoval dalším tunelem dál a dál. Z drakových jednoduchých instrukcí čekal, že dorazí k zmíněnému průchodu celkem brzy, ale po dobré půlhodině nic podobného neviděl, ani žádnou další křižovatku. Dvakrát už se Deathwinga ptal, jestli už tam bude, ale jeho neviditelný průvodce se neozýval.

A pak, právě v okamžiku, kdy už to chtěl vzdát, uviděl světlo. Mdlé, ale rozhodně to bylo světlo... a navíc na levé straně chodby.

S novou nadějí Rhonin spěchal, jak nejrychleji dovedl, aniž by způsobil nějaký hluk. Podle toho, co věděl, stálo u Dračí královny na stráži tucet orků. Měl připravená kouzla, ale doufal, že si je bude moci schovat na jinou, zoufalejší příležitost.

Stůj!

Deathwingův hlas zaduněl v jeho hlavě tak, že Rhonin málem narazil do nejbližší zdi. Místo toho se k ní přitiskl, jistý si, že ho objevila nějaká hlídka.

Nic. V chodbě kromě něj nebyl vůbec nikdo.

„Proč jsi zavolal?" zašeptal k medailonu.

Tvůj cíl leží přímo před tebou... ale cestu může hlídat něco víc než jen tvor z masa a kostí.

„Magie?" Už na to myslel, ale drak mu nedal šanci, aby se sám přesvědčil.

A hlídky magií stvořené. Existuje rychlá cesta, jak zjistit pravdu. Když se budeš blížit ke vchodu, drž před sebou medailon.

„A co ty strážce z masa a kostí? S těmi bych si taky měl dělat starosti."

Poznal, že temného rozčiluje čím dál víc. Vše ti bude vyjeveno, člověče...

Rhonin, konečně si jistý tím, že Deathwing chce, aby došel k Alexstrasze, podržel medailon před sebou a pomalu se plížil dál.

Cítím jen bezvýznamná kouzla - tedy bezvýznamná pro takového, jako jsem já, oznámil mu drak, když se přiblížil. Poradím si s nimi.

Černý krystal najednou zazářil, až ho vyděšený čaroděj málem pustil.

Ochranná kouzla jsou odstraněna. Odmlka. Uvnitř nejsou hlídky. Nepotřebují je, ani bez kouzel. Alexstrasza je pevně přikována ke skále. Orkové byli velmi důkladní. Je dokonale zajištěná.

„Mám jít dovnitř?“

Byl bych zklamaný, kdybys nešel.

Rhoninovi připadal tenhle Deathwingův žert poněkud zvláštní, ale nepřemýšlel nad ním. Daleko víc ho nyní zajímala šance konečně spatřit Dračí královnu. Přál si, aby s ním teď mohla být Vereesa, ale hned zauvažoval, proč by ho to vlastně mělo těšit. Snad...

Ale i myšlenky na stříbrovlasou elfku zmizely, když vstoupil do průchodu a poprvé před sebou spatřil ohromného rudého obra - Alexstraszu.

A okamžitě zjistil, že jeho pohled opětuje. V jejích plazích očích viděl cosi ne příliš vzdáleného strachu - nikoli však o sebe.

„Ne!“ zahřměla, jak nejsilněji jí kovový obojek kolem krku dovolil. „Ustup!“

Ve stejnou chvíli Deathwingův hlas, tentokrát vítězoslavně, řekl: Dokonalé!

Čaroděje obklopilo oslepující světlo. Každá buňka jeho těla se zatřásla, jak skrz něj prošla nějaká ohromná síla. Medailon mu vyklouzl z náhle bezvládných prstů.

Když se hroutil, zaslechl ještě Deathwinga znovu zopakovat to jediné slovo a pak už vnímal jen jeho smích.

Dokonalé...

Patnáct

Vereesa se sípavě nadechla, jakmile zjistila, že k tomu znovu dostala příležitost. Jak hltala vzduch plnými doušky, představa, že je pohřbená zaživa, ji pomalu opouštěla. Pomalu se uklidnila a otevřela oči - jen aby zjistila, že pouze vyměnila jednu strašlivou představu za druhou.

Kolem malého ohně uprostřed něčeho, co ze všeho nejvíce připomínalo jeskyni, dřepěly tři postavy. Plameny dodávaly jejich už tak groteskním výrazům nádech hrůzy, protože díky nim bez problémů viděla, jak pod jejich průsvitnou kůží visí maso a žebra se pohybují spolu s plícemi. A co hůř, zcela jasně rozeznávala každý detail protáhlých tváří s propadlými lícemi a orlími nosy. Nejnápadnější na nich však byly jejich šikmé oči a ostré, velice ostré zuby. Všichni tři měli na sobě jen o něco málo víc než bederní roušky. Vedle každé postavy ležela vrhací sekera, zbraň, o které si byla Vereesa okamžitě jistá, že ji dokážou ovládat s obdivuhodnou zručností.

Přes její snahu neudělat hluk jeden z jejich nepatrných pohybů musely zachytit dlouhé špičaté uši, které hraničářce připomněly gobliny, protože jedno ze stvoření se okamžitě podívalo směrem na ni.

„Večeře je vzhůru,“ zasyčel. Jak otočil hlavu, bylo možno vidět pásku zakrývající, co zbylo z jeho levého oka.

„Mně to spíš připadá jako zákusek,“ poznamenal druhý, plešatý, na rozdíl od druhých dvou, kteří měli na hlavách dlouhé mastné chlupy.

„Rozhodně zákusek,“ zašklebil se třetí, jenž měl na hlavě flekatý šátek, který mohl kdysi patřit jednomu z Vereesiných elfů. Tenhle se zdál ještě hubenější než druzí dva a mluvil, jako by nepřípadalo v úvahu, aby mu někdo oponoval. Zřejmě velitel.

Velitel trojice hladově vypadajících trolů.

„Poslední dobou pěkně hubené úlovky,“ pokračoval ten s šátkem. „Ale rozhodně si pošmáknem, to jo.“

Kdosi po hraničářčině pravé ruce ze sebe najednou vydal něco, co mohlo být docela výmluvným proslovem, nebýt roubíku, který v sobě jeho slova zadusil. Vereesa otočila hlavu, jak nejvíce jí pečlivě utáhlé provazy dovolily, a zjistila, že i Falstad stále žije, přestože nedokázala říct, jak dlouho ještě. I před Trolími válkami se šířily fámy, že tahle stvoření považovala všechno kromě sebe samých za relativně slušné jídlo. Dokonce i orkové, jež s nimi uzavřeli spojenectví, si prý na své hladové a prohnané přátele museli dávat pozor.

Naštěstí díky Trolím válkám a válce proti Hordě členů téhle rasy radikálně ubylo. Vereesa sama nikdy předtím trola neviděla, znala je jen z kreseb a legend. Měla pocit, že kdyby to tak zůstalo, byla by šťastnější.

„Trpělivost, trpělivost,“ konejšil jezdce na gryfonu ten s šátkem přátelským hlasem. „Ty budeš první, trpaslíku! Budeš první!“

„A eště furt se doňho nemůžem pustit, Gree?“ žadonil jednooký trol. „Proč eště nemůžem?“ „Protože sem to řek, Shnele!“ Gree zčistajasna udeřil Shnela pěstí do čelisti a jedinou ranou ho poslal k zemi.

Třetí trol vyskočil na nohy a povzbuzoval oba své společníky k dalším ranám. Gree se na něj podíval a doslova ho zpražil pohledem. Shnel se mezitím s ponížným výrazem připlazil zpět na své místo u ohně.

„Já jsem velitel!“ vyštěkl Gree a udeřil se kostnatou rukou do hrudi. „Jasný, Shnele?“

„Ano, Gree! Ano!“

„Jasný, Vorshi?“

Plešatá zrůda zuřivě kývala hlavou. „Ó ano, Gree, ano! Seš velitel, to víš, že jo!“

Stejně jako u elfu, trpaslíků a obzvláště u lidí, i mezi troly byly různé typy. Několik málo jich hovořilo s učeností elfu - dokonce i v okamžiku, kdy někomu usekávali hlavu. Jiní tíhli k daleko hrubším výrazům, obzvláště ti, kdo obývali podzemní říše. Přesto Vereesa pochybovala, že ještě existovala nějaká nižší sorta než tihle tři, kteří zajali ji a Falstada a měli s nimi jistě další temné úmysly.

Všichni tři se vrátili k nějakému zmatenému rozhovoru u ohně. Vereesa znovu pohlédla na trpaslíka, jenž její pohled opětoval. Odpovědí na její zvednuté obočí bylo zavrtění hlavou. Ne, nehledě na jeho abnormální sílu nedokázal ani on s pouty nic udělat. I ona dala stejným gestem najevo neúspěch. Jakkoli primitivní tihle trolové byli, ve vázání uzlů museli být experti.

Hraničářka se pokoušela zůstat nenápadná, ale neustále se rozhlížela kolem sebe - alespoň po tom málu, co se tam dalo vidět. Zdálo se, že jsou uprostřed dlouhého hrubě vykopaného tunelu, pravděpodobně vyhloubeného samotnými troly. Vereesa si vybavila jejich dlouhé prsty s ostrými drápy, dokonalé právě na podobné hrabání v hlíně. Tihle trolové se velmi dobře přizpůsobili svému prostředí.

Nehledě na to, že už dopředu věděla výsledek, pokusila se elfka znovu najít jakoukoli volnější část na svých poutech. Kroutila se a převracela, jak nejopatrněji dovedla, zápěstí rozedřené téměř do masa, ale neúspěšně.

Hrozivý smích ji varoval, že trolové viděli nejméně její poslední pokus.

„Zákusek je pěkně živej,“ prohlásil Gree. „Vypadá to na slušnou zábavičku!“

„Kde jsou ostatní?“ zavrčel Shnel. „Už tu měli být!“

Velitel přikývl a dodal: „Hulg ví, co se stane, když neposlechne! Možná...“ trol najednou uchopil svou vrhací sekeru. „Trpaslíci!“

Sekera prosvištěla tunelem a jen o centimetry minula Vereesinu hlavu.

Jen o zlomek sekundy později se ozval smrtelný výkřik.

Z tunelu vyrazily malé podsadité postavy vydávající válečný pokřik a mávající nad hlavami sekerami a meči.

Gree vytáhl další, o něco delší sekeru, určenou evidentně pro boj zblízka. Shnel a Vorsh, druhý z nich příkrčený, hodili svými sekerami. Elfka viděla, jak se jedna z útočících postav zhroutila zasažena Shnelovou zbraní, Vorshova sekera však minula. Trolové okamžitě následovali příkladu svého velitele a připravili si těžší sekery, zatímco je vetřelci rychle obklíčovali.

Vereesa napočítala víc než půl tuctu trpaslíků, každého z nich oděného do potrhaných kožichů a rezivé zbroje. Jejich helmice byly okrouhlé, kopírující tvar hlavy a bez rohů nebo jiných zbytečných ozdob. Stejně jako Falstad měla většina z nich vousy, přestože se zdály být kratší a lépe udržované.

Trpaslíci vládli svými sekerami a meči s dlouho cvičenou přesností. Trolové byli čím dál víc zatlačeni k sobě. Shnel padl první. Jednooká zrůda neviděla válečníka blížícího se ze strany,

na kterou byl slepý. Vorsh varovně vyštěkl, ale už bylo příliš pozdě. Shnel po svém novém nepříteli divoce sekl, ale zcela minul.

Trpaslík zabořil svůj meč do vychrtlého trolího břicha.

Gree bojoval nejstatečněji. Zasadil prudkou ránu, která odrazila jednoho trpaslíka a málem ještě připravila o hlavu druhého. Jeho sekera se však bohužel zlomila nárazem s delší a masivnější zbraní jeho posledního protivníka. Trol zoufale uchopil trpaslíkovu sekeru a snažil se ji malému válečníkovi vyrvat z ruky.

Dobře nabroušená čepel jiné sekery se mu zařala do zad.

Elfce bylo posledního z jejich věznilů téměř líto. Vorshovy oči byly vyřeštěné vědomím blížící se záhuby, div že mu nevylezly z důlků. I tak však máchal svou sekerou po nejbližších trpaslících a čirou náhodou jednoho z nich málem zasáhl. Proti lavině protivníků, kteří se k němu nyní blížili ze všech stran a uzavírali kruh připravenými sekerami a meči, byl však bezmocný.

Jeho smrt měla nakonec velmi blízko k nefalšované řezničině.

Vereesa odvrátila pohled. Nepodívala se před sebe, dokud neuslyšela jistý hlas s náznakem posměchu. „No, se nedivím, že ti trolové tak bojovali! Gimmeli! Vidíš to?“

„Jo, Rome! Daleko hezčí pohled než na to, co jsem tu našel já!“

Dvě silné ruce ji zvedly do sedu. „Tak se podíváme, jestli z vás sundáme tydle provazy, bez toho, abychom poškodili tudle pěknou skořáčku!“

Pohlédla do tváře brunátného trpaslíka, nejméně o dvacet centimetrů menšího, než byl Falstad, a daleko hubenějšího. Bez ohledu na první pohled si však bravurně poradil s jejími pouty a za pár okamžiků jí oznámil, že z něj ani z ostatních trpaslíků nemusí mít žádný strach, ani po tom, co viděla, že udělali s troly.

Zblízka vypadalo oblečení trpaslíků ještě víc uboze. Nebylo divu, říkala si Vereesa, když museli živořit z toho, co ukradli orkům, alespoň se domnívala, že to tak je. Cítila rovněž výrazný pach dávající tušit, že koupel byla pro ně rovněž něco výjimečného.

„A je to!“

Její pouta spadla. Vereesa si okamžitě vyndala roubík, s čímž se prve trpaslík neobtěžoval.

Zároveň proud nadávek po její levé straně naznačoval, že i Falstad už je volný.

„Zavři klapačku, nebo ti tam ten roubík zarazím nafurt!“ obořil se na něj Gimmel.

„To by vás, horských trpaslíků, muselo být aspoň tucet, abyste sundali jednoho z Aerie!“

Vlna nevole kolem hrozila, že se z jejich zachránců mohou velmi snadno stát noví věznilé, jestli se jezdec na gryfonu brzy neuklidní. Hraničářka se s námahou postavila - až pozdě si uvědomila, že tunel není pro ni dost vysoký - a obořila se na něj: „Falstade! Buď na naše nové spoléčníky slušný! Koneckonců, zachránili nás od dost hrozného osudu!“

„Jo, teď ste na to kápla,“ odpověděl Rom. „Ty zatracený trolové žerou všechno, co má na sobě ňáký maso - mrtvý nebo živý!“

„Mluvili o nějakých spoléčnicích,“ vzpomněla si najednou. „Možná bychom měli zmizet, než dorazí...“

Rom zvedl ruku. Jeho vrásčitá tvář připomínala Vereese starého vzteklého psa. „S těma si nemusíte dělat starosti. Díky nim sme našli tydle tři.“ Pak chvíli uvažoval. „Ale i tak máte asi pravdu. Nebyla to jediná trolí banda tady kolem. Orkové je mají místo honících psů! Cokoli jinýho než ork, co se jim připlete do cesty, je pro ně kořist - a klidně by sežrali i někoho ze svých spojenců z hor, kdyby jim někdo nakukal, že to můžou!“

Vereese proletěly hlavou obrazy osudů, které je čekaly. „Nechutné! Z celého srdce vám děkuji. Máte mou nekonečnou vděčnost!“

„Kdybych věděl, že tady vysvobodím vás, hnal bych tudle svoji hrstku rychleji!“

Gimmel, jehož oči se na Vereesin vkus až příliš často stáčely na ni, se přidal ke svému veliteli. „Joj je mrtvej. Sekerku má v sobě nejmíň z pŭlky. Narn je na tom špatně. Budem ho muset dát do kupy. Zbytek zraněnejch může jít!“

„Tak dem! To znamená, že ty taky, motýle!“ Tím myslel Falstada, který se rozčertil, protože tohle byla zřejmě těžká urážka trpaslíků z Aerie.

Vereese se podařilo ho uklidnit jemným dotykem na rameno, ale její přítel i tak bručel dlouho poté, co vyrazili. Elfka si všimla, že horší trpaslíci nejenže obrali o všechno užitečné troly,

ale stejně tak svého mrtvého druha. Ani se nepokusili vzít jeho tělo s sebou, a když si Rom všiml jejího pohledu, trochu stydlivě pokrčil rameny.

„Kvůli válce se musí na nějaký ty ceremonie zapomenout, paní elfko. Joj by to pochopil. Postaráme se, aby jeho věci dostali jeho nejbližší a taky podíl z toho, co jsme vzali trolům... ne, že by toho bylo nějak moc.“

„Neměla jsem tušení, že vás ještě v Khaz Modanu tolik zbylo. Říkalo se, že všichni trpaslíci utekli, když bylo jasné, že zemi proti Hordě neubráníte.“

Romova brunátná tvář se zkroutila do kyselého úšklebku. „Jo, všichni, kdo mohli vocad' vypadnout, to udělali! Ale všichni takový štěstí neměli, víte! Ta Horda se přihnala jak mor a spouště z nás prostě odřízla cestu! Museli sme jít hlouběji pod zem, než sme kdy byli! Hodně nás při tom tehdy skejslo, a eště víc potom!“

Přehlédla očima jeho zdecimovanou družinu. „Kolik vás vlastně je?“

„V mém klanu? Sedmačtyřicet tam, kde sme se kdysi počítali na stovky! Mluvili sme s třema dalšíma, dva z toho byly větší než my. Dohromady to dělá tři stovky a nějaký drobný, a to je pořád eště zlomek toho, co v týdle zemi kdysi bylo!“

„Víc než tři stovky je pořád ještě dobré číslo,“ vložil se do hovoru Falstad. „S takovým počtem bych dokázal dobýt Grim Batol zpátky!“

„Jo, možná že kdybychom se třepetali ve vzduchu, jak nějaký zmagořený mouchy, mohli bychom je obalamutit tak, že by to šlo, ale na zemi nebo pod ní máme nevýhodu! Stačí jeden drak, kterej zapálí les a upeče všecko, co je pod ním!“

Znovu hrozilo, že vzplane staré nepřátelství mezi horskými trpaslíky a Aerií. Vereesa se rychle pokusila překlenout propast, jež mezi nimi zela. „Tak už dost! Mám pocit, že naši nepřátelé jsou orkové, nebo ne?“

Jestli se budete hádat mezi sebou, nebudou z toho mít prospěch spíš oni?“

Falstad zamumlal směrem k hraničárce cosi jako omluvu a stejně tak Rom. Elfka se s tím však nehodlala smířit. „To nestačí. Otočte se k sobě tváří v tvář a přísahajte, že budete bojovat za nás za všechny! Přísahajte, že si vždy budete pamatovat, že to byli orkové, kdo pobil vaše bratry, orkové, kdo zabil ty, které jste milovali.“

Nevěděla o žádném z trpaslíků nic bližšího, ale hrála na notu obecného vědomí, že každý, kdo bojoval ve válce, musel někoho nebo něco drahého ztratit. Rom bezpochyby přišel o mnoho milovaných a Falstad, který patřil k bezstarostné, ale odvážné vzdušné letce, na tom jistě nebyl o nic lépe.

Jezdec na gryfonu projevil dobrou vůli jako první a nabídl svému sokovi ruku. „Jo, na tom něco je. Beru to.“

„Jestli ty, tak já taky.“

Mezi ostatními horskými trpaslíky se na chvíli ozvalo mručení, když si jejich velitel plácl rukou s tím létavcem. S největší pravděpodobností byl podobný rychlý kompromis za jiných podmínek nemyslitelný. Nyní to však byla jediná možnost.

Skupina pokračovala dál. Tentokrát to byl Rom, kdo se začal ptát. „Teď, když máme ty troy z krku, paní elfko, měla byste nám říct, co vás přivedlo do naší zraněné země. Je to, jak doufáme - že se válka vrací k orkům, že Khaz Modan bude zase brzo volný?“

„Válka se k Hordě blíží velice rychle, to je pravda.“ Její slova vyvolala mezi ostatními trpaslíky několik jásavých výkřiků a následné hrobové ticho. „Jádro Hordy bylo rozprášeno před několika měsíci a Doomhammer je nezvěstný.“

Rom se na chvíli zastavil. „Tak proč mají orkové eště v rukách Grim Batol?“

„Není ti to jasné?“ skočil jim do řeči Falstad. „Tak hlavně, orkové pořád ještě drží sever, kolem Dun Algazu. Říká se, že se začínají zakopávat, ale bez boje se to tam neobejde.“

„A za druhé, bratranče?“

„Ještě jsi neslyšel, že mají draky?“ zeptal se Falstad jízlivě, ale s nevinným výrazem ve tváři.

Gimmel si odfrkl. Rom svého zástupce zpražil pohledem, ale pak odevzdaně přikývl. „Jo, draci. Jediný nepřítel, se kterým my tady na zemi nemůžem bojovat. Jednou jsme chytli na zemi mladýho a udělali s ním krátkej proces - a přišli vo jednoho nebo dva bojovníky - ale když voni sou většinou pěkně vysoko a nám nezbejvá než se před nima schovat.“

„Ale s troy jste bojovali,“ vyzdvihla Vereesa. „A s orky určitě taky.“

„S hlídkama, to jo. A trolové, no taky sme jim způsobili nějaký škody - ale to neznamená vůbec nic, když naše domovy jsou pořád okupovaný orkama!" Zahleděl se jí přímo do očí. „A teď se znova ptám. Řekněte mi, kdo ste a co tu děláte! Jestli Khaz Modan pořád patří orkům, tak bych vás tipoval, že ste sem přišli spáchat sebevraždu!"

„Jmenuji se Vereesa Windrunner, hraničářka, a tohle je Falstad z Aerie. Jsme tady, protože hledám jednoho člověka, čaroděje, vysokého a mladého.

Má ohnivé vlasy, a když jsem ho naposledy viděla, mířil směrem sem." Rozhodla se nezmínit prozatím

o černém drakovi a byla vděčná, že Falstad ji v tomhle ohledu nedoplnil.

„A vzhledem k tomu, jak sou čaroději blbí, hlavně ti lidští, co ho to napadlo lízt tak blízko Grim Batolu?" Rom si oba prohlížel s rostoucím podezřením, Vereesina historka byla zřejmě na jeho chuť příliš přitažená za vlasy.

„Netuším," přiznala, „ale myslím, že to má co dělat s draky."

V tu chvíli propukl trpasličí velitel v hluboký smích. „Draci? A co chce jako dělat?

Vosvobodit rudou královnu? Bude mu tak vděčná, že ho samým vzrušením spolkně!"

Horským trpaslíkům to připadalo nesmírně zábavné, ale elfce ne. Falstad se k všeobecnému veselí našťestí nepřidal, přestože on, na rozdíl od nich, věděl o Deathwingovi a určité předpokládal, že ten už Rhonina spolkl hodně dávno.

„Přisahala jsem, a proto musím jít dál. Musím se dostat do Grim Batolu a pokusit se ho najít." Veselí se změnilo ve směs úžasu a zděšení. Gimmel zavrtěl hlavou, jako by si nebyl jistý, že slyšel dobře.

„Lady Vereeso, vážím si vás, ale musíte přece vidět, jak je to šílený plán!"

Pozorně si prohlížela celou drsnou družinu.

I v přítomí, jaké kolem bylo, dokázala v jejich tvářích rozeznat únavu a skepsi. Bojovali a doufali, že jejich země bude zase volná, ale s největší pravděpodobností si mysleli, že se to za jejich života nestane. Obdivovali statečnost, stejně jako všichni trpaslíci, ale i jim připadal elfčin úkol na hranicích šílenství.

„Ty a tví lidé jste nás zachránili, Rome, a za to vám všem děkuji. Ale jestli vás mohu ještě o něco požádat, ukažte nám nejbližší tunel vedoucí k horské pevnosti. Odtamtud už znovu půjdu sama."

„Nejdete sama, má elfí paní," namítl Falstad. „Už jsem s vámi šel až příliš daleko, než abych se vrátil... a mám v úmyslu najít jistého goblina a udělat si z jeho kůže nové boty!"

„Ste voba cvoci!" Rom viděl, že ani s jedním nepohne. Pokrčil rameny a dodal: „Ale jestli chcete do Grim Batolu, nebudu to nechávat na jiných. Vezmu vás tam osobně!"

„Nemůžeš jít sám, Rome!" vyštěkl Gimmel. „A už vůbec ne, když tu pobíhají trolové a orkové taky nejsou daleko! Du s tebou. Někdo ti musí hlídat záda!"

V tu chvíli se i zbytek družiny rozhodl, že i oni musí jít, aby dali na svého velitele pozor. Rom i Gimmel se jim to snažili vymluvit, ale vzhledem k tomu, že všichni trpaslíci jsou do jednoho paličatí, napadlo velitele nakonec něco jiného.

„Zranění se musí vrátit domů a musí je někdo hlídat - vo tom žádná, Narne, seš rád, že stojíš! Nejlepší je hodit si kostkama. Půlka s vyššíma číslama de s náma! Kdo má nějaký?"

Vereese se nechťelo příliš čekat, než si trpaslíci zahrají a zjistí, kdo jde s nimi, ale neviděla jinou možnost. Ona i Falstad sledovali, jak jednotliví trpaslíci - vyjma Narna a ostatních zraněných - vrhají kostky. Většina z horských trpaslíků měla své vlastní, takže na Romovu otázku se zvedl les rukou.

To Falstada rozesmálo. „Aerie a horští se možná v leccems liší, ale asi najdete málo trpaslíků, kteří u sebe nemají kostky!" Poplácal rukou váček visící mu u pasu. „Už je mi jasné, co za tupce ti trolové museli být. Oni mi moje nechali! Říká se, že dokonce i orkové hrají kostky, takže budou možná o stupínek výš než naši únosci, co?"

Po na Vereesu až příliš dlouhé době se Rom a Gimmel vrátili se sedmi dalšími trpaslíky, každý z nich ve tváři odhodlaný výraz. Elfka si je prohlédla a přísahala by, že jsou všichni bratři - přestože ve skutečnosti dva z nich připomínali spíš sestry. I ženy trpaslíků si totiž pěstovaly dlouhé vousy, které byly všeobecně v této rase považovány za znak krásy.

„Tak tady máte dobrovolníky, Lady Vereeso! Všichni silní a připravení bojovat! Vezmem vás ke vchodu do jedné z jeskyní na úpatí hory, pak už je to na vás.“

„Děkuji vám - ale to znamená, že máte vlastní cestu, kterou můžete vstoupit přímo do hory?“

„Jo, ale není to nic snadného... a nehlídají ji jenom orkové.“

„Co tím myslíš?“ vybuchl Falstad. Rom se na traslíka nevinně usmál, stejně jako prve Falstad na něj. „Eště si neslyšel, že mají draky?“

Krasův příbytek byl vystavěn ve starobylém lese, starším než sami draci. Postavil ho jeden elf, poté se ho násilně zmocnil lidský čaroděj, pak byl dlouhou dobu opuštěný, až ho našel Krasus. Cítil moc odpočívající pod ním a vzácně se mu i dařilo onu moc využívat, ale i dračí mág byl velice překvapen, když jednoho dne našel v nejdlehlším koutě svého domu tajný vchod vedoucí k zářivému jezírku a zlatému drahokamu ležícímu na dně.

Pokaždé, když do této síně vstoupil, pocítil posvátnou úctu, téměř až bázeň, tolik vzácnou takovým jako on. Magie zde ukrytá způsobovala, že se cítil jako lidský novic poprvé zkoušející zaklínadlo. Krasus věděl, že se jen zlehka dotkl potenciálu v jezírku ukrytém, ale stačilo to, aby se nechal opájet myšlenkou, že se mu někdy podaří získat víc. Ti, kdo se stali ve své touze po magii příliš chamtivými, měli nakonec sklony nechat se jí pohltit - doslova. Ale Deathwingovi se nějakým způsobem dařilo tomuto osudu vyhnout.

Nehledě na to, že ležela tak hluboko pod zemí, nebyla ta voda prostá života - nebo čehosi životu ne příliš vzdáleného. Přestože na světě nemohla existovat průzračnější tekutina, ať dělal Krasus, co dělal, nedokázal nikdy přesně rozeznat detaily malých štíhlých těl, která se neustále míhala sem a tam, obzvláště v blízkosti drahokamu. Chvillemi by přísahal, že nejsou ničím víc než jen stříbrnými rybkami, ale potom měl hned zase pocit, že rozeznává paže, lidské tělo a snad i nohy.

Dnes si obyvatel jezírka nevšímal. Jeho rozhovor z Tou ze sna mu poskytl naději na její pomoc, ale Krasus věděl, že na to nemůže spoléhat. Blížil se čas, kdy se bude muset sám rozhodnout.

A proto byl nyní zde, neboť z celé jeho sbírky magických předmětů bylo právě toto jezírko nejvíce schopné obnovit životní síly těch, kdo z něj pili, alespoň na čas. Jed, který vypil, aby se dostal do skrytého království Ysery, ho zcela vyčerpал, a kdyby musel jednat rychle, chtěl být připraven.

Čaroděj se nahnul a nabral do dlaní trochu vody. Když se poprvé odvážil z jezírka pít, zkusil nabrat vodu do džbánu, ale jezírko odmítalo přijmout cokoli uměle vyrobeného. Krasus se naklonil přes okraj, neboť chtěl, aby se všechna voda, která náhodou unikne jeho rtům, vrátila tam, odkud vzešla. Jeho úcta k silám ukrytým tam dole za poslední roky nesmírně vzrostla. Zatímco pil, nedokázal se ubránit pohledu na rozčeřenou hladinu. Krasus se podíval pod sebe na místo, kde se mělo dokonale odrážet jeho lidské tělo - ale místo toho uviděl něco zcela jiného.

Hleděla na něj Rhoninova mladá tvář... nebo si to čaroděj alespoň zprvu myslel. Pak si uvědomil, že oči jeho služebníka jsou zavřené a jeho hlava se bezvládně nakláněla na stranu, jako by... jako by byl mrtev.

Rhoninovu tvář zakryla obrovská zelená ruka nějakého orka.

Krasus zareagoval instinktivně, sáhl do vody a pokusil se ruku odtáhnout. Místo toho jen obraz rozčeřil, a když se hladina znovu uklidnila, viděl už jen svou vlastní tvář.

„U Velké matky...“ jezírko mu tuhle schopnost nikdy neukázalo. Proč až teď?

A teprve pak si Krasus vzpomněl na slova, s nimiž se s ním loučila Ysera: A nepodceňuj ty, které pokládáš jen za své loutky...

Co tím myslela a proč nyní spatřil Rhoninovu tvář? Soudě podle obrazu, který viděl na hladině, byl jeho mladý přítel buď chycen, nebo zabit orky. Pokud tomu tak bylo, nemohl už Rhonin být Krasovi nijak užitečný - přestože tím, že se evidentně dostal až do skalní pevnosti, splnil skutečný úkol, jež mu jeho patron dal.

Spolu s dalšími střípky důkazů, které Krasus nechal orky v Grim Batolu posbírat během několika posledních měsíců, doufal dračí mág, že vyprovokuje tamní velitele, aby si mysleli, že druhá, ničivější invaze přichází ze západu. Přestože v horské pevnosti byla skrytá relativně

velká armáda, její skutečná síla spočívala v dracích, jež tam chovali a cvičili... a těch během posledních týdnů ubývalo. A co hůř pro orky z hory, těch pár, co měli, bylo stále častěji posíláno na sever, aby pomohli zbytku Hordy. Grim Batol tak byl ponechán téměř bez obrany. Proti odhodlané armádě co do velikosti srovnatelné s tou, která nyní bojovala u Dun Algazu, by i orkové dobře ukrytí v hoře nakonec podlehli a přišli o možnost podporovat své válečné snažení draky.

A bez draků, kteří by decimovali alianční síly na severu, by byly poslední zbytky Hordy konečně rozprášeny.

Takovou sílu by skutečně mohli shromáždit a poslat směrem od západu nebýt nejednotnosti mezi jednotlivými veliteli Aliance. Většina z nich měla pocit, že Khaz Modan jednou padne; tak proč riskovat

životy dalších vojáků? Krasus nedokázal pochopit, že se vzdávají možnosti zaútočit ze dvou stran a zbavit svět orkové hrozby, ale to jen znovu dokazovalo krátkozraké myšlení mladších ras. Původně se snažil přesvědčit Kirin Tor, aby něco podobného navrhli sousedům Dalaranu, ale jejich vliv na krále Terenase již slábl a jeho vlastní druhové v radě se všemožně snažili udržet si svou pozici v rámci Aliance.

A tak se Krasus rozhodl pro zoufalý úskok založený na nevyzpytatelném uvažování a paranoi orkských velitelů. Ať uvěří, že se invaze skutečně blíží. Ať mají dokonce i hmatatelný důkaz, který by podpořil fámy, které on a jeho služebníci roznesli. Pak by jistě mohli udělat něco jinak nemyslitelného.

Pak by jistě mohli opustit svou horskou pevnost a s Alexstraszou pod přísným dohledem přesunout dračí líheň na sever.

Ten plán začal jako planá a šílená naděje, ale k překvapení samotného Krasa byly výsledky ohromující. Ork ve velení Grim Batolu, nějaký i Nekros Skullcrusher, víc a víc získával na jistotě, že dny horské pevnosti jsou sečteny. Čarodějovy hrůzostrašné zvěsti začaly žít svůj vlastní život a rozrostly se do neočekávaných rozměrů.

A nyní... nyní měli orkové skutečný důkaz v osobě Rhonina. Mladý čaroděj sehrál svou úlohu dobře. Ukázal Nekrosovi, že dříve neproniknutelná obrana pevnosti je nyní prostupná, obzvláště magií. Nyní velitel orků dá jistě rozkaz k opuštění Grim Batolu.

Ano, Rhonin sehrál svou roli velmi dobře... a Krasus věděl, že si nikdy neodpustí, že ho takhle zneužil.

Co by si o něm asi jeho milovaná královna pomyslela, kdyby se dozvěděla pravdu?

Alexstrasza se ze všech draků nejvíce zajímala o nižší rasy. Byly dětmi budoucnosti, jak jednou prohlásila.

„Mussselo to tak být," zasyčel.

Ale přesto, jestli mu měl obraz v jezírku připomenout osud jeho loutky, měl ho rovněž jistě přimět jednat. Musel se dozvědět víc.

Krasus se před jezírkem uklonil, zavřel oči a soustředil se. Bylo to už dlouho, kdy naposledy kontaktoval jednoho ze svých nejužitečnějších pomocníků. Jestli ještě žije, pak má jistě přehled o tom, co se v tuto chvíli v hoře děje. Dračí mág si představil toho, s kým si přál mluvit, a pak s použitím všech sil sáhl do svých myšlenek, aby otevřel bránu, jež je dělila.

„Slyš mne... slyš můj hlas... je nezbytné, abychom spolu hovořili... konečně snad přišel náš den, můj trpělivý příteli, den svobody a vykoupení... vyslyš mne... Rome..."

Šestnáct

„Zvedni ho," zavrčel zvířecí hlas.

Omráčeného Rhonina pevně uchopily drsné ruce v podpaží a zvedly ho na nohy. Do tváře mu někdo chrstl studenou vodou a probral ho k vědomí.

„Jeho ruku. Tuhle." Jeden z těch, co čaroděje drželi, zvedl Rhoninovu levou ruku. Kdosi jiný ji uchopil a sevřel jeho malíček...

Jak kost praskla, Rhonin zařval. Oči vytřeštěné dokořán zjistil, že zírá do brutální tváře postaršího orka zjizveného léty strávenými ve válce. V orkové výrazu nebyl ani náznak

potěšení nad čarodějovým utrpením, spíš jen netrpělivost, jako by Rhoninův věznitel byl nejraději někde jinde a zaobíral se něčím důležitějším.

„Člověče." To slovo znělo jako nadávka. „Máš jedinou možnost, jak přežít; kde je zbytek tvé družiny?"

„Nemám..." Rhonin zakašlal. Bolest ze zlomeného malíčku byla stále silná. „Jsem sám."

„Máš mě za hlupáka?" zahřměl velitel. „Máš Nekrose za hlupáka? Kolik máš ještě prstů, co?" Chytil ho za levý prsteníček. „V těle je hodně kostí. Hodně kostí, co jde zlomit!"

Rhonin uvažoval tak rychle, jak mu to jen bolest dovozovala. Už tomu orkovi řekl, že přišel sám, ale toho to zjevně neuspokojilo. Co chtěl Nekros slyšet? Že jeho horu napadla armáda? To by ho potěšilo?

Taky by to samozřejmě mohlo Rhoninovi pomoci zůstat naživu, dokud nenajde nějaký způsob, jak uprchnout.

Stále ještě nevěděl, co se stalo, jenom že bez ohledu na svou opatrnost, Deathwingovi naletěl. Drak evidentně chtěl, aby ho objevili. Ale proč? Dávalo to stejný smysl jako to, že Nekros snad toužil po tom, aby jeho pevností procházeli nepřátelští vojáci!

Rhonin si mohl dělat starosti s Deathwingovým úskokem později. Teď byl na řadě jeho holý život.

„Ne! Ne... prosím... ostatní... nejsem si jistý, kde jsou teď... rozdělili jsme se..."

„Rozdělili? Nemyslím! Šel jsi pro ni, že ano? Šel jsi pro Dračí královnu! To je tvůj úkol, čaroději! Víím to!" Nekros se nahnul blíž a jeho dech hrozil, že Rhonina znovu omráčí. „Mí špehové slyšeli! Slyšel jsi, že ano, Krylle?"

„Ó ano, ó ano, pane Nekrosi! Všechno jsem slyšel!"

Rhonin se pokusil podívat se za Nekrose, ale ten mu zjevně nechtěl ukázat, kdo to mluví. Přesto hlas toho špiona o něm vypovídal dost, obzvláště proto, že tenhle Kryll musel být tím goblinem, co ho dříve slyšel.

„Říkám ti znovu, člověče, že jsi přišel pro Dračí královnu, je to pravda?"

„Pozdě..."

Nekros ho udeřil do tváře a v koutku Rhoninových úst zůstala krvavá stopa. „Další bude prst! Přišel jsi osvobodit Dračí královnu, než do Grim Batolu dorazí tvá armáda! Mysleli jste si, že vám ten zmatek pomůže, že ano?"

Rhonin už věděl víc. „Ano... ano, mysleli."

„Řekl jsi my! To už je podruhé!" Velitel orků se triumfálně napřímil. Zraněný čaroděj si nyní poprvé všiml, že Nekrosovi chybí noha. Nebylo divu, že tenhle drsný ork velel celé dračí líně místo oddílu vojáků.

„Vidíte, velký Nekrosi? Grim Batol už není bezpečný, můj udatný veliteli!" zapištěl goblin.

„Kdo ví, kolik nepřátel ještě prochází tunely. Kdo ví, jak dlouho bude trvat, než na vás udeří Aliance -s temným v čele! Škoda, že skoro všichni tví zbývající draci jsou u Dun Algazu! S tím, co ti zbylo, nemůžeš pevnost bránit! Lepší, kdyby nás tu nepřítel vůbec nenašel, než přijít o tolik vzácných..."

„Řekni mi něco, co ještě nevím, skrčku!" Velitel zabodl tlustý prst do Rhoninovy hrudi.

„Dobrá, tenhle a jeho společníci přišli pozdě! Nedostaneš ani Královnu, ani její mladé, člověče! Nekros myslel rychleji než vy všichni!"

„Já jsem ne..."

Další rána. Jediná výhoda palčivé bolesti v čarodějově tváři byla, že přebíjela bolest v jeho zlomeném prstu. „Můžete mít Grim Batol, člověče, jak tady stojí! Ať na vás klidně spadne!"

„Nekrosi... musíš... musíš zastavit tohle šílenství!"

Rhonin trhl hlavou. Ten hlas znal, přestože ho dosud slyšel jen jednou.

I stráže okamžitě na ten hlas zareagovaly a otočily se, takže spatřil ohromné šupinaté tělo, umně spoutané řetězy. Alexstrasza, Dračí královna, se téměř nemohla pohnout. Její končetiny, ocas, křídla i krk byly pevně spoutány. Mohla otevřít obrovské čelisti, ale jen natolik, aby mohla s námahou jíst či mluvit.

Zajetí jí příliš neprospívalo. Rhonin už několik draků viděl, zejména rudých, a všichni měli na šupinách takový kovový lesk. Alexstrasza byla vybledlá a na mnoha místech její tělo zjevně

nevyplňovalo šupinatý krunýř tak jako dřív. Ani když pohlédl do její plazí tváře, nebylo to o nic lepší. Její oči byly mdlé, nehledě na strašlivou únavu, kterou v nich bylo možno vidět. Dokázal si představit, jaké její vězení mohlo být. Přinucena rodit mladé, ze kterých její věznitelé vycvičí vražedné zrůdy. Od chvíle, kdy jí vejce vezmou, je zřejmě už nikdy neuvidí. Snad dokonce litovala životů ztracených kvůli svému zabijáckému potomstvu...

„Nedovolil jsem ti mluvit, plaze," zavrčel Nekros. Sáhł do váčku u pasu a cosi sevřel v dlani. Rhoninovi naskočila husí kůže, jak se v jeho blízkosti probudila k životu obrovská magická moc. Netušil, co ork udělal, ale Dračí královna vykřikla takovou bolestí, že ji snad litovali všichni kromě Nekrose.

Nehledě na svou agonii však Alexstrasza pokračovala: „Plýtváš... plýtváš energií i... i časem, Nekrosi! Bojuješ za to, co je... je dávno... ztraceno!"

Zasténala a zavřela oči. Její dech, ještě před chvílí tak rychlý, se pomalu uklidňoval, až se vrátil do zřejmě normálního stavu.

„Mně rozkazuje jen Zuluhed, plaze," zabručel jednonohý ork. „A ten je daleko." Jeho ruka vyklouzla z váčku. Ve stejnou chvíli magická síla, kterou Rhonin | cítil, zmizela.

Čaroděj slyšel spoustu zvěstí o tom, jak se Hordě mohlo podařit ovládat tak ohromné zvíře, ale žádná se ani v nejmenším nerovnála tomu, co právě viděl. V tom váčku musel být nějaký artefakt s ohromnou silou. Rozuměl Nekros skutečně moci, kterou vládl? S něčím takovým by mohl bez problémů velet celé Hordě!

„Musíme chytit ostatní," otočil se velitel ke strážím stojícím u vchodu. „Kde jste našli tělo té hlídky?"

„Páté patro, třetí tunel."

Nekros svažštel obočí. „Nad náma?" prohlížel si Rhonina, jako by se díval na pěkný kus hovězího. „Práce toho čaroděje! Prohledejte všechno od pátého patra nahoru - žádný tunel nevynechejte! Museli se sem nějak dostat z vrchu!" Na jeho zvířecí tváři s hrozivými kly se objevil úšklebek. „Třeba to vůbec nebyla magie! Torgus viděl gryfony! To je ono! Zbytek přiletěl potom, co Deathwing zahnal Torguse!"

„Deathwing - Deathwing n... neslouží nikomu kromě sebe samotného!" prohlásila najednou Alexstrasza, oči opět dokořán otevřené. Zněla téměř vystrašeně, což jí Rhonin nemohl zazlívát. Kdo by se toho černého démona nebál?

„Ale teď pracuje pro lidi," trval na svém ork. „Torgus ho viděl!" Poplácal rukou váček u pasu. „No, možná že se připravíme i na něho!"

Rhonin nyní nemohl jinak než zírat na váček a jeho obsah, jenž, soudě podle tvaru, byl nějaký medailon nebo malý disk. Co to mohlo být za moc, že Nekros věřil, že bude stačit i na obrněného černého obra?

„Všichni chcete ty draky..." otočil se Nekros znovu na čaroděje. „A taky je dostanete... ale vy ani temný se z nich nebudete radovat dlouho, člověče!" Mávl rukou směrem k východu.

„Odveďte ho!"

„Zabít ho?" zavrčel jeden z orků téměř s nadějí v hlase.

„Ještě ne! Budu mít na něj ještě otázky... možná! Víte, kam s ním! Přijdu za váma, abych se ujistil, že mu magie nepomůže!"

Dva ohromní orkové držící Rhonina za paže ho postrčili s tak brutální silou, že myslel, že mu vykloubí obě ramena. Přestože viděl stále ještě poněkud nejasně, zahlédl, jak se Nekros otáčí k jinému orkovi.

„Zdvojnásobte tempo! Připravte vozy! Postarám se o Královnu! Chci, aby všechno bylo připravené!"

Nekros vyšel z Rhoninova zorného úhlu - a jiná postava do něj vstoupila.

Goblin, kterému ork říkal Kryll, na Rhonina mrknul, jako by oba měli společné tajemství. Když čaroděj otevřel ústa, zavřela malá postavička svou příliš velkou hlavou a usmála se. Goblin cosi pevně svíral v rukách. To cosi přilákalo čarodějovu pozornost.

Kryll jednu ruku zvedl právě na tak dlouho, aby Rhonin mohl zahlédnout, co to je.

Deathwingův medailon.

A zatímco ho stráže táhly z velitelské síně, došlo čarodějovi, od koho má Deathwing tolik informací o Grim Batolu. A zároveň věděl, že ať již Nekros plánoval cokoli, dělal jen, stejně jako Rhonin, přesně to, co černý drak chtěl.

Přestože byla Vereesa doma v zalesněných kopcích, musela přiznat, že když přišlo na podzemí, nedokázala rozeznat jeden tunel od druhého. Její vrozený orientační smysl zde selhal - nebo ji jen rozptylovala skutečnost, že se musela téměř neustále sklánět. Přestože tyhle tunely čas od času používali trolové, většinu z nich vykopali trpaslíci v časech, kdy oblast kolem Grim Batolu sloužila jako součást ohromného důlního komplexu. To znamenalo, že Rom, Gimmel, a dokonce ani Falstad neměli sebemenší problémy se tu pohybovat, ale vysoká elfka šla většinu času přinejlepším shrbená. Bolela ji záda i nohy, ale zatnula zuby, aby před válečníky neukázala ani náznak slabosti. Koneckonců byla to ona, kdo trval na tom, aby se sem vydali.

Nakonec se však musela zeptat: „Už tam budeme?“

„Brzo, už brzo,“ odpověděl Rom. Bohužel, tohle říkal už nějakou dobu.

„Tenhle vchod,“ uvažoval Falstad. „Kde přesně jsi říkal, že je?“

„Tendle tunel vede do místa, který se používalo jako překladiště zlata, co sme vytěžili. Uvidíte dokonce nějaký starý koleje, jestli je ještě orkové neroztavili na zbraně.“

„A tudy se dostaneme dovnitř?“

„Jo, můžete jít dál po starý cestě, až ty koleje zmizí. Mají tam ale nějaký strážce, takže to nebude lehký.“

Vereesa se nad tím zamyslela. „Zmínil ses rovněž o dracích. Jak jsou vysoko?“

„Ne draci na obloze, Lady Vereeso, ale na zemi. To je právě ta finta.“

„Na zemi?“ odříkl si pohrdavě Falstad.

„Jo, ti, co mají polámaný křídla nebo sou moc divocí, aby na nich někdo lítal. Na týdle straně hory by měli bejt dva.“

„Na zemi...“ mumlal trpaslík z Aerie. „To bude trochu něco jiného...“

Rom se náhle zastavil a ukázal před sebe. „Tady je to, Lady Vereeso! Východ!“

Hraničářka přimhouřila oči, ale ani se svým výjimečným nočním zrakem nedokázala nic rozeznat.

Falstad evidentně ano. „To je šíleně malé. Bude to těsně.“

„Jo, pro orky až moc malý a voni si myslí, že je to moc malý i pro nás, ale je tam finta.“

Vereesa stále nic neviděla, takže se musela spokojit s tím, že následovala trpaslíky. Teprve až došli téměř k tomu, co se zdálo být slepým koncem, všimla si náznaku světla přicházejícího seshora. Přistoupila blíž a zdrceně si prohlížela otvor široký tak akorát na čepel jejího meče, o tělu nějakého elfa ani nemluvě.

Sklonila hlavu k veliteli horských trpaslíků. „Říkáš finta?“

„Jo! Ta finta je, že musíte pohnout tady s těma šutrama, který sme tam vopatrně dali, abysme nechali dost velkou škvíru. Ale z venku se k nim nedostanete! Vodtamtaď to vypadá jako jeden velký kus skály a orkové by se museli nadřít víc, než by jim bylo milo, aby se sem dostali!“

„Ale ví, že jste pod zemí, nebo ne?“

Rom se zakabonil. „Jo, ale s těma drakama nahoře se nás neboje. To vám musí bejt jasný. Strašně nás to štve být tak blízko a nebýt schopný se těch zatracenejch ohavů zbavit...“

Z nějakého důvodu, na který však nedokázala přijít, cítila Vereesa, že jí velitel trpaslíků neřekl všechno. To, co říkal, mohla být do určité míry pravda, ale jeho lidé této cesty z nějakého důvodu nevyužívali. Stalo se v minulosti něco, kvůli čemu se jí straní, nebo je to tam nahoře skutečně tak nebezpečné?

Pokud to druhé, skutečně chtěla elfka takhle riskovat?

Už se rozhodla. Když už ne pro Rhonina, tak kvůli všemu, co může udělat, aby pomohla ukončit tuhle nekonečnou válku - přestože si Vereesa stále ještě držela naději, že se jí nějak podaří najít čaroděje živého.

„Měli bychom vyrazit. Musíme dodržet nějaký stanovený postup při sundávání těch kamenů?“

Rom zamrkal. „Paní elfko, musíte počkat do tmy! Chvilku dřív a zmerčí vás, to je jistý, jako že teď stojím před váma!"

„Ale my nemůžeme tak dlouho čekat!" Vereesa neměla ponětí, kolik času uběhlo od chvíle, kdy ji s Falstadem zajali trolové, ale nemohlo to být víc než několik hodin.

„Už jenom něco přes hodinku, Lady Vereeso! To určitě za váš život stojí!"

Takovou chvíli? Hraničářka pohlédla na Falstada.

„Byla jste dlouho v bezvědomí," odpověděl na její nevyřčenou otázku. „Na chvíli jsem si myslel, že jste mrtvá."

Elfka se snažila uklidnit. „Dobrá. Myslím, že můžeme počkat."

„Dobře!" Velitel trpaslíků splácl ruce. „To teda máme dost času se najíst a odpočinout!"

I když Vereesa zpočátku cítila příliš velké napětí, než aby měla myšlenky na jídlo, o několik minut později přijala malou svačinku, kterou jí Gimel nabídl. To, že se tyhle ubohé duše byly ochotny rozdělit o to málo, co měly, mluvilo o hloubce jejich přátelství a obětavosti. Kdyby trpaslíci chtěli, mohli ji i Falstada klidně zabít hned, co si to vyřídili s těmi troly. A nikdo mimo jejich družinu by jim to nemohl vyčítat.

Gimmel se postaral o to, aby dohlédl, že každý dostal stejný přiděl jídla. Rom, poté co snědl svůj, odkrácel s tím, že se musí přesvědčit, jestli v okolních tunelech nejsou nějaké stopy po trolech.

Falstad jedl s chutí, evidentně povzbuzen sušeným masem i ovocem. Vereesa jedla s menším nadšením. Trpasličí jídlo nebylo zrovna vyhlášené svou vybranou chutí ani v elfské, ani v lidské říši. Chápala, že sušili maso, aby jim déle vydrželo, a dokonce žasla nad tím, že se jim v téhle pustině dařilo nalézat zralé ovoce, ale její citlivější chuťové buňky nyní křičely na poplach. Na druhou stranu však bylo jídlo výživné a hraničářka věděla, že bude potřebovat energii.

Vereesa dojedla, vstala a rozhlédla se kolem sebe. Falstad a ostatní trpaslíci se pohodlně usadili ke krátkému odpočinku, ale elfka se musela projít. Ušklíbala se, když si znovu uvědomila, že by jí její učitelé okamžitě vyčetli, jak příliš lidsky se chová. Většina elfů velice brzy překonala sklony k netrpělivosti, ale některým se to nepodařilo do konce života. Takoví se pak většinou buď usadili v cizích zemích, nebo trávili život plněním takových úkolů pro svůj lid, které vyžadovaly spoustu cestování. Snad jestli přežije tohle, mohla by si vybrat jednu z těchto cest, snad dokonce navštívit Dalaran.

Naštěstí pro Vereesu byly zdejší tunely poněkud vyšší než většina z těch, kterými procházeli dřívě. Elfce se nyní dařilo jít kamennými chodbami s minimální nutností se sklánět. Dokonce se občas mohla zcela napřímít. Jakýsi přidušený hlas kdesi před ní ji přinutil se zastavit.

Hraničářka zašla dál, než měla v úmyslu, dost daleko, aby se ocitla uprostřed trolského území. Nesmírně opatrně, aby nezpůsobila žádný hluk, tasila Vereesa meč a centimetr po centimetru se plížila vpřed.

Ten hlas však nezněl jako trol. Ve skutečnosti, čím víc se blížila, tím víc se jí zdálo, že ho zná - ale jak?

„...nešlo to jinak, vznešenej pane! Myslel sem, že nechcete, aby vo vás věděli!" odmlka. „Jo, elfská hraničářka, pěkná tvářička i postava, to bude vona." Další odmlka. „Ten druhej?

Divočák z Aerie. Říkal, že jeho zvíře uteklo, když je chytili ty trolové."

Ač se Vereesa snažila sebevíc, nedokázala zaslechnout nic z druhé části dialogu, ale alespoň už věděla, kdo to mluví. Horský trpaslík, ten, kterého znala nejlépe.

Rom. Takže jeho slova o tom, že jde prozkoumat okolní tunely, nebyla až tak úplně pravdivá. Ale s kým to mluvil a proč toho druhého elfka neslyšela? Copak se trpaslík zbláznil? Mluvil sám se sebou?

Rom nyní nemluvil, až na mručení, kterým dával najevo, že rozumí tomu, co jeho tichý společník říká. Ač Vereesa riskovala prozrazení, naklonila se do chodby, ze které se ozýval trpaslíkův hlas. Zůstávala však opatrná a nahnula se jen tak, aby viděla jedním okem.

Trpaslík seděl na kameni, hleděl do dlaní, ze kterých vycházela mdlá rumělková záře. Vereesa přimhouřila oči a snažila se rozeznat, co trpaslík drží.

S obtížemi nakonec identifikovala malý medailon s něčím, co vypadalo jako drahokam, uprostřed. Vereesa nemusela být čaroděj jako Rhonin, aby poznala mocný artefakt, kouzelný

talisman stvořený magií. Velcí elfští vládci rovněž vytvořili podobné předměty, aby se mohli na dálku dorozumívat se svými druhy nebo služebníky.

Ale jaký čaroděj teď mluvil s Romem? Trpaslíci nebyli zrovna pověstní svou vášní pro magii a ani pro ty, kteří jí vládli.

Pokud měl Rom nějaké spojení s čarodějem, kterému navíc očividně sloužil, proč on i jeho družina stále ještě bloumali po podzemních tunelech a doufali, že jednoho dne budou znovu moci spatřit nebe? Takový mocný čaroděj by přece pro ně mohl něco udělat.

„Co?“ vyhrkl najednou Rom. „Kde?“

S neuvěřitelnou hbitostí se otočil, zvedl hlavu a zaměřil svůj pohled přímo na ni.

Vereesa se schovala za roh, ale bylo jí jasné, že příliš pozdě. Velitel trpaslíků si jí všiml, navzdory relativní temnotě kolem.

„Podťe ven, ať vás vidím!“ zavolal. Když zaváhala, Rom dodal: „Vím, že to ste vy, Lady Vereeso...“

Hraničářka již neviděla důvod se skrývat a vystoupila zpoza rohu. Ani se nepokusila zastrčit meč zpátky do pochvy, neboť si nebyla jistá, zda Rom nezradil vlastní lid i ji.

Zjistila, že se na ni zklamaně dívá. „A já si myslel, že sem zmizel dost daleko, abych zmizel z doslechu těch vašich bystrých elfích oušek! Proč ste sem šla?“

„Mé úmysly byly nevinné, Rome. Potřebovala jsem se jen projít. Na druhou stranu tvé úmysly ve mně vyvolaly spoustu otázek...“

„Tudle vás nemusí zajímat, jasné?“

Drahokam v medailonu krátce zaplál, až na něj oba pohlédli. Rom znovu mírně naklonil hlavu na stranu, jako by někoho poslouchal. Pokud ano, zcela jistě se mu nelíbilo, co jeho společník říkal.

„Myslíte, že je to moudrý... jo, jo, jak říkáte...“

Vereesa stiskla jílec meče pevněji. „S kým to mluvíš?“

K jejímu překvapení jí Rom podal medailon. „Řekne vám to sám.“ Když si od něj medailon hned nevzala, dodal: „Je to přítel, není proti nám.“

S mečem v jedné ruce sáhla elfka velice opatrně pro talisman. Čekala výbuch spalujícího žáru, ale medailon byl celkem chladný a zdál se neškodný.

Buď pozdravena, Vereeso Windrunner.

Ta slova se jí rozléhala v hlavě. Vereesa medailon málem upustila, ne kvůli tomu hlasu, ale protože ten na druhé straně znal její jméno. Pohlédla na Roma, který ji pobízel, aby pokračovala.

Kdo jste? dožadovala se elfka, ale místo slov vyslala neviditelnému jen myšlenku.

Nic se nestalo. Znovu pohlédla na trpaslíka.

„Řek vám něco?“

„Ano, v duchu, Odpověděla jsem mu stejně, ale neodpověděl.“

„Musíte mluvit na talisman! Uslyší váš hlas tak, jak vy jeho, jenom v duchu. Von to tak dělá taky.“ Trpaslík se zatvářil téměř omluvně. „Nemám páru proč, ale prostě to tak funguje...“

Vereesa se pohledem vrátila k medailonu a zkusila to znovu. „Kdo jste?“ Znáš mne z úředních listin adresovaných tvým nadřízeným. Jsem Krasus z Kirin Tor.

Krasus? To bylo jméno čaroděje, který se s elfy domluvil, že ona bude doprovázet Rhonina do přístavu. Moc víc o něm nevěděla, ale její nadřízení na jeho žádost reagovali s velkou úctou. Vereesa znala jen málo lidí, kteří mohli dávat elfským pánům rozkazy.

„Znám vaše jméno. Jste Rhoninův ochránce.“

Odmilka. Pokud mohla hraničářka soudit, znepokojivá odmlka. Jsem zodpovědný za jeho cestu.

„A víte, že je možná zajatcem orků?“

Ano. To je však nedopatření.

Nedopatření? Vereesa pocítila nevysvětlitelný nával vzteku. Nedopatření?

Jeho úkolem bylo pozorovat. Nic víc.

Tomuhle už elfka dlouho nevěřila. „Pozorovat odkud? Z podzemí Grim Batolu? Nebo se měl setkat z nějakého důvodu, který jste mi neřekl, s horskými trpaslíky?“

Další odmlka. Pak: Celá situace je daleko složitější, slečno, a v současné chvíli se ještě víc komplikuje. Vaše přítomnost, například, nebyla součástí plánu. Měla jste se vrátit už v přístavu.

„Přisahala jsem. Měla jsem pocit, že můj slib platí i za hranice Lordaeronu.“

Rom vedle ní vypadal stále víc zmatený. Bez prostředku, kterým s čarodějem obvykle hovořil, musel nyní hádat, co Krasus odpovídá a k čemu se vztahují Vereesiny otázky.

Rhonin má... štěstí, odpověděl nakonec Krasus.

„Pokud ještě žije,“ málem vyštěkla. A přesto čaroděj znovu zaváhal, než odpověděl. Proč se tak choval? Evidentně mu bylo jedno, co se Rhoninovi stalo. Vereesa věděla dost o způsobech čarodějů, lidských i elfských, aby chápala, jak využívají všechny kolem sebe, kdykoli k tomu mají příležitost. Překvapovalo ji pouze, že Rhonin, jenž jí připadal daleko chytřejší, Krasovi naletěl.

Ano... pokud stále žije... Další zaváhání... pak je na nás, abychom učinili vše možné pro jeho osvobození.

Jeho odpověď ji zaskočila. Něco takového nečekala.

Vereeso Windrunner, poslouchej mne. Učinil jsem několik chybných úsudků - zapříčiněných velkými obavami - a Rhoninův osud je jedním z nich. Máš v úmyslu ho najít, nemýlím-li se.

„To mám.“

Dokonce i v samotné horské pevnosti orků? Mezi draky?

Ano.“

Rhonin má štěstí, že má za společníci tebe... a já doufám, že se mi tohoto štěstí rovněž dostane. Udělám, co bude v mých silách, abych ti ve tvém složitém úkolu pomohl, přestože fyzicky ohrožena budeš samozřejmě zejména ty.

„Samozřejmě,“ odpověděla jízlivě elfka.

Prosím, vrať talisman Romovi. Přeji si s ním na chvíli mluvit.

Vereesa se velmi ochotně rozloučila s čarodějovým medailonem a podala ho zpátky trpaslíkovi. Rom si ho vzal a zadíval se do drahokamu. Občas přikývl, přestože to, co mu Krasus říkal, ho bezpochyby velice znepokojovalo.

Nakonec zvedl hlavu k Vereese. „Jestli si fakt myslíte, že je to nutný...“

Uvědomila si, že jeho slova patřila čaroději. O chvíli později záře z drahokamu pohasla. Rom, který vůbec nevypadal vesele, podal talisman elfce.

„Co je to?“

„Chce, abyste to měla celou cestu. Berte! Řekne vám to sám!“

Vereesa si medailon znovu vzala. Okamžitě se jí v hlavě ozval Krasův hlas. Pověděl ti Rom, že si přeji, abys to nosila u sebe?

„Ano, ale já nechci...“

Chceš najít Rhonina? Chceš ho zachránit?

„Ano, ale...“

Jsem tvá jediná naděje.

Byla by se s ním hádala, ale věděla, že potřebuje pomoc. S Falstadem jako jediným společníkem byly její šance velmi malé.

„Dobrá. Co máme dělat?“

Dej si talisman kolem krku, pak se vrať s Romem k ostatním. Zavedu tebe i tvého trpasličího společníka do hory... a na místo, kde s největší pravděpodobností najdete Rhonina.

Nenabídl jí všechno, co potřebovala, ale dost na to, aby souhlasila. Navlékla si řetízek přes hlavu a nechala medailon spočinout na své hrudi.

Uslyšíš mne, kdykoli si to budu přát, Vereeso Windrunner.

Rom prošel kolem ní a zamířil zpátky k ostatním. „Pod'ťe! Ztrácíme čas, paní elfko!“

Jak kráčela za ním, Krasus pokračoval. Nemluv s nikým o tom, co tenhle medailon umí. Ani se mnou nemluv před ostatními, pokud ti k tomu nedám svolení. Jen Rom a Gimmel v této chvíli ví o me úloze.

„A ta je jaká?“ nedokázala se ubránit otázce.

Pokusit se zachránit budoucnost pro nás pro všechny.

Elfka se nad tím zamyslela, ale neříkala nic. Stále ještě čaroději příliš nedůvěřovala, ale neměla na vybranou.

Snad to Krasus tušil, neboť dodal: Nyní poslouchej, Vereeso Windrunner. Možná ti přikážu učinit věci, jež nebudeš považovat za nejlepší v zájmu svém ani těch, o které stojíš. Věř, že budou. Před vámi jsou nebezpečí, která nedokážete pochopit, nebezpečí, kterým sami nedokážete čelit.

A vy je všechna chápete? pomyslela si Vereesa s vědomím, že Krasus tuhle otázku neuslyší. Ještě zbývá krátká chvíle, než slunce zapadne. Musím nyní odejít ve vážné záležitosti.

Nevycházejte z tunelu, dokud neřeknu. Prozatím na shledanou, Vereeso Windrunner.

Dřív než mohla protestovat, jeho hlas zmizel. Hraničářka tiše zaklela. Přijala čarodějovu pochybnou pomoc a nyní musela poslouchat jeho rozkazy. Vereese se ani trochu nelíbilo pomýšlení, že svěří svůj život - nemluvě o Falstadovi - do rukou čaroděje, který jí rozkazuje z bezpečí své vzdálené věže.

A co hůř, elfka dala jejich životy do rukou stejnému čaroději, který poslal Rhonina na tuhle šílenou výpravu... a pravděpodobně ho nechal zemřít.

Sedmnáct

Někde uprostřed cesty na místo, kde ho chtěli orkové uvěznit, upadl Rhonin opět do bezvědomí. Nutno dodat, že mu k tomu hodně pomohly jeho strážce, které neustále nacházely nějaký důvod ho udeřit nebo mu bolestivě zkroutit ruce. Bolest ve zlomeném malíčku nebyla ničím v porovnání s tím, co s ním dělaly, než omdlel.

Nyní se však čaroděj probudil - do strašlivého snu, ve kterém se na něj smála planoucí lebka s prázdnými očními důlky.

Vyděšený čaroděj se reflexivně pokusil dostat se od ní co nejdál, jen aby zjistil, že má ruce i nohy pevně svázané. Ať dělal, co dělal, nebyl schopen se dostat z bezprostřední blízkosti démonického stvoření, jež se nad ním sklánělo.

Kostra se však nehýbala. Rhonin postupně setřásl strach a bedlivěji si nehybnou zrůdu prohlížel. Byla daleko vyšší a širší v ramenou než běžný člověk a místo zbroje měla hořící kosti. To, co považoval za zlomyslný úsměv, bylo jednoduše způsobeno tím, že démonický strážce neměl na tváři žádné maso. Obklopoval jej jen oheň, ale čaroděj necítil žár. I tak však předpokládal, že kdyby se ho planoucí ruce jen dotkly, výsledek by byl velice bolestivý. Vzhledem k tomu, že ho nenapadlo nic lepšího, pokusil se Rhonin na netvora promluvit:

„Co... kdo jsi?“

Žádná odpověď. Kromě plamenů olizujících celé její tělo zůstávala postava nehybná.

„Slyšíš mne?“

Znovu nic.

S menším strachem a větší zvědavostí se nyní čaroděj nahnul blíž, jak nejmíc mu to jen řetězy dovolily. Ani teď se však nic nestalo, žádný pohyb hlavou směrem k jeho pohybujícím se končetinám.

Jakkoli strašlivě zrůda vypadala, zdála se nebýt o moc živější než kamenná socha. Přestože vzhledem připomínala démona, nemohl to být skutečný démon. Rhonin se o golemech učil, ale nikdy žádného neviděl, a už vůbec ne takového, který by neustále hořel. Nenapadlo ho však, co jiného by to mohlo být.

Čaroděj se zaměřil a uvažoval nad golemovými schopnostmi. Popravdě, měl jen jedinou možnost, jak si je ověřit... a, koneckonců, čaroděj se stejně musel pokusit o útek.

Rhonin se snažil nevnímat bolest a pokusil se pohnout prsty, aby seslal kouzlo, které, jak doufal, ho zbaví strašlivého strážce...

Golem s neuvěřitelnou rychlostí vymrštil ruce a uchopil Rhonina za už tak spoutané ruce tak, že nyní nemohl pohnout ani prstem.

Čaroděje obklopil šířící plamen, ale plamen kdesi uvnitř, spalující mu samotnou duši.

Rhonin zařval a pak ještě jednou. Křičel dlouho a hlasitě, až mu hlasivky vypověděly službu.

Jen napůl při vědomí, s hlavou zvrácenou dozadu se modlil, aby oheň zhasl nebo ho co nejrychleji spálil celého.

Golem z něj sundal obě ruce.

Plameny v Rhoninovi pohasly. Podařilo se mu zvednout hlavu natolik, aby se podíval, co dělá jeho strašlivý strážce. Golemova groteskně posměšná tvář zírala přímo na něj, zcela lhostejná k mukám, jež své oběti právě způsobila.

„Ty... hajzle...“

Někde za golemem se ozval známý smích, při kterém čaroději vstávaly vlasy na hlavě.

„Uličník, uličník!“ pištěl vysoký hlas. „Hrál si s ohněm, spálil se! Hrál si s ohněm, spálil se!“

Rhonin nahnul hlavu na stranu - nejprve opatrně a pak víc, když viděl, že jeho hrozivý společník nereaguje. Blízko vchodu stál goblin, kterému Nekros říkal Kryll, stejný goblin, o kterém Rhonin věděl, že pracuje pro Deathwinga.

Kryll měl i nyní na krku medailon s černým krystalem. Čaroděj žasl nad goblinovou arogancí. Nekros se přece musel podívat tomu, proč jeho sluha stále nosí Rhoninův talisman.

Kryll si všiml směru jeho pohledu. „Pan Nekros tě s ním nikdy neviděl, člověče - a my, goblini, vždycky rádi nosíme cetky!“

Muselo však za tím být ještě něco víc. „A taky má hodně práce, že jo?“

„Chytrý človíček, chytrý! A kdybys mu řekl, neposlouchal by! Ubohý, ubohý pan Nekros má tolik starostí! Stěhovat draky a vajíčka je pořádná práce!“

Golem na Kryllovu přítomnost vůbec nereagoval, což Rhonina nepřekvapovalo. Pokud se goblin nepokusí zajatce osvobodit, nechá Krylla na pokoji. „Takže ty sloužíš Deathwingovi...“

Po skrčkově tváří přelétl stín. „Jeho vůli jsem konal... ano. Velmi, velmi dlouho...“

„Proč jsi sem přišel? Posloužil jsem tvému pánovi dobře, nebo ne? Dělal jsem mu přesně takového blázna, jakého chtěl, ne?“

Tohle z nějakého důvodu Krylla znovu rozveselilo. Jeho zubatý úsměv se ještě víc roztáhl a on odpověděl: „Větší blázen už není, dělal jsi ho nejen temnému pánovi. Dělal jsi blázna i mně, člověče!“

Rhonin tomu nemohl uvěřit. „A jak? Jak jsem posloužil tobě, goblíne?“

„Skoro stejně, skoro stejně jako temnému pánovi - který má gobliny za hloupé, že budou někomu sloužit jenom tak!“ V Kryllově hlase byl slyšet náznak hořkosti. „Ale už jsem sloužil dost!“

Rhonin se zamračil. Měla ta malá šílená postavička na mysli to, co se domníval? „Ty chceš zradit i černého draka? Jak?“

Malý goblin téměř poskakoval nadšením. „Ubohý, ubohý pan Nekros je v takové situaci! Musí stěhovat draky, stěhovat vajíčka a smradlaví orkové všude kolem! Nemá čas přemýšlet, jestli tohle po něm chtějí! Možná by přemýšlel víc, ale když Aliance útočí ze západu, nemá čas! Musí jednat! Musí být ork, víš!“

„To nedává smysl...“

„Blázne!“ Další salva smíchu. „Tys mi ho dones!“ Zvedl medailon a falešně se na Rhonina zamračil. „Rozbitý, když jsi padal - to si Deathwing myslí!“

Čaroděj sledoval, jak Kryll vydlobává drahokam uprostřed. Po několika okamžicích vyskočil kámen do připravené goblinovy ruky. Zvedl ho tak, aby ho Rhonin viděl. „A s tímhle - už žádný Deathwing...“

Rhonin nevěřil vlastním uším. „Už žádný Deathwing? Ty ho chceš tím kamenem zabít?“

„Nebo přinutit sloužit Kryllovi! Ano, možná mi bude sloužit.“ Kryll si povzdechl a v tom zvuku byla čistá nenávisť. „...a už žádné podlézání tomu plazovi! Žádný poskok! Tohle jsem plánoval dlouho, chtěl jsem a chtěl a hledal jsem, kde nejzranitelnější, ano!“

Bez ohledu na situaci byl čaroděj nyní malým tvorečkem fascinován. „Ale jak?“

Kryll zamířil zpět k východu. „Nekros udělá cestu, ne že by to věděl... a tohle?“ Vyhodil kámen do vzduchu a znovu jej chytil. „Je to část temného pána, člověče! Jeho moc proměněná v kámen jeho vlastním kouzlem! Musí to tak být, aby medailon fungoval! Víš, co to znamená, držet část draka?“

Rhonin zuřivě uvažoval. Co kdysi slyšel? „Mít u sebe část největšího z draků znamená mít moc nad jejich silou.' Ale to se ještě nikdy nestalo! Člověk sám by musel vládnout strašlivou mocí, aby to fungovalo! Kde..."

Golem zareagoval na jeho náhlé rozrušení. Ghoulské čelisti se otevřely a kostlivá ruka se opět! začala natahovat po Rhoninovi. Čaroděj okamžitě ztuhnul a ani nedýchal. Ohnivé monstrum se zastavilo, ale nestáhlo ruku zpět. Rhonin dál zadržoval dech a modlil se, aby se netvor znovu vrátil do původního stavu.

Kryll se zachichotal nad jeho postavením. „Ale ty máš teď svoje starosti, člověče! Nebudu zdržovat! Chtěl jsem jen někomu říct o svém štěstí - někomu brzo mrtvému, he?" Goblin odhopsal. „Musím jít! Nekros bude potřebovat mou pomoc, ó ano, bude!"

Rhonin už nedokázal déle zadržovat dech. Vydechl a doufal, že byl nehybný dost dlouho. Omyl.

Golem po něm vztáhl ruce - a všechny myšlenky na zrádného malého Krylla okamžitě zmizely spolu s tím, jak Rhonina znovu zachvátily plameny spalující ho zevnitř.

Stmívalo se příliš pomalu, ale zároveň v jistém ohledu pro Vereesu až příliš rychle. Jak nařídil Krasus, nikomu neřekla o tom, co medailon umí, a na Romovu radu ho skryla co nehlouběji pod šaty. Její cestovní plášť, nyní už značně obnošený, byl pro podobnou věc jako stvořený, přestože kdyby se někdo podíval hodně zblízka, uviděl by řetízek.

Krátce po návratu k ostatním si vzal Rom Gimmela stranou a o něčem s ním hovořil. Elfka si všimla, že se oba krátce podívali směrem k ní. Rom evidentně chtěl, aby jeho zástupce rovněž věděl o Krasově rozhodnutí, a soudě podle trpaslíkova výrazu se to Gimmelovi nelíbilo o nic víc než jeho veliteli.

Ve chvíli, kdy světlo v díře zmizelo, začali trpaslíci metodicky odstraňovat kameny. Vereesa neviděla důvod, proč tenhle nebo tamten kámen musel být odstraněn dříve než nějaký jiný, ale Romovi muži byli neoblomní. Nakonec si sedla a snažila se nemyslet na ztracený čas. Když byly poslední kameny odstraněny, ozval se jí v hlavě hlas čaroděje, zpočátku jakoby k smrti vyčerpaného.

Cesta ven... je otevřena, Vereeso Windrunner?

Musela se otočit a předstírat, že kašle, aby odpověděla: „Právě skončili."

Pak můžete pokračovat. Jakmile budete venku, vyndej talisman, ať už jsi ho skryla kamkoli. To mi umožní vidět, co leží před vámi. Nebudu s tebou hovořit, dokud s trpaslíkem z Aerie nevyjdete ven z tunelu.

Když se otočila, přišel k ní Falstad. „Jste připravená, má elfí paní? Horští trpaslíci se nás chtějí zbavit co nejrychleji, alespoň mi to tak připadá."

Ve skutečnosti už Rom stál u východu a jeho matná postava jim netrpělivě kynula, aby vyšplhali ven. Vereesa a Falstad se kolem něj téměř přehnali a razili si cestu vzhůru rozšířeným otvorem, jak nejrychleji dovedli. Hraničářce jednou sklouzla noha, ale podařilo se jí včas zachytit. Vítr vanoucí seshora ji pobízel dál. Podzemí jí nepřiřostlo k srdci a ona doufala, že okolnosti je brzy nedonutí vrátit se tam.

Falstad, jenž dorazil nahoru první, hraničářce nyní podával silnou paži. Téměř bez námahy Vereesu vytáhl nahoru a postavil vedle sebe.

V okamžiku, kdy byli oba venku, začali trpaslíci zakrývat díru kameny. Vereesa si jen tak-tak stačila sáhnout pro věci.

„Takže, co teď?" zeptal se Falstad. „Lezeme nahoru?"

Ukázal na úpatí hory, kterou z této strany tvořila i v tmavé noci zřetelná několik set metrů vysoká holá skála. Ať se elfka snažila jakkoli, neviděla žádný vchod, což ji zmátlo. Podle toho, jak to Rom popisoval, věřila, že ho uvidí přímo před sebou.

Obrátila se, aby na něj dolů zavolala, ale zjistila, že po díře není ani památky. Vereesa si klekla a přiložila ucho k malému otvoru, který jediný zbyl. Neslyšela vůbec nic.

„Zapomeňte na ně, má elfí paní. Zase zalezli do díry." Falstadův tón dával tušit opovržení nad jeho horskými bratranci.

Elfka přikývla a vzpomněla si na Krasovy instrukce. Odhrnula plášť, vytáhla medailon a položila si jej na prsa. Vereesa předpokládala, že čaroděj nebude mít potíže ve tmě vidět, jinak by jim nebyl příliš platný.

„Co to je?“

„Pomoc... doufám.“

Krasus ji sice varoval, aby nikomu nic neříkala, ale určitě nečekal, že nechá Falstada hádat. Trpaslík by ji měl za blázna, kdyby začala mluvit zdánlivě sama k sobě.

Vidím všechno docela dobře, oznámil jí čaroděj zničehonic, až sebou polekaně trhla. Děkuji ti.

„Co se děje? Proč jste poskočila?“

„Falstade, víš, že Rhonina na tuhle misi poslali Kirin Tor?“

„Jo, a taky vím, že ne na takovou, jak nám řekl. Proč?“

„Tenhle medailon je od čaroděje, který ho vybral, který mu dal ten skutečný úkol, jeho část, myslím, vyžaduje, aby Rhonin vstoupil do hory.“

„Proč?“ Trpaslík vůbec nezněl překvapeně.

„To mi doposud zcela neobjasnil. Co se týče toho medailonu, umožňuje jednomu z těch čarodějů, Krasovi, se mnou mluvit.“

„Ale já nic neslyším.“

„Takhle to bohužel funguje.“

„Typické čarodějnictví,“ poznamenal trpaslík a použil stejný tón, jako když mluvil o svých bratrancích.

Raději byste měli vyrazit, navrhl Krasus. Čas, jak říkají, je podstatou všeho.

„Stalo se vám něco? Znovu jste poskočila!“

„Jak říkám, nemůžeš ho slyšet, ale já ano. Chce, abychom vyrazili. Říká, že nás povede!“

„On vidí?“

„Skrze krystal.“

Falstad přešel k medailonu a dotkl se prstem kamene. „Přísahám u Aerie, že jestli nás taháte za nos, bude váš můj duch strašit do konce života, čaroději! Přísahám!“

Řekni trpaslíkovi, že máme podobné cíle.

Vereesa to zopakovala Falstadovi, který s pokrčením ramen přikývl. I elfka měla své výhrady, nechala si je však pro sebe. Krasus řekl, že jejich cíle jsou „podobné.“ To však vůbec nemuselo znamenat, že jsou stejné.

Nehledě na podobné myšlenky, rozhodla se řídit Krasovými prvními instrukcemi, které jí dávaly alespoň naději, že je dostane dovnitř. Zprvu se jeho navigace zdála poněkud zvláštní, neboť přinutil oba jít kolem hory způsobem, který je, na její vkus, až příliš okrádal o čas. Pak je však čaroděj zavedl na snadno dostupnou stezku, jež je přivedla přímo k vysokému ale úzkému vchodu do jeskyně, o kterém Vereesa věřila, že musí být vstupem dovnitř. Pokud ne, pak si určitě se svým podezřelým průvodcem promluví.

Starý trpasličí důl, řekl Krasus. Orkové si myslí, že nikam nevede.

Vereesa to místo zkoumala, jak nejlépe to ve tmě šlo. „Proč ho Rom se svými lidmi nepoužil, jestli vede dovnitř?“

Neboť trpělivě čekali.

Chtěla se zeptat, na co čekali, ale najednou ji chytil Falstad za paži.

„Poslouchejte!“ zašeptal trpaslík. „Něco se blíží!“

Skryli se za skalnatý výběžek - právě včas. Jakýsi hrozivý tvor se blížil evidentně cíleně k ústí jeskyně a co chvíli vydával podivný sykot. Vereesa rozeznala dračí hlavu, jak se rozhlíží kolem sebe a její rudé oči matně září do noci.

„A tohle je ještě lepší důvod, proč nešli dovnitř,“ zašeptal Falstad. „Bylo mi jasné, že to je moc snadné, než aby to byla pravda!“

Drakova hlava ztuhla. Zvíře se otočilo směrem k nim.

Musíte zůstat tiše. Dračí sluch je velmi jemný.

Elfka nepovažovala za nutné předat tak zjevný fakt dál. Sevřela jílec meče a sledovala, jak obr udělal několik kroků směrem k jejich skrýši. Velikostí se ani zdaleka nerovnal Deathwingovi, nicméně by ji i Falstada zřejmě bez větších problémů spolkl.

Za hlavou se náhle roztáhla křídla - křídla, která díky svému nočnímu vidění elfka rozeznala jako špatně vyvinutá a jaksi deformovaná. Nebylo divu, že tenhle drak dělal orkům hlídacího psa.

A kde vůbec byl jeho pán? Orkové nikdy nenechávali draky samotné, ani když byli odsouzeni k tomu nikdy nevlétnout.

Její otázku brzy zodpověděl krátký příkaz. Kousek za zvířetem se objevila pohybující se louče, jež matně osvětlovala tělo ohromného orka. V druhé ruce měl meč téměř dvakrát tak dlouhý jako Vereesin. Hlídač na draka něco zakřičel a ten odpověděl zlostným zasyčením.

Ork zopakoval svůj příkaz.

Zvíře se pomalu začalo obracet od ukryté dvojice. Vereesa zatajila dech a doufala, že válečník i se svým svěřencem brzy zmizí.

V tu chvíli drahokam v medailonu náhle zaplátl tak jasně, že osvětlil celé prostranství kolem výběžku.

„Schovejte to!“ zašeptal Falstad.

Hraničářka se snažila, ale už bylo příliš pozdě. Nejen že se otočil drak, ale tentokrát zareagoval i ork. S loučí i mečem před sebou vyrazil směrem k jejich skrýši. Rudý obr kráčel za ním připraven na jeho povel zaútočit.

Sundej medailon z krku, rozkázal Krasus. Buď připravena hodit jej směrem k drakovi.

„Ale...“

Udělej to.

Vereesa rychle sundala talisman a připravila si ho do ruky. Falstad na svou společnici udiveně pohlédl, ale nic neříkal.

Ork se blížil. Už sám o sobě by byl velkou hrozbou, ale s drakem po boku hraničářka s trpaslíkem neměli šanci.

Řekni trpaslíkovi, ať se ukáže.

„Chce, abys tam šel, Falstade,“ zašeptala, ne zcela jistá, proč se vůbec obtěžovala trpaslíkovi takovou šíleností říkat.

„A byl by radši, kdybych šel tomu drakovi přímo do chřtánu nebo si mám lehnout a nechat ho, ať si mě vezme sám?“

Není čas.

I teď zopakovala čarodějova slova. Falstad zamrkal, zhluboka se nadechl a přikývl. S připraveným kladivem se prosmýkl kolem Vereesy a vystoupil zpoza skály.

Drak zařval. Ork zavrčel a roztáhl hubu s ohromnými kly do natěšeného šklebu.

„Trpaslík!“ zahřměl. „Dobře! Už sem se tu začínal nudit! Pobavíme se, než tě dám sežrat tady Zaraszovi! Taky už má hlad!“

„To my se pobavíme s tebou a tvýma bráchama uvnitř, prasečí ksichte! Už mi tam byla zima! Ale rozbíjení lebek mě vždycky zahřeje!“

Ork i drak se blížili.

Hod' talisman po drakovi, teď! Musí dopadnout někde u jeho tlamy!

Ten rozkaz zněl tak absurdně, až Vereesa pochybovala, že slyšela správně. Pak ji napadlo, že snad Krasus skrze medailon dokáže seslat nějaké kouzlo, které by zneškodnilo alespoň draka. Házej, než tvůj přítel přijde o život!

„Falstade!“ Hraničářka vyskočila k překvapení obou hlídačů. Rychle se podívala na orka - a pak s dokonalou přesností hodila medailon po drakově hlavě.

Drak natáhl krk a se srovnatelnou šikovností chytil talisman do tlamy.

Vereesa zaklela. Tohle Krasus určitě nečekal.

Stala se však zvláštní věc, která způsobila, že všichni tři válečníci se zastavili. Místo toho, aby leviatan medailon spolkl nebo vyplivl někam daleko, klidně stál a kýval hlavou. Z úst mu vyšla rudá záře, ale nezdálo se, že by drakovi nějak ubližovala.

K úžasu všech si obr sedl.

Ork, kterému se to vůbec nelíbilo, zařval jakýsi povel. Drak ho však zjevně neslyšel a místo toho se díval, jako by poslouchal nějaký vzdálený hlas.

„S tvým pejskem je radost si hrát, orku!“ dráždil ho Falstad. „Vypadá to, že si to tu budeš muset vybojovat sám!“

Místo odpovědi zelený obr švihl loučí tak, že trpaslíkovi málem zapálil vousy. Falstad zaklel a použil kladivo, kterým téměř rozdrtil orkovu napřaženou paži. To na druhou stranu umožnilo hlídači provést výpad mečem.

Vereesa nerozhodně stála stranou. Chtěla pomoci Falstadovi, ale nevěděla, jestli se drak každou chvíli nevymaní z toho zvláštního transu a nepřidá se ke svému pánovi. Kdyby k tomu došlo, někdo se mu musel postavit.

Trpaslík s orkem si vyměňovali rány a louče s mečem se vyrovnávala kladivu. Ork se pokoušel zatlačit trpaslíka zpět a evidentně doufal, že jeho protivník na nerovném terénu upadne.

Elfka se znovu podívala na draka. Stále ještě měl hlavu nakloněnu na stranu. Oči dokořán otevřené, ale hledící jakoby do prázdna.

Vereesa se od leviatana otočila a zamířila na pomoc Falstadovi. Jestli je drak napadne, nedá se nic dělat. Nemohla riskovat smrt svého druha.

Ork vycítil její příchod, neboť jak se k němu blížila, máchl naslepo louči směrem k ní.

Vereesa zalapala po dechu, když jí plameny téměř olízly tvář.

Přesto její příchod přinutil orka bojovat na dvou frontách a jeho pokus popálit ji způsobil, že se odkryl. Falstada nemusel nikdo pobízet, aby toho využil. Kladivo udeřilo.

Strašlivý výkřik orka málem přehlušil i zvuk praskajících kostí. Meč vyklouzl zelenému válečníkovi z chvějící se ruky. Kladivo ji rozdrtilo od ramene po loket a zcela ochromilo.

Zaslepen bolestí i vztekem bodl hlídač louči do Falstadovy hrudi. Trpaslík zavrával a zuřivě hasil oheň zachvacující jeho vousy i hrud'. Jeho protivník chtěl znovu udeřit, ale elfka mu v tom zabránila.

„Elfíčka!“ zavrčel. „Tebe si taky upečem!“

Díky louči a delší paži dosáhl ork dál než ona. Vereesa se dvakrát sehnula, aby unikla ohni. Tohle musela ukončit brzy, nebo ji ork zasáhne.

Když po ní máchl potřetí, nemířila na něj, ale na louči. To znamenalo dovolit plamenům přiblížit se velice těsně. Orkova tvář se při jeho výpadu zkroutila do vražedného šklebu. Čepel meče se zaryla do dřeva a vytrhla ho z ruky překvapeného hlídače. Vereesa, daleko úspěšnější než doufala, se vrhla vpřed a vzala louči s sebou.

Oheň zasáhl orka přímo do tváře. Zařval bolestí a máchnutím ruky odhodil louči pryč. Ta však už vykonala svou práci. Jeho oči, nos a větší část čela byly seškvařeny žárem. Už nemohl nic vidět.

S jistým pocitem viny, ale s vědomím, že ho musí utišit, probodla Vereesa orka mečem a utřala jeho bolestivé nářky.

„U Aerie!“ nadával Falstad. „Myslel jsem, že už se neuhasím!“

Elfka lapala po dechu, ale podařilo se jí ze sebe dostat: „Jsi... jsi... v pořádku?“

„Rozesmutněn ztrátou tolik let pěstěného vousu, ale dostanu se z toho! Co ten náš přerostlý pejsek?“

Drak nyní ležel na všech čtyřech, jako by se chystal spát. Medailon byl stále v jeho tlamě, ale pak ho rudý obr něžně pustil před sebe na zem a podíval se na oba válečníky, jako by čekal, že ho jeden z nich zvedne.

„Copak chce, abychom udělali to, co si myslím, že máme udělat, má elfi paní?“

„Obávám se, že ano... a vím také, kdo mu to poradil.“ Vyrazila směrem k ležícímu draku.

„Nemyslíte vážně, že to chcete zvednout, že ne?“

„Nemám na vybranou.“

Jak se hraničářka blížila, drak ji sledoval pohledem.

O dracích se tvrdilo, že velmi dobře vidí ve tmě, a mají ještě dokonalejší čich. Takhle blízko by Vereesa jistě neunikla.

Opatrně uchopila talisman cípem svého pláště. Vzhledem k pobytu v dračí tlamě z něj kapaly sliny. Elfka ho s jistým odporem očistila, jak nejlépe to šlo.

Drahokam náhle zaplál.

Cesta je volná, ozval se Krasův monotónní hlas. Raději byste si měli pospíšit, než přijdou další.

„Co jste udělal s tím monstrem?“ zašeptala.

Promluvil jsem s ním. Nyní už pochopil. Rychle. Mohli by přijít další.

Ten drak rozuměl? Vereesa se chtěla zeptat čaroděje i na mnohem víc, ale věděla, že uspokojivou odpověď by stejně nedostala. Musela se tedy smířit se zdánlivě nemožným, za což však mu byla velice vděčná.

Vrátila řetízek na krk a nechala talisman volně viset. Falstadovi jen řekla: „Máme jít dál.“ Trpaslík stále ještě kroutil hlavou při pohledu na ležícího draka, ale následoval ji.

Krasus tedy dodržel slovo. Provedl je přes opuštěný důl až k průchodu, o kterém by si Vereesa nikdy nemyslela, že může někam vést, natož do horské pevnosti. Oba museli šplhat po těsné a dost nebezpečné stezce, ale konečně se octli v horním patře poměrně velké podzemní jeskyně.

Jeskyně plné pobíhajících orků.

Z římsy, na kterou se vyšplhali, viděli strach nahánějící válečníky, jak spěšně cosi balí a nakládají na vozy. Na jedné straně sedlal jeden ošetřovatel draka, zatímco druhý se zřejmě připravoval na okamžitý odlet.

„Zdá se, že se chystají k odchodu!“

I jí to tak připadalo. Nahnula se, aby lépe viděla.

Zabralo to...

Krasus promluvil, ale Vereesa z jeho hlasu okamžitě poznala, že tahle slova byla určena jemu samému. S největší pravděpodobností vůbec netušil, že něco nahlas řekl. Copak on měl nějak v úmyslu přimět orky opustit Grim Batol? Bez ohledu na její překvapení, když viděla, co dokázal s tím drakem, pochybovala, že by měl až takový vliv.

Drak připravovaný k odletu se náhle pohnul směrem k východu z jeskyně. Jeho jezdec se připoutal a připravil se. Na rozdíl od bojové nebo hlídkové mise byl však drak plně naložen zásobami.

Znovu se skryla a uvažovala. Přestože opuštění Grim Batolu bezesporu znamenalo pro Alianci ohromnou zprávu, vyvolávalo v ní rovněž spoustu otázek i jisté obavy. K čemu by byl orkům Rhonin, jestli odtud odjížděli? Jistě nebudou ztrácet čas taháním se s nějakým nepřátelským čarodějem.

A skutečně chtěli přestěhovat všechny draky?

Čekala, že jí dá Krasus nějaké další instrukce, ale čaroděj zůstal tajemně mlčenlivý.

Vereesa se rozhlédla a pokusila se rozhodnout, kterou cestou by se nejrychleji dostali k místu, kde věznili Rhonina... tedy za předpokladu, že už nebyl zabit.

Falstad jí položil ruku na rameno. „Tam dole! Vidíte ho?“

Podívala se naznačovaným směrem - a spatřila goblina. Cupital kolem stěny a mířil přímo k východu po jejich levé straně.

„To je Kryll! Určitě je to on!“

I elfka si tím byla jistá. „Zdá se, že se tu vyzná!“

„Jo! Proto nás zavedl ke svým spojencům, trolům!“

Ale proč je goblin nenechal orkům? Proč je místo toho vydal těm vražedným trolům? Orkové by je jistě rádi oba vyzpovídali.

Dost přemítání. Neměla tušení. „Krase! Můžeš nám ukázat, kudy se dostanem tam dolů, kam nyní míří ten goblin?“

V hlavě se jí neozval žádný hlas.

„Krase?“

„Co se děje?“

„Zdá se, že čaroděj neodpovídá.“

Falstad si odfrkl. „Takže je to na nás?“

„Prozatím se to tak zdá.“ Napřímila se. „Tamta římsa. Měla by nás dovést, kam chceme.“

Orkové se jistě postarali, aby byly tunely dobře průchodné.“

„Takže jdeme dál bez čaroděje. Dobře. Tak se mi to líbí víc.“

Vereesa s úsměvem přikývla. „Ano, jdeme bez čaroděje - ale ne bez našeho malého přítele Krylla.“

Příliš pomalí. Byli příliš pomalí.

Nekros se zlostným zavrčením hrubě postrčil jednoho peóna, bezvýznamného orka té nejnižší možné kasty, aby ho pobídl k rychlejší práci. Ork i s těžkým pytlím na zádech vyděšeně odběhl.

Peóni byli podřadní orkové, jež se nehodili k ničemu jinému než k manuální práci a Nekrosovi nyní připadalo, že nezvládají ani tu. Vzhledem k okolnostem byl přinucen přimět vojáky, aby pracovali společně s nimi, jinak by zřejmě nebyli hotovi do svítání. Nekros jistou dobu zvažoval odchod pod pláštěm temné noci, ale to už nebylo v jejich silách a on nechtěl čekat další den. Invaze se bezpochyby každou hodinou blížila k nim, přestože jeho zvědi, jistě naprosto slepí, trvali na tom, že nezjistili žádné stopy po postupujících nepřátelských silách, natož celé armádě Aliance. Nicméně už zahlédli jezdce na gryfonech, v hoře objevili čaroděje a ten nejstrašlivější z draků byl na straně nepřítele. To, že je zvědi neviděli, neznamenal, že by se lidé a jejich spojenci ke Grim Batolu neblížili.

Zabrán do přesvědčování ostatních orků o naléhavosti situace a nutnosti sbalit se co nejrychleji, nevšiml si zpočátku Nekros, že k němu přišel vrchní ošetřovatel. Teprve až když zaslechl nejisté zakašláni, otočil se.

„Mluv, Brogasi! Proč se všichni táhnete jak smrad?“

Mírně obtloustlý mladý ork se zašklebil. Jeho kly měly tendence se na koncích stáčet dolů a dodávaly jeho už tak zamračené tváři velmi rozzlobený výraz. „Ten samec... Nekrosi, myslím, že brzo pojde!“

Další špatné zprávy a tahle byla téměř nejhorší možná! „Podívám se na něj!“

Spěchali, jak nejrychleji dovedli, Brogas opatrně držel takové tempo, které jeho nadřizený dokázal zvládnout i se svým handicapem. Nekros měl však v hlavě jiné starosti. Aby jeho líheň mohla dál fungovat, potřeboval samici i samce. Bez jednoho či druhého neměl nic... a to by se Zuluhedovi nelíbilo.

Konečně dorazili k jeskyni, ve které byl uvězněn nejstarší a poslední živý z Alexstraszíných partnerů. Na Tyranastrasze musel kdysi být impozantní pohled ve srovnání s ostatními draky. Nekros se odkudsi dozvěděl, že v jisté době musel tenhle rudý samec velikostí i silou konkurovat dokonce i Deathwingovi, přestože to byla zřejmě jen legenda. Nicméně drak i nyní vyplňoval ohromnou jeskyni od stěny ke stěně a při pohledu na něj orkský velitel nedokázal uvěřit, že by mohl být nemocen.

Ovšem v okamžiku, kdy uslyšel drakův nepravidelný dech, poznal, že je to vážné. Tyran, jak mu všichni říkali, měl za poslední rok několik záchvatů. Ork si kdysi myslel, že draci jsou nesmrtelní a umírají jen v bitvách, ale časem přišel na to, že je stejně tak ohrožují například nemoci. Něco uvnitř majestátného obra ho pomalu, ale jistě zabíjelo.

„Jak dlouho už je na tom takhle?“

Brogas nasucho polkl. „Od včerejšího večera, střídavě se to horší a lepší... ale před několika hodinami už vypadal celkem v pořádku!“

Nekros se na ošetřovatele obořil: „Hlupáku! Měl jsi mi to říct dřív!“

Málem svého podřízeného udeřil, ale pak si uvědomil, že i kdyby to věděl dřív, nic by se nezměnilo. Už nějaký čas podvědomě cítil, že o starého draka přijde, jen si to nechtěl připustit.

„Co budem dělat, Nekrosi? Zuluhed bude zuřit! Napíchně naše hlavy na kůl!“

Nekros se zamračil. Rovněž on měl před očima podobný obraz... a samozřejmě se mu ani trochu nelíbil. „Nemáme jinou možnost! Připrav ho na stěhování! Jde s náma, živý nebo mrtvý! Ať si Zuluhed dělá, co chce!“

„Ale, Nekrosi...“

Nyní už zmrzačený ork svého podřízeného skutečně udeřil. „Zbabělče ufnukaný! Poslechni rozkaz!“

Brogas poníženě přikývl a odběhl, bezpochyby zmlátit pro změnu své podřízené, mezitím co budou vykonávat Nekrosův rozkaz. Ano, Tyran půjde s ostatními, i kdyby třeba nedýchal. Když už nic, poslouží jako návnada...

Nekros udělal krok směrem k obrovskému samci a prohlížel si ho bedlivěji. Šupiny plné skvrn, přerývaný dech, téměř žádný pohyb... ne, Alexstraszinu partnerovi nezbývalo na tomto světě mnoho času...

„Nekrosi...“ zahřměl za ním náhle hlas Dračí královny. „Nekrosi... cítím tvou přítomnost...“ Ork byl nyní ochoten využít jakoukoli příležitost, jen aby nemusel myslet na to, co by pro něj mohla znamenat Tyranova smrt, a vydal se směrem ke Královnině jeskyni. Jako obvyklé preventivní opatření sáhl do váčku a sevřel v dlani Duši démona.

Alexstrasza ho sledovala pod přimhouřenými víčky. I ona se zdála být poslední dobou jaksi nemocná, ale Nekros odmítal uvěřit, že by přišel i o ni. Spíš věděla, že brzy přijde o svého posledního partnera. Nekros by dal kdovíco za to, kdyby ti druzí dva přežili; byli daleko mladší a odolnější než Tyran.

„Co zase, ó Královno?“

„Nekrosi, proč ses tak upjal k tomuhle šílenství?“

„To je všechno, co ode mě chceš, samice?“ odsekl. „Mám na práci důležitější věci než odpovídat na tvé hloupé otázky!“

Drak si odfrkl. „Všechna tvá snaha vyústí jen v tvou smrt. Máš možnost zachránit sebe i své muže, ale jsi slepý!“

„Nejsme zbabělí červi, co se zavrtávají do země jako Ogrim Doomhammer! Klan Dragonmaw bojuje až do konce, i když ten konec může být náš!“

„Pokoušíš se uniknout na sever. Takhle bojuješ?“

Nekros Skullcrusher vytáhl Duši démona. „Existují okolnosti, o kterých ani ty vůbec nic nevíš, stará! Někdy boj vede zase k boji!“

Alexstrasza si povzdechla. „K tobě se nedá nijak dostat, že ne, Nekrosi?“

„Konečně jsi to zjistila.“

„Tak mi něco pověz. Co jsi dělal v Tyranově jeskyni? Co ho souží nyní?“ Oči Dračí královny i její hlas dávaly jasně najevo její starosti o partnera.

„Nic, s čím by sis ty musela dělat starosti, ó Královno. Raději myslí sama na sebe. Brzy tě budeme stěhovat. Chovej se slušně a bude to daleko méně bolet...“

S těmito slovy vrátil Duši démona do váčku a odešel. Dračí královna ještě jednou zavolala jeho jméno, bezpochyby aby se ho ještě jednou zeptala na stav svého druha, ale Nekros si nemohl dovolit ztrácet čas starostmi o draky - alespoň ne o rudé.

Přestože výprava s největší pravděpodobností opustí Grim Batol před příchodem Aliance, velitel orků věděl s naprostou jistotou, že nejméně jeden její zástupce tu bude včas, aby způsobil v jejich řadách paniku. Deathwing přijde. Černý leviatan tu bude s prvním úsvitem - i kdyby jen kvůli jediné věci.

Alexstrasza... Černý drak si přijde pro svého největšího nepřítele.

„Ať si přijdou!“ zavrčel si ork sám pro sebe. „Všichni! Potřebuju jenom, aby ten černý přišel první...“ poplácal rukou po váčku, ve kterém měl Duši démona. „...potom se už Deathwing postará o zbytek!“

Rhoninovi se vrátilo vědomí, přestože zpočátku jen částečně. Navzdory tomu, jak slabý se cítil, přinutil se okamžitě zůstat nehybně ležet, neboť si vzpomněl, co způsobilo jeho další bezvědomí. Nerad by golema vyprovokoval - obzvláště proto, že se obával, že tentokrát by se už nemusel probrat.

Jak se mu síly pomalu vracely, otevřel čaroděj oči.

Ohnivý golem nikde kolem nebyl.

Rhonin ohromeně zvedl hlavu, oči už zcela dokořán.

Ještě ani nedokončil ten jednoduchý pohyb, když se ve vzduchu před ním zhmotnily stovky miniaturních ohnivých koulí. Vířily kolem, spojovaly se a rychle vytvořily vzdáleně lidskou postavu, která se během okamžiku scelila a její obrysy se zaostřily.

Ohromný golem stál znovu před ním v celé své strašlivé kráse.

Rhonin se připravil na nejhorší. Položil hlavu a zavřel oči. Čekal hrůzný dotyk magické zrůdy... čekal a čekal. Když nakonec jeho zvědavost přemohla strach, pomalu, opatrně otevřel jedno oko jen natolik, aby viděl.

Golem znovu zmizel.

Tak. Rhonin tedy zůstal pod dohledem, i když svého strážce neviděl. Nekros si s ním zcela jistě hrál, přestože tuhle poslední fintu by mohl mít na svědomí Kryll. Čarodějovy naděje opět pohasly.

Snad to tak bylo lepší. Koneckonců, copak si nemyslel, že jeho smrt bude to nejlepší pro všechny ty, kdo kvůli němu zemřeli? Neutiší tak konečně všechny výčitky svědomí?

Neschopen dělat cokoli jiného, Rhonin jen ležel a nevnímal ubíhající čas ani neustálé zvuky orků připravujících se k odchodu. Jestli bude Nekros chtít, vezme čaroděje s sebou nebo ho, a to bylo pravděpodobnější, ještě jednou vyzpovídá, než ho nakonec nechá popravít.

A Rhonin s tím nemohl nic dělat.

Nějaký čas poté, co znovu zavřel oči, ho znovu přemohla únava a on upadl do tentokrát daleko příjemnějšího spánku. Rhonin snil o spoustě věcí - o dracích, ghoulech, trpaslících... a o Vereese. Sen o elfce poněkud uklidnil jeho zkoušenou mysl. Znal ji jen krátce, ale její tvář se mu stále častěji zjevovala před očima. V jiný čas, na jiném místě by ji snad mohl poznat lépe.

Elfka se stala hlavní postavou jeho snu a Rhonin dokonce slyšel její hlas. Volala jeho jméno znovu a znovu, nejprve toužebně, pak, když neodpovídal, daleko naléhavěji...

„Rhonine!“ Její hlas zněl nyní jakoby z větší dálky, už byl jen šepotem, a přesto jaksi hmotnějším.

„Rhonine!“

Tentokrát ho její hlas dokonce probral ze snu i ze spánku. Rhonin se nejprve bránil, vůbec netoužil vrátit se do reality vězeňské cely a blížící se smrti.

„Neodpovídá...“ šeptal jiný hlas, ne již tak příjemný a zpěvný jako Vereesin. Čaroděj ho však poznával a ta skutečnost ho jen ještě víc přiblížila bdělému stavu.

„Třeba ho takhle dokáží držet v cele, aniž by potřebovali mříže,“ odpověděla elfka. „Vypadá to, že jsi měl pravdu...“

„Nelhal bych vám, laskavá paní! Nelhal bych!“

Tenhle pištivý hlas konečně dokázal to, co ty druhé dva prve ne. Rhonin se zbavil všech pout spánku... a jen tak-tak, že nevykřikl.

„Tak jdeme na to,“ zabručel Falstad. Kroky, jež následovaly, daly čaroději okamžitě najevo, že trpaslík i ostatní jdou směrem k němu.

Otevřel oči.

Vereesa i Falstad už byli v samotné cele, elfčina poutavá tvář plná obav. Hraničářka držela v ruce tasený meč a kolem krku cosi, co vzdáleně připomínalo medailon, který dal Rhoninovi Deathwing, až na to, že tenhle měl místo kamene černého jako duše obřího draka drahokam rudý.

Trpaslík vedle ní měl kladivo pověšené na zádech. Jako zbraň měl v ruce dlouhou dýku - jejíž hrot se těsně dotýkal hrdla prskajícího Krylla.

Pohled na první dva, obzvláště na Vereesu, naplnil Rhonina nadějí...

Za malou záchrannou výpravou se v naprosté tichosti zhmotnil ohnivý golem.

„Pozor!“ zakřičel vylekaně čaroděj a jeho hlas zněl po všech těch předchozích výkřicích bolesti chraptivě.

Vereesa i Falstad odskočili na opačné strany právě v okamžiku, kdy se po nich ohnivý kostlivec vrhl. Do Krylla narazil trpaslík a odhodil ho až ke stěně, u které ležel přikován Rhonin. Goblin se tvrdě udeřil o skálu a zaklel.

Falstad vstal jako první a vrhl dýkou po golemovi - jenž si čepele, která se jen odrazila od jeho kostěné zbroje, vůbec nevšímal. Trpaslík však už držel v ruce připravené kladivo. Máchl po démonickém strážci právě ve chvíli, kdy i Vereesa vyskočila na nohy, aby se k němu přidala.

Rhonin byl stále tak slabý, že nedokázal dělat nic jiného než přihlížet. Hraničářka i trpaslík se blížili ke svému planoucímu protivníkovi z opačných stran, snažíce se ho tak přinutit udělat nějakou osudnou chybu.

Rhonin bohužel silně pochyboval, že jeho strážce je možné zabít běžným způsobem.

Falstadova první rána přinutila golema o krok ustoupit, ale při druhé netvor jednoduše chytil topůrko kladiva do ruky. Jezdec na gryfonu se musel vši silou vzepřít, jak se ho golem snažil přitáhnout k sobě.

„Ruce!“ vydechl čaroděj. „Pozor na ruce!“

Hořící kostěné prsty sáhly po Falstadovi okamžitě, jakmile se ocitl v jejich dosahu. Zoufalý trpaslík pustil své drahocenné kladivo a uskočil.

Vereesa provedla výpad. Její elfská čepel však neměla žádnou šanci proti magické zbroji, po které jen sklouzla. Golem se otočil a mršil po ní trpaslíkovým kladivem.

Hraničářka uskočila stranou, ale uvědomila si, že je jediná, kdo se ještě má proti nelidskému strážci čím bránit. Vereesa zaútočila ještě dvakrát, ale při druhém výpadu málem o meč přišla. Golem byl zjevně vůči sečným zbraním imunní, neboť se neustále pokoušel chytit hraničářčin meč za ostří.

Jeho přátelé prohrávali... a Rhonin dosud neudělal nic, aby jim pomohl.

Bylo to čím dál horší. Falstad se znovu postavil na nohy a vrhl se pro své kladivo.

Ústa hořícího strážce se neuvěřitelně otevřela...

Falstada málem pohltil strašlivý černý plamen. Jen tak-tak se mu podařilo odvalit se z jeho dosahu, šaty měl však nebezpečně ožehnuté.

V cestě golemovi stála nyní už jen Vereesa.

Rhonin byl zoufalý. Jestli nic neudělá, zemře. Všichni zemřou, pokud nic neudělá.

Musel se nějak osvobodit. Sebral všechny své zbývající síly a zkusil kouzlo. Vzhledem k tomu, že golem si ho nyní nevímal, měl možnost soustředit se. Potřeboval jen ještě chvíli...

Podařilo se! Pouta, v nichž měl uvězněny všechny údy, se s klapnutím otevřela a řetězy zařinčely o kamennou podlahu. Rhonin vydechl, protáhl si ruce a soustředil se na golema...

Cosí ho mocně udeřilo do zátylku. Silný stisk kolem jeho krku ho obral o všechny vzduch.

„Ošklivý, moc ošklivý čaroděj! Nevíš, že máš umřít?“

Kryll držel Rhonina za krk. Ten byl zcela ochromen. Věděl, že goblini byli silnější, než se zdálo, ale Kryllova síla byla na hranicích uvěřitelnosti.

„To je ono, člověče... vzdej se... padni na kolena...“

Rhonin už to téměř hodlal udělat. Nedostatek vzduchu způsobil, že se mu točila hlava, a to, společně s mučením, kterého se mu dostalo z golemových rukou, ho téměř přemohlo. Ale pokud padne, Vereesa i Falstad...

Soustředil se a sáhl rukou po vraždícím goblinovi.

Kryll ho s hlasitým zavřeštěním pustil a skočil na podlahu. Rhonin se opřel o zeď a snažil se popadnout dech. Doufal jen, že goblin okamžitě nevyužije jeho slabosti.

O to však nemusel mít strach. Goblin se spálenou paží od něj rychle skákal pryč a nadával:

„Hnusný, hnusný čaroděj! K čertu s tvými kouzly! Nechám tě tu svému příteli, nechám tě, aby sis mohl vychutnat jeho něžný dotyk!“

Kryll odskákal k východu a temně se smál nad Rhoninovým osudem.

Golem se uprostřed boje s Vereesou a trpaslíkem náhle zarazil a jeho smrtelný pohled se stočil směrem k prchajícímu goblinovi. Jeho ústa se otevřela...

A z nich vyšlehl černý plamen, ve kterém nic netušící Kryll zcela zmizel.

S milosrdně krátkým výkřikem se goblin proměnil v ohnivou kouli a magický oheň ho zkonsumoval tak rychle, že na podlahu vzápětí dopadl jen popel... popel a medailon, který měl goblin ve váčku u pasu.

„On toho skrčka zabil!“ jásal Falstad.

„A my jsme na řadě!“ připomněla mu elfka. „I když necítím žár, můj meč je z těch plamenů obklopujících jeho tělo téměř roztavený. Pochybuju, že ještě dlouho vydrží!“

„Jo, kdybych se dostal ke kladivu, možná bych s ním něco svedl, ale... pozor!“

Golem znovu vypustil proud magického ohně, tentokrát směrem ke stropu. Podivný plamenný sloup však udělal víc, než že by jen ohřál skálu. Když se dotkl kamene, strop se doslova rozdrobil a ohromné balvany padaly na bojující trojici.

Jeden zasáhl Vereesu do paže s takovou prudkostí, že hraničářka klesla na zem. Lavina kamení přinutila Falstada odskočit směrem od ní a zabránila Rhoninovi, aby se pokusil dostat k ní o něco blíž.

Ohnivý golem se zaměřil na ležící elfku. Čelisti se znovu otevřely...

„Ne!“ Rhonin, snad víc silou vůle než zbytky sil fyzických poslal k Vereese magický štít silnější, než jaký se mu kdy podařilo vytvořit.

Temné plameny narazily na neviditelnou bariéru... a zamířily zpět ke golemovi.

Rhonin nečekal, že by golemova vlastní zbraň mohla netvora nějak ohrozit, ale plameny nejenže se svého stvořitele zmocnily, ony ho doslova hladově pojídaly. Z golemova prázdného krku vyšel nelidský výkřik.

Zrůda se zatřásla... a vybuchla, přičemž okamžitě následoval další výbuch magických sil svou prudkostí připomínající hurikán zavřený do malé jeskyně.

Poškozený strop nebyl schopen takový nápor vydržet a zhroutil se.

Uprostřed temné noci letěl drak Deathwing přes moře směrem k východu. Rychleji než vítr mířil ke

Khaz Modanu, přesněji do Grim Batolu. Drak se usmíval, kterýžto pohled by v každém jiném stvoření vyvolal smrtelnou hrůzu. Vše probíhalo přesně podle plánu. I jeho záměry s lidmi vše dokonale doplňovaly. Jen před několika hodinami obdržel zprávu od Terenase, oznamující mu, že jen týden po korunovaci Lorda Prestora bude dáno na vědomost, že král Alteracu pojme za choť mladou dceru krále Lordaeronu v den, kdy se stane zletilou. Jen několik krátkých let - v životě draka jen mrknutí oka - a bude v pozici, kdy bude moci začít s vyhlazováním lidské rasy. A po ní přijdou na řadu trpaslíci a elfové. Protože jsou starší a bez lidské svěžesti, padnou jako listí umírajícího stromu.

A až tyto dny nadejdou, vychutná si je stejně jako dnešek. Nyní si musel Deathwing poradit s daleko aktuálnějším a příjemnějším problémem. Orkové se připravují na opuštění své horské pevnosti. Do úsvitu vyvezou všechny vozy a zamíří k poslednímu útočišti Hordy v Dun Algazu.

A s nimi i všichni draci.

Orkové očekávali invazi Aliance od západu. Nebo alespoň čekali jezdce na gryfonech a čaroděje... a černého obra. Deathwing neměl v úmyslu Nekrose Skullcrushera v tomto směru zklamat. Od Krylla věděl, že má tenhle jednonohý ork něco za lubem. Drak se těšil, až uvidí, co za bláznovství měla ta ubohá postavička v plánu. Myslel si, že ví, ale bude zajímavé zjistit, jestli orka může pro změnu napadnout něco originálního.

Na horizontu se objevily matné Stíny pobřeží Khaz Modanu. Deathwing viděl ve tmě velmi dobře, a tak mírně zahnul směrem k severu. Do východu slunce zbývalo již jen několik hodin. Bude mít ale spoustu času dorazit na zvolené místo. Odtamtud bude moci pozorovat a čekat na ten správný okamžik. Aby změnil budoucnost.

Ve vzduchu byl i jiný drak. Drak, jenž však neletěl už spoustu let. Ten pocit volnosti ho zcela omámil, avšak zároveň mu připomínal, jak vyšel ze cviku. To, co kdysi bylo naprosto přirozené, co by mělo být nedílnou součástí jeho bytí, se nyní zdálo jaksi nemístné.

Drak Korialstrasz už byl čarodějem Krasem příliš dlouho.

Kdyby už bylo světlo, pak by ti, kteří by ho viděli přelétat, spatřili draka ohromných, ne-li monstrózních rozměrů, většího než většina draků na světě, kromě pěti Aspektů. Korialstrasz byl v mládí díky své zářivě rudé barvě a dokonalému tělu považován za jednoho z nejkrásnějších svého druhu. Královně zkrátka nemohl nepadnout do oka. Díky své rychlosti, neúprososti a rychlému úsudku v bitvě se stal zároveň jedním z jejích největších ochránců, strážcem cti rudé letky a nej přednějším služebníkem, když přišlo najednání s novými rasami. Dokonce i před zajetím své milované Alexstraszy trávil mnoho posledních let v podobě čaroděje Krasa a svou skutečnou podobu na sebe brával už jen, když ji šel navštívit. Jako jeden z jejích mladších partnerů nebyl tak uznávaný jako například Tyranastrasz, ale Korialstrasz i tak věděl, že má v Královnině srdci své zvláštní místo. I to byl důvod, proč se dobrovolně přihlásil na místo jejího prvního agenta uprostřed nově vznikající rasy - lidstva - aby ji dovedl k dospělosti a moudrosti.

Alexstrasza si bezpochyby myslela, že je mrtev. Po jejím zajetí a zotročení zbytku dračí letky považoval svou druhou podobu za jediné možné východisko a způsob, jak pokračovat v boji. Zcela se oddal postavě Krasa a pomohl Alianci zvítězit proti orkům. Rvalo mu srdce, když

musel pomáhat v zabíjení své vlastní krve, ale mladí draci vychovávaní Hordou nevěděli nic o zašlé slávě své rasy. Jen zřídka žili tak dlouho, aby vyrostli ze své chuti po krvi a získali zájem o moudrost a vědění, které byly skutečným dračím odkazem. Zatímco pomáhal elfce a trpaslíkovi dostat se do hory, měl to štěstí, že si mohl promluvit s jedním z těch nejmladších, uklidnit ho a vysvětlit mu, co musí být učiněno. Hrálo ho u srdce, že mu drak skutečně naslouchal. Alespoň pro jednoho ještě zůstávala naděje.

Ale musel toho ještě tolik udělat. Dost na to, aby se Korialstrasz znovu otočil k lidem zády a nechal je jejich osudu. V okamžiku, kdy skrze medailon spatřil naložené vozy a uslyšel štěkot jednoho z důstojníků, si uvědomil, že vše, čemu tolik obětoval, se nyní může splnit. Orkové prchají z Grim Batolu. Budou stěhovat jeho milovanou Alexstraszu ven - kde ji může osvobodit.

Ani pak to však nebude snadné. Bude to vyžadovat lstivost, správné načasování a samozřejmě štěstí.

To, že Deathwing žije a zcela zřejmě spřádá plány na pád Lordaeronské aliance, znamenalo novou obrovskou starost, která na nějaký čas ohrozila vše, co si Korialstrasz naplánoval. Ale z toho, co se dozvěděl jako Krasus, se zdálo, že Deathwing se příliš zapletl do politiky Aliance, než aby se zabýval vzdálenými orky a tím, co zbylo z pyšné rudé dračí letky. Ne, Deathwing hrál svou partii a jednotliví králové Aliance v ní byli figurkami. Pokud ho nikdo nezastaví, zcela jistě mezi nimi rozpoutá válku. Taková hra naštěstí vyžadovala roky práce, a tak se Korialstrasz zatím nemusel příliš obávat o osudy obyvatel Lordaeronu i dalších království. To vše může počkat, dokud neosvobodí svou milovanou.

I kdyby však drak dokázal na čas ignorovat rostoucí nebezpečí ohrožující země, jež si vzal pod svá ochranná křídla, jedna myšlenka mu stále šířila mysl, až už ji nemohl déle přehlížet. Rhonin - a ti dva, kteří se ho vydali hledat - věřili Krasovi - čaroději, aniž by tušili, že pro Korialstrasze - draka znamená osvobození Královny víc než jejich život. V porovnání s tím byly životy tří smrtelníků nedůležité - alespoň si to celou dobu myslel.

Draka však šířal pocit viny. Viny nejen ze zrady Rhonina, ale zároveň z opuštění té elfky a trpaslíka poté, co jim slíbil, že je zavede dovnitř.

Rhonin byl pravděpodobně již nějakou dobu mrtev, ale snad ještě nebylo pozdě, aby zachránil ty další dva. Rudý drak věděl, že nebude schopen soustředit se na svůj úkol, dokud neuklidní své svědomí tím, že pro ně udělá vše, co bude moci.

Na nejvzdálenějším výběžku jihozápadního Khaz Modanu, jen několik hodin od Ironforge, si Korialstrasz vybral osamocené vrchol uprostřed horského řetězce a přistál. Trvalo mu několik sekund, než se zorientoval, pak zavřel oči a soustředil se na medailon, který dal Rom té hraničářce, Vereese.

Přestože jistě považovala rudý kámen uprostřed za pouhý drahokam, byla to ve skutečnosti součást draka samotného. Původně to byla jedna z jeho šupin, proměněna pomocí magie do současné podoby. Očarované šupiny měly vlastnosti, jež by každého mága ohromily - pokud by ovšem věděl, jak naložit s dračí magií. Naštěstí pro Korialstrasze tohle vědělo jen velmi málo čarodějů, jinak by asi vůbec neriskoval a podobný medailon nikdy nestvořil. Rom i elfka však očividně věřili, že drahokam slouží jen ke komunikaci, a drak je neměl v úmyslu vyvádět z omylu.

Vítr kvílel a zasypával rudého obra přivaly sněhu a Korialstrasz si zakryl hlavu křídly, aby se mohl lépe soustředit. Představil si elfku, jak ji viděl skrz talisman. Jistě byla na svou rasu velmi atraktivní a i na Rhonina bezpochyby udělala dojem. Ale byla i velmi dobrou válečnicí. Ano, snad ona i trpaslík z Aerie stále žili.

„Vereeso Windrunner...“ zavolal tiše. „Vereeso Windrunner!“ Korialstrasz zavřel oči a snažil se zaměřit svůj vnitřní zrak. Překvapivě však neviděl nic. Medailon by mu měl umožnit spatřit vše, k čemu ho elfka nasměrovala. Skryla ho snad z dohledu?

„Vereeso Windrunner... vydej nějaký zvuk, jakkoli slabý, abys dala najevo, že mne slyšíš.“
Nic.

„Elfko!“ Poprvé za celou dobu se drak málem přestal ovládat. „Elfko!“

A stále žádná odpověď, žádný obraz. Korialstrasz se plně zaměřil na medailon ve snaze zaslechnout jakýkoli zvuk, třeba i vrčení orka.

Nic.

Příliš pozdě... jeho náhlé výčitky svědomí přišly příliš pozdě, aby zachránil Rhoninovy přátele a nyní tedy i oni zahynuli kvůli sobeckosti rudého draka.

Jako Krasus využíval Rhoninova pocitu viny, vzpomínek na jeho mrtvé druhy, které čaroděj ztratil při své poslední misi. Způsobilo to, že byl Rhonin velmi přístupný. Teprve nyní začal drak chápat, jak se ten člověk asi cítil. Alexstrasza vždy hovořila o mladších rasách starostlivým tónem, jako by to byly její děti. Tou péčí nakazila i svého druha a Krasus se velmi snažil, aby se postaral, že lidé v pořádku dospějí. Zajetí jeho Královny však otrásl jeho myšlením a způsobilo, že zapomněl na její slova... až doteď.

A přesto přišel pozdě, aby ty tři zachránil.

„Ale pro tebe, má Královno, ještě pozdě není,“ zahřměl drak. Pokud tohle přežije, obětuje svůj další život tomu, aby napravil svou vinu vůči Rhoninovi i ostatním. Nyní však záleželo jen na vysvobození jeho družky. Pochopila by to... alespoň doufal.

Majestátný rudý drak roztáhl křídla, vzlétl a zamířil k severu. Ke Grim Batolu.

Devatenáct

Nekros Skullcrusher odvrátil hlavu od té spoušti, znechucen, ale rozhodnutý nedovolit takové maličkosti, aby nějak ovlivnila jeho plány.

„Tak to bysme měli čaroděje...“ zamumlal a snažil se nemyslet na to, jaké asi kouzlo musel ten člověk seslat, že nakonec zničilo i zdánlivě nesmrtelného golema. Zcela jistě muselo být velmi mocné, takže stálo život nejen samotného čaroděje, ale způsobilo, že v celé této části patra byla většina tunelů zavalena.

„Vyhrabat tělo?“ zeptal se jeden z vojáků.

„Ne. Ztráta času.“ Nekros sevřel v dlani váček s Duší démona, myšlenkami už opět u poslední fáze svého zoufalého plánu. „Odjíždíme z Grim Batolu, okamžitě.“

Ostatní orkové ho následovali, většina z nich však měla z jeho náhlého rozhodnutí pevnost evakuovat špatný pocit, ale nikomu se zřejmě nelíbila myšlenka vzepřít se jeho rozkazu a zůstat zde, obzvláště jestli čarodějovo kouzlo mohlo nějak oslabit stabilitu zbývajících tunelů.

Rhoninovu hlavu něco s neuvěřitelnou silou tisklo k zemi. Tlak byl tak silný, že měl pocit, jako kdyby mu měla každou chvíli prasknout lebka. S obrovským úsilím otevřel oči a pokusil se zjistit, co na něj tolik tlačí a jestli by se to nedalo rychle odstranit.

Zvedl oči směrem vzhůru a zalapal po dechu.

Jen několik centimetrů nad jeho hlavou visela lavina kamení - ve skutečnosti musela mít tunu, možná i víc. Slabá záře, jediná viditelná známka štítu, jež prve vyčaroval, mu objasnila, jak to, že ještě nebyl rozdrcen na padrť.

Uvědomil si, že tlak na jeho hlavu byl způsoben částí jeho vlastní mysli, které se podařilo držet kouzlo aktivní, čímž si zachránil život. Vzrůstající bolest mu však dávala jasně najevo, že štít každým okamžikem slábne.

Pohnul se ve snaze nalézt pohodlnější polohu, která by mohla poněkud zmírnit strašlivý tlak - a ucítil, jak ho cosi tlačí pod bradou. Rhonin po tom opatrně sáhl. Předpokládal, že je to jen kámen, ale v okamžiku, kdy se toho jeho prsty dotkly, zaznamenal stopy magie.

Zvědavost na chvíli převládla nad strachem z laviny kamení. Rhonin předmět vytáhl a podržel před očima.

Černý drahokam. Jistě stejný kámen, jenž byl kdysi zasazen uprostřed Deathwingova medailonu.

Rhonin se zamračil. Naposled medailon viděl při Kryllově smrti. V tu chvíli si kamene vůbec nevšiml, neboť jeho mysl byla plně upřena na nebezpečí hrozící Vereese...

Vereesa! Elfčina tvář se mu v duchu objevila před očima v plné kráse. Ona i trpaslík byli kousek dál, chráněni jeho původním kouzlem, ale...

Znovu se pohnul a pokusil se podívat směrem, kde by mohli oba být. Když se však pohnul, tlak na jeho hlavu zesílil a kameny nad ním se propadly o několik drahocenných centimetrů.

Ve stejnou chvíli uslyšel nadávat nějaký hluboko posazený hlas.

„F... Falstade?“ vydechl Rhonin.

„Jo...“ ozvala se poněkud vzdálená odpověď. „Věděl jsem, že žiješ, čaroději, protože nás to nerozmačkalo, ale už jsem si myslel, že se neprobereš! Bylo načase!“

„Máš... je Vereesa naživu?“

„Těžko říct. Trochu ji vidím díky tomu světlu z tvého kouzla, ale je moc daleko, abych se mohl přesvědčit! Ale co jsem se probudil, neslyšel jsem ji vydat žádný zvuk!“

Rhonin zaskřípal zuby. Ona musela přežít. „Falstade! Jak vysoko nad tebou jsou ty kameny?“

Jeho společník se hořce zasmál. „Tak, že mě lechtají na nose, člověče, jinak bych z pod nich vyklouzl, abych se na ni podíval! Nikdy mě nenapadlo, že přežiju vlastní pohřeb!“

Čaroděj se snažil jeho poslední poznámku ignorovat a přemýšlel nad tím, co trpaslík říkal o vzdálenosti laviny. Zcela jasně, čím dál kouzlo od Rhonina působilo, tím bylo slabší. Vereesa i Falstad byli zachráněni před rozdrcením, ale hraničářku mohl zasáhnout nějaký kámen do hlavy - možná dokonce smrtelně.

Přesto musel Rhonin doufat, že tomu tak není.

„Člověče... jestli toho po tobě nechci příliš moc... můžeš cokoli udělat?“

Mohl je zachránit? Zbylo mu ještě dost síly? Vložil černý kámen do kapsy, zcela soustředěný na daleko aktuálnější problém. „Dej mi chvilku...“

„A co jiného mi asi zbývá, co?“

Tlak na čarodějovu hlavu dál rostl děsivým tempem. Rhonin pochyboval, že štít ještě dlouho vydrží, ale přesto ho musel udržet, zatímco se pokusí o druhé, ještě složitější kouzlo.

Nejen že musel odtud přenést všechny tři, ale navíc musel být opatrný, aby skončili na bezpečném místě. Tohle všechno, zatímco se jeho zbité tělo marně pokoušelo vzpamatovat.

Jak dlouho už asi kouzlo fungovalo? Bolelo ho myslet, ale podařilo se mu alespoň dát dohromady slova. Pokud je však vysloví, jeho koncentrace na štít zeslábne. Jestli mu to bude trvat příliš dlouho...

Ale mám jinou možnost?

„Falstade, zkusím to...“

„To bys mi udělal nesmírnou radost, člověče! Myslím, že mi ty šutry už tlačí na prsa!“

I Rhonin si tohoto dalšího sesuvu všiml. Rozhodně si musel pospíšet.

Kameny nad ním se povážlivě zatřásly.

Rhonin volnou rukou nakreslil ve vzduchu symbol.

Štít zmizel. Tuny kamene se zhroutily...

A on najednou zjistil, že leží na zádech a zírá na mraky zataženou oblohu.

„Dagathovo kladivo!“ zahřměl Falstad po jeho boku. „To jsi to musel nechat na poslední chvíli?“

Nehledě na bolest se Rhonin posadil. Chladný vítr mu pomohl se rychleji probrat a zorientovat se. Podíval se směrem, odkud slyšel trpaslíka.

Rovněž Falstad už seděl. Jezdec na gryfonu měl v očích divoký pohled, který výjimečně neměl nic společného s bitvou. Jeho tvář byla dokonale bledá, tak moc, že by si Rhonin nikdy nedokázal představit, že je to u neohroženého trpaslíka možné.

Už nikdy, nikdy, nikdy nevlezu do žádného tunelu! Od nynějška pro mě existuje jenom nebe! Dagathovo kladivo!“

Čaroděj by odpověděl, ale jeho pozornost upoutalo zachrčení odněkud z větší dálky. Postavil se na nejisté nohy a belhal se k ležícímu Vereesinu tělu. Nejprve Rhonina napadlo, jestli to zachrčení nebylo jen výplodem jeho fantazie - hraničářka se totiž zdála být zcela bez života - ale pak ho uslyšel znovu.

„Ona... ona žije, Falstade!“

„Jo, to jde přece poznat z toho chrčení, ne! Samozřejmě že žije! Ale rychle! Jak je na tom?“

„Vydrž...“ Rhonin elfku opatrně otočil a prohlížel její tvář, hlavu i tělo. Na několika místech měla zhmožděliny a paži měla odřenou do krve, nicméně jinak se zdála být v pořádku, stejně jako oba její společníci.

Když ji opatrně zvedl hlavu, aby prozkoumal ránu na temeni, otevřela Vereesa oči. „R... Rhoni...“

„Ano, jsem to já. Uklidni se. Myslím, že jsi dostala ránu do hlavy.“

„Vzpomínám... vzpomínám si...“ Hraničářka opět na chvíli zavřela oči, pak se najednou posadila, oči dokořán vytřeštěné, ústa otevřená hrůzou. „Strop! Strop! Padá na nás!“

„Ne!“ Vzal ji do náruče. „Ne, Vereeso! Jsme v bezpečí! Jsme v bezpečí...“

„Ale ten strop...“ elfčina tvář se uvolnila. „Ne, už nejsme v jeskyni... ale kde vlastně jsme, Rhonine? Jak jsme se sem dostali? Jak jsme to vůbec mohli přežít?“

„Pamatuješ si na ten štít, který nás zachránil od golema? Poté, co se ta zrůda sama zničila, štít stále držel, dokonce i poté, co se strop zhroutil. Byli jsme jako pod skleněnou pokličkou, ale vydržela dost dlouho, aby nás to nerozmačkalo.“

„Falstad! Je...“

Trpaslík k ní přistoupil z drahé strany. „Zachránil nás všechny, má elfí paní. Zachránil, ale hodil nás sem, doprostřed ničeho!“

Rhonin zamrkal. Doprostřed ničeho? Rozhlédl se kolem. Zasněžený hřeben, chladný vítr - a každým okamžikem stále ledovější - a neuvěřitelně husté mraky všude kolem... čaroděj věděl naprosto přesně, kde jsou, i navzdory temnotě, jež je obklopovala. „Ne ničeho, Falstade. Myslím, že jsem nás přenesl na vrchol té hory. Myslím, že všechno, včetně orků, nyní leží pod námi.“

„Na vrchol hory?“ opakovala Vereesa.

„Jo, to by dávalo smysl.“

„A soudě podle skutečnosti, že vás oba vidím čím dál lépe, obávám se, že se blíží úsvit.“

Rhonin se znovu ušklíbl. „Což znamená, že jestli Nekros Skullcrusher drží slovo, každým okamžikem všichni vyjdou z hory i s vejci a vším ostatním.“

Vereesa i trpaslík na něj udiveně pohlédli. „A proč by dělali něco tak hloupého?“ zeptal se Falstad. „Proč by odcházeli z tak bezpečného místa?“

„Kvůli invazi blížící se od západu, čarodějové a trpaslíci na rychlých gryfonech. Stovky, možná tisíce trpaslíků a čarodějů. A snad i nějaké elfové. Proti takové přesile, a hlavně proti magii, by Nekros se svými muži neměl šanci ani v relativním bezpečí hory...“ Čaroděj zavrtěl hlavou. Situace by zřejmě byla jiná, kdyby si velitel uvědomil skutečný potenciál talismanu, který měl v ruce, ale Nekros si ho evidentně neuvědomoval, nebo byla jeho loajalita k velitelům z Dun Algazu silnější než cokoli jiného. Ork se rozhodl jít na sever, a tak šel.

Falstad tomu stále nemohl uvěřit. „Invaze? Kde by dokonce i ork přišel na tak šílený nápad?“

„Od nás. Z naší přítomnosti zde. Obzvláště z mé. Deathwing chtěl, abych sem šel a posloužil jako živý důkaz blížícího se útoku Aliance! Tenhle Nekros je šílený! Už předtím si myslel, že invaze se blíží, a když jsem se objevil uprostřed pevnosti, byl si tím naprosto jistý.“ Rhonin se podíval na svůj zlomený prst, který bolestivě opuchl. S tím si poradí, až bude moci, ale v tuto chvíli bylo v sázce víc než jeden prst.

„Ale proč by to černé monstrum chtělo, aby orkové odešli?“ zeptala se hraničářka. „Co by tím získalo?“

„Myslím, že vím...“ Rhonin se postavil, přešel k okraji skály a zahleděl se dolů, opatrně, aby ho vítr nesmetl. Nic neviděl, ale měl dojem, že slyší nějaký hluk... snad zástup vojáků s plně naloženými vozy? „Myslím, že místo aby chtěl Dračí královnu zachránit -jak se mne snažil přesvědčit - chce ji zabít! Bylo to příliš riskantní, dokud byla uvnitř, ale na otevřeném prostranství se může zkrátka snést z oblohy a zabít ji jediným úderem!“

„Jsi si jistý?“ zeptala se ho elfka, která mezitím přešla k němu.

„Musí to tak být.“ Zvedl hlavu. Ani hustý mrak nad nimi nedokázal skrýt fakt, že úsvit se rychle blížil. „Nekros chtěl odjet do úsvitu...“

„Je blázen?“ zabručel Falstad. „Dávalo by přece větší smysl, kdyby se ten zatracený ork pokusil odjet za tmy!“

Rhonin zavrtěl hlavou. „Deathwing vidí v noci velice dobře, možná lépe než kdokoli z nás! Nekros během výslechu naznačil, že je připraven na všechno, dokonce i na Deathwinga! Vlastně mi připadalo, že se nemůže dočkat, až se objeví!“

„Ale to by dávalo ještě menší smysl!“ odpověděla hraničářka. „Jak by ho mohl porazit jediný ork?“

„A jak dokázal ovládnout Dračí královnu - a jak se mu podařilo vyvolat stvůru, jakou byl ten ohnivý golem?" Tyhle otázky ho znepokojovaly víc, než dával najevo. Ten předmět, který ork vlastnil, měl zcela jistě výjimečné vlastnosti, ale byl skutečně tak mocný?"

Falstad na ně najednou zamával, aby se ztišili, a ukázal směrem k severozápadu, kamsi daleko za hora.

Z výše plujících mraků se vynořil velký stín a znovu zmizel, jak prudce klesal do husté mlhy.

„To je Deathwing..." zašeptal trpaslík.

Rhonin přikývl. Konec dohadů. Jestli Deathwing přišel, znamenalo to jen jedinou věc. „Ať už se bude dít cokoli, právě to začalo."

Dlouhý zástup orků se pohnul přesně v okamžiku, kdy se Grim Batolu dotkly první paprsky svítání. Vozy byly vepředu a vzadu obklopeny vojáky vyzbrojenými čerstvě nabroušenými sekerami, meči a kopími. Vedle peónů jako řidičů jela vždy eskorta, obzvláště vedle vozů vezoucích dračí vejce. Každý ork cestoval, jako by byl připraven se každou vteřinu utkat s nepřítelem, neboť zpráva o invazi se rychle rozšířila.

Na jednom z několika málo koňů, které orkové měli k dispozici, seděl Nekros Skullcrusher a netrpělivě sledoval odjezd. Jezdce na dracích i s jejich zvířaty poslal napřed do Dun Algazu, aby v případě jeho neúspěchu zůstalo Hordě alespoň několik draků. Škoda, že se neodvážil použít je k transportu vajec, ale z jednoho svého dřívějšího pokusu věděl, jaké šílenství to je. Vypravit vůz schopný převést draka by bylo nemožné, a tak zbylo na Nekrosovi, aby se postaral o zbývající dvě zvířata. Alexstrasza a překvapivě i Tyran následovali zástup vědomi si moci, kterou nad nimi měla Duše démona. Pro nemocného samce to nebyla snadná situace; Nekros pochyboval, že cestu vůbec přežije, přesto ork neměl jinou možnost.

I tak byl na oba draky nádherný pohled. Samice působila ještě impozantnějším dojmem, neboť byla v daleko lepším stavu než její partner. Nekros jednou zachytil její pohled a z očí jí vyčetl nenávist. Orkovi to bylo jedno. Bude ho ve všem poslouchat, dokud bude mít u sebe artefakt schopný ovládnout jakéhokoli draka.

Když už se jeho myšlenky stočily k drakům, zvedl zrak směrem k obloze. Husté mraky skýtaly pro jakékoli létající zvíře dokonalé místo k úkrytu. Něco se rozhodně stane. I kdyby Aliance byla ještě příliš daleko, Deathwing se bezpochyby objeví. Nekros s tím počítal. Lidé zjistí, jaké šílenství bylo vložit své vítězství do spárů temného. To, co dokázalo ovládnout jednoho draka, bude jistě působit i na druhého. S Duší démona se velitel orků zmocní nejnebezpečnějšího ze všech stvoření. On, Nekros, se stane pánem Deathwinga... ale jen pokud se ten zatracený plaz vůbec objeví.

„Kde seš, ty zatracená mrcho?" bručel si pro sebe. „Kde?"

Poslední řada vojáků vyšla z jeskyně. Nekros sledoval, jak pochodují kolem něj. Pyšní, divocí vzpomínali na časy, kdy Horda neznala porážku, kdy neznali nepřítele, kterého by nedokázali zabít. S Deathwingem ve své moci tuhle slávu znovu vzkřísí. Horda opět povstane, i ti, kdo se již vzdali. Orkové se přeženou přes země Aliance jako povodeň, která smete lidi i jejich spojeince.

A snad pak bude mít Horda i nového náčelníka. Poprvé za celou dobu si Nekros troufl představit si sebe sama v takovém postavení. Dokonce i Zuluhed se mu bude klanět. Ano, on, kdo přinese svým lidem vítězství, bude jistě prohlášen jejich vládcem.

Válečný náčelník Nekros Skullcrusher...

Pobídl koně a přidal se k zástupu. Vypadalo by to podezřele, kdyby nejel s nimi. Mimo to, vlastně ani nezáleželo na tom, kam se postaví; Duše démona mu dávala kontrolu nad draky i na dálku. A žádný drak jeho moci neunikne, pokud talisman nepustí z ruky -což zjizvený ork v žádném případě neměl v úmyslu.

Kde je ta černá stvůra?

A jakoby v odpověď se ozval uši drásající řev. Nepřicházel však z nebe, jak si Nekros původně myslel, ale jakoby ze samotné země obklopující pochodující orky. Mezi vojáky vypukl zmatek, jak se všichni snažili najít svého nepřítele.

O sekundu později vybuchla okolní země trpaslíky.

Zdálo se, že jsou všude, víc trpaslíků, než kolik si kdy Nekros myslel, že v Khaz Modanu ještě je. Vyskakovali ze země, máchajíce meči a sekerami, a útočili na zástup ze všech stran.

Přestože však byli orkové na chvíli zděšeni, rychle se vzpamatovali. Vydali válečný pokřik a otočili se, aby se útočníkům postavili. Strážce zůstávaly u vozů, ale i ony se připravily, a dokonce i peóni, jinak neteční téměř ke všemu, vytáhli palice. Nedalo příliš mnoho práce vycvičit orka, aby něco rozdrtil kusem dřeva.

Nekros nakopl trpaslíka, který se ho snažil sundat z koně. Jeden ork z velitelské stráže okamžitě přispěchal na pomoc a mezi oběma vojáky se rozpoutala bitva. Nekros zamířil s koněm směrem k vozům, protože potřeboval trochu času, aby získal přehled o celé situaci. Místo invaze byl napaden odpadlíky, neboť tihle trpaslíci vypadali přesně jako ta chátka, o které věděl, že žije někde hluboko v zemi kolem hory. Soudě podle jejich počtu trolové zcela jistě neodvedli svou práci příliš dobře.

Ale kde je Deathwing? Počítal s drakem. Musel tu být drak!

Bojujícími vojáky otrásl strašlivý řev. Z hustých mraků se vynořilo ohromné tělo a vrhlo se na orky.

„Konečně! Konečně jsi přišel, ty černý...” Nekros Skullcrusher ztuhl, zcela zmatený. Pevně sevřel Duši démona, ale v tuto chvíli ji neměl v úmyslu použít tak, jak prve plánoval.

Drak mířící k nim měl šupiny barvy nikoli černé, ale zářivě rudé.

„Musíme se dostat dolů,” bručel Rhonin. „Musím vidět, co se tam děje!”

„A nemůžeš to prostě udělat jako v té jeskyni?” zeptal se Falstad.

„Kdybych to tak udělal, nezbyla by mi už síla, abych nás chránil, jakmile přistaneme... mimoto, nevím, kam bych nás přemístil. Chtěl by ses objevit přímo před orkem s napřáhlou sekerou?”

Vereesa se naklonila přes okraj. „Ale nevypadá to ani, že bychom mohli sešplhat.”

„No, tady navěky zůstat nemůžeme!” Trpaslík se na okamžik rozběhl, pak se však zastavil, jako by šlápl do něčeho nepříjemného. „Hestřiny křídla! Já jsem blbec! Možná tu ještě někde je!”

Rhonin se na trpaslíka podíval, jako by přišel o rozum. „O čem to mluvíš? Kdo?”

Na místo odpovědi sáhl Falstad do váčku. „Ti zatracení trolové ji vzali, ale Gimmel mi ji vrátil... ááá! Tady je!”

Vytáhl cosi velice podobného malé pišťalce. Rhonin i Vereesa udiveně hleděli, jak trpaslík přiložil pišťalku ke rtům a co možná nejsilněji foukl.

„Nic neslyším,” poznamenal čaroděj.

„Divil bych se, kdyby jo. Jen počkej. Je dobře vycvičený. Nejlepší zvíře, jaké jsem kdy měl. Uvědomte si, že trolové nás nemohli odtáhnout daleko. Musel určitě čekat...” Falstad nyní vypadal poněkud méně sebejistě. „Není to tak dlouho, co jsme se rozdělili...”

„Ty se snažíš přivolat svého gryfona?” zeptala se hraničářka skepticky.

„Lepší to, než se pokoušet letět sami, ne?”

Čekali. Čekali tak dlouho, až se to Rhoninovi zdálo jako věčnost. Cítil, jak se mu mezitím vrací síla - nehledě na chlad - ale stále měl strach, že by je mohl přenést na místo, které by znamenalo okamžitou smrt.

Přesto to však vypadalo, že se bude muset pokusit. Čaroděj se napřímil. „Udělám, co budu moci.

Vybavuji si místo ne příliš vzdálené od hory. Myslím, že mi ho v mysli ukázal Deathwing. Snad se mi podaří dostat nás tam.”

Vereesa jej uchopila za paži. „Jsi si jistý? Nevypadáš připravený.” Její oči byly plné obav.

„Vím, co jsi musel v té jeskyni zkusit, Rhonine. To nebylo žádné malé kouzlo, co jsi tam předvedl, a pak jsi ho ještě dokázal udržet tak dlouho, abys nás zachránil...”

Vážil si jejich slov, ale neměli jinou možnost. „Jestli nás...”

Z mraků najednou vylétlo velké okřídlené zvíře. Rhonin i elfka zareagovali, jako by si byli jistí, že na ně útočí Deathwing.

Jediný Falstad, jenž se díval pozorněji, se v žádném případě nechoval, jako by se blížila jejich zkáza. Smál se a mával rukama směrem k blížícímu se tvorů.

„Věděl jsem, že mě uslyší! Vidíte? Věděl jsem to!”

Gryfon zavřískal způsobem, o kterém by čaroděj přísahal, že znamenal radost. Ohromné zvíře se rychle blížilo k nim - nebo spíš ke svému jezdcí. Gryfon doslova na Falstada skočil a jen mávající křídla zabránila tomu, aby ho zasedl.

„Ha! Hodný! Hodný! A teď dolů!”

Gryfon přistál vedle svého pána a mával ocasem zleva doprava spíš jako nějaký pes než jako okřídlený lev.

„Nuže?” zeptal se malý válečník svých společníků. „Není náhodou nejvyšší čas letět?”

Nasedli co možná nejrychleji. Rhonin, stále z nich ještě nejslabší, seděl mezi trpaslíkem a Vereesou. Pochyboval, že je to zvíře dokáže unést všechny tři, ale to se zdálo být v pořádku. Falstad připustil, že na dlouhou vzdálenost by asi měl potíže, ale na takovou chvíli to prý hravě zvládne.

O chvíli později vylétli z mraků - a naskytl se jim pohled, který určitě nečekali.

Rhonin předpokládal, že zvuky, jež slyšel, budou patřit bitvě trpaslíků pokoušejících se zmocnit orkských vozů, netušil však už, že nad celou bitvou uvidí draka jiné barvy než černé.

„Rudý!” volala hraničářka. „Starší samec! Tenhle nevyrostl v hoře!”

To poznal i on. Orkové nedrželi Královnu v zajetí tak dlouho, aby mohli vychovat takového obra. Mimoto, Horda měla ve zvyku zabíjet draky, než se stali příliš velkými a nezávislími. Orkští jezdci dokázali uspokojivě ovládnout jen menší zvířata.

Odkud se tedy tenhle rudý obr vzal a co tady dělal?

„Kde chceš, abychom přistáli?” volal Falstad a připomněl mu tak naléhavost situace.

Rhonin rychle přelétl pohledem zemi pod nimi. Zdálo se, že bitva se odehrává téměř výhradně kolem karavany. Zahlédl Nekrose Skullcrushera na koni, jak v ruce drží cosi zářícího navzdory zatažené obloze. Jak se čaroděj pokoušel rozeznat, co to je, zapomněl na Falstadovu otázku. Zdálo se, že Nekros tím předmětem míří na rudého draka...

„No?” dožadoval se trpaslík odpovědi.

Rhonin odtrhl oči od orka a soustředil se. „Tam!” ukázal na skalní římsu nedaleko konce orkského zástupu. „To bude, myslím, nejlepší!”

„Mně to připadá jedno!”

Pod zručným vedením svého jezdce zamířil gryfon k určenému místu. Rhonin okamžitě seskočil a spěchal ke kraji skály, aby mohl pozorovat celou bitvu.

To, co viděl, nedávalo žádný smysl.

Drak, jenž se zdál být právě rozhodnutý zaútočit na Nekrose, se nyní všemi silami snažil udržet ve vzduchu a řval, jako by bojoval s nějakým neviditelným obrem. Čaroděj se znovu zaměřil na velitele orků a všiml si, jak třpytící se předmět v jeho ruce září čím dál víc.

Musel to být nějaký magický artefakt, tak mocný, že Rhonin až sem cítil jeho záření. Čaroděj znovu stočil pohled od předmětu k rudému obru.

Jak se dařilo orkům držet Královnu v zajetí? To byla otázka, již si kladl stále znovu a znovu - a odpověď nyní viděl přímo před sebou.

Rudý drak se bránil, bránil se houževnatěji, než by si kterýkoli smrtelník dokázal představit.

Užaslá trojice slyšela jeho řev a bylo jí jasné, že trpí, jako jen málo tvorů na tomto světě.

A pak, s posledním přerývaným zařváním, obr najednou znehybněl. Zdálo se, že se ještě chvíli vznáší ve vzduchu - ale pak se zřítíl na zem jen nedaleko od zuřící bitvy.

„Je mrtvý?” zeptala se Vereesa.

„Nevím.” Pokud draka nezabil ten artefakt, musel se zabít pádem z té strašlivé výšky. Rhonin odvrátil zrak. Nechtěl se dívat, jak tak odvážné zvíře umírá

- a náhle spatřil, jak se z mraků vynořuje další drak, tentokrát ztělesněná noční můra černé barvy.

„Deathwing!” vykřikl Rhonin.

Temný drak zamířil k bojujícím vojákům, ale ani směrem k Nekrosovi, ani k oběma spoutaným drakům. Místo toho letěl přímo k nečekanému cíli - k vozům naloženým dračími vejci.

Velitel orků ho uviděl na poslední chvíli. Nekros se otočil, zvedl artefakt směrem k Deathwingovi a cosi vykřikl.

Rhonin i ostatní čekali, že i černý drak podlehne moci mocného talismanu, ale Deathwing se kupodivu choval, jako by jím vůbec nebyl zasažen. Dál prudce klesal k naloženým vozům - a zcela jistě k vejším, která byla na nich.

Čaroděj nevěřil svým očím. „Jemu vůbec nejde o Alexstraszu! Chce její vejce!”

Deathwing uchopil dva vozy s překvapující jemností a zvedl je. Vyděšení orkové rychle skákali dolů. Zvířata táhnoucí vozy nyní visela ve vzduchu a vyděšeně řvala, zatímco se drak otočil a okamžitě zamířil pryč.

Deathwing chtěl vejce, a navíc nedotčená, ale proč? K čemu osamělému drakovi mohla být? Pak Rhonina napadlo, že si sám odpověděl. Deathwing chtěl ta vejce pro sebe. Vylíhnou se z nich rudí draci, ale pod jeho křídly se stanou stejně vražednou silou, jakou je on.

Snad si to Nekros uvědomil nebo zkrátka jen reagoval na jeho loupež, ale najednou se otočil a řval cosi směrem ke chvostu karavany. Stále ještě držel vysoko nad hlavou zlatý artefakt, druhou rukou však ukazoval směrem k mizejícímu obrově.

Jeden ze dvou rudých draků, samec, roztáhl nejistě křídla a vydal se pronásledovat černého.

Rhonin ještě nikdy neviděl draka, který by vypadal tak na smrt nemocen. Žasl, jak se mu vůbec mohlo podařit tak rychle a vysoko vzlétnout. Nekros si určitě nemohl myslet, že bude pro mladšího a silnějšího Deathwinga nějakou hrozbou.

Mezitím orkové i trpaslíci stále bojovali, ale malí válečníci se zdáli být jaksi zoufalí, zklamání. Téměř to vypadalo, jako že vkládali své naděje do velkého rudého draka, jenž přiletěl jako první. Pokud tomu tak bylo, dokázal Rhonin jejich beznaděj vcelku dobře pochopit.

„Nerozumím tomu,” prohlásila Vereesa vedle něj. „Proč jim Krasus nepomohl? Ten čaroděj přece musí být někde tady! To on musel trpaslíky přimět k útoku!”

„Krasus!” Ve všem tom vzrušení Rhonin na svého patrona zcela zapomněl. Popravdě, měl na čaroděje několik otázek. „Co ten s tím má společného?”

Řekla mu to. Rhonin naslouchal, nejprve nevěřící, pak s rostoucím vztekem. Ano, přesně jak již dříve tušil, ten čaroděj ho jen využil. A nejen jeho, ale i Vereesu, Falstada a zjevně i ty nebohé trpaslíky dole.

„Poté co si poradil s tím drakem, zavedl nás do hory,” skončila. „Pak už se mnou nemluvil.” Elfka vytáhla medailon a ukázala mu ho.

Vypadal až neuvěřitelně podobně tomu, který mu prve dal Deathwing, dokonce i se stejnými symboly. Čaroděj si uvědomil, že si ho všiml, když se ho trpaslík s elfkou pokoušeli osvobodit z jeskyně. Copak se Krasus od draků dozvěděl, jak ho vyrobit?

Kámen uprostřed byl v jednom místě uvolněný. Rhonin ho prstem zatlačil zpět, zadíval se na drahokam a představil si, že ho jeho patron slyší. „Nuže, Krase? Jsi tam? Chceš, abychom pro tebe ještě něco udělali? Neměli bychom třeba pro tebe zemřít?”

Zbytečné. Ať již měl medailon jakoukoli moc, evidentně zmizela. Krasus by se stejně neobtěžoval odpovídat, i kdyby to bylo možné. Rhonin zvedl talisman vysoko nad hlavu a chystal se ho hodit ze skály.

V hlavě se mu ozval slabý, sípavý hlas: Rhonine?

Rozvášněný čaroděj se zastavil, překvapen tím, že dostal odpověď.

Rhonine... sláva... sláva... možná... ještě... je... možná ještě je... naděje.

Jeho společníci ho sledovali, ne zcela jistí si tím, co dělá. Rhonin nic neříkal a snažil se myslet. Krasus zněl jako nemocný, jako by umíral.

„Krase, jsi...”

Poslouchej! Musím nabrat... energii! Vidím... vidím, že bys mohl... ještě něco... zachránit...

Nehledě na pochybnosti se Rhonin zeptal: „Co chceš?”

Nejdřív... nejdřív tě musím přenést k sobě.

Medailon najednou zapláal a po čarodějově těle se rozlila rudá záře.

Vereesa po něm vztáhla ruku. „Rhonine!”

Její prsty prošly skrze jeho paži. S hrůzou sledoval, jak Falstad - i celá skalní římsa - zmizeli. Téměř okamžitě poté se kolem něj zhmotnila jiná, rovněž skalnatá krajina, pusté místo, jež už bylo svědkem spousty bitev a nyní, o něco dál, zuřila další. Krasus ho přemístil západně od

hory, ne příliš daleko od místa, kde zástup orků bojoval s trpaslíky. Vůbec si neuvědomil, že by čaroděj mohl být tak blízko.

Když už si vzpomněl na svého praradného patrona, rozhlédl se Rhonin kolem sebe. „Krase! Ukaž se, zatraceně...”

Hleděl do oka padlého obra. Stejného rudého draka, kterého jen o několik minut dřív viděl řídit se k zemi. Drak ležel na boku, jedno křídlo trčelo do vzduchu, hlava položená na zemi. „Co nejhloběji se ti omlouvám... Rhonine,” zašeptalo obrovské zvíře namáhavě. „Za všechnu bolest... kterou jsem způsobil tobě i ostatním...”

Dvacet

Tak jednoduché. Tak nesmírně jednoduché. Když se Deathwing otočil, aby se vrátil pro další vejce, uvažoval, jestli prve nepřecenil náročnost svého plánu. Vždy předpokládal, že bude muset vstoupit do hory, ať již sám za sebe nebo v lidském těle, což by v obou případech bylo nesmírně riskantní, obzvláště kdyby Alexstrasza zaregistrovala jeho přítomnost. Existovala sice jen malá pravděpodobnost, že by ho mohl někdo zranit, ale vejce, o která mu šlo, by mohla být zničena. Toho se bál, hlavně z toho důvodu, že v jednom z nich mohla být plodná samice. Vzhledem k tomu, že už dávno dospěl k názoru, že Alexstrasza se mu nikdy nepoddá, potřeboval Deathwing každé vejce, aby jeho šance vzrostly co možná nejvíce. Především kvůli tomu váhal déle než kdykoli předtím. Nyní se však zdálo, že čas strávený čekáním promarnil a že nic není schopno ho zastavit.

Opravil se. Nic, kromě nemocného, umírajícího zvířete daleko za svým zenitem, které nyní letělo vstříc své zkáze.

„Tyrane...” Deathwing by druhému draku neprokázal tu čest, že by ho nazval pravým jménem. „Ty ještě nejsi mrtvý?”

„Vrať ta vejce!” zavrčel rudý obr.

„Aby z nich vyrostli orkští hlídací psi? Já z nich alespoň vychovám skutečné pány tohoto světa! Dračí letka bude znovu vládnout na nebi i na zemi!”

Jeho protivník si pohrdavě odfrkl. „A kde máš svou letku, Deathwingu? Ááá, kvůli bolesti jsem úplně zapomněl! Oni všichni zemřeli pro tvou slávu!”

Černý leviatan zasyčel a roztáhl křídla. „Pojď ke mně, Tyrane! Velice rád ti rovněž dopomohu k věčnému odpočinku!”

„Ať již ovládan mocí toho orka či ne, vždy tě budu pronásledovat až do posledního dechu!” zavrčel Tyran. Sekl čelistmi po černém krku a jen těsně minul.

„Pošlu tě zpět tvému pánovi v malých krvavých kouscích, starý blázne!”

Oba draci řvali jeden na druhého, Tyranův hlas byl však v porovnání s Deathwingovým jen slabým hláskem starce.

Vypukl boj.

Rhonin udiveně zíral. „Krase?” Rudý drak zvedl hlavu tak akorát na to, aby mohl přikývnout.

„To je jméno... jež nosím... když lidé...”

„Krase...” Úžas se změnil v hořkost. „Tys zradil mě i mé přátele! Tys to celé zinscenoval!”

„Udělal jsi ze mne svou loutku!”

„Čehož vždy budu... litovat...”

„Nejsi o nic lepší než Deathwing!”

Při těch slovech se drak nahrbil, ale znovu přikývl. „Zasloužím si to. Snad je tohle cesta... cesta, kterou se vydal kdysi dávno. J... je tak snadné nevidět... co činíš druhému...”

Zvuky relativně vzdálené bitvy doléhaly až sem a připomněly Rhoninovi jiné, důležitější záležitosti, než byla jeho pýcha. „Vereesa i Falstad jsou pořád tam... a ti trpaslíci! Všichni můžou umřít kvůli tobě! Proč jsi mě sem přemístil, Krase?”

„P... protože ještě stále existuje naděje na v... vítězství, na porážku chaosu, který jsem pomohl vyvolat...” Drak se pokusil vstát, ale podařilo se mu jen sednout. „Ty a já, Rhonine... ještě je šance...”

Čaroděj se zamračil, ale neodpovídal. Jeho jedinou starostí nyní bylo, aby se postaral, že Vereesa, Falstad i horší trpaslíci tohle všechno přežijí.

„Ty... tys mne ihned neodmítl... dobře. Za to t... ti děkuji.“

„Řekni mi, co máš v úmyslu.“

„Ten velitel orků vládne mocným artefaktem... Duší démona. Má moc nad v... všemi draky... kromě Deathwinga.“

Rhonin si vybavil, jak se Nekros pokoušel použít ho na černého draka bez jakéhokoli viditelného účinku. „Proč ne na Deathwinga?“

„Protože on ho stvořil,“ odpověděl tichý ženský hlas.

Čaroděj se prudce otočil. Slyšel, jak rudý drak vydechl.

Za čarodějem stála nádherná, ale přesto jaksi neskutečná žena v zářících smaragdových šatech a na bledých rtech měla jemný úsměv. Rhonin si teprve nyní uvědomil, že má zavřené oči, přesto se však nezdálo, že by měla jakékoli potíže s tím, aby viděla jeho či rudého draka.

„Ysero...“ zašeptal rudý obr s úctou.

Ona si ho však zpočátku nevsímala a místo toho pokračovala v odpovědi na Rhoninovu otázku: „Byl to Deathwing, kdo stvořil Duší démona, v té době jsme však věřili, že to bylo pro dobro věci.“ Udělala několik kroků směrem k čaroději. „Věřili jsme tomu natolik, že jsme učinili, co od nás žádal, a darovali jsme mu část ze své moci.“

„Ale on to neudělal! On svou moc neobětoval!“ vyštěkl mužský hlas, pronikavý a ne zcela příčetný. „Řekni mu to, Ysero! Pověz mu, jak se, poté co byli démoni poraženi, obrátil proti nám! Využil proti nám naši vlastní moc!“

Na ohromném kuse skály se objevila kostlivá, ne zcela lidská postava s prořídlymi modrými vlasy a stříbrnou pokožkou. Oděná do roucha s vysokým límcem stejné barvy jako jeho tělo připomínala jakéhosi bláznivého šaška. Jeho oči zářily. Prsty tvarem připomínající dýky škrábaly po skále, na které postava stála, a vyrývaly do ní hluboké rýhy.

„Uslyší, co bude potřebovat znát, Malygosi. Ani víc, ani méně.“ Znovu se jemně usmála. Čím déle se na ni Rhonin díval, tím víc mu připomínala Vereesu ale Vereesu z jeho snů. „Ano, Deathwing nám tuto část svého plánu zatajil a předstíral, že podstoupil stejnou oběť jako my. Teprve když jsme se rozhodli, že on by se měl stát budoucností naší rasy, zjistili jsme tu strašlivou pravdu.“

Rhoninovi konečně došlo, že Ysera i Malygos mluví o Deathwingovi jako o jednom z nich. Obrátil hlavu zpět k rudému draku, kterého znal jako Krasa, v očích nevyřčenou otázku, zda je jeho podezření správné.

„Ano...“ odpověděl zraněný drak. „Jsou to, co si myslíš. Jsou dva z pěti velkých draků, známých v legendách jako Aspekty světa.“ Zdálo se, že rudý obr čerpá sílu z jejich příchodu.

„Ysera... Ta ze sna, Malygos... Ruka magie...“

„Zzztrácíme zzzde časss,“ ozval se třetí hlas, znovu mužský. „Drahocenný časss...“

„A rovněž Nozdormu... Pán času!“ žasl rudý drak. „Přišli jste všichni!“

Poblíž Ysery stála shrbená postava zdánlivě stvořená jen z písku. Zdálo se, že pod kápí se skrývá tvář tak vychrtlá, že se téměř nedostávalo seschlého masa, aby zakrylo kosti. Oči z drahokamů hleděly na draky i čaroděje s rostoucí netrpělivostí. „Ano, přišel jsem! A jessstli tahle ssschůzzzka bude trvat ješšště dlouho, zzzassse odejdu! Mám ssspoussstu práce, mnoho sssesssbírat, mnoho zazzznamenat...“

„Mnoho tlachat, mnoho tlachat!“ dráždil ho Malygos ze skály.

Nozdormu zvedl seschlou, přesto silnou paži směrem k posměváčkovi, který blýskl prsty jako dýky směrem k němu. Zdálo se, že oba nejsou daleko od útoku, fyzického i jiného, ale napůl neskutečná žena vstoupila mezi ně.

„A kvůli tomuhle Deathwing téměř zvítězil,“ zabručela.

Oba neochotně ustoupili. Ysera se postupně podívala na všechny přítomné, oči však stále zavřené.

„Deathwing nás už jednou téměř přemohl, ale my jsme se spojili a zařídili to tak, že alespoň nemohl více vládnout Duší démona. Vyrvali jsme mu ji z rukou a svrhli do hlubin země...“

„Ale někdo ji pro něj našel,“ přerušil ji rudý drak, jenž se dával dohromady, jak nejrychleji uměl, když se naděje znovu vrátila. „Věřím, že k tomu mohl orky dokonce přimět, neboť“

věděl, co s ní učiní v okamžiku, kdy ji budou mít v ruce. Když ji nemohl použít sám, mohl zmanipulovat jiné bytosti, aby ji použily tak, jak chtěl - přestože si to neuvědomovaly. Já... já věřím, že bylo plně ve shodě s jeho plány, aby Alexstrasza byla chycena, neboť ona jediná představovala jedinou moc, které se bál, a zároveň to způsobilo, že orkové mohli šířit světem paniku a smrt, aniž by on sám musel pohnout pařátem. Nyní... nyní je jasné, že ho Horda zklamala a jeho záměrům bude víc vyhovovat, když ji přestěhují."

„Ne ji," opravila ho Ysera. „Její vejce."

„Její vejce?" vyhrkl bývalý Krasus zděšeně. „Ne mou královnu samotnou?"

„Ano, vejce. Víš přece, že jeho poslední družka zahynula v prvních dnech války,"

odpověděla. „Zabila ji její vlastní bezstarostnost... takže on nyní vychová potomky naší sestry jako své vlastní."

„A znovu nassstolí Věk draků..." skočil jí do řeči Nozdormu. „Věk Deathwingových draků!"

Rhonin si nyní všiml, že všichni čtyři hledí na něj, dokonce i Ysera zavřenýma očima.

„My se Duše démona nemůžeme dotknout, člověče, a nikdy jsme nedůvěřovali žádnému stvoření natolik, abychom ji nechali vládnout jím za nás. Mám obavu, že vím, co od tebe ubohý Korialstrasz tolik chtěl, když tě odtrhl od tvých přátel, ale přestože se to zdálo být nejlepší možnou cestou, nebude to on, kdo se Deathwingovi postaví."

„Je to má povinnost!" zahřměl rudý. „Je to můj osud!"

„Byla by to zbytečná ztráta. Jsi zlatým diskem příliš zranitelný. Mimo to, potřebujeme tě k jiným účelům. Tyran, jenž nyní bojuje za svou královnu i jejího vězňatele, nepřežije. Alexstrasza tě bude potřebovat, drahý Koriale."

„A nehleď na to, Deathwing je náš bratr," žertoval Malygos a jeho drápy se znovu hluboko zaryly do skály. „Je jen správné, že to budeme my, kdo si s ním bude hrát. Měli bychom si s ním hrát!"

„Co chcete, abych udělal?" zeptal se Rhonin. Byl zvědavý, ale zároveň se bál. Ze všeho nejvíce se chtěl vrátit k Vereese.

Ysera na něj pohlédla - a její oči se otevřely. Na krátký okamžik se člověka zmocnila závrať. Ty oči jako sen, do kterých hleděl, mu připomněly všechny, které kdy znal, nenáviděl i miloval. „Ty, smrtelníku, musíš orkovi vzít Duši démona. Bez ní nám nemůže učinit to co naší sestře a tím, že se jí zmocníš, získáš sílu ji osvobodit zpod jeho moci."

„To však nevyřeší problém s Deathwingem," trval na svém Korialstrasz. „A díky tomu prokletému disku je silnější než vy všichni dohromady..."

„To je ssskutečnosť, jižžž dávno zzznáme," zasyčel Nozdormu. „A zzznal jsssi ji i ty, kdyžžž jsssi zzza námi přišššel! Nyní násss zzzde máššš! To ti mussi ssstačit!" Obrátil se ke svým dvěma druhům. „Dozzst tlachání! Ssskoncujme sss tím!"

Ysera, s očima opět zavřenýma, se obrátila k drakovi. „Jednu věc udělat musíš, Korialstraszi, a není zcela bez rizika. Nemůžeme prostě přenést tohoto člověka mezi orky. Duše démona to činí nesmírně obtížným, a navíc vždy existuje možnost, že se objeví přímo před rozmáchnutou sekerou. Musíš ho tam odnést ty - a modlit se, že na těch několik málo sekund, které tam budeš, tě ork tím prokletým diskem nestihne spoutat. Přešla k raněnému drakovi a dotkla se ho na špičce čenichu. „Nejsi jeden z nás, přestože jsi její partner, Korialstraszi, přesto jsi bojoval s hladovým sevřením Duše démona a unikl..."

„Tvrdě jsem se na to připravoval, Ysero. Myslel jsem, že má ochranná kouzla budou lepší, ale nakonec jsem zklamal."

„Můžeme pro tebe učinit toto." Malygos i Nozdormu zčistajasna stáli vedle ní. Ruce všech tří se nyní dotýkaly Korialstraszova čenichu. „Duše démona nám vzala tolik sil, o něco méně už nehraje žádnou roli..."

Kolem zdvižených paží všech tří se rozzářily aury a jejich barvy odpovídaly těm, co ji vytvořili. Pak se všechny tři spojily a rychle se přesunuly z jejich paží na drakův čenich a dál. Během několika sekund se celé ohromné Korialstraszovo tělo koupalo v magickém světle.

Nakonec Ysera i ostatní ustoupili. Rudý obr zamrkal a vstal. „Cítím se... jako znovuzrozený!"

„Budeš to potřebovat," poznamenala. Pak řekla k oběma svým druhům: „Musíme se jít podívat za naším nezbedným bratříčkem."

„Je na časse, řekl bych!" vyštěkl Nozdormu.

Bez jediného dalšího slova směrem k Rhoninovi nebo rudému draku se od nich odvrátili směrem ke vzdálenému Deathwingovi. Jako jeden roztáhli paže - a ty paže se proměnily v křídla, jež rostla a rostla. Zároveň mohutněla i jejich těla. Šaty nahradily šupiny. Jejich obličej se protáhly, rysy ztvrdly, až všechny zbytky lidství nahradila dračí majestátnost. Tři obrovští draci se zvedli vysoko do vzduchu. Pohled na ně byl tak úchvatný, že Rhonin jen hleděl s otevřenými ústy.

„Modlím se, aby byli dost silní,“ šeptal Korialstras. „Ale bojím se, že tomu tak nebude.“ Sklonil hlavu k malé postavičce stojící vedle něj. „Co ty na to, Rhonine? Učiníš, o co tě žádali?“

Jen kvůli Vereese souhlasil: „Dobrá.“

Tyran prohrál boj s Deathwingem stejně jako boj o svůj život. Deathwing triumfálně zařval a zvedl bezvládné tělo svého protivníka vysoko do vzduchu.

Z hlubokých ran, nejčastěji na hrudi, ještě tekla krev a Tyranovy spáry byly popálené od kyseliny proudící z Deathwingova rovněž poraněného těla. Každý, kdo se Deathwinga dotkl, musel nakonec trpět.

Temný znovu zařval a nechal mrtvé tělo spadnout na zem. Vlastně prokázal tomu nemocnému rudému službu. Copak by netrpěl víc, kdyby musel dál žít se svou nemocí? Takhle mu alespoň Deathwing dopřál důstojný odchod, přestože bitva byla ve své podstatě snadná. Pak zařval ještě potřetí, aby si všichni byli jisti jeho vítězstvím...

...a ze západu dostal odpověď v podobě stejně silného řevu.

„Který blázzzen ssse zassse opovažuje?“ zasyčel.

Ne jeden blázen, jak Deathwing okamžitě poznal, ale tři. A už vůbec ne nějakí tři.

„Ysssero...“ přivítal ji chladně. „A Nozdormu a rovněž můj drahý přítel Malygoss...“

„Je na čase skoncovat s tvým šílenstvím, bratře,“ prohlásil klidně zelený drak.

„Nejsem váš bratr, Ysero. Otevři oči a uvidíš to, stejně jako fakt, že nic mne nezastaví, abych začal nový věk naší rasy!“

„Máš na mysli věk, ve kterém budeš vládnout ty jediný, nic víc.“

Černý přikývl. „Což je jedna a tatáž věc, alespoň tak to vidím já. Nejlépe by bylo, kdybys šla zase spát. A ty, Nozdormu? Konečně jsi vytáhl hlavu z písku? Už si nevzpomínáš, kdo je tady nejmocnější? Ani všichni tři na mne nebudete stačit!“

„Tvůj časss ssskončil!“ vyštěkl zářící hnědý obr. Drahokamy místo očí zaplály. „Pojď! Přijmi mísssto v mé sssbírcce věci dávno minulých...“

Deathwing si pohrdavě odříkl. „A ty, Malygosi? Nemáš svému starému příteli co říct?“

Místo odpovědi otevřel stříbromodrý ledově chladný drak tlamu. Vyšel z ní proud ledu a s neuvěřitelnou přesností zasáhl Deathwinga. V okamžiku, kdy se však led dotkl drakova těla, změnil se, přetransformoval v tisíce malých, krabům podobných stvoření, která se hodlala prokousat jeho šupinami až do masa.

Deathwing zasyčel a z jeho rudých žil vytekla kyselina. Malygosova stvoření umírala po stovkách, až jich zůstalo jen několik.

Černý drak jedno z nich obratně chytil mezi dva drápy a spolkl je. Usmál se na své protivníky a odhalil ostré zuby. „Takže takhle to nakonec musí být...“

S řevem, při kterém se třásla zem, se na ně vrhl.

„Oni ho neporazí!“ zašeptal Korialstras, když se s Rhoninem blížili k obléhanému zástupu orků. „Nemohou!“

„Tak k čemu to všechno?“

„Neboť ví, že je čas se mu postavit, bez ohledu na výsledek! Raději z tohoto světa odejdou, než aby se dívali, jak chřadne a umírá v Deathwingových spárech!“

„A neexistuje způsob, jak jim pomoci?“

Odpovědí mu bylo drakovo mlčení.

Rhonin se zadíval na orky před sebou. I kdyby se mu podařilo vzít Nekrosovi talisman, jak dlouho ho asi udrží? A k čemu by mu vlastně byl? Copak jím dokázal vládnout?

„Kras... Korialstraszi, ten disk obsahuje moc všech velkých draků?“

„Všech vyjma Deathwinga, což je důvod, proč nemůže být spoután jeho silou!“

„Ale on sám ho nemůže používat kvůli nějakému kouzlu, které ostatní použili?"

„Zdá se, že ne..." drak zahrnul.

„Víš, co všechno ten disk dokáže?"

„Spoustu věcí, ale ani jedna nedokáže přímo ovládat nebo nějak ovlivnit temného."

Rhonin se zamračil. „Jak je to možné?"

„Jak dlouho se už zaobíráš magií, příteli?"

Čaroděj se ušklíbl. Ze všech umění na světě musela magie být tím nerozporuplnějším, ovládaná svými vlastními zákony, jež se navíc v tu nejnevhodnější chvíli měnily. „Chápu."

„Velcí si to rozmysleli, Rhonine! Tím, že jsi dostal šanci znovu získat Duši démona, nejen že osvobodíš mou královnu - která jim bezpochyby okamžitě přispěchá na pomoc - ale máš rovněž možnost ovládnout zbraň schopnou rozdrtit poslední zbytky Hordy! Tohle Duše démona dokáže, pokud se naučíš, jak ji správně ovládat!"

To ho doposud vůbec nenapadlo, ale takový předmět by skutečně mohl proti orkům velmi dobře využít. „Ale mně bude přeci trvat příliš dlouho naučit se ji používat!"

„Orkové taky neměli žádné učitele a přišli na to! Nejsem jeden z pěti, Rhonine, ale myslím, že ti dokážu ukázat dost!"

„Pokud ovšem oba přežijeme..." zašeptal si čaroděj sám pro sebe.

„To je pravda." Draci měli evidentně skutečně výjimečný sluch. „Ááá, tam je ten ork, o kterého nám jde! Připrav se!"

Rhonin se připravil. Korialstrasze se neodvažoval příliš se k Nekrovi přiblížit ze strachu, že by mohl opět podlehnout moci Duše démona. To znamenalo, že se čaroděj bude muset k veliteli orků přiblížit pomocí magie. Už ve svém životě seslal spoustu kouzel uprostřed bitvy, ale na něco takového ho ještě nic nepřipravilo. Drak mohl dělat, co bylo v jeho silách, ale v blízkosti talismanu by jeho magie nebyla silnější než čarodějova.

„Připrav se..."

Korialstrasze se prudce snesl níž.

„Teď!"

Rhonin připravená slova jen vydechl - ale nakonec se vznášel ve vzduchu nad jedním z vozů, přesně jak zamýšlel.

Orkský vozká zvedl hlavu a užasle zalapal po dechu, když nad sebou spatřil letícího čaroděje. Rhonin dopadl přímo na něj.

Srážka poněkud zmírnila jeho pád, ale orkovi se zřejmě příliš nelíbila. Rhonin s vypětím všech sil odsunul bezvědomého orka stranou a rozhlédl se po Nekrovi.

Jednonohý velitel byl stále v sedle, oči upřené na otáčejícího se Korialstrasze. Zvedl zářící Duši démona vysoko nad hlavu...

„Nekrosi!" zařval Rhonin.

Ork se podíval jeho směrem, což bylo přesně to, co čaroděj chtěl. Nyní byl drak z jeho dosahu.

„Člověk! Čaroděj! Ty jsi mrtvý!" Jeho husté obočí se svrašťelo a na ohavné tváři se objevil temný úšklebek. „Nebo spíš... brzy zemřeš!"

Namířil artefakt na Rhonina.

Čaroděj rychle vyvolal štít a doufal, že ať už na něj Nekros sešle cokoli, nebude to stejně strašlivé jako golemův plamenný dotek. Velcí draci mu nedali nic ze síly, kterou obdarovali Korialstrasze, ale rudý obr byl blízko zhroucení a oni si museli nechat cosi pro souboj s Deathwingem. Rhoninovy naděje byly zcela na jeho vlastních schopnostech.

Sáhla po něm gigantická plamenná ruka a pokusila se ho uchopit. Rhoninovo kouzlo však vydrželo a ruka se odrazila od téměř neviditelného štítu a místo něj pohltila jiného orského vojáka, který se právě chystal setnout hlavu jednomu trpaslíkovi. Ork jen krátce vykřikl a proměnil se v hromádku popela.

„Tvoje triky ti život nezachrání!" zavrčel Nekros.

Země pod vozem se začala třást a pak praskla. Rhonin vyskočil z pukliny, do které byl nyní vůz i se zvířaty stahován. Štít zmizel a zoufalý čaroděj byl nyní bezbranný, neboť měl co dělat, aby se udržel na tom, co zbylo z cesty.

Nekros pobídl koně. „Ať už se dnes stane cokoli, člověče, vyřídím si to alespoň s tebou!"

Rhonin vyslovil krátké jednoduché kouzlo. Orka zasáhl do tváře kus hlíny a držel se tam, nehledě na jeho marné pokusy se ho zbavit. Nekros neviděl.

Čaroděj se přikrčil a skočil na něj.

Scházela mu délka. Zachytil sice ruku, která svírala Duši démona, ale nestačilo to, aby se za orka vyšvihl. Přestože Nekros byl stále oslepen, podařilo se mu chytit Rhonina za límec a druhou rukou se snažil dostat se mu na krk.

„Zabiju tě, lidský červe!“

Jeho prsty sevřely Rhoninovo hrdlo. Rhoninovi, chycenému mezi snahou vyrvat talisman z orkovy ruky a zachránit si život, se nedařilo ani jedno. Nekrosův stisk z něj život pomalu vymačkával. Orkova strašlivá síla byla na čaroděje příliš. Rhonin se pokusil o kouzlo...

Nad Nekrosem najednou přelétl okřídlený stín. Orkovi cosi přistálo na zádech a shodilo jej i s čarodějem na tvrdou zem.

Oba těžce dopadli. Vražedný stisk na Rhoninově hrdle povolil a oba se odkutáleli na opačné strany.

Kdosi uchopil napůl omráčeného čaroděje za ramena. „Vstávej, Rhonine, než se vzpamatuje!“

„V... Vereeso?“ Hleděl přímo do její nádherné tváře, užaslý a zároveň nesmírně rád, že ji vidí.

„Viděli jsme, jak se z nebe řítí drak, a pak ses přemístil na zem! Přišli jsme s Falstadem, jak nejrychleji to šlo. Mysleli jsme, že budeš potřebovat naši pomoc!“

„Falstade?“ Rhonin se podíval nad sebe a spatřil jezdce na gryfonu kroužít na svém zvířeti.

Falstad neměl zbraň, ale i přesto kvílel, jako by vyzýval všechny orky na zemi na souboj.

„Rychle!“ vykřikla hraničářka. „Musíme odtud zmizet!“

„Ne!“ ustoupil odmítavě. „Ne, dokud - pozor!“

Odstrčil ji těsně před tím, než by ji ohromná sekera přeťala vedví. Svalnatý ork s rituálními jizvami na obou lících se znovu rozpřáhl, aby ťal po Vereese, která nyní ležela na zemi.

Rhonin učinil gesto... a topůrko sekery se najednou podivně napjalo a začalo se zmítat jako nějaký had. Ork se snažil sekeru udržet, ale ta se začala ovíjet kolem něj. Voják dostal strach, pustil ji a poté, co se mu podařilo vymanit ze sevření, běžel pryč.

Čaroděj podal své společnici ruku...

A zhroutil se na zem, když ho zezadu zasáhla pěst. „Kde je?“ zahřměl Nekros Skullcrusher.

„Kde je Duše démona?“

Rhonin napůl omráčen orkovi zcela nerozuměl. Talisman přece musel mít Nekros...

Na zádech ucítil obrovskou váhu a pak uslyšel Nekrose rvát: „Zůstaň, kde jsi, elfko! Stačí, abych zatlačil trochu víc a rozmačkám tvého přítele jako shnilé ovoce!“ Rhonin na tváři ucítil chladný kov. „Žádné triky, čaroději! Vrať mi ten disk a možná tě nechám žít!“

Nekros mu povolil pohnout se jen natolik, aby ho koutkem oka zahlédl. Velitel měl dřevěnou nohu přímo na jeho páteři a Rhonin nepochyboval, že jen o něco větší tlak by mu ji zcela jistě zlomil. „J... já ho nemám!“ Téměř celá váha Nekrosova ohromného těla mu prakticky znemožňovala dýchat, natož mluvit. „N... nevím, k... kde je!“

„Nemám trpělivost poslouchat tvé lži, člověče!“ Nekros zatlačil o něco víc. V jeho jinak arogantním tónu byl znát náznak zoufalství. „Potřebuju ho, hned!“

„Nekrosssi...“ ozval se hromový hlas plný nenávisti. „Přikázzzal jsssi, aby zzzabili mé děti! Mé děti!“

Rhonin ucítil, jak se ork najednou pohnul, jako by se otáčel. Pak Nekros vzdychl: „Ne...!“

Rhonina i jeho protivníka zakryl stín. Čaroděje ovanul horký, téměř spalující vítr. Slyšel, jak Nekros řve...

A najednou z něj jeho váha zmizela.

Rhonin se okamžitě překulil na záda, jistý si tím, že cokoli zabilo jeho nepřítele, musí nyní zabít i jeho. Vereesa mu přispěchala na pomoc a přitáhla ho k sobě právě v okamžiku, kdy si všiml, co vrhalo ten obrovský stín a proč mu ten hlas, jenž ho doprovázel, zněl tak povědomě. Šupiny na několika místech odchlíplé, křídla poněkud křečovitě roztažena stála před ním Alexstrasza, a i tak to byl neuvěřitelný pohled. Tyčila se nad vším kolem a s hlavou vysoko, jakoby v oblacích, ze sebe křičela dlouho potlačovaný vzdor. Po Nekrosovi neviděl Rhonin ani stopy; obrovský drak ho buď spolkl, nebo odmrštil jeho tělo někam hodně daleko.

Alexstrasza znovu zařvala a pak sklonila hlavu k čaroději a elfce. Vereesa se zdála být připravena oba je chránit, ale Rhonin jí naznačil, aby meč schovala.

„Člověče, elfko, máte můj vděk, že jste mi konečně umožnili pomstít mé děti! Nyní však potřebují mou pomoc jiní, jakkoli zbytečné se jejich snažení může zdát!"

Obrátila zrak směrem k obloze, kde bojovali čtyři zbylí titáni. Rhonin ji napodobil a chvíli se díval, jak bitva mezi Yserou, Nozdormu, Malygosem a Deathwingem zatím nespěje k žádnému konci. Všichni tři se znovu a znovu vrhali dolů a pokaždé je černé monstrum snadno odrazilo.

„Tři proti jednomu a nic nezmůžou?"

Alexstrasza, která již zkoušela, jestli ji unesou křídla, se zastavila, aby odpověděla: „To kvůli Duši démona. Nezbyla z nás víc než polovina! Jen Deathwing zůstal celý! Kéž bychom mohli talisman použít proti němu nebo vzít si z něj moc, jež jsme do něj vložili! Žádná z těchto možností však neexistuje! Můžeme jen bojovat a doufat!" Zemí otřásl řev přicházející z nebe. „Nyní musím jít! Odpusťte mi, že vás tu takhle nechávám! Ještě jednou vám děkuji!" S těmito slovy se Dračí královna vznesla do vzduchu a ocasem při tom mistrně smetla několik orků, aniž by zasáhla jediného trpaslíka.

„Musí být něco, co můžeme udělat!" Rhonin se rozhlížel, jestli neuvidí Duši démona. Musela tu přeci někde být.

„Zapomeň na to!" volala na něj Vereesa. Odrazila sekeru jednoho orka a vzápětí ho probodla.

„Musíme taky ještě zachránit sami sebe!"

Rhonin však neustával v hledání bez ohledu na bitvu zuřící kolem něj. Náhle jeho pohled padl na třpytící se předmět napůl skrytý pod paží padlého trpaslíka. Čaroděj k němu přispěchal a doufal v nemožné.

Nakonec to skutečně byl dračí talisman. Rhonin si jej s neskrývaným obdivem prohlížel. Tak jednoduchý a elegantní, a přesto v něm byly ukryté síly mimo dosah kteréhokoli čaroděje, snad kromě slavného Medivha. Tolik moci. Nekros se s ním mohl stát náčelníkem Hordy. A Rhonin pánem Dalaranu, vládcem všech Lordaeronských království...

Na co to myslel? Rhonin zavrtěl hlavou a zbavil se všech podobných myšlenek. Duše démona byla svůdná, to musel mít neustále na paměti.

Falstad na gryfonovi se snesl dolů, aby se k nim přidal. Někde po cestě se mu podařilo zmocnit orkské sekery a už ji stihl několikrát použít.

„Čaroději! Co ti je? Rom možná nakonec s tou svojí bandou ty orky zažene, ale tohle teď určitě není místo na prohlížení cetek!"

Rhonin si ho nevšiml a stejně tak Vereesa. Klíč k porážce Deathwinga jistě musel být v použití Duše démona! Jaká jiná síla by to mohla dokázat? Ani čtyři velcí se nezdáli být dost. Zvedl talisman, vnímal jeho ohromnou sílu a zároveň věděl, že nic z ní nemůže využít, alespoň ne v této podobě.

Což znamenalo, že Deathwinga snad nezastaví nic, nic mu nezabrání, aby dosáhl svých cílů...

Dvacet jedna

Vrhli se na něj vši silou - nebo alespoň vši co jim zůstala. Útočili na Deathwinga fyzicky i magií a on všechny jejich pokusy lehce odrážel. Nezáleželo na tom, jak usilovně s ním bojovali, i nadále hrála hlavní roli skutečnost, že byli kdysi dávno obráni o část svých sil ve prospěch Duše démona. Stejně tak by proti Deathwingovi mohla místo velkých Aspektů bojovat trojice nemluvnat.

Nozdormu na něj seslal písky věků a alespoň na chvíli hrozilo, že Deathwingovi vezme jeho mládí. Deathwing ucítil, jak se ho zmocňuje slabost, jak mu tuhnou kosti a myšlenky se stávají pomalejšími. Než se však změna stala trvalou, hrubá síla uvnitř černého draka se vzbouřila, spálila písek a přemohla i toto chytré kouzlo.

Od Malygose přišel ještě radikálnější útok. Zlost šíleného modrostříbrného byla tak silná, že mu umožnila téměř se vyrovnat černému, přestože jen na chvíli. Malygosova nenáviděného nepřítele zasáhly ze všech stran ledové blesky a na Deathwinga útočil zároveň nesnesitelný

žár i mráz. Ale i nyní drakovo brnění odolalo a jeho černé pláty odvrátily větší část bouře, takže Deathwing utrpěl jen zlomek zranění, jež by mu Malygosovo kouzlo jinak způsobilo. Nejnebezpečnějším nepřítelem ze všech se však ukázala být Ysera. Zpočátku se držela zpátky a zdálo se, že nechává své druhy plýtvat silami. Pak si Deathwing všiml v sobě samém pocitu uspokojení, jež ho rozptyloval. Až téměř příliš pozdě si uvědomil, že upadl do sladkého snění. Zatřepal hlavou a rychle ze sebe setřásl síť, kterou mu spoutala mysl - právě v okamžiku, kdy se ho všichni tři jeho protivníci pokoušeli vzít do spárů.

Několikerým máchnutím ohromných křídel se jich zbavil a přešel do protiútku. Mezi jeho předními tlapami se zhmotnila velká koule čisté energie, stvořená z té nejčistší síly, kterou vzápětí mrští mezi ně.

V okamžiku, kdy se koule ocitla uprostřed tří draků, vybuchla s takovou silou, že všechny odmrštila daleko od sebe.

Deathwing spokojeně zařval. „Blázni! Zkoušejte si, co chcete! Výsledek bude stále stejný! Jsem ztělesněná moc! Vy nejste nic než stín minulosti!"

„Nikdy nepodceňuj možnost poučit se z minulosti, temný..."

Rudý stín, o němž si Deathwing myslel, že už ho nikdy neuvidí ve vzduchu, mu zakryl výhled a zpočátku ho zaskočil. „Alexstraszo... přišla jsi pomstít svého partnera?"

„Přišla jsem pomstít svého partnera i své děti, Deathwingu, neboť příliš dobře vím, že za jejich smrt můžeš ty!"

„Já?" Černý obr se na ni zazubil. „Ale já se Duše démona nemohu dotknout, ty i ostatní jste se o to postarali!"

„Něco však přivedlo orky na místo, o kterém vědí jen draci... a něco jim našeptalo, jak mocný ten disk může být!"

„A záleží na tom? Tvůj den je u konce, Alexstraszo, a nad mým začíná pomalu svítat!"

Rudý drak roztáhl křídla a jeho drápy se zaleskly. Nehledě na strádání v dlouhém zajetí v tuto chvíli nevypadala Alexstrasza vůbec slabá. „To tvůj den skončil, temný!"

„Už jsem čelil zubům času, prokletí nočních můr i mlhám čarodějnictví, vše díky zde přítomným ostatním! S jakou zbraní přicházíš ty?"

Alexstrasziny oči se setkaly s jeho pohledem s odhodláním a bez jediného mrknutí. „Život... naději... a vše, co přináší..."

Deathwing se hlasitě zasmál. „Pak jsi už nyní mrtvá!"

Oba obři se na sebe vrhli.

„Přece si nemůže myslet, že ho porazí," mumlal Rhonin. „Žádný z nich to nedokáže, protože jim schází to, co darovali tomuhle zatracenému talismanu!"

„Jestli nemůžeme nic dělat, měli bychom vypadnout, Rhonine."

„Nemůžu, Vereeso! Musím pro ni něco udělat - vlastně pro nás pro všechny! Jestli Deathwinga nezastaví oni, tak kdo?"

Falstad si prohlížel Duši démona. „A s tou věcí nesvedeš nic?"

„Ne. Nedokáže Deathwingovi nijak ublížit."

Trpaslík si prohrábl vousy na bradě. „Škoda, že není možné vrátit jim sílu, co do něj dali! Pak by to alespoň bylo spravedlivé..."

Čaroděj zavrtěl hlavou. „To nemůžu..." odmlčel se a snažil se myslet. Se zlomeným prstem, hukotem v hlavě a všemi těmi zhmožděninami na těle bylo dost těžké i udržet se na nohou.

Rhonin se soustředil na to, co řekl trpaslík. „Ale možná, možná můžu!"

Jeho společníci na něj užasle pohlédli. Rhonin se rychle rozhlédl kolem sebe, aby se přesvědčil, že jim nehrozí bezprostřední nebezpečí od orků, a našel nejtvrďší kámen, co kolem byl.

„Co to děláš?" zeptala se Vereesa a z jejího hlasu se zdálo, že přemýšlí, jestli Rhonin náhodou nepřišel o rozum.

„Vracím jim jejich sílu!" Položil Duši démona na jiný velký kámen a rozpráhl se.

„Co si sakra myslíš, že..." bylo všechno, co Falstad stačil vyhrknout.

Rhonin praštil, jak nejsilněji dovedl, kamenem do talismanu.

Kámen v jeho ruce se rozlomil vedví.

Duše démona zářila dál tak dokonale, jako by se jí ani nedotkl.

„Zatraceně! To mě mělo napadnout!" Zvedl hlavu k trpaslíkovi. „Dokážeš tou věcí přesně seknout?"

Falstad se uraženě podíval. „Možná je to orkská práce, ale je to normální zbraň, a tím pádem s ní umím seknout jako s kteroukoli jinou!"

„Tak udeř do toho disku! Rychle!"

Hraničářka položila čaroději raku na rameno ve starostlivém gestu. „Rhonine, opravdu si myslíš, že tohle bude fungovat?"

„Znám kouzlo, které se v mém řádu používá na získávání moci ze starobylých předmětů, ale takový předmět musí být rozbitý, aby se zrušily síly zadržující magii uvnitř! Dokážu těm drakům vrátit, co ztratili - ale jenom když se mi podaří Duši démona otevřít!"

„Tak proto!" Falstad zvedl sekeru vysoko nad hlavu. „Ustup, čaroději! Přál by sis to jenom na dva kusy, nebo na víc menších?"

„Prostě to rozbij, jakkoli to půjde!"

„Snadné..." Trpaslík se zhluboka nadechl - a sekl s takovou silou, že čaroděj viděl, jak se mu svaly na pažích napjaly k prasknutí.

Sekera zasáhla cíl...

A na všechny strany odlétly kusy kovu.

„U Aerie! Čepel! Málem ji to úplně roztříštilo!"

Ve skutečnosti byla v ostří ohromná díra dávající tušit, že Duše démona je skutečně tvrdá. Falstad znechuceně odhodil sekeru a klel cosi o orkské fušeřině.

Rhonin však věděl, že vina není na straně sekery. „Tohle je silnější, než bych si kdy dokázal představit!"

„Musí to chránit magie," zamručela Vereesa. „Nemohla by to magie zároveň i zničit?"

„Muselo by to být něco silného. Já sám bych na to nestačil, ale kdybych měl nějaký jiný talisman..." Vzpomněl si na medailon, který dal Krasus - nebo spíš Korialstrasz - Vereese, ale ten už neměl od chvíle, kdy se rudý drak i s čarodějem vydali do bitvy. Mimo to, Rhonin pochyboval, že by mu pomohl. Lepší by bylo, kdyby měl něco od samotného Deathwinga, ale jeho medailon byl pro změnu ztracen v hoře...

Ale měl přeci stále ten kámen! Kámen stvořený z jedné z šupin samotného černého draka!

„To musí vyjít!" vykřikl a sáhl do váčku.

„Co tam máš?" zeptal se Falstad.

„Tohle!" vytáhl malý drahokam, jenž zcela jistě na oba jeho společníky zapůsobil. „Tohle stvořil Deathwing ze sebe samotného, stejně jako Duši démona. Možná s tím dokážu to, co s ničím jiným na světě!"

Zatímco ho dál užasle sledovali, přešel s kamenem k disku. Uvažoval, jak nejlépe ho použít, a pak se rozhodl udělat to podle školy svého řádu - zkusit jako první to nejjednodušší.

Zdálo se, že mu černý kámen v dlani září. Čaroděj na něm našel tu nejostřejší hranu. Rhonin až příliš dobře věděl, že tohle nemusí zcela jistě vyjít, ale jinou možnost už neměl.

Velmi opatrně přešel hranou drahokamu přes střed talismanu.

Deathwingova šupina projela zlatým povrchem jako nůž máslem.

„Pozor!" strhla ho Vereesa stranou právě včas, když z rýhy vystřelil paprsek oslňujícího světla.

Rhonin cítil, jak z poškozeného talismanu uniká ohromná magická energie, a věděl, že musí jednat rychle, jinak bude pro ty, jimž patřila, navždy ztracena.

Vyslovil kouzlo a přizpůsobil ho, jak si myslel, že bude potřeba. Čaroděj se soustředil, aby v tak kritickém okamžiku neselhal. Tohle muselo vyjít!

Do nebe vystřelila fantastická zářící duha a stoupala výš a výš. Rhonin zopakoval kouzlo a co možná nejlépe zdůraznil výsledek, jehož chtěl dosáhnout...

Téměř oslepující barevná stužka, nyní dobrých sto metrů vysoká, se zatočila - a zamířila směrem k bojujícím drakům.

„Dokázal jsi to?" zeptala se hraničářka, která do té chvíle ani nedýchala.

Rhonin hleděl na vzdálené obrysy Alexstraszy, Deathwinga i ostatních. „Myslím, že ano - doufám, že ano..."

„Ještě jste nezkusili dost? Budete dál bojovat s tím, co nemůžete porazit?“ Deathwing si své nepřátele prohlížel s naprostým sebeuspokojením. I ten zbytek úcty, kterou k nim choval, byl již dávno pryč. Ti blázni se dál pokoušeli prorazit hlavou zed', přestože věděli, že ani všichni společně nemají dost sil.

„Už jsi způsobil příliš mnoho utrpení, příliš mnoho hrůzy, Deathwingu,“ opáčila Alexstrasza. „Nejen nám, ale všem smrtelným bytostem na tomto světě!“

„A co je mi po nich? A když už jsme u toho, co je vůbec tobě po nich? To nikdy nepochopím!“

Zavrtěla hlavou a on v tom gestu rozeznal lítost

- pro něj?

„Ne... ty mě nikdy...“

„Už jsem si s vámi pohrál dost - se všemi! Měl jsem vás čtyři zničit už před léty!“

„Ale to jsi nedokázal! To, že jsi stvořil Duši démona, oslabilo na čas i tebe...“

Odfíkl si. „Ale nyní jsem zpět v plné síle! Mé plány dostaly spád... a poté, co zabiji vás všechny, vezmu tvé vejce, Alexstraszo, a stvořím svůj dokonalý svět!“

Místo odpovědi rudý drak znovu zaútočil. Deathwing se zasmál, neboť věděl, že Alexstraszina kouzla mu neublíží víc než předtím. Mezi jeho mocí a očarovaným brněním přivařeným k jeho kůži mu nic nedokázalo ublížit...

„Aáááargh!“ prudkost jejího útoku ho zasáhla silou, jakou nečekal. Ani jeho adamantiové pláty drtivé účinky kouzla nedokázaly zmírnit. Deathwing okamžitě vyvolal magický štít, ale škody tím už nezmírnil. V celém těle cítil bolest, jakou po staletí nepoznal.

„Co jsi... mi to... udělala?“

Nejprve sama Alexstrasza vypadala překvapeně, ale pak se jí na dračí tváři objevil chápavý - a vítězoslavný

- úsměv.

„Jen začátek toho, o čem jsem celé ty roky snila, zlosyne!“

Zdála se nyní být větší a silnější. Ve skutečnosti všichni čtyři mu tak najednou připadali.

Černý drak dostal neblahé tušení, že se v jeho dokonalém plánu něco strašlivě zvrtilo.

„Cítíš to? Cítíš to?“ jásal Malygos. „Jsem to zase já! To je nádherné!“

„A bylo na časse!“ odpověděl Nozdormu, oči z drahokamů nezvykle jasné a zářivé. „Ano, byl nejvyšší čas!“

Ysera otevřela oči, jež dokázaly zajmout téměř kteroukoli bytost, která do nich pohlédla.

Tentokrát musel i samotný Deathwing vynaložit všechny své síly, aby uhnul pohledem. „Zlý sen skončil,“ zašeptala. „Náš sen se vyplnil!“

Alexstrasza přikývla. „Co dříve bylo ztraceno, navrátilo se nyní k nám. Duše démona... Duše démona už neexistuje.“

„Nemožné!“ zařval opancéřovaný obr. „Lžete! Lžete!“

„Ne,“ opravil ho rudý drak. „Jediná lež, kterou jsme nyní odhalili, je, že jsi nezničitelný.“

„Ano,“ vyštěkl Nozdormu. „Nemůžžu sse dočkat, ažžž sse o tom přesssvědčíme...“

A na Deathwinga najednou zaútočily čtyři živly v podobě, v jaké jim ještě nikdy nečelil. Už nebojoval se stíny svých protivníků, ale se čtveřicí, z níž každý mu byl rovnocenným soupeřem - a on se jejich spojeným silám naopak rovnat nemohl.

Malygos na něj seslal mraky. Mraky jež mu ucpaly tlamu i nosní dírky, mraky, jež ho dusily.

Nozdormu otočil proti Deathwingovi čas a obíral svého protivníka o sílu, neboť ho nechal týdny, měsíce a pak i roky bez odpočinku. Vzhledem k tomu, že Deathwingova obrana byla už nalomená těmito dvěma útoky, neměla Ysera problém proniknout mu do mysli a proměnit jeho myšlenky v nejstrašlivější noční můry.

Teprve pak se před ním objevila Alexstrasza - strašlivé zosobnění jeho zhouby. Hleděla na Deathwinga, stále zčásti s lítostí, a řekla: „Mým aspektem je život, temný, a já, stejně jako má bratři, znám bolest i divy, jež přináší! Za poslední léta jsem se dívala, jak proměňují mé děti ve válečné zbraně a zabíjí je, když se ukázaly být neschopnými, či naopak příliš silnými! Žila jsem s vědomím, že tolik živých tvorů umírá a já s tím nemohu nic dělat!“

„Plýtváš slovy,“ zahřměl Deathwing, zatímco se zoufale snažil zbavit se následků útoku ostatních draků. „Žvásty!“

„Zřejmě máš pravdu... což znamená, že tě nejprve nechám prožít vše, čím jsem prošla já..."

A pak to učinila.

Deathwing se, alespoň částečně, dokázal proti ostatním útokům bránit, i proti Yseřiným snům, ale proti Alexstrasze byl bezbranný. Utočila bolestí, ale svou bolestí. Nebyla to bolest, jak ji znal on, ale bolest matky, jež trpí s každým narozeným dítětem, které se následně změní v cosi strašlivého.

S každým dítětem odsouzeným k záhubě.

„Projdeš vším, čím jsem prošla já, temný. Přesvědčíme se, jestli to zvládneš lépe."

Ale Deathwing s takovým utrpením neměl zkušenosti. Bolelo ho tam, kde rány ostrých drápů a zubů ne, neboť Alexstrasza rvala jeho samotnou podstatu.

Nejstrašlivější z draků zařval tak, jak ještě nikdy nikdo draka řvát neslyšel.

Snad to bylo to, co ho zachránilo. Ostatní byli tak překvapeni, že jejich kouzla zmizela.

Deathwing se vytrhl z jejich moci, otočil se a letěl pryč, rychle a zběsile. Celé jeho tělo se třásl a on nepřestával řvát, ani když jim téměř zmizel z dohledu.

„Nesssmíme ho nechat uniknout!" uvědomil si náhle Nozdormu.

„Za ním! Za ním!" souhlasil Malygos.

„Souhlasím," dodala tiše Ta ze sna. Ysera se podívala na Alexstraszu, která jako by nevěřila tomu, co dokázala. „Sestro?"

„Ano," odpověděla rudá a přikývla. „V každém případě leťte za ním! Já se k vám za okamžik přidám..."

„Chápu..."

Ostatní Aspekti se otočili za Deathwingem a rychle nabírali rychlost.

Alexstrasza se dívala, jak mizí v dálce, málem rozhodnutá přidat se k jejich honu okamžitě.

Netušila, jestli, i se vši znovu nabytou silou, dokáží navždy skoncovat s Deathwingovou hrozbou, ale bezesporu ho museli zneškodnit. Nejprve se však musela postarat o jiné záležitosti.

Dračí královna přeletěla očima nebe i zemi. Konečně po chvíli našla toho, kterého hledala.

„Korialstraszi," zašeptala. „Tak nakonec jsi přeci jen nebyl jen jedním z Yseřiných snů..."

Kdyby bojovali sami, zřejmě by trpaslíci dopadli jinak. Jistě by se jim podařilo se nějakou dobu držet, ale orkové byli v přesile a byli i v lepší kondici. Roky skrývání se v podzemí Romovu bandu sice duševně zocelilo, ale rovněž fyzicky vyčerpalo.

Naštěstí se jejich řady rozrostly o čaroděje, schopnou elfí hraničářku a jednoho z jejich šilných létajících bratranců, kteří se kamarádí s těmi nebezpečnými gryfony. Když byla Duše démona zničena, obrátili všichni tři své schopnosti na pomoc horským trpaslíkům a nastal obrat.

Samozřejmě, rudý drak, jenž se neustále na orky vrhal pokaždé, když se pokoušeli zaujmout nějakou formaci, taky nebyl na škodu.

Zbytek orkové armády z Grim Batolu se konečně vzdal. Orkové byli tak zdecimovaní, že nyní klečeli před svými přemožiteli jistí si tím, že smrt přijde brzy. Rom byl tak rozvášněný, že by jim ji rád dopřál, neboť mnoho jeho mužů v bitvě zahynulo, včetně Gimmela. Velitel trpaslíků však nyní spadl pod vyšší velení - a kdo by se chtěl hádat s drakem?

„Budou dopraveni na západ, kde si je převezmou lodě Aliance a odvezou je do táborů. Dnes už bylo prolito příliš mnoho krve a severní Khaz Modan se jistě postará, aby jí v brzké době bylo ještě víc..." Korialstrasz vypadal unavený, velmi unavený. „Už jsem dnes viděl dost krve, děkuji vám..."

S Romovým slibem, že se stane, jak řekl, se drak otočil k Rhoninovi.

„Nikomu o tobě neřeknu pravdu, Krase," řekl okamžitě mladý čaroděj. „Myslím, že chápu, proč jsi udělal to, co jsi udělal."

„Ale já si nikdy neodpustím. Modlím se jen, aby má královna pochopila..." Ohromný plaz se pokusil o cosi jako pokrčení ramen. „Co se týče mého místa v Kirin Tor, to musím ještě zvážit. Nejen že si nejsem jistý, zdali vůbec chci zůstat, ale pravda o tom, co se tu stalo, brzy vyjde najevo - alespoň částečně. Uvědomí si, že jsem to byl já, kdo jsem ti dal poněkud jiný úkol než jen pozorovat."

„A co se bude dít teď?“

„Spousta věcí... až příliš mnoho věcí. Horda stále drží Dun Algaz, ale i to se brzy změní. Poté musí být tento svět znovu obnoven... pokud ovšem dostane šanci.“ Odmlčel se. „Navíc se po dnešních událostech bezpochyby změní politická situace.“ Korialstrasz si malou postavičku před sebou prohlížel poněkud nejistě. „A já musím přiznat, že vinu za tyto změny nese víc než kdokoli jiný má rasa.“

Rhonin by se rád ptal dál, ale okamžitě si všiml, že Korialstrasz nehodlal odpovídat. Poté co se čaroděj dozvěděl, jak se Deathwing i Korialstrasz dokáží převléct v lidské bytosti a manipulovat s ostatními, nepochyboval, že dračí rasa se výrazně podílela na mnoha historických událostech nejen v dějinách lidstva, ale i elfů a trpaslíků.

„To byl velmi bystrý úsudek, Rhonine,“ poznamenal rudý obr. „Vždy jsi byl bystrý žák...“ Jejich konverzace však náhle skončila, neboť je všechny zakryl ohromný stín. Na malou chvíli čaroděje napadlo, že se Deathwingovi nějak podařilo uniknout svým pronásledovatelům a vrátil se, aby se pomstil těm, kteří způsobili jeho porážku.

Drak kroužící nad nimi však nebyl černý, nýbrž stejně rudý jako Korialstrasz.

„Temný prchá! Jeho zlo je, pokud ne zastaveno, pak zcela jistě zmenšeno!“

Korialstrasz zvedl hlavu a v jeho hlase byla touha: „Má královno...“

„Myslela jsem, že jsi mrtev,“ promluvila Alexstrasza ke svému druhovi. „Dlouho jsem truchlila...“

Samec se zatvářil provinčně. „Mé zmizení bylo nezbytné, má královno, i kdyby jen proto, aby mi poskytlo možnost pokusit se znovu získat pro tebe svobodu. Omlouvám se nejen za bolest, kterou jsem ti způsobil, ale i za bezohlednost, se kterou jsem manipuloval se smrtelníky. Víím, co k nim cítíš...“

Přikývla. „Pokud ti odpustí oni, pak i já.“ Její ocas padl dolů a na chvíli se propletl s jeho.

„Ostatní stále pronásledují temného, ale dříve než se k nim připojím, musíme dát dohromady, co zbylo z naší letky, a znovu vystavět náš domov. Myslím, že tohle je prvořadé.“

„Jsem tvůj služebník,“ odpověděl a sklonil svou velkou hlavu. „Navždy, má lásko.“

Dračí královna pohlédla na čaroděje a jeho přátele a dodala: „To nejmenší, čím vám můžeme splatit vaši oběť, je odnést vás domů - pokud ovšem ještě chvíli počkáte.“

Přestože Falstadův gryfon by je pravděpodobně s poněkud větším úsilím domů rovněž donesl, Rhonin vděčně přijal. Oba draci se mu líbili, navzdory Korialstraszově dřívějším lstem. Ale na jeho místě by čaroděj pravděpodobně jednal zcela stejně.

„Horší trpaslíci vám dají najíst a poskytnou vám místo k odpočinku. My se pro vás vrátíme zítra, poté co zabezpečíme všechna vejce.“ Na dračí tváři se objevil hořký úsměv. „Ještě že dračí vejce jsou tak odolná, neboť jinak by mi i Deathwingova porážka zasadila těžkou ránu...“

„Nemysli na to,“ naléhal samec. „Pojď! Čím dříve skončíme, tím lépe!“

„Ano...“ Alexstrasza sklonila hlavu ke třem přátelům. „Člověče Rhonine, elfko a trpaslíku! Děkuji vám všem za roli, kterou jste sehráli, a vězte, že dokud budu královnou, má rasa vám nikdy nebude nepřítelem...“

S těmito slovy se oba draci vznesli vysoko do vzduchu a zmizeli směrem, kterým Deathwing odnesl vejce. Ta, jež zůstala na vozech, budou pod ochranou jásajících horských trpaslíků, kteří konečně mohou prohlásit horskou pevnost a celý Grim Batol opět za svůj.

„Je na ně nádherný pohled!“ burácel Falstad, když oba draci zmizeli z dohledu. Pak se otočil ke svým společníkům. „Má elfí paní, navždy zůstanete v mých snech!“ Vzal mírně zmatenou hraničářku za ruku, potřásl jí a pokračoval k Rhoninovi: „Čaroději, nikdy jsem se s takovými jako ty moc nepřátelil, ale musím říci, že alespoň jeden z vás má srdce válečníka! Bude to skvělý příběh, až ho budu vyprávět, Osvobození Grim Batolu! Nebud' překvapený, až jednou zjistíš, že si trpaslíci v nějaké hospodě připíjejí na tvou počest!“

„Ty nás opouštíš?“ zeptal se Rhonin nechápavě. Přece právě zvítězili v bitvě. Ještě ani nestačil pořádně popadnout dech.

„Neměl bys letět dřív než ráno,“ přesvědčovala ho Vereesa.

Divoký trpaslík pokrčil rameny, jako by naznačoval, že kdyby záleželo na něm, rád by zůstal. „Omlouvám se, ale tahle zpráva musí do Aerie dorazit co možná nejdříve! I když jsou tihle

draci rychlí, budu zpátky doma dřív než oni v Lordaeronu! Je to má povinnost - a taky bych rád několika blízkým oznámil, že ještě žiju..."

Rhonin vděčně uchopil Falstadovu silnou pravici a byl rád, že si s ním nemusí potřásat svou zraněnou rukou. I takhle unavený měl trpaslík drtivý stisk. „Děkuji ti za všechno!"

„Ne, človče, já ti děkuju! Rád bych viděl jiného jezdce, který by měl úžasnější oslavnou píseň o hrdinských skutcích než já! Budou se za mnou otáčet všechny dámy, to mi věř!"

Na někoho tak odměřeného se Vereesa překvapivě sklonila a jemně trpaslíka políbila na tvář. Falstad pod hustým plnovousem celý zrudl. Rhonin pocítil záchvěv žárlivosti.

„Dávej na sebe pozor," řekla jezdcí.

„To si pište!" Jediným skokem mistrně nasedl na gryfona, oběma zamával a mírně pobídl zvíře patami. „Třeba se všichni setkáme, až tahle válka skutečně skončí!"

Gryfon se vznesl do vzduchu, ještě jednou nad nimi zakroužil, aby jim Falstad mohl znovu pokynout na rozloučenou. Pak trpaslíkovo zvíře zamířilo na západ a oba brzy zmizeli v dálce. Rhonin za nimi mával a s malým pocitem viny si vzpomněl na své první dojmy, když se s trpaslíkem poprvé setkal. Falstad se však ukázal v mnoha směrech možná lepším, než byl on sám.

Cítil, jak ho kdosi něžně vzal za zraněnou ruku a pomalu ji zvedl.

„S tímhle už se mělo něco dělat hodně dávno," kárala ho Vereesa. „Přisahala jsem, že budeš v pořádku. Tohle pro mě nevypadá dobře..."

„Neskončila tvá přísaha, když jsme dosáhli břehů Khaz Modanu?" odpověděl s úsměvem.

„Snad, ale vypadá to, že potřebuješ, aby tě někdo hlídal neustále! Co si uděláš příště?" Elfce ovšem rovněž unikl téměř neznatelný úsměv.

Rhonin ji nechal zkoumat zlomený prst a uvažoval, jestli existuje způsob, jak zůstat s Vereesou i poté, co je drak odnese zpět do Lordaeronu. Bylo by rozhodně nejlepší, kdyby podávali hlášení společně, aby lépe osvětlili celou záležitost. Bude to muset Vereese navrhnout a počkat, jak na to zareaguje.

Zvláštní, napadlo ho, jak někdo může od myšlenek na smrt, jako například zpočátku on, dojít k pocitu, že chce naplno žít - navíc poté, co byl téměř upálen, rozdrčen, probodnut, zkrácen o hlavu a sežrán. Nikdy nepřestane mít výčitky z toho, co se stalo během jeho minulé mise, ale stíny jeho mrtvých společníků už ho nestrašily.

„Tak," prohlásila Vereesa. „Drž to takhle, dokud nenajdu něco lepšího. „Mělo by se to dobře hojit."

Utrhla ze svého pláště pruh látky a s pomocí kusu dřeva z rozbité válečné sekery vyrobila provizorní dlahu. Rhonin si její práci prohlédl a zjistil, že je dokonalá.

Ani se neodvažoval zmínit se o tom, že by si byl schopen dát ruku do pořádku sám. Byla tak ochotná mu pomoci...

„Děkuji."

Doufal, že draci si dají na čas. Nyní, když už se nemusel obávat orků, neměl Rhonin nejmenší chuť spěchat domů.

Když se Aliancí konečně roznesla zpráva o pádu Grim Batolu a o skutečnosti, že už tak zdecimovaná Horda přišla o draky, vypukly mezi lidmi bouřlivé oslavy. Nyní už jistě válka brzy skončí. Mír už musí být na dosah ruky.

Každé z hlavních království trvalo na tom, aby samo vyslechlo čaroděje i elfku. Z Aerie přišlo potvrzení celé události od jednoho z jezdců na gryfonech, oslavovaného hrdiny Falstada.

Zatímco Rhonin s Vereesou cestovali po královstvích - a čím dál víc se sblížovali - ten, kdo nosil masku čaroděje Krasa, sám podal hlášení ve Vzdušné síni. Zpočátku ho členové rady přivítali téměř nevražlivě, zejména ti, kteří věděli, že jim všem lhal. Nikdo však nemohl popřít výsledky, kterých dosáhl, a čarodějové byli velmi pragmatičtí, zejména když došlo právě na výsledky něčí práce.

Drenden zakroutil hlavou směrem k přestrojenému čaroději.

„Mohl jsi zničit vše, co jsme vybudovali!" vybuchl a jeho slova byla zdůrazněna bouří, jež se zrovna v síni rozpoutala. „Všechno!"

„To už nyní chápu. Pokud si to přejete, odejdu z rady, a dokonce přijmu i pokání, jestli taková bude vaše vůle."

„Byli i tací, kdo požadovali víc než pokání," prohlásila Modera. „Daleko víc..."

„Ale všichni jsme se nakonec shodli na tom, že úspěch mladého Rhonina přinesl Dalaranu jen to dobré, dokonce i ze strany těch našich spojenců, kteří dříve vznášeli námitky proti tomu, že o téhle neuskutečnitelné misi nevěděli. Obzvláště elfové jsou velmi potěšeni, vzhledem k tomu, že v celé záležitosti hrála významnou roli jedna z nich." Drenden pokrčil rameny. „Zdá se, že není důvod dál se touto záležitostí zabývat. Považuj se za oficiálně zproštěného viny a ode mne osobně přijmi gratulace."

„Drendene!" vyštěkla Modera.

„Jsme tu sami, mohu si říkat, co se mi zlíbí." zvedl významně prst. „A nyní, pokud nikdo nemá žádné připomínky, rád bych otevřel téma Lord Prestor, předpokládaný následník trůnu v Alteracu - jenž, jak se zdá - zmizel z povrchu zemského!"

„Zámek je prázdný, jeho služebnictvo uprchlo.." dodala Modera, stále ještě rozzlobená jeho dřívější poznámkou směrem ke Krasovi.

Nakonec promluvil jeden z mágů, ten nejtěžší: „Kouzla obklopující to místo rovněž zmizela. A mnoho věcí naznačuje, že pro toho čaroděje pracovali goblini!"

Celá rada se podívala na Korialstrasze.

Rozpřáhl ruce, jako by byl stejně zmatený. „Lord Prestor" měl celou situaci pevně v ruce, mohl získat všechno; ostatní chtěli přirozeně vědět, proč nyní všeho nechal a zmizel. „Je to pro mne stejná záhada jako pro vás. Snad si uvědomil, že naše spojené síly by ho mohly ohrožit. To mi připadá pravděpodobné. Nenapadá mne jiný důvod, proč by se jinak všeho vzdal." Toto vysvětlení zjevně ostatním čarodějům vyhovovalo. Korialstrasz věděl, že stejně jako většina jiných tvorů, i oni mají svou hrdost.

„Jeho vliv již slábně," pokračoval. „Neboť, jak jste jistě všichni slyšeli, Genn Greymane vznesl protest proti Prestorově korunovaci a přidal se k němu dokonce i Lord admirál Proudmoore. Král Terenas prohlásil, že při zkoumání minulosti tohoto takzvaného šlechtice se objevilo mnoho nezodpovězených otázek. Fámy o okamžitých zasnubách Lorda Prestora s jeho dcerou již taky utichly..."

„Ty jsi zkoumal jeho minulost," prohlásila Modera.

„Mohlo se stát, že některá z informací, jež jsem zjistil, se dostala až k Jeho Výsosti, ano." Drenden přikývl, zjevně potěšen. „Rhoninova mise nás postavila v očích krále Terenase i ostatních do dobrého světla a měli bychom toho využít co nejlépe. Do čtrnácti dnů bude Lord Prestor pro celou Alianci největším nepřítelem.

Korialstrasz zvedl varovně ruku. „Raději bych byl ještě opatrnější. Máme čas. Zanedlouho zapomenou, že vůbec kdy existoval."

„Snad máš pravdu." Voustatý mág se rozhlédl po ostatních, kteří souhlasně přikyvovali.

„Jednomyslně. Skvělé." Zvedl ruku připraven radu rozpustit. „Nuže, pokud už nikdo nic nemáte..."

„Vlastně ano," přerušil ho dračí mág. Kolem hlavy mu proplul mrak z utichající bouře.

„A co je to?"

„Přestože jste mne omluvili za mé pochybné činy, musím vám oznámit, že se musím na čas vzdát své účasti v radě."

Vypadali zaskočeně. Nikdo z nich si nepamatoval, že by někdy zmeškal byť jediné zasedání, natož aby vystupoval z rady.

„Na jak dlouho?" zeptala se Modera.

„To nedokážu říct. Byli jsme od sebe velmi dlouho, takže to bude nějakou dobu trvat, než znovu vybudujeme, co jsme již kdysi společně měli."

Korialstrasz by přísahal, že viděl Drendena překvapeně zamrkat, nehledě na stín halicí jeho tvář. „Ty máš... ženu?"

„Ano. Odpusťte mi, že jsem se o ní nikdy nezmínil. Jak jsem řekl, byli jsme na nějakou dobu odloučení..." usmál se, přestože to ostatní nemohli vidět. „...ale nyní se ke mně vrátila." Ostatní si vyměňovali pohledy. Nakonec odpověděl Drenden: „Pak ti... v žádném případě... nebudeme stát v cestě. Máš bezpochyby na něco takového právo..."

Drak se uklonil. Popravdě měl v úmyslu se vrátit, neboť tohle bylo součástí jeho staletí dlouhého života téměř stejně jako cokoli jiného. Ale přesto ve srovnání s časem stráveným s Alexstraszou to nebylo nic. „Máte mé díky. Samozřejmě doufám, že nadále budu mít přehled o všech důležitých událostech.“

Zvedl ruku, aby ostatním dal sbohem, a pak se kouzlem přenesl ze Vzdušné síně. Slova, jimiž se s nimi Korialstrasz rozloučil, byla pravdivější, než si většina z přítomných čarodějů uvědomovala. Jako jeden z Kirin Tor - přestože dočasně mimo radu - měl rozhodně v plánu dál sledovat všechny politické machinace. Bez ohledu na zmizení „Lorda Prestora“ stále hrozilo, že mezi jednotlivými královstvími vzniknou roztržky, jež by mohly mít katastrofální následky. Jedním ze žhavých témat se stal opět Alterac. Bylo jeho povinností k Dalaranu, aby byl i nadále bdělý.

A co se týče jeho královny, jeho starobylého rodu, on i ostatní budou nadále sledovat a ovlivňovat, pokud to bude nutné. Alexstrasza věřila mladým rasám a potom, co Rhonin s ostatními dokázali, snad ještě víc. A zejména proto měl Korialstrasz v úmyslu udělat vše, co bude v jeho silách, aby její důvěra nebyla zklamána. Dlužil to jí i těm, kdo mu pomáhali. Deathwinga od jeho zoufalého útěku nikdo neviděl. Vzhledem k tomu, že ostatní zůstávali ve střehu, se zdálo nepravděpodobné, že by v blízké době, pokud vůbec kdy, způsobil nějaké další hrůzy. Ale přesto, bylo to zejména díky němu, že ostatní znovu získali zájem o život i o budoucnost.

Pravda, den draka skončil, ale to neznamenal, že oni ve světě dál nebudou zanechávat své stopy... přestože o tom nikdo nikdy nebude mít ani tušení.